

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Josie and Matthew are Elena Armas's
swooniest couple yet."
—HANNAH GRACE, #1 *New York Times*
bestselling author of *Icebreaker*

A
NOVEL

THE *Fiancée* DILEMMA

ELENA ARMAS

New York Times bestselling author of

**THE SPANISH LOVE
DECEPTION**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE IAN CÉ DILEMMA

ELE A ARMAS

AT R I A P A P E R B A C K

NEW YORK LONDRA TORO NTOSY DNEY YENİ DELHİ

*Okuyucularıma (evet, size. Selam
bebeğim), Beklentileriniz imkânsız
derecede yüksek değil.
Kimsenin sizi çok fazla şey istediğimize inandırmasına asla izin vermeyin.*

PROLOGUE

Bir yıldan biraz fazla bir süre

önce... Josie

Telefonu açtığın ve hiç tanımadığın birinin "*Ben senin babanım*" dediği gün, hayatınızın değişmek üzere olduğunu bilirsiniz.

Yani, Luke Skywalker'a bakın. Bu dört kelimeyi duyduktan sonra varlığı altüst oldu. Her ne kadar kötülüğün en uç noktasına itilmek üzere olan bir adalet koruyucusu olmasam da ve telefondaki adam maskeli, ağır nefes alan galaktik bir kötü adam olmasa da, dünyam biraz altüst oldu.

Bir telefon görüşmesiyle, adının Andy olması dışında hakkında hiçbir şey bilmediğim bir ebeveynden, yirmi dokuz yıl önce annemle *o gecelerden birini* paylaşan bir adamın hayatına girdim. Bu gecedен kastım tabii ki *samanlıkta yuvarlanıp bir daha arkama bakmadığım* bir geceydi. Aslında bu bir. Annem bu konudan ya da birlikte olduğu adamdan çok fazla bahsetmezdi ama bana her zaman ona ya da nasıl hamile kaldığıma kızmamam için yeterince şey anlatırdı. Bu, bir parçanın hiç merak etmediği anlamına gelmiyor. Merak etti. Ama çoğunlukla, her zaman bildiklerimle yetindim. Peki ya sadece annem ve ben olsaydık? Ya bu diğer çocukların ailelerinden farklı görünüyorsa? Ya soyağacımın bir tarafını deniz hayvanları çıkartma koleksiyonumla doldurmak zorunda kalsaydım ve bu da birinci sınıf boyunca bana *jöle* denmesine neden olsaydı? Çok çarpıcı yaratıklar, çok az değer görüyorlar ve ben bunu sahiplendim. Tek bir ebeveyn tarafından büyütülmek o kadar da nadir ya da garip değildi. Annemin her zaman dediği gibi, *normal olan, kaderin size sunduğu kartlardan ne çıkardığınızdır*.

Kaderin kolunda birkaç şakacı sakladığı ortaya çıktı.

Çünkü otuz yıla yakın süren telsiz sessizliğinden sonra babam telefondaydı. Ve bir ilk adı (Andrew, *Andy değil*, ısrar etti), bir soyadı vardı.

(Underwood), bir posta kodu (Miami) ve görünüŖe göre beni yeni bir aileyle tanıştıırma görevi. Yeni bir dünya. Ait olacağımı hiç ummadığım bir yaŖam alanı.

Benim de bir kız kardeŖim vardı. *Bir kız kardeŖ*. Peki ya Andrew Underwood? Önemli biriydi.

Kendisi için iyi olan bir anlaŖmadan bahsetmiyoruz. İş dünyasının kralı, milyonlarca dolarlık Ŗirketi, manŖetlerde adı geöen, kesinlikle bir Ŗoförü olan, muhtemelen bir helikopteri de olan birinden bahsediyoruz. Bir MLS futbol kulübünün sahibiydi, Tanrı aşkına. Andrew Underwood iyi olmaktan fazlasını yapmıştı. Başarılıydı. Ve bunu biliyordum, çünkü bunu bir giriş olarak söylemişti, ama bu adamı aramadan önce de duymuştum. Tıpkı tüm Green Oak, ilöe ve son zamanlarda ülkenin ööü gibi.

Bu yüzden güldüm. En uzun sessizlik döneminden sonra güldüm. Açıkçası ya gülecektim ya da telefonu kapatacaktım. Çünkü bu adam *bana*, yani memleketimin belediye başkanı, gururlu kahve dükkânı sahibi, parlak olan her Ŗeyin koleksiyoncusu ve kırık öömleklerin hevesli 1 numaracısı Josie Moore'a, soy ağacımdaki yerini bir manta vatozuyla doldurduğum adamın Andrew Underwood olduğunu mu söylüyordu? Sadece bu da değil, aynı zamanda bir Ŗekilde miras üzerine kurulu bir HBO dizisinden fırlamış karmaŖık ve zengin bir dünyanın parçası olduğumu? Ait değildim. Ben küçük bir kasaba kıızıydım. *Gururla*. Ve elbette, bir politikacıyla niŖanlanmıştım ve teknik olarak neredeyse bir WAG oluyordum, ama bunlar kıl payı kaöırdıklarımıdı. En fazla bu kadar yaklaŖabilmişim. Birinin mirasının parçası olamazdım. Bu yüzden gülüyordum.

Ben Ŗaka yapmam Josephine, diye cevap verdi Andrew haberi verirken kullandığı aynı sert ses tonuyla. Ama yılmadım, biraz daha kıkırdadım. İşte o zaman annemden bahsetti. Tam olarak ne dediğini hatırlamıyorum, sadece *Eloise, kaybın için üzgünüm* ya da başka bir Ŗey dedi.

Daha sonra, tam o anda dinlemeyi bıraktığımı fark ettim. Birinin asistanının bir arama ayarlamasıyla ilgili bir Ŗeyler vardı. Andrew'un bu konuşmayı gizli tutarsam ne kadar memnun olacağıyla ilgili başka bir Ŗey. Ve basınla ilgili bir Ŗey. Ama o görüşmenin geri kalanında her Ŗey yavaşladı ve ben puf oldum, başımı sağa sola salladım ve hat sessizleŖtiđinde tek heceler çıkardım.

O gece gözümü bile kırpmadım. Bu gerçek beni rahatsız etti. O kadar ki, Rower vazolarımdan birini -kibarca- parmaklarımin arasından kaydırdım,

böylece onu tekrar bir araya getirmek için saatler harcayabilir ve...
düşünmeyi bırakabilirdim. Ya da bunun için bir bahanem olsun diye. I

emin değildim. Kendimi her zaman değişimi seven biri olarak düşünmüştüm. Çoğunlukla, değişim bana sunulmuştu, ancak onu kovaladığım birkaç örneği saptayabilirdim. Zorlanmayı severdim. Ve değişim insana bunu yapıyordu. Zorlamaktan başka seçeneğim yoktu ve bir süre için her şey kenarlarda kayboldu ve tüm enerjim tek bir şeye yöneldi. Zirveye çıkmak. Üstesinden gelmek.

Bana göre değişim hayatı renklendirir. Sizi tetikte tutar.

Ama ilk kez, bu yeni gelişmeyle, girişilecek bu yeni macerayla, kaderin benim için sakladığı bu yeni kartlarla karşılaştığımda heyecanlanmadım. Bu beni dehşete düşürdü.

Çünkü annemi kaybettikten sonra *Andy'nin* kim olduğunu bulma umudumu da kaybetmiştim. Beni bugün olduğum kadın yapan o kayıp yapboz parçalarını bulmak için. Ya da bu arayışı sürdürmek isteyip istemediğime karar verme seçeneğine sahip olmak.

Artık fazla seçeneğim yoktu. Andrew basit hayatımın tam ortasına düşmüş ve önümde bir kapı açmıştı.

İçimde tuttuğum milyonlarca soru fokurdamaya başlamıştı. Farklı bir Josie gibi hissediyordum.

Normal olan, kaderin size sunduğu kartlardan ne yaptığınızdır.

Sanırım o zaman değişimin başladığını anladım.

BİRİNCİ BÖLÜM

Günümüz

Elimi reçel kavanozuna daldırdım.

"Hadi, hadi, hadi," diye mırıldandım, daha da içeri ittiğimde reçelin bir kısmının dökülmesini, çilek kırmızısı yapışkanın bileğime kadar tenimi kaplamasını izledim. "Bunu bana yapma. *Lütfen*. Çık dışarı. Yavaşça."

"*Moshie*?" Büyükbaba Moe'nun sesi oturma odasından bana ulaştı.

Dondum kaldım, parmaklarımın kıpırdaması aniden durdu. Lanet olsun. Eğer büyükbabam şu anda parmaklarımın arasına sıkışmış olan şeyi görseydi, bunun sonunu duyamazdım. Dahası, ona cheesecake yapacağıma söz verdikten sonra tüm reçeli kullandığımı görürse, o-

"*Moshie*," tekrar geldi.

"Evet?"

"*Yarhd'da bir moomaan var.*"

Gözlerimi devirdim. "Ne?" diye sordum. Birazını yakalamış olmama rağmen sordum. Dişsiz konuştum - Büyükbaba Moe.

"Bahçede bir kadın var," diye tekrarladı, konuşması artık daha netti ve takma dişlerini yerine taktığını gösteriyordu.

O şeyi midemden çıkarmak için yaptığım umutsuz girişime bakarken iç çektim. Tereyağını tercih etmeliydim. Ya da yağ. Ve onun dikkatinin dağılmasına ve mutfaktan uzaklaşmasına ihtiyacım vardı. "Geçerken uğramadığından nasıl emin olabiliyorsun?"

"Verandanın merdivenlerinden yukarı çıkıyor. Ondan hoşlanmıyorum."

Kahretsin. Biri mi geliyordu? "Sana jeeper-creeper olmak hakkında ne demiştin, ha?" Elim uzatıp diğer elimle kolumu çekiştirerek söyledim. "Bazıları gibi onları izlediğini görebilirler"-biraz zorladım

"jartiyerli ucube." O şey bir santim bile hareket etmedi. Tekrar saldırdım. "Mahalle nöbetinde falan olduğunu düşündüğünü biliyorum ama-"

Parmaklarım kaydı, ellerim birbirinden uzaklaştı ve dirseğimi kavanoza çarparak çilek kırmızısı bir gürültüyle Roor'a düşmesine neden oldu.

"Ama ne?" Büyükbaba Moe sordu. "Neymiş o?"

Tezgâhı, Roor'u ve kendimi ne hale getirdiğime sessizce sövdüm. Ellerim, cüppem, ayaklarım, her tarafım reçelle kaplıyken etrafım cam parçalarıyla çevriliydi. "Sadece bir şey düşürdüm. Her şey kontrol altında."

Kapı zili çaldı.

Belki hepsi değil. "Büyükbaba Moe?"

Oturduğunda sandalyesinin çıkardığı gıcırtyı duydum.

"Moe Poe?" En tatlı sesimle seslendim, ellerimi silerek... Mutfak havlularım neredeydi? Bornozumunu kullandım. "Bir bebek olup benim için kapıyı açar mısın?"

"O benim için burada değil," dedi. "Ve ben yabancılardan hoşlanmam. Ya da nasıl görüldüğünden.

Ve," diye ekledi duraksayarak, "yaşlıyım."

"Yaşlı olmak her şey için bir bahane değil, biliyorsun değil mi?" Dikkatlice lavaboya doğru ilerlemeden önce birkaç cam parçasını topladım ve oraya bıraktım. "Bunu son çikolatayı almak için kullanamazsın, kapıya değil."

Ben daha fazla cam kırığı toplayıp adamın harekete geçtiğine dair bir işaret beklerken oturma odasından öfkeli mırıldanmalar yükseldi. Hiçbir işaret gelmedi, bu da beni kaybetmenin eşiğine daha da yaklaştırdı.

"Moe Poe, sen-" Kapı zili tekrar çaldı ve beni ürküttü. Avucumun ortasında keskin bir acı hissettim ve irkildim. "*Kahretsin,*" diye nefes nefese kaldım. "Aptal aptal cam ve aptal aptal-"

Kapı zili üçüncü kez çaldı. Ve dördüncüsü. Ve beşinci kez.

Gözlerimi kapattım ve sinirli bir nefes verdim. "*Maurice Antonne Brown,*" diye dişlerimin arasında gıcırdadım. "Eğer o kapıyı açmazsan, yemin ederim o inatçı, kokuşmuş kıcıını tekmeleyeceğim-"

"Pekâlâ, pekâlâ," diye mırıldandı. Sandalyesi gıcırdadı. Yavaş ve ağır adımlar onu takip etti. Sonra ön kapının açılma sesi ve ardından "*Size nasıl yardımcı olabilirim?*"

Maymunun evladı. Bazen ılık atmak istememe neden oluyordu. Bir kadın sesi cevap verdi, "Özür dilerim?"

"*Size nasıl yardımcı olabilirim?*" Büyükbaba Moe, kesinlikle inandırıcı olmayan bir adam gibi tekrarladı. Bir yanım o dişleri tekrar çıkardığına inanamıyordu ama neden şaşırmıştım ki? Büyükbaba tam bir huysuzdu ve hafif bir felç geçirip hemen eşyalarını toplayıp onu yanıma taşıdığımdan beri, neredeyse yüz yaşına gelmiş olsa bile, huysuzluğu en üst seviyedeydi.

"Ben..." diye yeniden başladı kadın. "Josephine Moore'u arıyorum. Doğru adresin burası olduğuna eminim. Kasabada konuştuğum herkes bunu onayladı."

"Ve?" diye sorma cüretini gösterdi yaşlı adam.

Bir süre sessizlik oldu, sonra kadın şöyle dedi: "Ve ben asla yanılmam. Ve daha fazla zaman kaybetmek istemem, bu yüzden Bayan Moore'u bana getirebilirseniz çok memnun olurum. Uzun zamandır burada durmuş, pencereden bana bakmanızı izliyordum. Bu beni korkutmak için miydi bilmiyorum ama işe yaramadı." Yeni bir duraklama. "Jartiyer giymiş dişsiz bir ihtiyardan çok daha korkunçlarıyla uğraştım."

İnledim. En son biri ona "ihtiyar" dediğinde, Moe Dede bizi ilçe gazetesinin kapağına taşımıştı. Otto Higgings'le bir çift büyük boy makas üzerinde boğuşurken çekilmiş siyah-beyaz fotoğrafı -ben ortada durmuş, kollarımı açmış ve yüzümde paniklemiş bir ifade- hala bazı geceler rüyalarımaya giriyordu. Her zaman gazetenin ön sayfasına çıkmak istemiştım, sadece bunun manşet altında olmamasını dilemişim: *Yeşil Meşe'de Budama Savaşı. Belediye Başkanı Barış Korumak İçin Mücadele Ediyor.*

Büyükbabanın kıkırdaması sanki bir işaretmiş gibi koridordan geldi. Bu sevimli bir kıkırdama değildi.

Ses. Bu onun kıkırdamasıydı ve reçel, dağınıklık ve bornoz -ve evet, yosun özlü yüz maskesi de- lanet olsun, bu kıkırdama beni hemen harekete geçirdi. Ellerimi olabildiğince temiz bir şekilde zaten mahvolmuş bornozuma sürttüm ve kapıya doğru koştım.

İki çift göz bana göz kırptı. Büyükbabamın dudakları cevaplamak istemediğim bir soru etrafında hareket etmeye başladı, ben de gülümsedim ve yaşlı adamı nazıkçe kenara ittim. Ancak elimi kırmızının daha koyu bir tonunun kapladığını fark ettim. Kan, kesinlikle reçel değil.

İki elimi de bornozumun ceplerine soktum ve dönerek kadının karşısına çıktım. "Merhaba," diye gülümsememi genişleterek onu selamladım. "Ben Josie. Josephine Moore. O da benim. Elinizi sıkardım ama... mikroplar. Onun yerine dirsek tokuşturmaya ne dersin?" Dirseğimi uzattım. "Bugünlerde çok moda olduğunu duydum. Çocuklar ve genç yetişkinler arasında. İnternette. Her yerde."

Kadın gözlerini kırıştırdı, garip bir yüz ifadesi oluşana kadar gözleri vücudumda birkaç kez yukarı aşağı gezindi. "Kesinlikle olmaz. Hayır." Yüz ifadesi dehşete kapıldı. "Ne..." Soruyu formüle etmek için doğru yolu arıyor gibiydi. "Neden Pop-Tart'tan fırlamış gibi görünüyorsun?"

"Oh. Ben, ah, sadece... yemek pişiriyordum," diye açıkladım gülerek. Gülmek istemiyordum. Bu gecenin bitmesini ve göğsüme yüzüğün yapışmadığı yeni bir günün başlamasını istiyordum. "Ben dağınık biriyim. Dağınık fırıncılar yaygındır. Adını duymadım ama. Ben Josie, ama bunu daha önce konuşmuştuk."

Kadının yüz ifadesi dağıldı. Hafifçe. "Ben Bobbi," dedi başını sallayarak, sarışın saçları yüzünün etrafında zar zor hareket ediyordu. "Bobbi, *i* ile. Bobbi Shark."

Bunu garip bir sessizlik izledi. "Güzel isim," diye teklif ettim. "İçeri gelmek ister misin Bobbi?"

Kızın kaşları kalktı. "Sanki beni ilk kez duyuyormuşsun gibi davranıyorsun. Beni bekliyor olman gerekiyordu."

İyi ki yüz maskem kaşlarımı gizliyordu çünkü Shark gibi bir soyadı olan birini bekliyor olsaydım hatırlardım. Ama yine de, birinin garip bir saatte kapımda belirip bir şey istemesi ilk kez olmazdı.

"Herkes söylediğim gibi," diyerek kenara çekildim ve omzumla kapıyı daha geniş açtım. Gülümsemem hiç bu kadar büyük olmamıştı. "İçeri gel, istediğin konuda istediğin kadar konuşabiliriz." Solumdaki adama sert bir bakış attım. "Büyükbaba Moe mutfaka gidecek ve arkamda bıraktığım küçük dağınıklığı düzeltmeye başlayacak. Sonra da bizim için bir fincan çay hazırlayacak. *Değil mi dede?*"

Bir şeyler homurdandı, ama hakkını yemeyelim, arkasını döndü ve Mutfak.

İçeri girmeye niyeti olmayan bir kadınla karşılaşınca dikkatimi Bobbi'ye çevirdim.

"Alternatif olarak," diye teklif ettim, iç çekişimi bastırarak. "Burada, kapının önünde sohbet edebiliriz. Ama bu durumda çayı unutabiliriz. Teslimat havasında olduğunu sanmıyorum."

Şakam tutmadı. Kaşlarını çatmasına bakılırsa, şakamın fark edildiğini bile sanmıyordum. "Benim kim olduğumu bilmiyorsun," dedi Bobbi. "Ve beni içeri mi davet ediyorsun?"

Cevabımı düşündüm. "Vampir olduğunu sanmıyorum, o yüzden-"

"Nuh-uh," diye araya girdi. "Şu şirin rutini bırak." Ağzım kenetlendi. "Tamam mı, bir? Şu andan itibaren yabancıları evine davet etmeyi derhal bırakmalısın," diye talimat verdi şok edici derecede ciddi bir sesle. "Ve iki," diye devam etti, bir elini uzatıp yüzümde ve göğsümde sallayarak. "*Bu* her neyse. İşe yaramayacak. Kapıyı bu şekilde açmayacaksın. Böyle görünerek pencereden bile bakmayacaksın." Bir nefes verdi. "Sen politikacı değil misin?"

"I-" Kaybolmuştum. Ve neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Kendimi bir politikacı olarak görmeyi sevmiyorum. Elbette kasabanın belediye başkanayım ama bu kadar küçük bir yerde bu sadece gönüllü bir rol. Çoğu gün hiçbir şey yapmama gerek kalmıyor." Bazı günler ise, mecazi anlamda hayatımın yıllarını traş ediyordum. Sonra aklıma bir şey geldi. "Bekle. Bu Carmen'le mi ilgili?"

Bobbi'nin kaşları kalktı. "Pardon, kim?"

Önümdeki kadına baktım; gümüş grisi yün paltosu ve eteklerinin altından görünen deri çizmeleri. Lekesiz makyajına, mükemmel saç kesimine, zar zor gizlediği haklılığına baktım.

Clarksonlar çit meselesini büyük bir şehir avukatı tutacak kadar ileri mi götürmüşlerdi?

"Zamanını boşa harcıyorsun," dedim ona. "Bu sadece bir olaydı. Clarksonlar medeni bir konuşmayla çözülebilecek bir şey için iyi para harcıyorlar. Carmen'in kaçması kimsenin suçu değil. İnekler herkesin çizdiği gibi tembel hayvanlar değildir. Sinsi olabilirler. Robbie Vasquez de ahırın etrafına güvenlik kameraları yerleştirene kadar Carmen'in ne yaptığını bilmiyordu. Carmen'in gizlice dışarı çıkmasını beklemiyordu. İzinsiz girip Clarkson'ların sığırlarıyla oynamasını da. Bana sorarsanız, bu doğa ananın çağrısı."

Bobbi, sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana göz kırptı. Ya da onu nasıl kesip atacağını düşünüyormuş gibi.

Tanrım, bana dava mı açılacaktı? Robbie'ye dava mı açılacaktı? Midemde bir düğüm oluştu. "Lütfen bizi dava etmeyin. Yemin ederim çit 1 katına çıkacak."

Bobbi'nin gözleri kapandı, sonra mırıldandı. "Bu benim en kötü kabusum."

"Bu evet mi hayır mı? Çünkü size söz veriyorum, Bayan Shark, buna gerek yok.

."

"Sen," diye araya girdi. "Bu. Sığır. Carmen adında inekler. Çitler. Ahırlar. Bu... hava. Temiz hava. Havaalanından ayrıldığımdan beri bir Starbucks görmemiş olmam. Hepsi." Dudaklarım aralandı ama beni bir yumrukla durdurdu. "Neler olup bittiği ya da neden burada olduğum hakkında hiçbir fikrin yok ve ben sana bilgi verildiğinden ve her şeyi kabul ettiğinden eminim. Bunun yazılı teyidini aldım. Size e-postaları gösterebilirim, hepsinde cc-d olduğunuza yemin edebilirim."

E-postalar

mı? E-

Bir görüntü tetiklendi, göz kapaklarımın arkasına çarptı. Bir anı.

Bobbi sözlerine şöyle devam etti: "Son ilişkimin zehirli olduğunu düşünüyordum ama müşteriler, size gaz vererek iyilik yaptığını düşünen egomanyak bir partnerden daha kötüdür." Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı ve ekrana dokunmaya başladı. "Bunu duyacak. Bu bize iki gün olmasa bile bütün bir gün kaybettirecek. Tam bir zaman kaybı."

Bunu duyacak. O duyacak.

Bir korku yumağını yuttum. Sözcüklerimin hepsi ağzımdan döküldü. "Sen tam olarak kimsin?"

Tırnaklarının tıkırtısı durdu. Bana etkilenmiş bir bakış attı. "Ben bir halkla ilişkiler stratejistiyim. Hem de pahalı bir stratejist. E-postaları okusaydınız bilirdiniz." Aklına bir şey gelmiş gibiydi. "Burada internetiniz var, değil mi? Buranın ücra bir yer olduğunu biliyorum," -etrafa bakındı- "ağaçlar, dağlar, doğa ve bilirsiniz, *kabin çekirdekleri* falan var. Ama burada internetiniz var. *Değil mi?*"

Dürüst olmak gerekirse, keşke yapmasaydık.

Böylece sadece bir kişi tarafından gönderilmiş olabilecek bu halkla ilişkiler stratejistini beslemek için bir bahanem olacaktı. *Onu.*

Andrew Underwood.

Andrew'un son iletişim girişimlerini bariz bir şekilde görmezden geldiğim için beni mazur gösterecektir. *Eninde sonunda onları okuyacak cesareti bulmayı umduğumdan* başka bir şey. Ya da *üzgünüm, o not alıyormuş gibi yaparken seninle ve asistanınla bir Zoom görüşmesi daha yapamam çünkü birbirimize garip garip bakıyoruz* dışında bir şey. Ya da-

"... baban." Bobbi'nin sözleri beni konuşmaya geri getirdi.

Çünkü dalmıştım. O da konuşuyordu. Büyük ihtimalle neden burada olduğu, onu kimin ve neden gönderdiği hakkında. Aklımdan bir olasılık geçti. "Bekle. Andrew burada mı?"

Bobbi gelişigüzel bir el salladı. "Hayır. Böyle şeylerle uğraşamayacak kadar meşgul." Bunun gibi şeyler.

Ne gibi Stuff?

Kafam bu soruya verilebilecek olası cevaplarla dolup taştı ve ben-

"Beni gerçekten dinlediğini sanmıyorum, Josephine," dedi Bobbi.

Haksız da sayılmazdı.

İç çekerek, "O zaman sanırım seni frenliyorum," dedi. "Yine." Bir an için şakağına dokundu. "Bir sorun var. Aslında sorun sensin."

Rinched.

"Renkli bir geçmişiniz var," diye devam etti. "Tüm o nişanlar için seni ayıplamıyorum, inan bana. Andrew'un kızı olmasaydın hiçbir önemi olmazdı. Ya da olabilecek en kötü anda ortaya çıkmasaydın."

"Beni aradı," diye mırıldandım. "Ben gelmedim. Eğer bir şey olursa-"

Bobbi, "Adalyn ona başka seçenek bırakmadı," diye karşı çıktı. Adalyn'in kardeş olduğumuzu öğrendiğinde Andrew'a verdiği ultimatomu hatırlayınca midem bulandı. Hayırseverlik görevi için Green Oak'a gönderdiği kadının kız kardeşim olacağını kimse bilmiyordu, hatta beklemiyordu bile. Ne Adalyn, ne de ben, her ne kadar Adalyn'e arkadaşım dediğim için mutlu olsam da, bu haberi duyduğumda çok üzülmüştüm. "Benim profesyonel görüşüme göre her şeyi kötü idare etti. Ve

Şimdi, bir yıl sonra, kefareti ya da her ne niyetle olursa olsun, *Time* dergisine sizden ve buradan bahsederek her şeyi daha da kötüleştirdi."

Yazı geçen hafta çıkmıştı. Durumu nasıl daha da kötüleştirdiğinden emin değildim ama Andrew Underwood'un hayatı ve iş dünyasındaki başarılarına adanmış dört sayfalık bir makalede adımın yer aldığını biliyordum. Yazıyı kaleme alan gazetecinin benden nasıl bahsettiğini de biliyordum.

Yanlış bir adım.

Bobbi devam etti. "Ve tam da söylediğim gibi, birisi senin hakkında araştırma yapacak kadar meraklıydı ve tüm bu olayı kimsenin ihtiyaç duymadığı bir pembe diziye dönüştürdü. Andrew'a iyi yansımıyor. Bu onun imajını, işini ve emekliliği yaklaşırken tehlikede olan her şeyi tehdit ediyor." Durakladı. "Bu arada tehdit sensin."

Kelimeler beni garip bir nefes içinde bıraktı. "Ben mi?"

Bobbi, gazetecinin kullandığı terimi tekrarlayarak, "Sen Andrew'un yanlış adımıydın," diye açıkladı.

Bu sözlerin yüksek sesle söylendiğini duyunca yosun maskemin altında soluklaştım.

"Sizi on yıllar boyunca halının altına süpürdü, ki bu duyulmamış bir şey değil. Büyük şahsiyetlerin gizli tuttuğu çocukları öğrendiğinizde şaşırırsınız. Ama o

."

"Ben-" Başımı salladım. "Ben kimsenin hiçbir şeyi değilim. Ben sadece onun kızıyım." "Ve şimdi herkes onun seni terk ettiğini biliyor, Josephine," diye cevap verdi Bobbi.

Bir adım geri çekilmeme neden olan bir kesinlik ile. "On yedi yaşında annesini kaybeden ve babası Miami'de milyonlar kazanırken kendi başının çaresine bakmak zorunda kalan bu tatlı, küçük kasaba kızı." Eli tekrar havaya kalktı, şimdi önümde bir dalga çiziyordu. "Bu tatlı, küçük kasaba kızı, babasının yokluğu onu o kadar derinden yaraladı ki, durmaksızın ve sonuçsuzca o sevgiyi başka bir yerde aradı. Bu tatlı, küçük kasaba kızı, bir değil, iki değil, üç değil, ama üzgün, topal, ılık patatesler gibi bıraktığı dört çok farklı adamı büyüledi. *Hem de düğün günlerinde.*" Sesi kurudu. "Sanki bir odaya yazılmış gibisin, gerçekten. Bu kadar zeki bir adamın bunun imajına nasıl zarar vereceğini ve mirasını nasıl tehdit edeceğini nasıl göremediğine hayret ediyorum."

Onun mirasını tehdit etmek.

Şimdi yanaklarım kızardı. Tüm vücudum, bornozumun altındaki tenim her saniye ısınıyordu. "Bu gerçekten daha uzak olamazdı."

"Olamaz mı?" Bobbi omuz silkerek sordu. "Belki *de Filthy Real-Tea* adında bir podcast dinlemelisin. Üçüncü sezon, on ikinci bölüm, on sekizinci dakika. Her şeyi ayrıntılı olarak inceliyorlar. Şok edici derecede anlayışlı. Ayrıca burada olma sebebim de bu."

Gözlerimi kırpıttım. "Ne-" İçimden çıkan hava dalgası kelimeleri kesti. "Ne podcast'i?"

"Haftalık iki milyon dinleyicisi olan bir tanesi" dedi. "Eğer video dahil tüm platformları sayarsanız." Ağzım açık kaldı ve bana anlamadığım bir bakış fırlattı. "Miami'ye taşınmak ister misin?" Ayaklarımın üzerinde sallandım, başım dönmeye başlamıştı. "Bu gecenin nasıl geçtiğini görünce, gerçekten taşınman gerektiğini düşünüyorum. Bana düşündüğümde daha fazla ihtiyacın var. Yine de toplanmana yardım etmeyeceğim. Tabii bu bizi buradan ilk sağ çıkışa götürmezse. Geçici olur ve yaşlı adam da gelebilir ama gelmemesini tercih ederim. Seni güzel bir eve yerleştiririz ve Andrew'la birlikte etkinliklere ve halka açık gezilere katılırsın. Fırtınaya karşı koy. Birlikte hareket edelim."

Bobbi'nin sesi kulaklarımı delen tiz bir vızıltıya dönüştü. Ellerimi başıma götürdüm. Şakaklarıma. Yanaklarımı okşadım, tenimin yanıp yanmadığını hissetmeye çalıştım. Ama hiçbir şey hissetmedim. Yanıyor muydum? Bu bir ateş rüyası mıydı? Kendimi çok bunalmış hissediyordum. Son derece aptalca bir şey yapmanın eşiğindeydim. Mesela... bir çılgılık atarak bornozumu çekiştirmek ve ormana doğru fırlamak gibi. Bu konuşmadan uzağa. Bu, gecenin bir yarısı çırılçıplak patika koşusu yapacağım anlamına gelse bile. I-

"O da ne?" Bobbi neredeyse bir çılgılık atarak geri çekildi. "Neden kimse bana bundan bahsetmedi?"

Halkla ilişkiler stratejistine göz kırparak tekrar odaklandım ve bakışlarının yönünü doğrudan ellerime doğru takip ettim. *Tanrım*. "Sadece reçel. Belki bir kesikten biraz kan gelmiştir ama -"

"Hayır," dedi Bobbi. "O değil." Yüzük parmağımı işaret etti. "*Bu*."

"Oh," diye fısıldadım. "O sadece nişan yüzüğüm. Değil-"

"Neden kimse bana tekrar nişanlandığımı söylemedi?"

Yine mi? "Çünkü-"

"Dur bakalım," diye araya girdi. "Kapa çeneni. Bekle." Gözleri kapandı ve sonra hazırlıklı olmadığım bir şey yaptı. Bobbi kıkırdadı. Güldü. Hoş bir ses değildi. Paslı ve biraz da şeytani bir sestti. "Bu her şeyi değiştirir."

Çok yorulmuştum. Bitmişim. Yani... "Ne yapar?"

"Bu," dedi elimi kaldırarak. "Onun için kötü ama bu harika bir haber. Bizim için. Sen, ben, Andrew, işim. Bu karmaşa."

Zihnim bu kadına bunun bir yanlış anlaşılardan başka bir şey olmadığını açıklamanın bir yolunu aradı. Bu benim eski nişan yüzüklerimden biriydi ve boynuma takılmıştı. Yeni bir tane değil. Bazen nostaljiden dolayı onları tekrar denemek gibi aptalca şeyler yaptığımı mı? Yalnızlıktan mı? Aptallık? Ve stresli olduğumda, bileklerim ve ayak bileklerim şişiyor ve yüzükler kazara takılıyordu. Ama sınırimi aşmışım. Paniklediğimde sorun çözme yeteneğimin ne kadar kötü olduğunun bir göstergesiye, o buraya gelmeden önce zaten öyleydim.

Ve şimdi bu kadın benim nişanlı olduğumu mu düşündü? Tekrar. Beşinci kez. Ve bu bir şekilde her şeyi değiştirdi.

Ben... Oh Tanrım. Hasta olacaktım. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Dikkatim arkasındaki bir şeye takıldı.

Bir şey değil. Bir şey. Bir adam. Garaj yolunun sonunda duruyordu.

Onun da dikkatini çekmiş olmalıyız çünkü kafasını çevirdi. Saçları kirli sarının tonlarından oluşan bir karmaşaydı ve burnunun üzerinde duran bir çift gözlüğü seçebiliyordum. Bir adım öne çıktı, yüzü sokaktan gelen ışığın altında kalmıştı.

"Matthew?" Kendi sesimi duydum. Bobbi şöyle bir baktı.

"Kim o? 1ancé'n mi? Harika. Zaten bu konuşma için burada olmalıydı. Büyük bir düğün hakkında ne düşünüyorsun?" diye devam etti, ağzını kocaman bir gülümsemeye dönüştürerek. "Şaşaalı bir duyuru yapacağız. Hiçbir masraftan kaçınmayız. Andrew'un cebinden çıkacak. Babam kurtarmaya gelecek. İnsanların düğünden daha çok sevdiği bir şey yoktur. İslah olmuş bir kötü adam gelini koridordan geçirip sonsuza dek mutlu olmasını sağlar. Ve bom, halkla ilişkiler bombası etkisiz hale getirildi. Baba-kız bağı güçlendi. İtibarlar kurtarıldı. Kriz önleendi. Rahatsız edici yayıncılar susturuldu. Kimsenin yeri değiştirilmedi. Bobbi kazandı ve medeniyete yenilmeden geri döndü."

Zaman bir anlığına durmuş gibiydi.

Halkla ilişkiler bombası etkisiz hale getirildi. Baba-kız bağı güçlendi. İtibarlar kurtarıldı.

Kriz önlendi.

Sonra içimde bir şeyler yerine oturdu.

Elim havaya kalktı ve herkesi şaşırtacak şekilde -benim, Bobbi'nin ve kesinlikle Matthew'un- avazım çıktığı kadar "Merhaba bebeğim!" diye bağırdım.

Matthew'un kafası arkaya doğru kalktı ve bunu kabul etmesi için dua ettim. Beni tanıyordu. Kim olduğumu.

"Hayatımın aşkı!" Daha da yüksek sesle seslendim. "Nihayet döndün!"

Dediğim gibi, stres altındayken sorun çözme konusunda pek iyi değildim.

İKİNCİ BÖLÜM

Matthew'un gözleri büyüdü.

Saçmalık.

Sonra kaşlarını çatı.

Çifte saçmalık.

Oynayın, dedim.

Islak saçlarına bakılırsa az önce Green Oak'ı kasıp kavuran fırtınaya yakalanmış olması gereken Matthew arkasına baktı. Kendisini işaret etti.

Ben *mi?*

Dudaklarından

okudum. Tamam,

lanet olsun.

Hayal ettiğim gibi gitmiyordu. Ama ne bekliyordum ki? Bunu planlamamıştım. Matthew kız kardeşimin en iyi arkadaşıydı ve bu hafta sonu bir noktada Green Oak'a geleceğini biliyordum. Ama neden burada, garajımın önünde olduğunu bile bilmiyordum. Lazy Elk'e giderken uğramaya mı karar vermişti? Adresimi ona Adalyn mi vermişti? Neden bir duel çantası taşıyordu? Arabası neredeydi? Keşke tüm bu bilgilere sahip olsaydım ama ne de olsa o Adalyn'in en iyi arkadaşıydı. Benim değil. Matthew ve ben iyi arkadaş değildik, tanıdık. Bir nevi. Grup sohbetinde mesajlaşan ama yüz yüze hiç tanışmamış iki insana böyle deniyorsa tabii.

Ve ben ona *hayatımın aşkı* demiştim. Yüksek sesle.

Gerçekten yüksek sesle. Gözlerim büyüdü.

Ona hayatımın aşkı demiştim.

Yutkundum ve Bobbi'ye dönüp baktım. Koyu renk gözler benimkilerle buluştu, beklenti içindeydi. Yargılıyordu. Hayır. Şimdi geri adım atamazdım. Kesinlikle yapamazdım. Sorunlarım olduğunu düşünürdü. Gerçek sorunlar, beni suçladığı sorunlar değil. Dikkatimi Matthew Flanagan'a, Adalyn'in en iyi arkadaşına ve birkaç dakika önce de benim biricik sevgilime verdim. Bu düşünce yine başımı döndürdü ama bununla başa çıkabilirdim. Ben olduğumu biliyordu. Josie. En iyi arkadaşının kız kardeşi. Bir şeyler döndüğünü

anlayacaktır.

Matthew taşındı. *Sonunda*. Ayağı havaya kalktı ve... ileriye doğru bir adım attı. Verandaya doğru.

Rahatlamak için tuttuğum tüm havayı dışarı verdim.

"Tanrım, seni çok özledim," dedim, hâlâ yüksek sesle. "Sen de beni özledin mi tatlı... bebeğim... turtam?"

Tıpkı iki açık kahverengi belirsizlik paçavrasının yapacağı gibi, kaşları havaya kalktı.

"Oh, buna cevap vermene gerek yok," diye atıldım. "Cevabı zaten kalbime dövme yapılmış gibi biliyorum. Eminim beni çok özlemiştir. Çünkü biz birbirimizi seviyoruz ve aşık insanlar, bilirsin işte, öpmek için sabırsızlanırlar. Öpmek. Tatlı tatlı sevişmek."

Bobbi arkamdan inledi.

Matthew'un adımları bir an için duraksadı.

İkisini de suçlamadım. Ben de kendimden dehşete düşmüştüm.

Başımı iki yana sallayarak birkaç basamak aşağı indim, doğaçlama lancé'min kat etmesi uzun zaman alan mesafenin bir kısmını kapattım ve kalbimin yanlış nedenlerle hızla çarpmasını görmezden geldim.

Yukarı bakmadan önce verandanın dibinde durdu, bakışlarını sağa sola kaydırды. Sanki inceliyormuş gibi. Değerlendirir gibi. Sonra gözleri benimkilerle buluştu. Kahverengiydiler, iriydiler ve hâlâ su damlatan gözlüklerinin arkasında daralmışlardı. Onlarda da bir şey vardı. Okuyamadığım, dikkatimi dağıtan bir şey. Hâlâ ne yapacağına karar veremediğini düşündüren bir şey. Sessizce de olsa ona yalvardığımı hissettim. Bakışlarının niteliği değişti ve ben yine nefesimi tuttum.

"O benim," diye açıkladı, botunu ıslak bir gümbürtüyle verandanın son basamağına yerleştirirken. "*Bebeğim*." Boğazını temizledi. "Ve tatlı bebek turtası. Bunu daha sonra konuşacağız. Şu anda, sonunda evde olduğum için mutluyum. Bütün o kanolara hazırım." Bir süre sessizlik oldu. Matthew benim sendeleyerek rahatlamamı şaşkınlıkla karıştırmış olmalı, çünkü bana bir bakış attı ve "Şimdi kıcını kaldır ve bana biraz şeker ver" dedi.

Bobbi dehşete düşmüş bir ugh sesi çıkarmadan önce yüksek sesle iç çekti.

Ama ben yapmadım. Tam istediğim gibi harekete geçtim, verandadan fırladım ve sanki bu adama biraz şeker vermek nasıl yapılacağını bildiğim bir şeymiş gibi göğsüne indim. Yapmadım ama kollarım her iki şekilde de ona dolandı.

kafası tam çenesinin altında kilitleniyordu. Ve o... sırlısklandı. Deri ceketi de dahil olmak üzere Matthew'un kıyafetleri sırlısklandı ve bornozumun nemi emdiğini hissedebiliyordum. Tenim soğuyordu. Ayrıca vücudunun benimkine karşı gerildiğini ve sertleştiğini de hissedebiliyordum. Neden?

Bir boğaz temizlendi.

Bobbi. Tamam.

Matthew'un göğsünden mırıltılı bir *teşekkürle* sıyrıldım ve verandamda duran kadına döndüm. "Özür dilerim," dedim gülümseyerek. "Bir an için kendimi kaptırdım. Hâlâ balayı evresindeyiz. Değil mi *Mattsie... Boo?*"

Matthew sessiz kaldı, yine emin değilmiş gibi görünüyordu. Neyse ki hemen sustu. "Doğru. Kesinlikle." Bakışları başka yöne kayarak Bobbi'ye kaydı. "Ve bunun tüm sorumluluğunu üstleniyorum." Dudaklarından garip bir kıkırdama döküldü. "Ben Matthew. Flanagan. Ve burası benim evim. Ve bu da" -kolunu omuzlarıma attı

-"Benim kadınıam."

"Bobbi," dedi yüzünü buruşturarak. "Köpekbalığı. Kimsenin malı değilim ve şüpheli finansal tavsiyeler sayesinde belki de çok fazla kripto para dışında hiçbir şeye sahip değilim."

"*Yaşasın,*" diye ciyakladım. Yüksek sesle. "Şimdi bunu aradan çıkardığımıza ve tanışma faslını tamamladığımıza göre-"

"Ne zamandır nişanlısınız?" Bobbi sordu.

Matthew garip bir ses çıkardı ve ben de iğrenç bir kakhaha atarak cevap vermek zorunda kaldım: "Altı mutlu gün."

Bobbi'nin gözleri kısıldı.

"En romantik evlenme teklifiydi," diye ekledim. "Hepsinin arasında en sevdiğim." Matthew'un bakışlarının prolle'ime düştüğünü, göz şeklinde iki mükemmel delik açtığını hissettim. "Neden soruyorsun?"

"Bu önemli bir bilgi," dedi Bobbi omuz silkerek. Bu beni yanıltmadı. Tırabzana kadar yürüdü ve küreğimden birinin yanına eğildi. "Sormamın sakıncası yoksa nasıl teklif etti?"

"Romantik piknik," diye hemen karşılık verdim ve Matthew'un kolunun omuzlarımda gerildiğini hissettim. Bobbi'nin kaşları çatıldı. "Gün batımında," diye teklif ettim ve bana bakmaya devam edişi, ardından gelen her kelimeyi içimden söküp aldı.

göğüs. "Green Oak'tan bir saat uzaklıktaki bir güneşlenme alanına gittik. Ben bir güneş elbisesi giyiyordum, o da beyaz bir gömlek giyiyordu. Zahmetsizce harika görünen türden. Kemik yapısını tamamlıyor."

Bobbi'nin dudakları büzüldü. "O tipleri bilirim."

"Roze yudumluyorduk," diye devam ettim, durdurulamaz bir şekilde. "Ve çok ince dilimler halinde kestiği peyniri yiyorduk, tam sevdiğim gibi, ve ben ne olduğunu anlamadan, önümde diz çökmüştü ve bir çay fincanı domuz güneşin içinden çıktıÇiçekler, minik bacaklar bize doğru koşuyor. Domuz Matthew'un ayaklarının dibinde durdu, boynundaki yaya bir mektup iliştilmişti. Notu açtım, kalbim orada yazılı olduğunu bildiğim soruyla çarpıyordu. Sonra şu sözleri söyledi: *"Benimle evlenme şerefine nail olur musun?"*

Sessizlik benim çok ayrıntılı evlenme teklifi hikayemi izledi, kalbim hızla çarpıyordu.

göğsümün ortasında.

"Ne kadar şanslı, yaratıcı bir adamım," dediğini çok yumuşak bir sesle yanımda duydum.

Bobbi'nin başı yana eğildi. "Anlaştık," diyerek bir basamak aşağı indi. "Yarın tekrar bir araya gelelim. Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama görünüşe göre ben de senin düğün planlayıcın olabilirim."

"Affedersiniz, bizim w-" Matthew kolunu omuzlarımdan indirerek başladı.

Ona gülümsemeyle örtbas ettiğim sivri bir bakış attım. "Yorgunsun. Ve uykuya ihtiyacın var. Bir de o tatlı aşk var, hatırladın mı? Bobbi'yi bırakıp içeri girmeye ve oturup sohbet etmeye ne dersin? Yalnız başımıza."

"Bu harika bir fikir Josephine," diye yorum yaptı Bobbi, şimdi hemen yanımdaydı. "Nişanına her şeyi açıklamalısın. Büyük, şişman, küçük kasaba düğünüyle ilgili kısmı da unutma. Baban ödeyecek, hiçbir masraftan kaçınmayacak."

Kelimeler dilimin ucuna kadar geldi ama Matthew'un yüzündeki ifade onların çıkmasını engelledi. Bakışları beni bir aşağı bir yukarı, hızla içine çekti. Önce şok geçirdi, sonra soldu.

Ne gördüğünü anlayarak kendime baktım. "Bunu hep unutuyorum. Sadece reşel," diye açıkladım.

Şimdi karşımda böyle durduğu için biraz daha uzun ve geniş görünen Matthew tereddüt etti. Ve beni şaşırtarak tek söylediği *"Josie?"* oldu.

Neden adımlı böyle söylediğini merak ederek kaşlarımı çattım.

Bobbi Matthew'un omzunu sıvazladı. "Tebrikler şampiyon. Umalım da bu yüzük kalıcı olsun. En azından sihrimi konuşturup bu karmaşayı 1 katına çıkaracak kadar uzun süre. Ama detaylar ve medya açısı üzerinde çalışacağız. Yarın. Belki de düğünü Miami'de yapmalıyız? Hm, bunu düşün. Ben de uyuyacağım. Benim için bir zevkti ama hoşça kalın."

Matthew bana baktı, dudakları hâlâ solgundu ve yüzünde perişan bir ifade vardı. Şok olmuş ya da kızgın bile değildi. Ama sadece... çökmüştü.

Dudaklarım aralandı ama ben daha konuşmadan eli uzanıp bileğimi kavradı. Sol elimi nazikçe, yavaşça yukarı kaldırdı, avucumu çevirirken teni soğuk ve nemli bir şekilde benimkine değiyordu.

"Matthew," diye başladım.

Ama Moe Dede, ellerinde pembe temizlik eldivenleri ve belinde minik sarı yıldızlarla kaplı bir önlükle kapıdan içeri dalmadan önce ancak bu kadarını söyleyebildim.

"Kesinlikle hayır!" diye haykırdı, kollarını havaya kaldırarak, şu anda otuz adımlık bir yarıçap içinde ikamet eden her insanın ve her hayvanın dikkatini çekti. "Josie'm Miami'ye gitmiyor. Ve ben de gitmiyorum." Büyükbabamın gözleri hâlâ elimi tutan adama dikilmişti. "Josie, o ıslak görünümlü arpacık soğanı neden elini öyle tutuyor? Evet, sen. Akıntıya karşı yüzen bir alabalık gibi dudaklarını şapırdatan. Kimseyi Miami'ye götürmüyorsun!"

"Tanrım, büyükbaba," diye uyardım, Bobbi'yi arıyordum, ama o... ortadan kaybolmuştu. "Acaba-"

"Yapma *İsa, Büyükbaba*," diye karşı çıktı, tırabzana doğru ilerleyerek. "Sen -" Kendini durdurdu, bakışları arkamızda geziniyordu. "Otto Higgings!" diye bağırdı. "Kıçını kaldır ve evine geri dön! Bu seni ilgilendirmez, seni meraklı, solmuş kuru erik."

Nefesimin altında sessiz bir lanet bıraktım. Komşumun -ve büyükbabamın baş düşmanının- bahçenin karşısında durup işimize burnunu sokup sokmadığını kontrol etmek için dönmeme gerek yoktu. Çünkü tabii ki öyleydi. Tabii ki.

Bir şey elimi çekiştirdi.

Yeniden Matthew'a odaklandım, yere bakıyordu, yüzünde kalan azıcık renk de azalmıştı. Bakışlarının yönünü kendi bakışlarımla takip ettim. Elim hâlâ

avucumda bir kesik vardı. Zar zor kanıyordu ama derimin bir kısmı çilek reçelinden daha koyu bir kırmızıyla lekelenmişti.

"Josie," diye fısıldadı Matthew. "Kanaman var."

"Ah," dedim, elimi geri çekip cübbemin koluyla kesiğı sildim. "Merak etme, sadece bir..." Arkasından gittim. "Matthew?"

Göz kapakları yarıya inmişti ve ben bir şey yapamadan yere yığıldı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Matthew kendine geldiğinde, bunu irkilerek yaptı.

Bir fincanı ona doğru ittim ve kendimi ona en sıcak, en misafirperver gülümsememi vermeye zorladım.

Bana göz kırptı.

Dudaklarım düştü. "Lütfen bunu içer misin? Hemen döneceğim. Ben hızlı değişirim ve Büyükbaba Moe sana göz kulak olur."

Matthew'u kafa karışıklığı ya da kupayı kabul etmedeki isteksizliği için suçlayamazdım. Büyükbaba Moe'yu da onu terk eden şikayet için suçlayamazdım. Ama dilenciler seçici olamazdı, bu yüzden çay Matthew'un eline geçer geçmez döndüm ve koşarak yukarı çıktım. Yatak odamın kapısını kapattığım anda yere yığıldım.

Gözlerim kapandı, omuzlarım ahşap yüzeye yaslandı.

Ciğerlerimdeki tüm hava tıslayarak, "Kahretsin" diyerek beni terk etti.

Hayır, kendimi düzelttim. Bu *boktan* bir durum değildi. Bu bir *kamyon dolusu inek gübresinin beş duyunuzu* birden *tıkaması* gibi bir durumdu.

Çünkü bu gece... *çok şey* oldu. Olanlardan daha az zorlama komedi skeçleri vardı. Büyükbaba Moe'nun kümese bir kurt girmiş ve tavuklarının yarısını katletmiş gibi çığlık atması sadece tepedeki kiraz olmuştu. Matthew yere çakılırken soğukkanlılığımı nasıl koruduğumu hâlâ merak ediyordum. Biz - ve evet, bu konuda yaşlı adamı da yanımda getirmiştım- bir metre boyundaki yetişkin bir adamı nasıl yere yıkmıştık. Tıpkı şeklini koruyamadığında çamuruma olduğu gibi. Bir an oradaydı, güçlü, sağlam ve ellerimin arasında güvende görünüyordu ve çarkın bir sonraki dönüşünde Roor'un her tarafına bulaşmıştı.

Ama Matthew kil değildi. Ya da istediğim şekle sokabileceğim bir proje. O kız kardeşimin en iyi arkadaşıydı. Karmaşamın içine çektiğim, hayatı olan bir insan. Bu onu fön makinesiyle vurarak yapabileceğim bir şey değildi,

yapabilmeyi dilediğim kadar. Aslında, unut gitsin. Matthew'u kurutmayı ya da üflemeği düşünmemeliyim bile.

Gözlerimi yeniden açtım, ayağa kalktım, sırtımı dikleştirdim ve görevime yeniden odaklandım. Değişim. Konudan sapmak değil. Yüzümdeki yosun maskesini temizlemek için odama girdim ve kutunun geri kalanını atmak için aklıma bir not aldım. Kötü bir büyüsü olduğuna karar verdim. Bu iş bittikten sonra ellerimi ovuşturdum, avucumdaki kesiğin üzerine bir yara bandı yapıştırdım ve etrafta bulduğum ilk şeyi giydim. Tayt, atlet ve hırka. Saçlarımı ellerimle fırçaladıktan sonra koşar adımlarla aşağıya indim.

"Çay iyi mi?" Mutfak eşiğinden bile tam olarak geçmeden sordum.

Pembe koltuğunda oturan adam sessizliğini korudu, ben önünde durduğumda gözleri benimkilerle buluştu.

"Bu papatya," diye yorumladım 11'e sessizlikte. "Kendimi hasta hissettiğimde ya da kötü bir gün geçirdiğimde annem benim için hazırlardı. Senin de bunlardan birini yaşadığını düşündüm. Bu yüzden yardımcı olacağını düşündüm. Seni rahatlatır. Kendimi yeni gibi hissettiriyor."

Matthew bana "Teşekkürler" demeden önce cevabını düşünüyor gibiydi.

Pek güven verici sayılmazdı ama en azından yüzüne renk gelmişti. Güzel bir yüzdü, şimdi uygun ışık altında görebiliyordum. Kare çene, düz burun, dolgun dudaklar ve gözlüklerin arkasına saklanmış kahverengi gözler. Gözlüğünü takmadığı birkaç dakika boyunca onun için temizlemiştim. Yağmurdan dolayı biraz lekelenmişlerdi ve en azından bunu yapabilirdim, her şey düşünüldüğünde. Onları sevdim. Gözlükleri. Fotoğraflarda taktığını hiç görmemişim. Ya da Adalyn ona FaceTime attığında ve ben de bir bakış atmak ya da selamlaşmak için yanında olduğumda.

Onu farklı gösterdiler. Daha fazla... Bilmiyordum. Sanırım bunun pek bir önemi yoktu.

"Elin iyi mi?" Matthew derin ve hışırtilı bir sesle sordu.

"Evet," diye itiraf ettim, konuştuğu için rahatlamıştım. Bir tabure kaptım ve üzerine oturmadan önce önüne koydum. "Önemli bir şey değildi. Sadece küçük bir kesik," diye yalan söyledim. O kadar da küçük değildi.

"Kanaman vardı, Josie."

"Evet, öyleydin. Ama bunun hakkında konuşmayalım. Ben iyiyim ve senin tekrar gulyabani gibi davranmandan nefret ediyorum."

"Bu bir," diye yorumladı bardağı ağzına götürürken. "Bunun en son ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. Sanırım yağmura yakalanmak da pek yardımcı olmadı ve vücudum bir an için pes etti." Elleri çayı kucağına indirdi. Kahverengi gözleri yüzümde gezindi, sonra aşağı indi, beni yavaşça, tembelce ya da belki de yorgunca süzdükten sonra tekrar benimkilere döndü. "Gerçekten de çabuk değişiyorsun."

"Bu benim süper güçlerimden biri," dedim kıkırdayarak. Ama bu kısa sürdü. Kıyafet değiştirmeye ihtiyacı olan tek kişi ben değildim ve bu hatırlatmadan nefret ediyordum. Üzerindeki nemli kot pantolona ve daha da nemli kazağa baktım. "Seni içeri taşıırken deri ceketini çıkardık. Nefesinizin altında bir şeyler mırıldandınız, sanırım bununla ilgiliydi." Yeni ve garip bir sessizlik oldu. "Onu hayata döndürmek için bir mucize gerekecek. Özür dilerim. Dürüst olmam gerekirse muhtemelen botların da öyle. Onları senden almadım ama almak istedim. İdeal olarak, üzerindeki her giysiyi çıkarmalıydım. Ama Büyükbaba Moe izin vermedi."

Matthew'un kaşları kalktı.

"Açıkçası bunu pratik, tıbbi bir şekilde söylüyorum," diye açıkladım. "*Seni iç çamaşırlarına kadar soyalım* anlamında değil."

Ağzının köşesi yukarı kalktı.

"Bilinci yerinde olmayan bir adamı soymam," diye onu temin ettim. "Hayatının, bilirsin, çıplak olmasına bağlı olduğundan emin olmadıkça değil. Ve seninki öyle değildi. Bir şeyler mırıldanıyordun. Yani çoğunlukla yalnızdın. Ve seni içeri çıplak taşımak gerçekten garip olurdu."

Matthew'un dudakları düştü.

"Merak etme." Ona kocaman bir gülümseme verdim. "Büyükbabam ve ben düzenli olarak ağır eşyalar taşırız. Daha çok ben, çünkü artık bunu yapmasına pek izin vermiyorum. Yine de aldığım pilates derslerinin kaslarımı söz verildiği kadar sıkılaştırmadığına inanmaya başladım. Belki de içgüdülerime kulak verip Krav Maga'yı denemeliydim." Omuz silktim. "Komik bir şey duymak ister misin?"

Tek cevabı garip bir bakış oldu.

"Adalyn de geçen yıl kasabaya geldiği gün bayılmıştı," dedim yine de. "Elbette farklı koşullar altında. Gerçi senin de bildiğinden eminim."

bunu zaten biliyordum. Ama hey, bu eğlenceli bir tesadüf değil mi? İkinizin de Green Oak'a adım attığınız anda bilincinizi kaybetmeniz?"

Matthew'un bana bakmaya devam etmesine bakılırsa, bunu pek de komik bulduğunu sanmıyordum. Aslında, kısa bir süredir tek kelime etmediğini fark ettim ve muhtemelen çok fazla şey söylemişim.

"Gergin olduğumda saçmalamaya meyilliyimdir," diye mırıldandım. "O yüzden bir şeyler söyleyen iyi olur. Herhangi bir şey, gerçekten."

"Beklediğim gibi biri değilsin." Bir kahkaha attı. Kısa bir kahkahaydı. Biraz da yorgundu. Ama bir taneydi, o yüzden kabul ettim. "Ve aynı zamanda öylesin."

Küçük bir gülümseme dudaklarımı büktü. Bu gece değişiklik olsun diye gerçek bir gülümseme. Matthew'un bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim olmasa bile.

"Bunu hak etmiyor," diye homurdandı Büyükbaba Moe, aniden yanımda bitiverdi.

Matthew'un kucağına bir tabak bıraktı. "Bir gülümsemeyi bile hak etmedi."

Gözlerimi devirdim. "Bu gecedен sonra bir gülümsemeden daha fazlasını hak ettiğine inanıyorum. Ayrıca, gülümsemelerimi istediğim kişiye veririm, Moe Poe."

Büyükbaba Moe bunu duymazdan gelerek Matthew'a bir çenesini doğrulttu. "Izgara peynir. Ye bakalım. Birkaç dakika önce bayat pırasa gibi görünüyordun. İçimden bir ses bugün öğün atladığını söylüyor. O yüzden ye."

"Büyükbabam iyi niyetli," dedim evdeki en sevdiğim sandalyeyi dolduran sarışın adama. Mathew özenle çiğnedi. "Ve söz veriyorum sana aptalca isimler takmayı bırakacak. Bu gece ona ne oldu bilmiyorum. Fazlasıyla huysuz davranıyor."

"Ona hiçbir şey demekten vazgeçmeyeceğim," diye karşı çıktı büyükbabam. "Ve iyi niyetli değilim. Kendim için onun sağlıklı ve güçlü olmasını istiyorum. Onu dövmek zorunda kalıp kalmayacağımı hâlâ bilmiyorum."

Matthew'a dönmeden önce yaşlı adama ters ters baktım. "Öyle demek istemedi."

"Evet," diye ısrar etti Büyükbaba Moe, Matthew son lokmayı da mideye indirirken tabağı elinden aldı. "Çok hızlı oldu. Hâlâ aç mısın?"

"Hayır, efendim," diye cevap verdi Matthew, ağzındaki lokmayı aşağı indirirken. "Ama teşekkür ederim, efendim."

İki *beyefendiye* homurdandım. "Ona Moe Dede diyebilirsiniz, tıpkı kasabadaki diğer herkes gibi. Ya da en azından Moe. Formalitelere gerek yok, söz veriyorum-"

"Benim adım Maurice," diye araya girdi Büyükbaba Moe. "Ve ben ona ne yapacağıma karar verene kadar bana *efendim* demeye devam etse nasıl olur? Burası benim evim ve o bir misafir değil."

Dönüp jartiyer giyen oda arkadaşına baktım. "*Senin* evin mi? Seni sevdiğim için şanslısın, yoksa kışına tekneyi basar ve seni Fairhill'in huzurevine gönderirdim, Bay *Huzurevleri Beni Yaşlı Hissettiriyor*." Ciddi olmadığını bildiği halde büyükbabamın nefesi kesildi. Benden o kadar kolay kurtulamazdı. Felç geçirdikten sonra, iyileşmiş olsa bile. Odağımı tekrar Matthew'a çevirdim. "Çok özür dilerim, ben-"

"Haklı," dedi, gözlerindeki açık kahverengi muhtemelen hak etmediğim bir güvenceyle parlıyordu. "Benimle yeni tanıştı ve o senin büyükbaban. Bugün öğle yemeğini atladım. Ve akşam yemeğini, zamanı görerek. Bu akıllıca değildi ve eminim bu şekilde düşmemle bir ilgisi vardır. Yemek ve çay için ve ıslak ceketimi alıp beni buraya getirdiğin için teşekkürler. Beni iç çamaşırlarıma kadar soymadığın için de teşekkürler. Çıplak olduğum kadar rahatım da, haklısın, bu her şeyi iki kat daha garip hale getirirdi."

İki kat daha garip. Bu kelimeyi ben de kullanmıştım ama bunu tanımlamak için de onun tercihi olması beni rahatsız etti.

Büyükbaba Moe anlaşılmaz bir şeyler homurdandı ve arkasını dönüp Matthew için daha fazla yemek hazırlayacağını bildiğim ocağa doğru yürüdü. Gerçekten de ısırmaktan çok havlıyordu.

"Büyükbaba Moe aslında benim büyükbabam değil," deme ihtiyacı hissettim. "I..." Bunun Adalyn'in Matthew'a söylemiş olabileceği bir şey olduğunu düşündüm. "Bunu açıklığa kavuşturmamın bir zararı olacağını sanmıyorum. Büyükbabam yan evde oturuyor. Otto Higgings'in hemen yanında. Onu hatırladığınızdan emin değilim-"

"Evet," dedi Matthew. "*Meraklı, solgun erik.*"

Hafif bir kıkırdamayla başımı salladım. "Ben küçükken büyükbabam evde bana yardım ederdi. Görünüşe göre, bir gün onun sadece Moe değil, Moe Dedem olduğuna karar verdim ve ona başka bir şey demedim. Bu bir şekilde yerleşti ve artık tüm Green Oak onu böyle çağırıyor." Küçük bir gülümseme yarattım. "O yüzden lütfen bunu da yap. Aldırmayacağına söz veriyorum."

Matthew'un gözleri birkaç saniye beni içine çekti. Düşüncelere daldı. Sonra sesini alçaltarak hafifçe öne eğildi. "Sanırım güvenli tarafta olmak istiyorum ve

Taşaklarım sağlam kalsın," dedi göz kırparak.

Bir göz kırpma.

Dudaklarımın kıvrımı gerçek oldu. Hatta mutlu. Bu daha çok duyduğum Matthew'a benziyordu. Beklediğim Matthew'a. Adalyn'in en iyi arkadaşı hakkında söylediği her şeyden, ama aynı zamanda yaşadığımız etkileşimlerden. Bir süre önce Adalyn ikimizi de Cameron, erkek arkadaşı ve benim arkadaşım ile birlikte bir grup sohbetine eklemişti ve mesajlarına bakarak Matthew hakkında bir fikir edinmemek imkânsızdı. Komik, zeki, sık sık şakacı, acımasızca dürüst. Matthew çok çirkin şeyler yazıyordu ve mesajlarını okurken kendimi birden fazla kez yüksek sesle gülerken bulmuştum.

Bu da bana orada yaptığımız son konuşmayı hatırlattı. "Yani..." Hırkının kollarını çekiştirerek onu takip ettim. "Yolculuk nasıldı?"

İç çekti. "Uzun. Sıkıcı. Gerekli."

"Chicago pek de yakın sayılmaz," diye yorum yaptım. "Geleceğini biliyordum ama bu gece buraya geleceğini bilmiyordum."

Omuzları düştü ve tüm vücudunu koltuğa bıraktı. "Kira kontratım pazartesiye kadar dolmuyordu ama kutularla çevrili bir gece daha uyuyamazdım."

"Kulübede kalıyorsunuz, değil mi?" Devam ettim. Adalyn ve Cameron Charlotte'a ve kurdukları ve şimdi tüm zamanlarını adadıkları futbol gençlik kulübüne daha yakın bir ev buldukları için artık boştu. "Lazy Elk harika bir yer. Orayı seveceksin, söz veriyorum. Süper rahat, şık ve şehirdeki en iyi manzaraya sahip."

Bu durum Adalyn ve Cameron için Green Oak'tan ayrılmayı iki kat daha zor hale getiriyordu. Belki de bu yüzden henüz kiraya vermemişlerdi. Belki de içlerinden bir parça tamamen bırakmak istemiyordu. Ya da belki de birilerinin ziyaret etmesi ihtimaline karşı boş tutmanın iyi olacağını düşündüler. Ya da Matthew gibi ihtiyacı olan. Zaten ne kız kardeşimin ne de Cameron'ın olası bir kiralamadan elde edilecek ekstra gelire ihtiyacı vardı. Çalışkan bir patroniçe ve emekli bir profesyonel futbolcu olmanın avantajları.

"Duymuştum," dedi Matthew. "Adalyn de 1. yola çıkmanın şaşırtıcı derecede zor olduğu konusunda beni uyarmıştı ama harita uygulamamın beni bir saat boyunca yeniden yönlendirmesini beklemiyordum. Toprak bir yola nasıl girdiğimi ve bir çukura nasıl girdiğimi hâlâ anlamış değilim."

"Yani olan bu muydu?" Kaşlarımın endişeyle düğümlendiğini hissettim. Ona ders vermeye hakkım olmadığını biliyordum -özellikle de bu gece- ama... "Arabada kalmalıydın Matthew. Fırtınada dışarı çıkmamalısın. Ve lütfen, asla ormana girme. Aslında, bir dahaki sefere sadece ara-" Kendimi durdurdum. Ben demek üzereydim. "Sadece birini ara. Yardım çağır. Bir çekici."

Gözleri yüzümde garip bir gezinti yaptı, sanki verdiğim tepkiye şaşırılmış gibiydi. Sonra

hafif bir kakhaha onu terk etti. "Tüm o yeniden yönlendirmeden sonra pil bitmişti. Bunun ne kadar klişe olduğunu biliyorum. Ama Prius'umda USB girişi yoktu ve kulübeden bir mil uzakta olmam gerekiyordu. Birkaç dakika içinde sıırıslıklam olacağımı ve kaybolacağımı düşünmemiştim. Hatamı fark ettiğimde, kulübenin arabadan daha yakın olmasını umuyordum."

Ona kaşlarımı çattım. Bunu söylemek istemiyordum ama... "Sen tam bir erkeksin."

Homurdandı. "Adil bir değerlendirme. Ama haklısın. Aptalcaydı ve ben... Uzun bir gün oldu Josie. Dürüst olmak gerekirse uzun bir hafta."

Bu sözleri duyunca midem bulandı. Muhtemelen bunu söylemesinin nedeni, şehre talihsiz gelişinin yanı sıra.

"Özür dilerim," dedim. "Bunun ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemiyorum. Adalyn bana işinizle ilgili olanları anlattı. Ben de üzgünüm. Adil olmadığına eminim ve bu şekilde işten çıkarılman berbat bir şey. Sadece üzgünüm."

Matthew ağzımdan çıkan her kelimeyle irkildi. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

Ama vardı. Çünkü kırmızılaşmıştı, Chicago'dan ayrılmak zorunda kalmıştı ve -Adalyn'e göre geçici olarak- Lazy Elk'e taşınıyordu ve... bu gece olmuştu.

Öylece kaldık, rahatsız edici olmayan ama yine de kolay olmayan bir sessizlik içinde birbirimize baktık. Arkamızda bir tabak tıkırdadı ve ben izin isteyip büyükbabama yardıma mı gitsem, Matthew'la havadan sudan konuşmaya devam mı etsem, yoksa kaçındığım konuyu mu ele alsam diye düşündüm.

Matthew'un başı da aynı yerde olmalıydı, çünkü bakışlarının ellerimin kenetlendiği kucağıma düştüğünü gördüm.

Sonunda ona sol elimin arkasını göstererek, "Aslında nişanlı değilim," dedim. Avucumdaki kesğin üzerinde bir yara bandı vardı, ama yine de

Bana dönük. Her ihtimale karşı. "Sana değil tabii ki. Başka kimseye de değil. En azından şimdi değil."

"Demek tüm bunları hayal etmemiştim, ha?" Yüz ifadesi dalgınlaştı. "Hayal ettiğimi umuyordum."

Bu biraz acıttı.

Ama bunu hak etmediğimi söyleyemezdim. Kendimi gülümsetmeye çalıştım. "Hak etmedin. Hatırladığın her tuhaf olay gerçekleşti." Ellerimi tekrar kucağıma getirerek yere baktım. "Yüzük önceki bir ilişkimden kalma ve... sıkışmış. Cildimi reçelle kayganlaştırmaya çalıştım, ki bu pek akıllıca bir fikir değildi. Ama sabun işe yaramadı ve tereyağının erimesini beklemek istemedim." Başımı salladım. "Bu yüzden çilek reçeli iyi ve mantıklı bir seçenek gibi göründü."

Matthew yine sessizdi, ona dönüp bakmamı sağlayacak kadar. Yüz ifadesi artık boştu. Sanki benim hakkımda ne düşünüyorsa yüzüne yansıtmamaya çalışıyordu.

Ben de devam ettim. "Korkarım Bobbi Shark da gerçekti. O, ah. Şey. Tam panik moduna girmemin nedeni oydu, eğer öyle demek isterseniz. O... Andrew için çalışıyor, babam. Ve onun ortaya çıkması beni hazırlıksız yakaladı. Ve ben daha bunu sindiremeden, benim hakkımda bir sürü şey saymaya başladı, bir halkla ilişkiler krizi, Miami'ye taşınmak ve... birden yüzükten bahsetmeye başladı, ve sen oradaydın, ve ben onun gitmesini istedim, ve gerçekten Miami'ye taşınmak istemiyordum, bu yüzden düşünmedim. Harekete geçtim."

Gerçekleri çok zayıf bir şekilde anlatmamı sessizlik izledi.

Daha da huzursuz oldum. "Buna inanmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum ama-"

"Hayır," diye araya girdi. "Benim durduğum yerden Bobbi'nin bir tehdit olduğu açıktı."

Dudaklarımdan bir yudum hava kaçtı. O zaman anlamıştı. Bir nevi. "Ona tehdit demezdim," dedim güven verici bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle. Gerçek bir gülümsemeydi de. "Ama biraz korkutucu. Seni görmem ve yardım edeceğini düşünmem ya da ummam için yeterli. Zaten ben senin en iyi arkadaşının kız kardeşiyim, yani tamamen yabancı birine soruyor değilim-"

"Bilmiyordum."

Kaşları çatıldı.

"Bilmiyordum," diye tekrarladı. "Yardım etmeye çalışıyordum, haklısın." Eliyle boynunun yan tarafını ovuşturdu. Sesi kısılmıştı. "Ama sen olduğunu bilmiyordum Josie."

Gülümsemem duraksadı.

Sen olduğunu bilmiyordum, Josie.

Elimi sallayarak, "Sorun değil," diye mırıldandım. Elbette bu beni incitemezdi. Saçmalıyordum ve midemdeki çöküşün hiçbir anlamı yoktu. "Sen olduğunu anlamam üç saniyemi aldı," diye devam ettim, yüzünün düşmesini izleyerek. "Sorun değil. Gerçekten de öyle. Sadece yüzlerle aram çok iyidir. Ayrıca bütün o..." Kendimi işaret ettim. "Bilirsin işte. Yosun özü ve reçel durumu devam ediyor. Bu yüzden, etrafta sadece bir sokak lambası varken beni uzaktan görüp, hey, işte Josie Moore orada demeni beklemezdim. Birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz bile. Yani, bunu kim yapar ki?"

Bendim.

Ama artık bunun bir önemi yoktu.

Matthew şaşırmış gibi duraksadı ama sonra, "Özür dilerim," dedi.

Bir homurtu çıkardım. "Ne için? Özür dileyecek bir şey yok." Yüzüne giren yeni duyguya göz kırptım ve zamanın geldiğine karar verdim. Şimdi. Bu şeyin etrafında parmak ucunda dolaşmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Nefes aldım. Nefes verdim. Sonra dedim ki, "*Bence yapmalıyım.*"

Matthew kaşlarını çattı.

"Başladığımız işi bitirelim ve senmişsin gibi davranalım," diye açıkladım elimi kaldırarak. "Bunu göğsüme koyan kişi."

Matthew'un ağzı bir an için açık kaldı. Sonra "*Ne?*" dedi.

"Nişanlıymışız gibi yapalım," dedim ona, hırkanın altında tenim ısıniyordu. "Tıpkı verandada yaptığımız gibi. Bobbi satın aldı. Gerçek olduğunu düşündü. Ayrılacak kadar gerçek. Amaç da buydu zaten. Sorunun 1 katına çıkacağını söyledi. Sana bahsettiğim halkla ilişkiler krizi mi? Ayrıntılara girebilirim ama yüzün gerçekten tuhaf bir şey yapıyor." Hareket etmiyordu. Vücudundaki tek bir kas bile hareket etmiyordu. "Yine bayılacak mısın?"

"Hayır."

"Güzel. Harika." Biraz gülümsedim, rahatlamıştım.

"Yani-" "Hayır," diye tekrarladı. Adem elması sallanıyordu. "*Hayır.*"

"Hayır mı?" diye sordum. "Bunlar çok fazla hayır ve ben sadece bir soru sordum."

Boğazından garip bir ses çıktı. "Hiçbir şey yapmıyoruz. Biz-" Kendini durdurdu. "Nişanlıymışız gibi davranmıyoruz. Hayır." Sırtını dikleştirdi, yüzünü ciddileştirdi. "Kesinlikle olmaz, tatlım."

Kaşlarımı çattım.

"Tatlım?" Bana bir bakış

fırlattı. "Ama-"

"Hayır," dedi dördüncü kez. Sesi yumuşamıştı. "Bunu yapamam."

Ben de omuzlarımı dikleştirdim. "Bunun hakkında konuşabiliriz. Tartışabiliriz. Artılar ve eksiler listesi yaparız. Neye ihtiyacın varsa-"

"Yapamam," diye araya girdi.

Omuzlarım çöktü. "Yapamaz mısın yoksa yapmayacak mısın?"

"Bunun bir önemi var mı? Mesele şu ki, önerdiğiniz şey çılgınca. Bu gece Cam ve Adalyn'i gülmekten kırıp geçireceğinden emin olduğum eğlenceli bir anekdottu. Ama biz..." Boğazı düğümlendi. "Nişanlıyı oynuyorum. Buraya daha yeni geldim."

O hızlı ama keskin acı geri döndü. "Kısa bir süreliğine, eminim. Sadece fırtınayı atlatmak için. Sadece büyük bir duyurudan bahsetti. Böylece Bobbi'yi dinleyebilecektik ve sonra yeniden değerlendirecektik."

Yine güldü ama karanlıktı. Mizahsız. Acı. "Önerdiğin bu şeyin ne kadar çılgınca olduğunun farkında mısın? Ne kadar gülünç?"

İşte bu gerçekten canımı yaktı. "Adalyn'in senin hakkında anlattığı her hikâyeye bakılırsa, bu yaptığın en çılgınca şey olmaz. Sen de oldukça gülünçsün, bunu biliyor musun?"

Matthew bu suçlamadan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Bu, kampüste çıplak dolaşmam için bana meydan okuduğun bir üniversite partisi değil, tatlım. Bu bir evlilik. Bir düğün. Bir erkeğin yüzüğü senin boynunda."

Yine çıplaklık. Ve sevgili. "Bu evlilik değil. Bu bir nişan," diye düzelttim. "Ve sahte. Evlenmiyoruz, evlenmiyoruz."

Matthew'un ağzı inanmayan bir gülümsemeyle eğildi. Hoş bir gülümseme değildi ve bana nasıl baktığını fark ettiğini sanmıyordum. "Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum. Ben... doğru düzgün düşünemiyorum bile." Ayağa kalktı ve ona bakmak için başını geriye eğmek zorunda kaldım. "Kulübeye gitsem iyi olacak. I-"

Mutfağı kamyonu benzer bir ses kapladı ve Matthew'un sözlerini durdurdu.

İkimiz de kaynağa doğru döndük ve birkaç metre ötedeki mutfak masasında oturan Moe Dedeyi gördük. Başı arkaya sarkmış, ağzı sonuna kadar açık, önündeki tabakta bir kule dolusu ızgara sandviç vardı. Horluyordu.

Huysuz, tatlı yaşlı adam. Bağarmaktan bitkin düşmüş olmalı.

Matthew'un dedeme bakarkenki tavrını incelemek için döndüm. Ben engel olamadan elim uzandı. Matthew'un gözleri aşağıya daldı ve ön kolunu saran parmaklarıma takıldı. Giysileri hâlâ çok nemliydi.

"Kal," dedim ona. "Daha fazla yemek yiyebilirsin. Bir duş al ve kuru giysiler ödünç al. Sonra da kanepeye uzan. Rahattır ve geç oldu. Gece burada kalırsan kendimi biraz daha iyi hissederim. Büyükbabam da öyle."

Matthew duraksadı, kahverengi gözleri hâlâ elime kilitlenmişti. Sol elim olduğunu fark ettim. Muhtemelen Ricky'nin yüzüğünü inceliyor, ne kadar *çılgın* ve *gülünç* olduğumu düşünüyordu. "Pekâlâ," dedi sonunda.

Onu bıraktım ve ayağa kalktım, burnumun ucu neredeyse boğazına değecekti. Kenara çekildiğimde yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Sana battaniye ve havlu getireyim. İstersen sandviçleri hazırlamaya başlayabilirsin."

Sonra topuklarımdan üzerinde döndüm ve içimde hissettiğim şeyin reddedilme olmadığına karar verdim.

Matthew sahip olmadığı birini reddedemezdi.

Sadece suçluluktan. Ve hayal kırıklığı. Ve yorgunluk. Matthew muhtemelen haklıydı. Biraz deliydim ve planlarım her zaman biraz gülünçtü.

Ve biz bunu yapamadık.

Nişan, sıçan lastiği üzerine yapılan hızlı bir yama değildi. Bir anlatı uğruna ya da bir ebeveynle nasıl yol alacağımı bile bilmediğim bir ilişki için uydurduğunuz bir şey değildi. Bu bir bağlılıktı. Bir sözdü.

Koridorda bir yürüyüş.

Gerçi benim için durum hiç böyle olmamıştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Matthew ölü gibi uyudu.

Bu da on beş dakikaya yakın bir süre boyunca onun uyumasını izlememi haklı çıkarmıyordu. Ama ne yapmam gerekiyordu? Oturma odam merdivenlerle mutfak arasındaydı. Ve o şu anda benim kanepemi işgal ediyordu. Ve geçirdiğim geceden sonra sabah kahvemi içerken bir şeyler yapmak hoşuma gidiyordu. Matthew'u biraz yalnız bırakmayı çok isterdim ama bunu yapmak neredeyse imkânsızdı.

Açıkcası üzerinden kamyon geçmiş gibi görünüyordu. Kirli sarı saçları karmakarışık. Kollarından biri başının üzerine atılmış, diğeri ise kanepenin kenarından sarkıyordu. Çoraplı ayağının battaniyeden dışarı çıktığını görebiliyordum. Çok şirindi. Matthew'un battaniyenin altında çıplak göğüslü olduğu ve büyükbabamın ödünç aldığı pijama üstünün kareli bir Rannel yığını halinde Roor'un üzerine serildiği gerçeği olmasaydı.

İçinde dördüncü espressomun bulunduğu küçük kupayı yudumladım. "Ben bir sürüngenim," diye mırıldandım, başımı koltuktaki yerimden kaldırarak. Ve bunun sona ermesi gerekiyordu. O bir misafirdi. Ve ben onu süzüyordum. Yapacak daha iyi bir şeyi olmayan bir ucube gibi.

Boğazımı temizledim. "Matthew?" Seslendim ve tepki vermeyince biraz daha yüksek sesle "Matthew Flanagan?" dedim.

Birkaç dakika onu izledim ama kıpırdamadı bile. Bana başka seçenek bırakmadı, gerçekten.

"**MATTHEW!**" diye bağırdım.

Adam ayağa fırladı, bir yerlerden gözlüklerini çıkardı ve hemen taktı. Geniş kahverengi gözleri benimkilerle buluştu.

Ona gülümsedim. "Günaydın, günışığım."

Gözlerini kırıştırdı, uyku hala yüz hatlarını çekiştiriyordu ve saçları her yöne bakıyordu. Ayrıca battaniye beline kadar inmişti ve onu görebiliyordum.

çok görkemli bir ggs. Altın ten. Pecs. Cidden sert bir karın olmalı.
Kutsal karides. Matthew...

"Yırtık."

"Teşekkürler," dedi, eli köprücük kemiğinin üzerine geldi ve bir noktayı kaşıdı.
Tembelce esnedi. "Saat kaç?"

Gözlerimi onun yüzünde tutmaya çalışırken gözlerim biraz açıldı. Bunu gerçekten yüksek sesle söylemişim. "Saat dokuzu biraz geçiyor," diye cevap verdim. "Ve rica ederim. Ayrıca, lütfen üzerinizi örter misiniz? Çok fazla erkek memesi sallıyorsun."

Yavaştı ama ağzının etrafında bir gülümseme şekillendi. "Bu yüzden mi beni uyurken izliyordun?"

Bir scol beni terk etti. "Ben değildim."

"Tamam." Omuz silkti. "Ama sen olsan da sorun olmazdı."

Yalancıymışım gibi çenemi yukarı kaldırdım. "Tamam, Bella Swan, ama ben değildim." Eğildim, Roor'un üzerindeki kareli pijama tişörtünü kaptım ve ona fırlattım. "Seninle konuşmam gerek ve *ggs uçların*, kabul edilmeyi bekleyen iki erkeklik feneri gibi gözlerimin içine bakıyor. Sakıncası yoksa?"

Matthew gülerek gömleği yakaladı. Ses göğsümü ısıttı. Sadece birazcık. "Meme uçlarıma meme ucu deneceği hiç aklıma gelmezdi," dedi kollarını kolların içine sokarak. "Ya da erkeklik işaretleri." Önünü ilikledi. "Pantolon giymediğimi fark ettiğinizde ne diyeceğinizi duymak için sabırsızlanıyorum."

Kaşlarım havaya kalktı, o kadar yüksek ve hızlıydı ki muhtemelen kafa derimde bir iz bıraktı. "I..."

Dikkatimi kaybetmişim. Sinirimi de.

Çünkü bir planım vardı, bir planım olduğunu biliyordum. Bu yüzden kapıları çoktan müşterileri karşılamaya başlamış olması gereken kahve dükkânı Josie's Joint'i açmaya gitmeden önce Matthew'un uyanmasını bekliyordum. Onunla konuşmak istiyordum. Evet, konuşmak istedim. Ama şimdi bunu yapmak biraz zordu. Neden ödünç aldığı pijama altlarını giymemişti? Isıtıcıyı çok mu yüksekte bırakmışım? Çıplak mı uyuyordu? Matthew iç çamaşırı giymiyor muydu? Tanrım. Şimdi inandırıcı olmak şöyle dursun, nasıl düşünebilirdim ki?

Bir türlü rahat edemedim, değil mi?

Tek istediğim dün gece bıraktığımız yerden devam etmektir. Uyumak yerine araştırma yaptıktan sonra ona şu anda sahip olduğum tüm resmi vermek.

Tam da bu yüzden beşinci espressomu içmeye gidiyordum.

Başımı yastığa koyduğum anda Bobbi'nin sözleri aklımdan çıkmıyordu.

Belki de Filthy Realı-Tea adlı podcast'i dinlemelisiniz. Üçüncü sezon, on ikinci bölüm, on sekizinci dakika. Her şeyi detaylıca inceliyorlar. Şok edici derecede anlayışlı.

Kontrol etmemek gerçekten aptallık -ya da saflık- olurdu. Ben de kontrol ettim. Google'ın Andrew Underwood hakkında sunduğu her bir girdiyle birlikte. Tam olarak anlamadıklarım bile. Hisse senedi değeri ve işi etkileyen kişisel skandallarla ilgili olanlar. Sanki *milyonlarca* dinleyicisi olan iki yabancının, alakasız A-list dedikodularını tartıştıkları on beş dakikalık bir bölümde benim varlığımı incelediklerini duymak ve izlemek yeterince büyük bir darbe değilmiş gibi.

Bu anı tüylerimi diken diken etti. Sanki bir şekilde zamanda geri gitmiştim ve yeniden yatakta yatıyordum. Kulaklıklar takılıydı ve iki yabancının sesleri sahip olduğumu bilmediğim güvensizliklerin etrafında kıvrılırken geniş gözler önümdeki duvara boş boş bakıyordu.

İÇ MEKAN-FILTHY REALI-ÇAY STÜDYOSU-GÜN

Bekle, bekle. Kızının geçen sene Miami takımının maskotuyla kavga ettiği adamın bu olduğunu mu söylüyorsun? Avrupa'dan emekli olan futbolcuyla birlikte olan mı?

Ben de sana tam olarak bunu söylüyorum Sam. O Andrew Underwood. Underwood Enterprises ya da Holdings'den ya da onun gibi bir şeyden. Gayrimenkul ve şirket gibi şeylerin sahibi mi? Teknoloji değilse kimsenin umurunda olmadığını biliyorsun.

Daha çok bilmediğin gibi, ama adil sanırım. Emlak, seksi insanlar tarafından göz kamaştırıcı bir şekilde satılmadıkça ve kanepemin rahatlığında mülkleri inceleyemediğim sürece o kadar da heyecan verici değil.

Neyi seviyorsak onu severiz. Neyse ki Underwood ailesi de bir o kadar lezzetli ve katmanlı. Sanki... gerçek hayattaki bir *Succession* bölümünün gözlerinizin önünde gelişmesini izliyorsunuz. Dram, para, mirasçı olan yetim, gizli geçmiş ve tüm travmalar.

Bu da bana terapi seansımı yeniden planlamam gerektiğini hatırlattı.

Yap şunu Sam. Terapi çok önemli. Ama beni oyalamayayı da bırakmalısın. Çünkü sana söylediğim gibi bu ailenin sorunları var. Sanki onları talep üzerine büyütüyorlar. Örneğin Zengin Baba, kökenini onlarca yıl sır olarak sakladı. *Time* dergisinde Kuzey Carolina'da küçük bir yerden geldiği için utandığını ve herkesi aslında Miami'li olduğuna inandırdığını itiraf ettiği bir yazı var.

Ew. Bu büyük bir kırmızı paçavra.

Ve bu buzdağının sadece görünen kısmı. Bu yeni keşfedilen kızı, Josephine bilmem ne, ki o da on yıllarca saklı kalmış, aynı küçük yerden geliyor.

Arsa kalınlaşıyor. Nostaljik bir buluşma mı?

Öyle görünüyor. Ve daha da kalınlaşıyor çünkü o... vay canına. (gülüyor)
Düz bir yüzle bile söyleyemiyorum. Yemin ederim, uydurmuyorum.

Dökül bakalım. Şok olmak için internette çok fazla zaman geçiriyorum.

O bir seri katil.

SAM: (hayal kırıklığına uğramış iç çekiş)

Hayır, hayır. Bekle. Bu kız erkeklerle çalışıyor. Damatlarla. 1ancés. Nişanlanıyor ve erkekleri mihrapta terk ediyor. (Düğün günlerinde.

Bekle, ne? Ama kaç kişiden bahsediyoruz? DÖRT.

şimdilik.

SAM: (Nefes nefese kalır, sonra güler) Yıllar önceki romantik komedi gibi mi?

Doksanlar o kadar da uzun zaman önce değildi Sammy. Y kuşağı hakkında yaşlıymışız gibi konuşmayı kes. Ama evet, tıpkı o filmdeki Julia Roberts gibi. Yemin ederim Julia Roberts'ın kim olduğuna cevap vermeyeceğim. Bunu da uydurmuyorum. Onun fotoğraflarını aradık ve yerel bir gazetede bir tane bulduk ve beklendiği gibi, o bir afet. Aynı zamanda büyük mavi gözleri ve kovboy çizmeleri olan sağlıklı, küçük kasaba kızı. Kuzey Carolina'da böyle şeyler giyildiğini bile bilmiyordum. Ama her neyse. Dört kere!

Dinle, alkışlıyorum. Hayır diyebilen ve diyecek olan kötü bir bish'i seviyoruz. Travma yaşatsa ve ben onun için biraz endişelensem bile.

Yani, onu suçlayamam, gerçekten. Babam beni Miami'de bir malikanede yaşamak için hiçliğin ortasındaki bir kasabada terk etseydi benim de büyük baba sorunlarım olurdu. Miami'de yaşasaydım bronz tenimin ne kadar güzel olacağı hakkında bir fikriniz var mı? (yüksek sesle nefes verir) şimdi cidden, ara sıra bir kalbim olduğunu biliyorsunuz. Drama bir yana, kızın berbat durumda olmasına şaşmamalı. Görünüşe göre annesini genç yaşta kaybetmiş - tam olarak ne zaman olduğunu öğrenemedik - ve Zengin Baba hiçbir şey yapmamış. Küçük Kasaba Mirasyedisi yakın zamana kadar Underwood olduğunu bile bilmiyordu.

SAM: (inler) şşte bu gerçekten iğrenç bir davranış. Kendimi hasta hissediyorum, gerçekten. şşte bu yüzden bir durum ilişkisini asla atlatamıyorum. Güvenmek... çok zor. Bazı erkekler kim olduklarını saklamak için ne kadar ileri giderler. Ve bu adam da bunun kanıtı. (Acaba dayanışma içinde bir şeyler yapabilir miyiz? Biliyorsun ben kız kızı takılırım.

Onu bilemem. Biz podcast yayınında sadece iki kişiyiz. AMA dinleyicilerimize daha fazlasını duymak isteyip istemediklerini sorabiliriz. Yani, Reali-tiers? İsterseniz yorumlarda bize bildirin. Bir *Reali-tea* serisi yapmayalı uzun zaman oldu ve bunun çok katmanlı olduğunu hissediyorum.

Nick'in sorusunun cevabı yankılanan bir evetti. Yorumları ben de görmüştüm. Ayrıca bazı insanların evrene yayma ihtiyacı hissettiği filtrelenmemiş düşünce, görüş ve yargıların miktarını temel almamış olmayı diledim. Ama ne olursa olsun, bunun iyi olmadığını anlamak için Bobbi Shark olmama gerek yoktu. Bunun muhtemelen *kabul edilebilir* ya da *yönetilebilir* bir durum olmadığını zaten söyleyebilirdim.

"Josie?" Matthew denedi. "İyi misin, tatlım?"

Yutkundum, ona yeniden odaklandım. "Ah... tabii," dedim. "Sadece düşünüyordum. Düşünceler. Çeşitli türden. Büyükbabamın poposu 1t değil miydi? Bu yüzden mi onları giymiyorsun?"

Matthew başını öne eğdi. "Seni rahatsız eden şey hakkında konuşmayı tercih ederim." Bakışları ellerime doğru kaydı. "Ne oldu?"

Az önce ne yaptığını biliyordum. Yüzüğü kontrol ettim. Dušta çıktıktan sonra kutusuna geri konmuştu. Ama bu artık pek bir şey değiştirmiyordu. "Dün gece hakkında düşünecek vaktin olup olmadığını merak ediyordum. Konuşmamızı. Çünkü ben düşündüm ve eğer sakıncası yoksa kaldığımız yerden devam etmek istiyorum."

Vücudunu yeniden düzenlerken, hafifçe öne doğru hareket ederken ve dirseklerini dizlerini örten battaniyeye dayarken garip bir iç çekiş onu terk etti. "Evet," diye itiraf etti. "Ve sana bir özür borçluyum." Bütün vücudum canlandı. "Konuşmamda biraz sert davrandım. Ayaklarım yere basmıyordu, huysuzdum ve... kendimde değildim. O yüzden özür dilerim. Sen haklıydın. Verandada olanlara benzer bir olaya sorgusuz sualsiz balıklama atlayacak biri varsa o da benim."

Göğsüm sıkıştı... rahatlama mı? Umutla mı? "Ciddi misin?"

"Evet," diye başını sallayarak itiraf etti. "İşte bu yüzden Bobbi denen adamla bir daha konuştuğunda yanında olmak istiyorum. Zaten yalanı kabul ettiğimde kendimi de bu işe bulaştırmıştım, o yüzden orada olacağım." Ağzımın kenarlarının seğirdiğini ve bir gülümsemeyle yüzüme tırmandığını hissettim. "Ona her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu söyleyeceğiz. Birlikte."

Ve aşığı indi.

"Oh," diye zayıf bir nefesle kaçtım. "Bir yanlış anlaşılma. Demek istediğın buydu."

Kıkırdaması gergindi, sanki zorla çıkarmış gibiydi. "Başka ne söyleyeceğimi sanıyordun?"

Dün gece öğrendiğim her yeni bilgi, Andrew ve benim hakkımda söylenen her şey kafamın içinde dönüp duruyor, başımı döndürüyordu.

Kızın berbat durumda olmasına şaşmamalı.

Bu adama her şeyi nasıl açıklayabilirim ki? Podcast'te play tuşuna basıp dinlemesini mi sağlamalıydım? En iyi ihtimalle yüzünün acıma ile dolmasını mı izleseydim? Kendimi her zaman güçlü ve bağımsız bir kadın olarak görmüşümdür. Ama söylenenlere bakılırsa hiç öyle olmamıştım. Gerçekten değildim. Uzaktan bile değil.

Bu düşünceden sıyrıldım ve ayağı kalktım. Gerçekten cesaretimi kaybetmişim. Ve bu ilkti. Birincisi ben olacaktım. "Ya da biliyor musun? Sanırım ona kendim söyleyeceğim. Her şeyin bir hata olduğunu söylerim. Gerçekten alıngan ve sinirli bir yara bandını yırtmak gibi olacak."

"Emin misin?" Matthew tereddüt etti. "Yapabilirim-"

"Olamaz," dedim koltuktan kalkarak. "Şimdi gidip Josie'nin dükkanını açmalıyım. Biz arabanın durumunu çözene kadar Büyükbaba Moe seni Lazy Elk'e götürecektir." Matthew'un dudakları inceldi ve ben bakışlarımı kaçırdım, çoktan harekete geçmişim. "Her konuda haklısın, bu yüzden başlattığım karmaşayı 1 katına çıkaracağım. Ayrıca, sadece Bobbi. Kamuoyuna bir açıklama yapmak zorunda değilim ya da daha kötüsü, tüm kasabaya bizim... bilirsin işte, bir şey olmadığımızı söylemek zorunda değilim. Bir şey. Sadece çok az tanıdığım bir kadın."

"Peki düşün ne zaman?" Bugün bana *dördüncü* kez soruldu.

Sayıyordum. Beşinci *seferin cazibesi* ile birlikte -toplam üç kez teslim edildi- ve *şanslı* adam *kim*- toplam sekiz tüyler ürpertici. Sekiz.

Çünkü ortaya çıktı ki, tekrar nişanlandığımı düşünen sadece Bobbi değildi. Tüm Green Oak sanıyordu. Ya da en azından Josie's Joint'e gelen her müşteri yeni bir nişan haberiyle çalkalanıyordu.

Her zaman, *her zaman* vızıldarlardı. Herhangi bir haberle, ama nişan haberleri en kötüsü ya da en vızıltılısıydı. Ve gizemli bir adamla

nişanlandığınız iddia edildiğinde

Bir sır sakladığınızda, vızıltı kızgın bir arı kovanına dönüştü.

Hepsi meraklı ve işgüzar Otto Higgings sayesinde.

Green Oak'ta haberler hızlı yayılır, ama bu kadar hızlı mı? Çocuklardan biri Adalyn'in Miami Flames'in maskotunun kafasını çıplak elleriyle kopardığı videoyu keşfettiğinde bile haber bir gecede yayılmadı. Herkesin teori üretmeye başlaması en az bir gün sürdü.

Bu sefer öyle olmadı. Daha öğle yemeği vakti bile olmamıştı ve Marcus adında biriyle nişanlandığımı duymuştum. Ya da Maddox. Ya da Maverick, Tennessee'li bir kovboy. *Hayır*, birileri *Martin adında bir gezgin olduğunu* iddia ediyordu. Onu elinde bir çanta ve pelerinle kasabanın kenarında dolaşırken görmüşlerdi.

Bir pelerin.

Bazen bir toplum olarak nasıl olup da bu kadar uzun süre delirmeden hayatta kalabildiğimizi merak ediyorum.

"Seni tamamen destekliyoruz, biliyor musun?" Gabriel beni konuşmaya geri döndürerek şöyle dedi. "Bunu herkesten saklamak için nedenlerin olduğunu biliyorum. İyi niyetli olsak da hepimiz bir grup dedikoducuyuz. Ama artık ortaya çıktığına göre... Her şeyi duymak istiyorum." Gülümsedi. "Ve yüzüğü görmek. Bakalım bu kaçınıcı sırada."

Gabriel'i severdim. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyorduk ve eskisi gibi takılmasak da hâlâ iyi arkadaştık. O artık bir aile babasıydı. Juniper'a babalık, Isaac'e kocalık yapıyordu. Tüm bunların sıcak bir yerden geldiğini biliyordum ama daha fazla ayrıntı için beni sıkıştırırsa çılgılık atacağımdan emindim. "Ring burada değil," dedim dudaklarımı sıkıca bükerek.

"Yüzük burada değil de ne demek?" Gabriel'in kaşları çatıldı. "Nerede peki?"

"Temizleyicide. Cilaya ihtiyacı vardı." Hepsinin vardı, yani teknik olarak yalan söylemiyordum.

"Sen öyle diyorsan," dedi inanmaz bir omuz silkmeye. "Peki ya diğer sorularım? O kim? Nasıl tanıştınız? Bu sefer hangi düğün temasıyla gidiyoruz?"

Düğün teması. "Bunların bir önemi var mı? Neden Isaac hakkında konuşamıyoruz? Ya da Juni. Birinci sınıf ona nasıl davranıyor? Isaac Pazar günkü Warriors maçına geliyor mu yoksa bir yere mi gitti?"

Gabriel kaşlarını çattı. "Tabii ki önemli. Sen nişanlısın Josie. Yine nişanlandın. Duncan'dan sonra. Bu arada Duncan'ın *bazı önemli sorunlarla karşı karşıya* olduğunu duydum. Güney Carolina'da yaşayan kuzenim Martha, bizi haberdar etmek için ona göz kulak olduğunu söyledi. Kitap kulübündeki bir bayan da bir şekilde Duncan'ın kampanya yöneticilerinden biriyle akraba ve ona birinci sınıf bilgiler veriyor. Her neyse." Dudaklarını büzdü. "Bu haberden etkilendiğimi söyleyemem. Eğer burada eyalet senatörlüğü için yarışıyor olsaydı, kesinlikle-

"Bu biraz Martha'nın tarzı," diye araya girdim. "Ve sen de. Ama biliyorsun, şu Duncan karşıtlığı bana hiç uymadı. O kötü bir adam değil. Prensipleri var, ki bu politikada nadir görülen bir şeydir. Sadece işler bizim için yolunda gitmedi ve bu kasabadaki hiç kimsenin onun çalışmalarını yargılaması ya da onu iptal etmek istemesi için iyi bir neden değil."

Gabriel'in gözleri kırmızı çerçeveli gözlüklerinin ardında yuvarlandı. "Sen çok onurlusun Josie kızım. Gerçek bir tek boynuzlu at."

Değildim. *Travma geçiren berbat bir kızdım.*

"Neyse," dedim önlüğümü yeniden düzelterek. "Burası hâlâ bir kahve dükkânı, biliyor musunuz? Tek yapmak istediğiniz sohbet etmekse beni işimden edeceksiniz."

"Bunun gerçeklerden daha uzak olamayacağını biliyorsun," diye homurdanarak cevap verdi. "Burası olmasa Yeşil Meşe kendi içine göçerdi. Ya da senin unlu mamullerin. Ya da sen. Ama tamam. Demek istediğimi anladım. Şu Maverick denen adam hakkında konuşmaya karar verene kadar bekleyeceğim."

"Onun adı-" Ona bir bakış attım.

Gabriel'in gülümsemesi sinsiydi. "Ugh, çok yakın." Bir omuz silkme daha. "Eyvah. Bugün bana özel bir şey almaya ne dersin? Bana bu adam hakkında tek bir detay bile söylememeni telafi etmek için. Karın kasları var mı? Cömert bir aşık mı? Gerçekten Tennessee'li mi? Kimse bilmiyor. Ben bile bilmiyorum. Bu arada ben de onunla birlikteyim."

Ekstra büyük, ekstra tatlı bir *Josephino* üzerinde çalışmaya başladım, Maverick gibi bir kovboyun çıkmanın erdemlerini tartışırken Gabriel'i kesinlikle görmezden geldim ve zar zor ayakta duran sabrımı dürtmeye devam ettim.

"Tarçın mı kakao mu?" Metal sürahiyi rafa sertçe vurduğum - tam da o saman balyalarını fırlatmakla ilgili bir şeyler söylerken. *Gömleksiz.*

"Kakao," diye cevapladı gözlerini devirerek. "Lütfen."

"Harika," dedim gözlerime ulaşmadığından emin olduğum bir gülümsemeyle. Sonra dizlerimi büküm ve yeni bir kakao tozu çalkalayıcısına ulaşma bahanesiyle tezgahın arkasına diz çöktüm. Ama tek yaptığım gözlerimi kapatıp kendime bir an vermek ve göğsümü okşamak oldu. Tanrım, terliyordum. Rivers. Örgü kazağını kaldırıp biraz hava almasını sağladım, ancak kendimi biraz daha iyi hissettiğimde ayağa kalktım.

"İşte senin *Anačkıran*'ın."

Otto Higgings'in ve köpeği Coco'nun yüzleri beni karşıladı. "Kimden bahsettiğini bilmiyorum ama kasabaya daha fazla yabancı alabileceğimi sanmıyorum. Green Oak yeterince küçük."

"Günaydın komşu," dedim sesimdeki tedirginliğı duyarak. Ve ona karşı beslemek istediğim kini. Ama ben öyle biri değildim. Bu yüzden bunu kesinlikle görmezden geldim ve Coco'nun oturduğu yere baktım. "Kuralları biliyorsun. Tüylü arkadaşlara kapımız açık ama tezgâhıma pis kokulu izmarit atmak yok."

"Ben de öyle dedim," diye mırıldandı Gabriel. "Burası köpek kıcı için uygun bir yer değil Otto."

Otto bir şeyler homurdandı ve isteksizce Coco'yu tezgâhtan alıp kollarına aldı. "Benim Coco'm kokmaz."

Yavaşça içime çektim, sonra dezenfektan şişemi kaptım ve yüzeyi silmeye başladım. "Sana ne getireyim, benim tatlı ve neşeli Otto'm?"

"Peki bu Mario nerede?" diye sordu komşum. "Sarışın olan. Gecenin bir yarısı ortalığı birbirine kattın. Beni ve Coco'yu uyandırdın. Dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyorsun."

"Oh?" Gabriel canlandı. "Mario, ha? Sarışın. Ve *gürültücü*?" Sözde arkadaşım bana meraklı bir bakış fırlattı. "İlgimi çekti, Otto Higgings. Birden ona kadar bir ölçekte, bu gürültüyü ne kadar... *ateşli* olarak değerlendirmek istersin?"

Otto düşünceli bir yüz ifadesiyle, "Şey," diye başladı. "Diyebilirim ki-"

"Herhangi bir kargaşa yoktu," diye araya girdim. "Normal, sıradan, alışıl gelmiş bir geceydi."

Otto, Coco'nun pembe tasmaını yeniden ayarlarken, "Verandanızda epey bir kargaşa vardı," diye mırıldandı. "Şu yaptığınız yavru köpek içeceklerinden alabilir miyim? Coco onlara bayılır. Ben de bir bardak su alayım. İkisi de müesseseden, değil mi?"

"Elbette," diye dişlek bir gülümseme arasında homurdandım. Her iki şeyin de gerçek bir siparişle birlikte tamamlayıcı olması gerekiyordu. Ama konuşmayı kesmesi için ona her şeyimi verirdim. "İşte," diye ekledim, vitrinden iki brownie alıp adamların önüne koydum. "Bunlar da müesseseden. Ve sıcaklar, yani yerinizde olsam hiç vakit kaybetmezdim. Puppuccino ve bir bardak suyla hemen geliyorum."

Döndüm ve sadece puppuccinolar için aldığım sade yoğurdu aradım. Bulduktan sonra bir kap balkabağı püresi aldım. Hava ne kadar sıcak olursa olsun, ne de olsa sonbahardaydık. Balkabağı mevsimi tüm hızıyla devam ediyordu ve bu da balkabağı içecekleri anlamına geliyordu. Yavrular da dahil. Ön taraftaki yerime döndüm, kollarımdaki her şeyi dengelerken gözlerim aşağı bakıyordu. "Pekâlâ, öyleyse-"

Gruba yeni bir yüz katılmıştı.

"*Bobbi*," dedim, sesimdeki yorgunluğu şimdi ben de duyuyordum. "Merhaba. Buradasın. Harika. Josie's Joint'e hoş geldin."

"Bu kadar heyecanlı görünme," diye tersledi. "Neden bu kadar meşgul? Bekle, buna cevap verme. Etrafta hiç Starbucks yok."

Göz devirmemi bastırdım ve gülümsedim. "Öyle demiştiniz. Ve bu harika değil mi? Yerel işletmeler gelişmek için alana sahip."

"Dün gece o kadar da dikkatli dinlediğini sanmıyordum," diye cevap verdi, garip bir yüz ifadesiyle etrafına bakınarak. "Ve umurumda değil, ama telefonumdan sipariş verebileceğim bir yerin yanında yap. Bu benim tek kötü alışkanlığım Josephine. Bu ve gece geç saatlerde alışveriş yapmak. Eğer bana bir günde teslimatın da olmadığını söylersen, küçük bir felç geçirebilirim." Durakladı. "Burada bir günde teslimat var, değil mi?"

Gabriel homurdandı.

Cevap vermemeyi tercih ettim.

Otto yeni gelen arkadaşımıza kaşlarını çatı. "Sen de oradaydın. Dün gece. Kargaşanın içinde."

İki adam da canlanmış gibiydi. Ama yeterince soru sormuştum. Her şeyi yeterince dinlemiştim. Ellerimi çırparak herkesin dikkatini çektim.

"Otto? İşte suyun ve Coco için bir puppuccino." İki bardağı önüne koydum. "Ya Gabriel? Sonra görüşürüz, tamam mı? Isaac ve

Küçük Juni'ye sarıl. Şimdi, hoşça kal. Auf Wiedersehen. Sayonara. Adiós. Toodles. İyi günler ve bir dahaki sefere JJ sadakat kartlarınızı getirmeyi unutmayın, tamam mı?"

Dikkatimi halkla ilişkiler stratejistine vermeden önce iki adamın -ve köpeğin- isteksizce de olsa uzaklaşmasını sıkı bir gülümsemeyle izledim.

Bobbi etkilenmiş gibi görünen bir ses tonuyla, "Pekâlâ, Küçük Kasaba Varisi," dedi. "Omurgalı birisin. Güzel."

Küçük Kasaba Mirasyedisi. Podcast'in bana verdiği isim buydu.

"Sana ne getirebilirim, Bobbi?" *Miami'ye bir uçuş mu? Ben de öyle düşünmüştüm. Şu anda içine girip kaybolmak istediğim çukuru kazmama yardım etmen için bir kürek mi?*

Parlak kırmızı dudakları düşünceli bir şekilde büzüldü ve bana kıyafetini tanıırken düşünmem için yeterli zamanı verdi. Dün geceki o güzel paltosu çoktan gitmişti ve siyah Rimsy bluzunun üzerine deri taytla eşleştirilmiş, korseye çok benzeyen bir şey giymişti. Büyüleyici görünüyordu. Ve korkutucu. Boğazını temizledi. "Venti buzlu beyaz çikolatalı mocha, kırbaçsız, tatlı krema köpüklü, ekstra karamel çiselemeli."

"I..." Bu tür bir içkiyi servis etmeye hazır bir işletme değildi. Gülümsedim. "Hemen geliyor."

"İyi haber. Sonunda," dedi ellerini dramatik bir şekilde havaya kaldırarak. İstasyonuma döndüm ve üzerinde çalışmaya başladım... Sharkie'm, adını koymaya karar vermiştim. "Sarışın nasıl?" Bobbi sordu. "İyi dinlendi mi?"

"Matthew iyi," diye mırıldandım. "Ve iyi uyudu. Aslında ölü gibi."

Bobbi, "Sanırım ben sarışını tercih ederim," diye cevap verdi. Omuzlarım dikleşti. "Hemen telaşa kapılma, ona karşı bir şeyim yok. Sadece sarışınları ciddiye alamıyorum. Sen söylemeden önce ben de sarışın olduğumu biliyorum. Ama bu farklı. Ben bir kadını ve kendimim. Kendimi -ve kadınları- çok ciddiye alırım." Ellerini tezgâhın üzerine, Coco'nun poposunun olduğu yere dayadı. Yüzümde küçük bir tebessüm belirmediğini hissettim. "Düğün planlaması konusunda elimizi çabuk tutmalıyız."

Hissettiğim kendini beğenmişlik yok oldu.

Bobbi sözlerine şöyle devam etti: "İnternete baktınız mı? Podcast'i dinledin mi? Cevap vermene gerek yok, yüzünü buruşturmandan dinlediğini biliyorum. O kadar da Rattering değil, ha?"

Kendimi karmaşık Sharkie'mle meşgul ettim, sahip olmadığım stili taklit etmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. "Yüzümü buruşturmuyorum."

Bobbi rahat bir ses tonuyla, "Öylesin," diye bastırdı. "Doğal olarak öyle. Kirli çamaşırlarınızın ve itibarınızın bu şekilde ortaya dökülmesi size bunu yapar. Burada olmana çok şaşırdım. Konuşabilmemiz için parçaları toplayıp bir araya getirmem gerekecek sanıyordum. Bu durum herkesi yıkar. Belki beni bile."

Kirli çamaşırlar. İtibar.

Yutkundum. Sertçe. "Ben kırılmıyorum. Bu sadece dedikodu."

"Gerçekleri konuştukları zaman dedikodu mu oluyor?" Bobbi cevap verdi. Kendimi soğuk hissettim. Bir anda. "İyi ki onların yanıldığını kanıtlamanın bir yolu var. Aşk buldun. Yine. Ve duyduğuma göre kasabadaki herkes senin mutlu haberini yeni öğrenmiş. Şaşırdım." Bekledi ve bu duraklamanın çok kasıtlı olduğundan emindim. "Hey. Buraya yargılamak için gelmedim. Ben de bunu paylaşmaktan çekinirdim. Eğer yarım düzine kez nişanlanmış olsaydım."

Yanaklarım kızardı. "Sadece dörttü."

"Beş," diye düzeltti, sonra da dudak büktü. "Zavallı sarışın. Oyunun bu kadar başında onu dışarıda mı bırakıyorsun?"

"Kastettiğim bu değildi."

"Yargılamıyorum," diye tekrarladı tırnaklarını incelerken. "Benim de baba sorunlarım var."

Dünyanın yarısı bunu yapıyor, diğer yarısı da buna sahip bir partnerle uğraşiyor." "Bu benim sorunum değil. Ben o gruplardan hiçbirine ait değilim."

Bobbi, "Bunu profesyonel futbolcu Ricky Richardson'a anlat," diye karşı çıktı. "Ya da senatör özentisi Duncan Aguirre'ye. Ya da soyadları ve meslekleriyle ilgisi olmayan Shawn ya da Greg'e. Ricky senin onu mihrapta bırakmandan o kadar etkilenmedi mi ki performansı boka sardı ve Kanada'da bir takıma transfer oldu? Eyvah."

Omurgam bir sopa gibi sertleşti. "Kanada harika. O da orayı çok seviyor." "Duncan kampanyasını sonlandırmaya çok yaklaşmamış mıydı?"

Kalbin mi kırıldı? Sen yola çıktıktan sonra Greg Ree Tayland'a gitmedi mi?"

Çenem kenetlendi. "Greg'in önemli olmadığını sanıyordum. Peki sen bunları nereden biliyorsun?"

"Buraya gelmeden önce seni araştırmamış olsaydım kötü bir iş yapmış olurdum Josephine. Ve eğer öğrenirsem, Dokuzuncu Sayfa'nın öğreneceğini düşünmüyor musun? O podcast

ülkedeki ana dedikodu kaynağına ait. Sam ve Nick, hiç olmamış damatlardan oluşan böylesine çeşitli bir koleksiyonu bir araya getirmeye bayılacaklardır."

"Bu hiç de müdahaleci değil," diye yorum yaptım. Başımı salladım ve son ürünle tezgâha döndüm. "Ve ben onları toplamıyorum. Ayrıca Greg artık Astro adını kullanıyor. Yeterince derine inseydin bunu bilirdin. Ayrıca Ricky'yi mihrapta bırakmadım. Ve Duncan da bir tane, inan bana. Ayrıca dünya üzerinde birkaç kez nişanlanan tek kadın ben değilim. Neden herkes bunu bu kadar büyütüyor anlamıyorum."

"Dört kez. Şimdi beş oldu. Ve otuz yaşın altında," dedi Bobbi son bir sesle. "Babanın kim olduğu düşünüldüğünde bu büyük bir olay. Ve lütfen bana eski sevgililerle *iyi arkadaş* olduğunu söyleme. Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum."

"Ya onlarla arkadaşsam? Bunun neresi kötü?"

Bobbi gözlerini kırpıştırarak bana baktı, yüz ifadesi saf ve mutlak bir öfkeyle doluydu. "Bu bir sitcom değil, kızım. Uyan artık." Bir çığlık attı. "Bütün bunlar çözülmemiş bir çocukluk dramı veriyor. Doksanlı yılların romantik komedi havasını veriyor. Ross Geller havası veriyor."

"Ross Geller boşandı," diye karşı çıktım, sözlerinin beni etkilemesine izin vermemek için gerçekten çok uğraştım.

Bobbi ne yapacağını şaşırmış gibi iç çekerek fincanını aldı ve dudaklarına götürdü. Bir inilti onu terk etti. "Biliyor musun? Blondie'yi kovmaya karar verirsen seninle evlenirim."

Rattered'dım, ama bunu olduğu gibi kabul ettim. Bir açılış. Bir çıkış, umarım. "Peki Matthew hakkında-"

"Etrafına bir bak Josephine," dedi Bobbi, karanlık bakışları benimkileri kavrarken keskinleşiyordu. "Herkes bu haberle kendinden geçmiş durumda. Yıllar önce Barselona'daki balmumu müzesine yaptığım talihsiz ziyaretten beri bu kadar çok gülümseme görmemiştim. Üstelik bunlar o kadar da ürkütücü değil."

Boğazımdaki garip yumruyu yuttum ve ne kadar ihtiyacım olmasa da onun dediğini yaptım. Bobbi haksız değildi. İkinci evim olarak gördüğüm küçük kafedeki atmosfer, Yeşil Savaşçılar geçen yıl Küçükler Ligi'nde final oynadığından beri hiç bu kadar canlı olmamıştı.

"Baban da en iyi dileklerini iletiyor," diye devam etti Bobbi.

Başım kadının olduğu yöne doğru döndü. Kendimi tezgâha yasladım. "Andrew biliyor mu?"

"Artık biliyor," diye onayladı bir süre sonra. "Ve hayatında önemli bir rol oynamasına izin verdiğin için çok heyecanlı. Her şey düşünüldüğünde, en azından düğün masraflarını karşılayabileceğini düşünüyor. Belli ki böyle kritik bir anda bunu yapacağın için de minnettar. Bu bize tüm bu olayda ihtiyacımız olan acıyı verebilir. *Tabii* Miami'ye taşınmayı düşünmüyorsan. Sarışın da gelebilir sanırım."

Midem burkuldu, çığlık atma, kaçma ya da gerçekten aptalca bir şey yapma dürtüsü yeniden yükseldi.

Hayatınızda önemli bir rol oynamasına izin vermeye açık olmanız onu heyecanlandırıyor.

Eğer babam beni ıssız bir kasabada terk etseydi, çok büyük baba sorunlarım olurdu.

En azından düğün masraflarını karşılayabileceğini düşünüyor.

Kendime bunu bir daha asla yaşamayacağımı söylemiştim. Bir düğün. Duncan'dan sonra olmaz. Dörtten sonra olmaz. Adalyn ve Cameron evlenmeye karar verdiklerinde onların düğününü organize etmekten mutluluk duyardım ama benimkini değil. Kesinlikle *beşinci* bir düğün değil. Koridorda yürüyemeyeceğimi biliyorsam kesinlikle olmazdı. Çok az tanıdığım bir adamla da kesinlikle olmaz.

Ama... bu, kendime yeni bir nişana atlamayacağımı söylediğim ve buna rağmen yaptığım diğer zamanlardan çok farklı değildi.

Konuşan Bobbi'ydi, sanki benim iç mücadelem bir şekilde farkındaydı. "Buraya gerçekten yargılamak için gelmedim, Josephine. Yardım etmek için buradayım. Andrew'un ve *senin* imajın zedeleniyor. Ve ben işimde inanılmazım." Bir duraklama. Başını eğdi. "Ben de iyi bir karakter yargıciyım. İkinci şanslara inandığını düşünüyorum. Bir takım oyuncusu olduğunu *biliyorum*." Kolunu kaldırarak arkasındaki insanlarla dolu masaları işaret etti. "Toplumunu önemsedğini görebiliyorum, bu yüzden aileni de önemsedğini biliyorum. Andrew artık *senin* ailen. Aileler birbirini kollar, bu yüzden gururunu bir kenara bırakıp onun yardımını kabul etmeni tavsiye ederim."

Bakışlarım Bobbi'nin arkasına kaydı ama aslında patronlarıma bakmıyordum.

*Andrew artık *senin* ailen.*

Aileler birbirini kollar.

Uzun zamandır tek istediğim buydu. Bir aile. Annemin onu kaybettiğinde göğsümün ortasında bıraktığı boşluğu dolduracak biri. Adalyn'in bir şekilde buna yardımcı olduğunu biliyordum ve bunu seviyordum. Bir kız kardeşe sahip olmak. Ama bir kız kardeş bir ebeveyn değildi ve Andrew ile ilişkim... beklenmedik bir şekilde farklıydı. O kadar kolay değildi. Asla yürümeyebileceği ihtimaliyle midemi düğümleyecek kadar kafa karıştırıcıydı.

Bobbi'nin ima ettiği gibi gururla ilgili değildi.

Matthew'a bunu 1 katına çıkaracağıma söz verdiğimde, sadece Bobbi'yle yüzleşmem gerekiyordu. Ama şimdi sadece Bobbi değildi. Herkes biliyordu. Bütün kasaba biliyordu. Andrew da biliyordu. Yalanlayamayacağım kadar çarpık bir şekilde sorumlu olduğum bir sorunun anahtarının bende olduğunu düşünüyordu. Ben de yalan söylemişim. Dün gece bir hikâye uyduran bendim.

Nasıl yapacağımı bilmeden bir ikilemle karşı karşıya kaldım.

İki seçeneğim vardı: Herkese nişanımın yalan olduğunu söylemek ve tüm o heyecanı ve umudu söndürmek. Ya da başlattığım şeyi devam ettirmek ve daha sonra, ortalık durulduğunda, herkese zaten bekledikleri bir şeyi bildirmek: başka bir nişanın artık olmadığını.

İkisi de eşit derecede berbattı.

İlki beni yalancı durumuna düşürdü. Bobbi'nin, Nick'in, Sam'in ve diğer herkesin suçlamalarını pekiştirdi. Andrew beni mahvetmişti. İnanılmaz bir özgeçmişte yanlış bir adım olmanın ötesinde, aynı zamanda derinden sorunluydum. Bir yalancıydım.

İkinci seçenek de bir bakıma bunu yaptı. Ama şimdilik sorunu 1 kat azalttı. Bana bir şeyleri kurtarmak için bir şans verdi.

Andrew artık senin ailen.

Bu *bize* bir şans verdi.

"Colee'ler müesseseden," dediğimi duydum. "İlk kez gelen müşterilere ikramımdır."

Bobbi'nin gülümsemesi yavaştı ve tam olarak oluştuğunda, gözlerine ulaşan ilk gülümseme olduğunu fark ettim. "Mükemmel. Teşekkür ederim."

Boğazımı temizledim. "Tabii ki."

Halkla ilişkiler stratejisti geri adım atmadan önce tezgâha vurdu. "Şimdi git adamını getir. Yapmamız gereken planlar var ve küçük bir kuş bana Sarışın ve

Andrew'un bir geçmişi var. Bu da dün gece bundan bahsettiğimde 1. sevgilinizin neden Andrew'un yardımını kabul etmekte isteksiz davrandığını açıklıyor. Listenizdeki bir numaralı madde, sevgili lancé'nizi hazırlamak. Herkesin en iyi şekilde davranmasını istiyorum. Ve bu sarışın demek, işverenim değil." Arkasını döndü ve uzaklaşmadan hemen önce son bir kez omzunun üzerinden baktı. "Oh, ve sanırım dün gece bir ara yüzüğünüz elinizden kaymış olabilir?" *Cık cık etti.* "Umarım yakında geri alırsın, Josephine. Halkla ilişkilerde ayrıntılar önemlidir."

Çıplak göğsüme baktım, acaba bir parçam en son ne olduğunu biliyor muydu?

Ricky'nin yüzüğünün sıkıştığı gece. Bu, şifonyerimin üstündeki kutuda sakladığım dört yüzükten birinin başına gelen ilk olay değildi, ama korkunun beni anında bu kadar etkilediği ilk olaydı.

Sanırım fark etmezdi. Bobbi

her şekilde hatalıydı.

Geri almam gereken yüzükten daha önemli bir şey vardı. Bir nişanlım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Birincimi lancé'min kapısına vurdum.

Evet, kafamda ona böyle sesleniyordum. Çünkü tüm pratik amaçlar için öyleydi. Sadece bu gerçek hakkında bilgilendirilmesi gerekiyordu.

Diğer taraftan bir ses geldi. Bir çeşit patlama. Ve bir gümbürtü. Sonra adımlar. Arkama yaslandım ve bekledim, Matthew'un hayatta olması beni rahatlatmıştı. Misafirimizi Tembel Geyik'e sağ salım bırakıp bırakmadığını sorduğumda Moe Dede onu ormanda bir yerde bırakmakla ilgili şaka yapmıştı. Gülmemiştim. Şu anda ormandan bir adamı geri getirecek zamanım yoktu.

Lazy Elk Lodge'un kapısı açıldı ve dağınık saçlı, yarı uykulu Matthew ortaya çıktı. Üzerinde eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört vardı. Gözlük takmadığını fark ettim. Hoş görünüyordu. *Yataktan çıkar çıkmaz, hiç çaba harcamadan ateşlendim* türünden bir hoşluk. Bu da önemsizdi.

"Ne kadar uzun," diye sordum bir çırpıda, kolunun altından geçip içeri girdim. İçeri alınmayı beklemiyormuşum gibi görünüyordu. "Tam on beş dakikadır kapıya vuruyorum."

Matthew yavaşça arkasını döndü ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Josie?"

Tuhaf bir ses beni terk etti. Çıkmamasını diledim, ama onu durdurmak için tek bir şey bile yapamadım. "Yine mi bu?" diye fısıldadım. Ağzını açtı, ama dürüst olmak gerekirse? Şimdi sinirlenmişim. Ona doğru tepindim, çantaları ayaklarımızın dibine bıraktım ve karnına bir şaplak attım - bu arada, tam da sabahki bakışıma dayanarak tahmin ettiğim gibi *sert* bir karın.

"Tanrım," diye yakındı Matthew, güçlkle soluyarak. "Bu ne içindi?"

Seslendim. "Beni hatırlamana yetecek kadar unutulmaz bir şey, Dory."

Matthew'un dudakları kıpırdadı. Ağzının köşeleri bir an için yukarı kalktı.

Sonra gülümsemesinin filizlenmesini engellemek istercesine başını salladı. İşe yaramadı. Bir şey gibi sırtıyordu... Bilmiyordum. Yataktan yeni kalkmış ve sebepsiz yere gülümseyen sarışın bir adam gibi.

"Gözlüklerim," dedi sonunda. "Kanepede uyuyakalmışım ve kapıya yetişmek için zamanında bulamadım. Bana yumruk atacak kadar yaklaşına kadar sen olduğundan emin olamadım."

Garip bir rahatlama dalgası bana çarptı.

Tabii ki. Gözlükleri. Yüzünde gözlük olmadığını fark etmişim ama ikisini bir araya getirememiştim. "Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum. Genelde bundan daha düşünceliyimdir."

Başını öne eğdi. "Zaten yeterince unutulmazsın. Şiddete başvurmana gerek yok."

Bir parçam ona bir gece önce beni verandadaki garip bir kadın sandığını hatırlatmak istiyordu. "Çok uyuyorsun. Ve bunu daha önce söylemeliydin." Torbaları yerden aldım, sonra göğsüne doğru ittim. "Bunları mutfığa getir. Ya da bekle. Ben bardaklarını getirene kadar burada kal. Sonra konuşuruz." Yüzündeki soruyu görmezden gelerek arkamı döndüm. "Bu konuşma için yüzümü görmeni gerçekten çok isterim."

Matthew'un gülümsemesi düştü, ama nedenini öğrenemeden oturma odasına koştum ve aramaya başladım.

"Lazy Elk'i avucumun içi gibi bilirim, biliyor musun?" Yüksek sesle seslendim, krem rengi yastıklardan birini kaldırıp halının üzerine bıraktım. "Adalyn ve Cameron şehri terk etmeden önce burada çok zaman geçiriyordum. Ve sen sormadan söyleyeyim, üçüncü şahıs olmayı sorun etmedim. Her ne kadar siz tam tersini düşünüseniz de ben her zaman bekarlığıma inandım... olan biten her şeyi düşününce."

Yastıksız kanepeye baktım, ellerimi kalçalarımın götürdüm ve bir sonraki hareketimi hesapladım.

"Her neyse," dedim bir numaralı battaniyeyi dikkatlice açıp sallayarak. "Sanırım yakında bebek isteyecekler," diye ekledim, bordo yün örtüyü bir kenara atarak. "Yeni yılı İtalya'da geçirecekler ve orası oldukça romantik bir ülke... bilirsiniz." Dizlerimin üzerine çöktüm ve kanepenin altını kontrol ettim. "Cam'in dediği gibi, *biraz arsızca sevişelim*. Gerçi o hiç - Buldum onları!"

Ayağa fırladım, gözlükler elimdeydi ve yüzümde gururlu bir gülümseme vardı. Matthew'un uzun boylu şekli, oturma odası ile mutfak alanının tam arasında duruyordu.

Kabin açıldı, kollarında çanta yoktu. Yüz ifadesi garipti. Adını koyamadığım bir şeyin dokunuşuyla dalgındı.

"Gözlüğünü aldım," dedim ona. Cevap vermediği için de ona doğru yürüdüm.

Ben onun durduğu yere kadar ilerlerken bakışları beni takip ediyor gibiydi. Ona ulaştığımda, o düşünceli yüz ifadesi kaybolmadı. "Bunu yapmalı mıyım emin değilim," dedim ona, kazağımın altına giydiğim pamuklu tişörtle lensleri hafifçe silerek. "Ama halının üzerinde duruyorlardı."

Bakışlarım yüzüne döndü ve çenesini bana bakmak için aşağıya eğdiğini gördüm. Matthew uzun boyluydu. Benden birkaç santim daha uzundu, bu da başımı arkaya eğmeme neden oldu. Ben konuşmadığım için sessizlik tembelce etrafımıza yerleşmiş gibiydi ve o da bir şey bekliyor gibiydi. Çok fazla düşünmeden ellerimi kaldırdım, gözlükler de onlarla birlikte aramızdaki küçük boşlukta yükseldi. Uçlarını yavaşça başının iki yanına dokundurdum. Matthew şikâyet etmeyince gözlükleri öne doğru ittim ve şakaklarını saçlarının arasına soktum.

Göz kapakları irkilerek kapandı. Tepki olarak mı, tepki olarak mı, anlayamadım. Tek bildiğim bunun beni biraz daha cesaretlendirdiği idi. Kendimi durduramadan serçe parmaklarım onu okşamaya başladı. Boynunun kenarlarını. Tenimin onunkine yumuşak, tüy gibi değmesinden başka bir şey değildi. Ama nabzının attığını görecektim kadar yakındım.

Yutkundum.

Yanıt olarak bir ürperti kollarımdan aşağıya doğru kıvrıldı.

Matthew'un gözleri yeniden açıldı, bakışlarının niteliği değişti, gözlerindeki kahverengi keskinleşti. Aşağıya, bana, yüzüme, ağzıma baktı.

Karnımla göğsüm arasındaki bir şey dikkatimi çekti. Ve geri adım attım.

Matthew sanki dönen bir çarktan fırlamış gibi gözlerini kırıştırdı.

"Colee," dedim boğazımı temizleyerek. "Hadi colee yapalım." Elim yüzüme gitti, bilinçsizce yanaklarımı okşadım. Yanıyorlardı. "Ve atıştırma. Meyve. Her şeyi getirdim. Ne dersiniz?"

"Sen yolu göster," diye cevap verdi Matthew, yana doğru ilerleyerek. Sesi tuhaf mıydı? "Burada bir şeyin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Birkaç dakika içinde, taze yapılmış kapuçinoların ikiz kupaları ve istediğim her şeyle karşılıklı oturduk.

Benimle birlikte getirdiklerim aramızda sergilendi.

Matthew, bakışları mutfak adasındaki her bir kabı tararken, "Hediye atının ağzına bakan kişi olmaktan nefret ediyorum," dedi. "Ama en son biri bana bu kadar çok şekerleme yağdırdığında, iki kız kardeşimi ve üç küçük kuzenimi bütün bir hafta sonu boyunca Funtown Splashtown'a götürmek için rüşvet alıyordum."

Hay aksi. "*Sana rüşvet vermiyorum,*" diye bağırdım hafif tiz bir kahkaha atarak. "Kimse kimseye rüşvet vermiyor. Bu sadece bir işbirliği."

Matthew bir an kaşlarını kaldırdı ama fincanını ağzına götürdü. Dün gecedan -ya da bu sabahdan- farklı olarak biraz daha rahat görünüyordu. Rahat, hatta. O kadar bitkin ve şaşkın değildi. Bu iyi bir şeydi. Umarım bu onun da daha istekli olacağı anlamına geliyordu.

"Vay anasını," dedi, arkadaşına bakarak. "Bu... vay canına. Bu harika bir şey."

"Çok popüler bir kahve dükkânı işlettiğimi biliyorsun, değil mi? Harika olduğunu biliyorum." "Özür dilerim," dedi şakacı bir tonda. "Daha azını beklememeliydim." O

Cameron'ın tezgâhtaki kahve makinesine baktı. "Sanırım kendi deneyimlerim beni kandırdı. Babama geçen yıl Noel'de bunlardan bir tane almıştım ve onunla ne yaparsak yapalım, çikolatanın tadı hiç böyle olmamıştı. Uzaktan yakından alakası bile yoktu. Ve utanç verici sayıda YouTube eğitimi de vardı, inanın bana."

"Biraz pratik gerektiriyor," diye omuz silktim. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben yıllar önce başladım. Cam'in buradakinden daha eski ve daha az sofistike bir modelle." Gülümsemem biraz kendini beğenmişliğe dönüştü ama elimde değildi. Kendimle gurur duyuyordum. "Köpürtücü için her zaman bir numara vardır," diye açıkladım. "Ve süt bazlı biralara için çekirdeklerin kavrulması doğru olmalı. Kahvenin zenginliğini hala tadabilmeniz için koyulaştırmanız gerekir. Ve tabii ki karışım da çok önemli. Doğal olarak yüzde yüz Arabica, ama kökeni? İşte-" Kendimi durdurdum. "Özür dilerim. Kendimi kaptırdım."

Matthew özrümü görmezden gelerek, "Yani sen bir kahve züppesisin," dedi. "Barista ve kahve dükkânı sahibi olmanın yanı sıra aynı zamanda bir ineksin." Eli adanın üzerinden uzandı ve mini eklerlerimden birinin üzerine yerleşti. "Doğuştan mı yoksa sonradan mı?"

"Yaptım," diye kolayca cevap verdim, çiğnemesini ve küçük bir takdir iniltisi çıkarmasını izledim. Bilinçsiz olduğuna emindim. Gülümsemem genişledi. "Biri bana temel bilgileri öğretti ve beni dünyaya tanıttı. Ben de oradan devam ettim."

"Birisi mi?" Bu kez havuçlu kekten bir kare alarak sordu.

"Eski bir arkadaşım," dedim, bir kez daha çiğnerken tepkisini inceledim. "Her zaman müşterilerin alışveriş yaparken ya da fasulye siparişlerini beklerken bir fincanın tadını çıkarabilecekleri küçük bir barı olan bir kahve kavurma makinesine sahip olmayı hayal ederdi." Matthew başparmağındaki şekerlemeyi yaladı, boğazından yeni bir takdir sesi çıktı. "Ayrıldığımızda, bırakamayacak kadar kahve kültürüne dalmıştım."

"Ne zaman ayrıldınız?" Matthew sordu.

Gözlerim yukarı fırladı ve ağzından ayrıldı.

"Pardon?" "Eski bir arkadaşının seni bu işe bulaştırdığını söylemiştin."

Bir şeyler uydurma fikrini düşündüm. Ama Matthew'un benim için bu büyük şeyi yapmasını gerçekten istiyorsam ve o da kabul ederse, bu eninde sonunda ortaya çıkacaktı. Eski sevgililerim.

"Shawn," diye açıkladım. "O ilk arkadaşımdı. Sonra ilk aşkım. Sonra lancé'm. Sonra da eski sevgilim."

Shawn ve ben lisede sevgiliydik. Gençliğimiz boyunca çıkmıştık ve mezun olduktan kısa bir süre sonra evlenme teklif etmişti. Benim aksime o üniversiteye gitmemeye karar vermişti. UNC'ye devam ederken Chapel Hill'de yaşıyordum ve hafta sonları Fairhill'e onu ziyarete gidiyordum. Bu umduğum kadar uzun sürmedi. Başarısızlıkla sonuçlanan tüm evlilik girişimlerim arasında açıklaması en kolay olanı buydu. Biz sadece çok gençtik. Çok saf. Çok fazla hayale kapılmıştık. Çok acemiydik ve olmamız gereken insanlardan çok uzaktık. Kimse Shawn'ı o şekilde terk ettiğim için beni yargılamamıştı. Annemin ölümü bu kadar yakınken ve biz bu kadar gençken.

Matthew'un sözlerimi bu kadar uzun süre düşünmesine neden olan benim üslubum muydu bilmiyorum, ama o da benim gibi düşüncelere dalmış görünüyordu. Tek fark, benim midem bu anıyı hatırlayınca kapanmıştı ve o daha fazla tatlı kapmaya devam ediyordu. İkinci bir ekler. Limonlu mini tart. Beyaz çikolatalı brownie. Sonra fıstıklı bir tane. Sonra ahududulu. Macadamia.

"Vay canına," demeye karar verdim. "Hayatın buna bağlıymış gibi

gökkuşağı keklerimi yiyerek stres yapıyorsun."

"Gerçekten çok iyiler," diye itiraf etti ağzındaki lokmayı yutarken. "Aklında bir şey var mı?"

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Tartışmaya degecek bir şey yok."

Ahh. Nedenini tam olarak açıklayamıyordum ama bu acıtmıştı. "Yani..." Her neyse onu bir kenara bırakıp beni buraya getiren şeye odaklandım. Konuşmamıza. Benim ikilemim. "Bobbi bugün erken saatlerde Josie's Joint'e geldi. Ve daha fazlasını söylemeden önce, bilmeni isterim ki söz verdi."

Matthew başını sallayarak, "O kadının sana verdiği tek bir söze bile güvenme," dedi.

İçimi çektim. Ne zaman bir şey söyleyecek cesareti kendimde bulsam herkes tarafından sözümün kesilmesinden gerçekten yorulmaya başlamıştım. "Neden olmasın?"

Matthew bakışlarını kaçırdı ve bizi ayıran adanın etrafını araştırdı. Ayrıntılara girmek yerine stresle yemek yemeye geri dönmeyi düşünmediğini umuyordum. Çaresizdim ve yemeği ondan alabilirdim. "Kısacası Andrew Underwood için çalışıyor."

"Peki ya uzun olan?"

"Çünkü baban için çalışıyor." "Bu da aynı cevap Matthew."

Yüzü sertleşti, daha şakacı, rahat Matthew'un o anki görüntüsü kayboldu. "Öyle değil," dedi. "Andrew Underwood milyonlarca dolarlık portföyü olan güçlü bir işadamı. Baban ise kendi çıkarlarını düşünen, kendi halinde bir adam. İstedğini seçebilirsin ama Bobbi senin için çalışmıyor."

"Bobbi de senin isteksiz olacağını söylemişti," diye yorum yaptım. "Bu konuda haklı gibi görünüyor."

"Çekinecek bir şey yok," diye cevap verdi. "Çünkü bunu onunla açıklığa kavuşturduğumu sanıyordum. Ona gerçeği söylediğini."

"Planlar değişir."

Matthew taburesinde doğruldu. "Ne değişti?"

Her şeyi söylemeliydim. Ama ben basitçe "Kasabadaki herkes zaten nişanlı olduğumuzu düşünüyor." dedim.

"Ne?" diye kekeledi. "Nasıl?"

"Komşum Otto Higgings. İnsanlar bütün gün Josie'nin evine gelip tebriklerini iletiyor ve gizemli adamın kim olduğuna dair teoriler üretiyorlar. Bahisler Maverick adında bir adam üzerine." Matthew'un gözleri tabaklara döndü. "İnanın bana, bunun olacağını hiç düşünmemiştim. İtiraf etmek istedim ama bu şartlar altında en iyi hareket tarzının bunu yapmamız olduğunu düşünüyorum."

"Ne yapacağımızı?"

Ona bir bakış attım. "Nişanlıymışız gibi davranalım. Kasabanın ve herkesin gerçekten öyle olduğumuzu düşünmesine izin verelim ve Bobbi'nin işini yapmasına izin verelim. Görünüşe göre Andrew da artık biliyor. Bobbi'nin dediği gibi düğüne dahil olmak istiyor. Parasını öde, gel..." Başımı salladım. Şu anda bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordum. Henüz değil. "Bunun dedikoduları yatıştırması gerekiyordu. Bobbi işinde iyi. Andrew tarafından işe alındıysa öyle olmak zorunda, yani eminim sen papyon takmak zorunda kalmadan önce her şeyi 1 katına çıkaracaktır. Düğün hazırlıklarına gireceğimizi bile sanmıyorum. Sadece... uzun vadeli, yüzeysel planlama. Bobbi sihrini konuştururken Andrew'un da bu işin bir parçası olduğuna inanmalarını sağlayacağız ve evlenmek istiyormuşuz gibi davranacağız. Bunu çabucak yapacağına inanıyorum."

"Josie," dedi. Sadece bu. Benim adım. Başını salladı, garip bir ses onu terk etti. "Bu nişanlıymışız gibi davranmak değil. Bu nişanlı *olmak*."

Yanaklarım çarpıldı. "O zaman bana aşık mıydın gibi davran. Nişanlıyken. Geçici olarak. Kolaylık olsun diye. Sana evlenme teklif etmiyorum. Tüm bu halkla ilişkiler işi bittiğinde her şeyi yoluna koyarız."

Sonra güldü, ama gülüşünde... güvensizlik mi vardı? Acı mı? "Kime kolaylık olsun diye? Çünkü bu sadece Andrew ile birkaç fotoğraf için poz vermek değil. İnanın bana, biliyorum. Ben de oradaydım, Adalyn'le birlikte. Bu halkla ilişkiler krizinin bir versiyonunun daha önce yaşandığını gördüm. Siz de gördünüz, onu yolundan çekmek için buraya gönderdiğinde. Şimdi söyle bana, sırf şirret tavrırlı bir pislik sana bunu söyledi diye onu korumak için ne kadar ileri gideceksin?"

Rinched. "Bu farklı. Saçma sapan viral bir video değil. Bu benim hayatım. Andrew'un. Adalyn'in." Benim... ailemin hayatı. Annem öldükten sonra asla sahip olamayacağımı düşündüğüm ve asla doğru bir ilişki kuramadığım bir hayat. "Bunu düşündüm. Sırf bana söylendiği için bu işe atlamıyorum."

Sesi yumuşadı, tonu neredeyse dikkatli bir hal aldı. "Değil mi tatlım?"

Tatlım. Beni rahatsız eden kelime değildi. Söyleme şekliydi. Beni korumak isteyen biri gibi. Beni kalp kırıklığından kurtarmak için. "Bana biraz kredi ver, Matthew. Ben şehir halkı tarafından kandırılan bir ahmak değilim."

Hemen soldu ve yüzünde öyle demek istemediğini gördüm. Bunu söylememem gerektiğini de fark ettim ama söylemem gerekiyordu. "Kendimi koruyorum," diye ısrar ettim.

"Josie," diye uyardı. Özür dileyerek. Dürüstçe. "Öyle demek istemedim. Sana göz kulak olmaya çalışıyorum. Bunu yapmana gerek yok. Bana, nişanına ya da başka birine ihtiyacın yok."

"Belki de bilmiyorumdur," dedim, uyarılar bitmişti. Özür dilemek. Dürüstlük de. Taburemden zıpladım. "Ama bu önemli değil. Çünkü beni gerçekten kollamak istiyorsan bana yardım edersin. Bunu yapmama gerek olmayabilir. Ama ben istiyorum. Nedenini duymak ister misin?"

Adanın etrafında döndüm, yavaşça oturduğu yere doğru ilerledim, ben ilerlerken gözleri benden ayrılmıyordu. "Neden?"

"Çünkü" dedim, yanına ulaştım ve durdum. Göz temasını kesmeden ellerimi dizlerinin üzerine koydum. Matthew, gözlerinin hafifçe açılmasını görmezden gelerek, vücudunu döner taburede tamamen bana bakacak şekilde döndürdüğümde nefes verdi. "Çünkü bir yük olma fikri," diye devam ettim, uzanmış kalçalarına doğru adım atarak sesimi alçalttım, böylece mırıltıdan başka bir şey değildi. "Bir sorun haline gelme fikri," diye ekledim, vücudunun benimkine doğru çekilmeye başladığını hissettim. Sadece birazcık. Sadece yeterince. "Babam bir yana, bir erkeğin ya da herhangi birinin ham ya da zayıf noktası olma fikri midemi bulandırıyor."

Sözlerim bir itiraf gibiydi. Ve bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Matthew'un bir santim bile kıpırdamamış olması, ellerinin l'er l'er yanlarına düşmesi dışında ne yapacağımı bilmiyordum. Ya da benim ona çok, çok, çok yakın durmama. O kadar ki şampuanı ya da üzerindeki solmuş kolonya izleri gibi şeylerin kokusunu alabiliyordum. Yakınlığımdan ne kadar büyülenmiş görüldüğünü ve bunun beni nasıl hissettirdiğini bilmiyordum.

"Bunu kendim için yapıyorum Matthew," diye fısıldadım. Gözlerini aşağı indirdi. Ağzıma, alt dudağımı ısırığımı fark etmemi sağladı. "Kimse için değil

yapmamı söylüyor. Bunu yapmak istiyorum çünkü ben başlattım ve ihtiyacım olan *sensin*." Elim yukarı uzandı ama koluna temas etmeden önce kendimi durdurdum. Göğüs. Onun göğsüne. "Başkasına değil. *Sen*. Benim *lancé*'m ol, Matthew. Lütfen."

Kahverengi gözleri aynı anda hem yumuşadı hem de parladı. Midem daralmaya başladı ama bunu bastırdım. Ne yaptığımı bilmiyordum ama her neyse işe yarıyordu. Onu izlerken içimde umut kabardı. Çenesindeki bir kas sıçradı.

"Tamam," dedi sonunda.

Gözlerim büyüdü ve şaşkınlıktan parıldıyor olmaları gerektiğinden emindim, çünkü tam o sırada Matthew ne söylediğini fark etmiş gibiydi.

"Mükemmel!" Kafası karışmış Matthew'dan bir adım geri çekilerek ciyakladım. Geriye doğru yürümeye başladım, kapıya doğru ilerliyordum. "Yarın benimle Warriors Park'ta buluş, tamam mı? Tam on birde. Josie'nin Yeri'nin tam karşısında, Ana Cadde'nin sonunda. Google'da da bulacaksın; orada olduğundan eminim." Gözlerimi kapatarak arkamı döndüm. *Oh be. Oh be. Az önce ne olmuştu böyle?* "Pekâlâ, hadi bakalım!"

Ancak kulübenin giriş kapısını arkamdan kapattığımda sorumun cevabı şekillenir gibi oldu.

Matthew'a evlenme teklif etmiştim.

Ve dört kez nişanlanmış biri olarak bu işte gerçekten berbatım.

ALTINCI BÖLÜM

Saat tam on birdi ve Matthew sert kalkışı için burada değildi.

Sert bir şekilde lanse edildiğinin farkında değildi. Adamın hiçbir fikri yoktu, ki bunun en iyi yol olduğuna kesinlikle inanıyordum. Tabii ortaya çıkarsa.

Eldivenli elimi tribünün karşısından bakışlarımı karşılayan Gabriel'e salladım. Gergin gülümsememe kaşlarını çatarak karşılık verdi ve o yaklaşıp limon emmiş gibi görünmeme neden olan şeyin ne olduğunu sormadan önce bir telefon görüşmesi yapıyormuş gibi davrandım.

Görüşürüz, diye bağırdım ona, kulağıma götürmeden önce telefonumu işaret ettim.

Kendimi tribünden aşağıya kadar sürükledim, sahte çağrımı sonlandırdım ve küçük bir sıçrayışla çimlere indim. Burada birkaç kişiyle selamlaştım ve orada birkaç kişiye gülümseyip başımı salladım, ama çoğunlukla görevdeki bir kızdım. Etrafımı lancé'm için inceliyordum. Maç günüydü ve şu anda yerel spor tesislerimizin yeni adı olan Warriors Park'ın tribünlerini dolduran herkes bu Pazar günü Küçükler Ligi şampiyonu olan kız futbol takımımız Green Warriors'a ilgi duymaktan çok daha fazlasıyla gelmişti. Belediye başkanının lancé'sinin Green Oak sosyetesine girişinin bir parçası olmak için buradaydılar.

Ve buraya, tam da bu ayakkabılarla, daha önce dört kez gelmişim. Greg ile yaz sonu göl barbeküsünde. Ricky ile Green Oak'ın Noel ağacı ışıktandırma partisinde. Ya da Duncan'la en son geleneğimiz olan Paskalya Yumurtası Festivali. Kasabadan olan Shawn bile bu hareketleri yapmak zorunda kaldı.

Ben, Josie Moore, burada belediye başkanı gibi davranabilirim, ama kuralları ben koymadım. Ve kolumda bir erkek olmadan ne kadar uzun süre kalırsam, Green Oak'ın her sakini o kadar huzursuz oluyordu. Bu durum içimdeki feministin şarkı söylemesine neden olmuyordu ama yüzüne doğru salladığımız bir havucu kovalamak isteyen bir tavşanı da suçlayamazdınız.

"Marty nerede?" Otto Higgings yanımdan sordu.

"Ben de tam seni düşünüyordum," diye mırıldandım, bakışlarımı ileride tutarak ve gülümsememi 1rm tutarak. "Ve burada değil. Henüz değil. Bu onun adı da değil."

Büyük ihtimalle hiç gelmeyecekti ama bir şeyleri tezahür ettirebileceğimi düşünecek kadar hayalperest olmak yapmayı sevdiğim bir şeydi. Ayrıca başka seçeneğim de yoktu. Tennessee'ye gidip Maverick adında bir kovboyla uğraşacak halim yoktu. İnanın bana, dün gece araştırma yapmışım.

"Benim için hepsi aynı," diye homurdandı Otto. "Zaten yetişmek de zor."

Ouch. "Maç için heyecanlı mısınız?" İnsanlar içeri doluşurken bir gözüm giriş kapısında, sordum. "Geçen yılki Six Hills finalinden beri bu kadar insan görmemiştim. Sence kazanacak mıyız?"

"Umurumda olduğunu söyleyemem," diye yorumladı Otto. "Peki Marshall ne kadar kalacak? Eldivenler ne iş? Bugün hava kavurucu. Yazın ortasında olduğumuz söylenebilir."

Kıkırdadım ama sesim boğuk çıktı. "Ellerim soğuk," diye yalan söyledim. "Dolaşım sorunları. Ellerim ve ayaklarım mı? Her zaman soğuk. Bu herkesin başına gelen tamamen normal bir durum." Boğazımı temizledim ve ona bir bakış attım. Coco her zamanki gibi kalçasına yaslanmıştı. "Gidip bir yer aramaya ne dersin? Tribünler hızla doluyor ve maç birkaç dakika içinde başlayacak."

Otto scoled. "Peki şimdi o buradayken bunu özlüyor musun? Kesinlikle hayır."

O burada mı?

Matthew burada

mı?

Kalbim aniden hızlanınca döndüm ve Otto'nun bakışlarını takip ettim.

Matthew sahanın en ucunda duruyordu, botları yeşil çimlerin üzerinde, bacakları koyu renk kot pantolon, omuzları uzun kollu beyzbol tişörtüyle örtülüydü. Kahverengi gözleri -gözlüğü yoktu, fark ettim- uzaktan benimkilerle buluştu.

Düşüncelerim tökezledi.

Gelmişti. Matthew buradaydı. Bu da bunu gerçekten yaptığı anlamına geliyordu. Bunu gerçekten yapıyorduk. Nişanlanmak üzereydik ve her ne kadar bu sadece Green Oak olsa da ve her şeyin büyük şemasında o kadar da önemli olmasa da, bu kavram hala midemde kafamdaki garip uyumsuzluğu yansıtan bir şeylere neden oluyordu.

"Adamın olmak istediği son yer burası gibi görünüyor," diye yanımdan işaret etti Otto, hareket etmediğimi fark etmemi sağladı. "Onu suçladığımı söyleyemem.

Bu yaygara. Şapkasını bile takmıyor. O bir kovboy değil mi? Şu Diane değil mi?" Küçümsedi. "Acaba inzivadan ne zaman döndü? Bana pek de gençleşmiş gibi görünmedi, söylememe izin verirsiniz. Bunu biliyor muydun-"

"Dedikodu için zaman yok," diye aceleyle dışarı çıktım, sonunda komşumu ve pug'ını geride bıraktım.

Diane sadece geri dönmekle kalmamış, aynı zamanda harekete de geçmişti. Matthew'a doğru. Bu da ona ilk benim ulaşmam gerektiği anlamına geliyordu. Ondan önce nişanlığımın yolunu kesmeliydim. Otto Higgings o kadının yanında *çocuk oynucağıydı*. O bir insan yalan dedektörüydü. Ve ısrarcıydı da. Bu yüzden koştum, ona bakışlar attım.

Diane de aynısını yaptı, beni gördüğü anda hızını artırdı. Ben de koşmaya başladım.

Matthew'un kahverengi gözleri irileşti ama yerinde kaldı, duruşu genişledi ve kolları hafifçe gerildi, sanki başına geleceklere hazırlanıyor gibiydi.

Öyle olsa iyi olur. Çünkü Diane yakındaydı. Ve bir rakun Josie's Joint'e girip ayın pastası sergisini dağıttığından ve gitmeyi reddettiğinden beri bir şeye bu kadar umutsuzca koşmamıştım.

"MERHABA!" Diane başladı.

Ama Matthew'un bakışları diğer kadın lehine beni terk etmedi. Güzel. *Harika*. Bacaklarım son mesafeyi de kat etti ve ben de Diane kadar yüksek sesle, "YAKALA BENİ!" dedim.

Matthew'un kaşları
havaya kalktı. Ona doğru
atıldım.

Hızlı ve narin bir hamle değildi. Tüm bunların yaşanmasına neden olan o felaket gecesinde verandamda onu kucaklayışımın yakınından bile geçmiyordu. Bu bir hamleydi. İkimizin de yere yuvarlanmasına neden olmalıydı. Matthew'un güçlü bir mengeneyle belimi saran kolları ve kalçalarını saran bacaklarım olmasaydı.

Nefesinin altında kulağa *orospu çocuğu* gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

Dudaklarım bir açıklamayla aralandı ama Matthew hareket ettiği anda unutuldu. Avuçlarından biri sırtımın ortasına indi ve diğeri bacağımın altına kaydı. Kalçamın. Beni etrafında yeniden düzenledi. Ve ben... ben

O zaman bunu yeterince iyi düşünmediğimi fark ettim, çünkü vücut parçaları vardı. Vücut parçaları üzerinde. Çeşitli tiplerde.

"Beni yakaladın," diye işaret ettim. *Zekice*.

Matthew'dan hızlı ama derin bir kıkırdama çıktı ve tam yanağıma düştü. "Bana başka seçenek bırakmadın." Yüzüme biraz sıcaklık yayıldı ama çoğunlukla adama olan örümcek-maymun tutuşumla ilgileniyordum. "Josie?"

"Evet?" Mırıldandım.

Matthew'un göğsü benimkine doğru bir iç çekişle inip kalktı. "Neler oluyor?"

Başımı boynundan kurtardım ve nihayet yüzüne bakabildim. Çok yakındı. Öyle ki gözlerinin kahverengisinde küçük yeşil lekeler olduğunu görebiliyordum. Bunu daha önce nasıl gözden kaçırmıştım? Güneş ışığı olmalı, onları parlatıyor ve

-

Matthew, "Josie," diye mırıldanarak beni kendime getirdi. Masum bir gülümseme takındım. "Oopsie?"

Biraz önce o kadar dikkat kesildiğim gözler ağzıma kaydı. BrieRy. "Oopsie?" Bakışları benimkilere döndü. "Cevabın bu mu?"

Kot pantolonumun üzerinden bile avucunun izini uyluğumun arkasında hissederken düşünmek biraz zordu. "Evet?" Boğazımı temizledim. "Özür dilerim. Soru neydi? Ve sen, ah, atlamamı ister misin? Atlayabilirim. Sadece söyle."

Kolları beni sarmaktan vazgeçmedi. "Önce bana yarıştığın kadının kim olduğunu söyle. Hâlâ bir şey bekliyormuş gibi etrafımızda dolaşan kadın."

Bu yüzden mi beni yere bırakmıyordu? "Bu Diane olmalı," diye açıkladım. "O... Yeni gelenler söz konusu olduğunda çok heveslidir diyelim. Bu yüzden"-göğüslerimiz arasındaki küçük boşluğa baktım-"Bunu yaptım. Seni ondan koruyorum. Ama çok fazla endişelenme. O sadece Diane. Onu görmezden gelersen gider. Seni korumayı bırakmam için hazır olduğunda bana haber ver yeter."

Gözleri bir an için arkama kaydı. "Sadece o olduğunu sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tribünlerdeki herkes bakıyor. Neden olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Ah. Doğru. Yani bu konuda..." Kendimi gülümsetmeye çalıştım. "Çünkü bu senin zor lansmanın. Lancé'm olarak. Yaşasın!"

Sırtımız aynı derecede dik bir şekilde tribünde oturup maçı izliyormuş gibi yaptık.

"Bir golden retriever için sıfırdan, turta düşkünün kuduz bir rakun için ona kadar olan bir ölçekte, topluma sürpriz bir şekilde girdiğin için ne kadar kızgınsın?" Cüret ettim. "Dürüst ol lütfen. Bunu kaldırabilirim."

Matthew uzun bir iç çekti. Bana kızgın olmaktan çok boyun eğmiş gibi göründü. Ama bildiğim kadarıyla gizliden gizliye öfkeleniyor da olabilirdi. "Sence bunu burada konuşmalı mıyız?"

Etrafa baktım. Tribünler tıklım tıklımdı. Herkesin dikkati yavaş yavaş maça kaymış olsa da hâlâ bizim üzerimizdeydi. Büyükbaba Moe'nunki hariç. Botlarım yere değdiği anda ortaya çıkmış ve ön sıradaki her zamanki yerine gitmeden önce pancarla ilgili anlaşılmaz bir şeyler homurdanmıştı. O zamandan beri, çok sevdiğim huysuz yaşlı adam biz yokmuşuz gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu.

İç çekme sırası bendeydi. "Bu iyi bir nokta. Kimsenin bunun planlanmadığını düşünmesini istemeyiz, ya da yeni adamım korkup Rees kasabasına gitmeden önce onu hapsetmek için bir tuzak olduğunu." Sağıma baktım, insan denizinin arasından iyi tanıdığım permalı buklerle dolu bir kafa çıkıyordu. Permanın Diane'e süper işitme gücü verdiğine dair şüphelerim hep vardı, bu yüzden yeni ve resmen atanmış lancé'ne döndüm ve ona biraz daha yaklaştım. "Peki... Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Maçı izlemeye ne dersin?" Matthew teklif etti. "Grovesville Bears'ın savunması zorlanmaya başladı."

Kaşlarım çatıldı. "Yani sadece izliyormuş gibi yapmıyorsun?"

"Dağınıklar," diye yorumladı Matthew, gözleri çimdeydi. "İletişim kopuk ve Savaşçılara çok fazla alan bırakıyorlar."

Bakışlarımı tekrar oyuna çevirdim ve ilk kez gerçekten izledim. O haklıydı. "Vay canına. Gerçekten de arka kapıyı ardına kadar açık bırakmışlar gibi." Skora bir göz attım. "Bu da 4-0'ı açıklıyor. Aman Tanrım." Alkışladım. "Haydi Warriors!"

"Kesinlikle doğru," diye onayladı. "Ayıların koçu onları sıkılaştırmaktan çok bağırarak ilgileniyor."

Ben de bunu görebiliyordum. "Biliyorsun," diye başladım, sesimi alçaltarak. "Bears'ın koçu olan kadın geçen yıl Cameron ve Adalyn'le küçük bir tartışmaya girdi. Bir maç sırasında, Cam Warriors'a koçluk yaparken Adalyn de takımın başındaydı." Matthew hızla bana baktı, kaşlarını kaldırdı. Ben de fısıldadım, "Cam'e *küçük bir sürtük* dedi ve Adalyn çok sinirlendi." Kıkırdadım. "Yemin ederim, o zaman ona karşı kötü hisleri olduğunu anlamıştım."

Matthew başını sallayarak bir kahkaha attı. "İnanılır gibi değil. Kim Cameron Caldani'ye *küçük sürtük* der ki?"

Sanki çok fazla şey kaçırmak istemiyormuş gibi dikkatini sahaya verişini izledim, ama gözlerim prolle'nda kaldı. Demek Matthew hakkında duyduklarım doğrudu. Beyzbol tişörtü. Savunma konuşması. Eski futbol yıldızı Cameron Caldani'ye aşıktı. Gerçekten bir spor ineğiymiş.

"Peki... Neden böyle bir işte çalışmıyorsun?" diye sordum. Bu soru benim için olduğu kadar onun için de damdan düşer gibi olmuş olmalıydı, çünkü dikkatini toptan çalmıştı. "Spor," diye açıkladım. "*Aynı zamanda* spor meraklısı olan gazetecilerin çoğu ülke çapında bir takımı takip eder ya da muhabir veya sunucu olarak bir tür pozisyon elde eder."

Ama Matthew öyle değildi. Bir eğlence ve magazin haber kuruluşunda çalışıyordu. Ya da birkaç hafta öncesine kadar çalışıyordu. Ne Adalyn ne de Cameron onun ayrılışıyla ilgili fazla ayrıntıya girmemişti ve grup sohbetimizde de bu konu açılmamıştı. Adalyn'in bana söylediği tek şey, *Time*'ın büyük ilgi gören makalesinden sonra Matthew'dan Andrew hakkında yazmasının istendiği ve Matthew'un bunu reddettiği idi. Adalyn bunun kendisini ve Cameron'ı korumak için olduğunu hiç söylememişti ama öyle görünüyordu. Başka neden reddetsin ki?

Bir şey söylemeyince, sessizliği bozma ihtiyacı hissettim. "Hep merak etmişimdir, hepsi bu. Ama bu konuda konuşmamıza gerek yok. Tartışmak istediğin bir konu olmadığını görebiliyorum. Ve bu bir."

"Adalyn'le beni tartışmak için tam olarak ne kadar zaman harcıyorsunuz?"

Yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı ama çenemi yukarı kaldırdım. "Bunun seni etkilemesine izin verme. Biz herkes hakkında konuşuruz. Ayrıntılı olarak." Ve gerçekten de öyle yaptık. "Sadece merak ettim çünkü yerel bir şirketin savunma stratejisini analiz ediyordun."

Sanki biz Wembley'de oturuyormuşuz da Spurs Premier Lig finali oynuyormuş gibi altıncı sınıf öğrencilerinden oluşan bir takım."

"*Mahmuzlar*, ha?" diye tekrarladı gülümseyerek. Gerçekten küçük ve orantısızdı ama en azından kaşlarını çatmamıştı.

"Tottenham Hotspurs, tabii ki. San Antonio basketbol takımı değil. NBA'e bir şey demiyorum ama Avrupa *futbolu* her yerde."

Ağzının hafifçe bükülmüş köşesi seğirdi. "Bir an için Cam gibi konuştun."

"Şşşt," dedim. "Bir kız İngiliz ligi hakkında bilgi sahibi olabilir, biliyorsun." Aynı zamanda profesyonel bir futbolcuyla nişanlı olan bir kız. Ama bunu söylemedim ve Matthew'a bir göz kırptım. Kahverengi gözleri şaşkınlıkla parıldadı. "Ama evet. İstesem tıpkı Cam gibi konuşabilirim. Maçlarda çok homurdanıyor ve ben de bazı şeyler kaptım."

"Göstermek ister misin?"

Boğazımı hafifçe temizledim, sonra ayağa fırladım. "*Hey, Tony!*" En iyi İngiliz aksanıyla bağırdım. "*Lanet olsun, Rashford'u oyuna al. Bears'ın savunmasının boka sardığını görmüyor musun?*" Hakem de dahil olmak üzere birkaç kafa bana doğru döndü. "Üzgünüm, tatlım!" Tony'ye ses tonumu değiştirerek söyledim. "Lütfen devam et ve maç sonrası için Josie's Joint'e uğramayı unutma. Harika gidiyorsun, teşekkürler!"

Matthew'un tüm yüz ifadesi eğlenceyle doldu. "Benzerlik tekinsiz," dedi. Ben de ona oturmadan önce küçük bir selamla karşılık verdim. "Aslında..." Göz kapakları irkilerek kapandı. "Evet, sanırım gözlerimi kapatırsam kurabiye ve bayat bira kokusu alabiliyorum."

"Benden göstermemi istedin," dedim homurdanarak. "Maçlarda bunu yediklerini mi sanıyorsun? Kurabiye mi?"

"Ben olsam yapardım," dedi ve bakışlarını tekrar oyuna çevirdi. "Kurabiye harikadır. Her yerde, her zaman yiyebilirim. Kız kardeşim geçen Noel'de bavulunda bir kutu kaçırdı ve bu hayatımı değiştiren bir deneyim oldu."

İlgiyle canlandım. *Nihayet* Adalyn'in bana vermediği bir bilgi edinmiştim. "Ziyarete mi gelmişti?"

"Orada yaşıyor," diye cevap verdi kolayca. Konuşması o kadar yumuşadı ki durakladım. "Tay tenis bursuyla Londra'da. Tam burslu değil ama bu onun hayaliydi. Biz çocukken bu spora aşık oldu ve babam

bir şekilde Amerika Açık'a bilet kazandı. O zamandan beri kafayı takmış durumda. Bu konuda inanılmaz olması iyi bir şey."

Matthew'un sesindeki şefkatin göğsümü ısıtmasını görmezden geldim. Aşırı paylaşım benim sevgi dillerimden biriydi. Sahip olunabilecek en iyi sevgi dili değildi ama ben böyle yaratılmıştım. Aşırı paylaştım ve karşılığında elime geçen her türlü bilgiyi tüketir ve iled ederdim. Bu, Matthew dosyama kendi başıma eklediğim ilk şeydi ve kız kardeşiyle ilgili olması ve bana anlatırken böyle bakması hoşuma gitmişti.

"Aşık olunacak en iyi şeyler bunlardır," dediğimi duydum. "Kazara 1. olduğumuz şeyler."

Matthew'un gözleri benimkileri buldu. O yumuşaklık hâlâ oradaydı ama başka bir şey ortaya çıkmıştı. Bu beni geriyordu. Aynı zamanda kendimi rahat hissetmemi de sağladı. Sanki onun yanında bu tür şeyleri söyleyebilirmişim gibi, ama aynı zamanda, sanki sadece kelimeleri duymuyormuş gibi.

"Her neyse," dedim bakışlarımı kaçırarak. "Bunu bilmek güzel. Eğer biz... bilirsin işte. Bunu yaparsak."

"Eğer?" diye sorduğunu duydum yanımdan. "Ben anlaşmanın çoktan yapıldığı izlenimine kapılmıştım. Sert fırlatma ve hepsi."

"Otto, dünyada olmak isteyeceğin son yer burasıymış gibi görüldüğünü söyledi. Ne de olsa biraz geç kalmıştın. Bu yüzden Charlotte'tan ilk sağ çıkışta olduğunuzu düşündüm. Biraz fuarlardaki o ürkütücü aynalı evlerden birine giriyormuş gibi görünüyordun." Durakladım. "Bütün bunları kabul etmiş olmana rağmen."

Garip bir uğultu onu terk etti.

Bu bende dönme isteği uyandırdı. Ama söylediğim şey hakkında rahat olmak istedim.

Bu yüzden, gözlerini prolle'ime diktiğini hissettiğimde bile yerimden kıpırdamadım. "Öyle mi?" diye sordu.

"Ne yaptın?" Kaleyi o kadar iyi tutuyordum ki kendimle gurur duyuyordum.

"Aynı fikirde misin yoksa berbat mı görünüyorsun?"

"İkisi de. O iki olaydan hatırladığım tek şey hemen ve tamamen başka yöne çekildiğim. Senin tarafından."

Duruşum bozuldu. Tekrar ona baktım. Matthew'un yüz ifadesi öyle ciddiydi ki, sıcaklık boynumdan yukarı fırlayıp tüm yüzümü yıkadı. Bunu ben yapmıştım.

Onu oyaladım. D n  ift bakışımı onun üzerinde kullanmıştım ve bugün ona bir ağa   gibi tırmanmıştım.

"Bu benim hatam değil, değil mi?" Omuz silkerek kayıtsız mışım gibi davrandım. "Kolayca *yoldan çıkarılabilen* bir adam olarak bu senin ayrıcalığın."

"Gerçekten de öyle," dedi.

Ona kaşlarını çatarak baktım, yüzümdeki ifade hızla dağılıyordu. Neden şaka yapmıyordu? Bunun mantıklı cevabını duyunca midem dehşetle bulandı: Matthew'u oyalamaktan biraz daha fazlasını yapmıştım. Onu bunu yapmaya ben *itmiştim*. Hatta onu kandırmıştım. Ve bu beni bir canavardan çok, kendi başlattığı bir karmaşadan tek çıkış yolu olan çaresiz bir kadın yapıyordu ama yine de onun kapana kısılmış gibi hissetmesi fikrinden nefret ediyordum. Yüz ifadesinin bu kadar kapalı ve sert olmasının nedeni bu muydu?

"Gemiden atlayabilir ve hayır diyebilirsiniz," dedim ona. "Her an." Matthew soru sorarcasına başını eğdi. Hangi türden, bilemezdim.

Israr ettim, "Seni bileğime zincirleyip şehirde sürüklemeyi planlamıyorum. Bunu burada yapmak biraz garip olur ama ayrılabiliriz. Bugün. Bu benim halka açık ilk ayrılışım olmaz ve bir podcaster benim kalpsiz, hasarlı, sorunları olan ve düğünlere düşkün kötü bir cadı olduğuma inansa bile bir erkeğin beni ilk terk edişi olmaz."

"Senin hakkında böyle mi söylediler?" Matthew sordu. "Ne zaman?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama telefonunu çıkartıyordu. Parmakları beni ekrana bakmaya iten bir kararlılıkla kaydırıyordu. Dokuzuncu Sayfa'nın Instagram'ı açıktı. "Matthew," diye seslendim, şimdi biraz endişeli hissediyordum. Elim bizi ayıran birkaç santimi geçip koluna indi. Beyzbol tişörtünün kolları yukarı kalkmıştı ve eldiven giydiğime hemen pişman oldum. "Neden kontrol ediyorsun-" O anda yerine kilitlendi. "Onu dinledin. *Filthy Realı-Tea*, Page Nine'ın podcast'i. Sana özelliklerini söylemedim. Bu yüzden mi sayfalarını kontrol ediyorsun?"

Bana baktığında çenesindeki bir kas sıçradı. "Evet."

Matthew'a bunu dinletmenin kabul etmesi için daha hızlı bir yol olup olmayacağını merak etmiştim ama bir parçam onun acımasını istemiyordu. Yargı. Geçmişimi nasıl ya da ne zaman öğrendiği önemli değildi. Sadece daha önce dinlemiş olması beni biraz rahatsız etmişti... Ona kendim

söyleyebilirdim? Hazırlanabilir miydım?

"Peki şu anda ne yapmayı planlıyordun?" Tüm bunları bir kenara iterek ona sordum. "fkeli bir Karen gibi bir gönderiye yorum mu yapacaktın?"

"Harika bir Karen olabilirim."

Ona gönülsüz bir gülümseme verdim. "ok tatlısın." Aynı zamanda gereksizdi.

Matthew sanki önemli bir şey söyleyecekmiş gibi duraksadı. Ama elimle onu durdurdum. Göz ucuyla kalabalığın içinde hareket eden bir perma gördüm, bir, iki, üç adım yukarı çıkıyordu. Tam stmzdeydi ama sola doğru. Pug kulakları da ortaya ıktı. Sonra Otto'nun şapkası. Tanrım. Bu ikisi, rzgārın önemli bir şeyi kaptığı anda bir araya gelen None of Their Business'ın Avengers'ı gibiydiler.

"Kolunu bana dola," diye alçak sesle talimat verdim. Matthew'un tek yaptığı kaşlarını atmak oldu. "Ya da bir şey yap. Nişanlıyla ma izlerken sana 'solucan olsaydım beni sever miydin' gibi aptalca bir şey sorsa ona yapacağın herhangi bir şey." PDA olan ve insanların bizi bölmesini engelleyecek herhangi bir şey. Herhangi bir şey-" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Dudak ya da ağız yok," diye aceleyle söyledim, sorduğum şeyin Matthew'un beni öpmesi anlamına gelebileceğini fark ettim. Ama eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacaktık, değil mi? Değil mi? Oh Tanrım. Ve bu- Odaklan, Josie. "Sadece bir şey yap. şimdi. Lütfen?"

Eli hızlı bir hareketle benimkiyle buluştu. Sıcaklık bileğimi sardı ve ben daha bu nazik dokunuşu algılayamadan eldivenli parmaklarım göğsünün hizasına kadar yükseldi. Matthew çenesini indirirken gözleri benimkilerle buluştu, dişleri serçe parmağımın etrafındaki ekstra kumaşın etrafında yavaşça kapandı. Eldiveni hızlı ve nazik bir şekilde çekiştirdi ve bir nefes boğazımla ciğerlerim arasında bir yerde sıkışıp kaldı. Sonra ağzını uzman eliyle değiştirerek pembe yönü tenimden sıyırdı.

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı -ve açıkçası eksik tabakaya rağmen fokur fokur kaynıyordu- Matthew'un elimi büyük avuçlarının arasına sıkıştırıp içine hava üflemesini izlemekten başka bir şey yapamıyordum. Erimiş tereyağı gibi yumuşak bir sıcaklık yayıldı, tenimde kırılan tüylerim tarafından kovalandı. Bütün vücudum karıncalandı. *Karıncalandı.*

Dudaklarının kenarları yukarı kalktı, bakışları yüzümün her yerinde geziniyordu.

Bu da bana ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteriyordu. "Bu," dedi sonunda, sürtünerek

başparmaklarıyla tenimi okşadı. "Eğer kadınının elleri soğuksa, ben de onları güzel ve sıcak tutacağım."

Benim

kadınım. Güzel

ve sıcak. I-

Tüh. Az önce tersine çevrilmişim.

Dilimden hiçbir kelime çıkmadı, ben de boğazımı temizledim. Pekâlâ. Bu birdi. *Bunu* ben istemiştim. Sadece beni hazırlıksız yakaladı, hepsi bu. Karnımdaki sallantının anlamı buydu. Sürpriz.

"Ama tatlım," dedi daha yüksek sesle. "Elbette bir solucan olsaydın seni severdim." Göz kırptı. "Sana küçük bir kutu yapardım ve seni gittiğim her yere cebimde taşırdım."

"Bu... çok şirin," diye mırıldandım. Gerçekten de öyleydi. Elimi bu şekilde tutması da inanılmaz hoşuma gitmişti. Gözlerimi onun arkasında gezdirdim. "Dedikodu Tugayı düştü. Şimdilik."

Matthew benim kadar umursamıyor gibi görünüyordu. Şimdi elimi çevirmek ve avucumu incelemekle meşguldü. Başparmağı derimi okşadı ve bileğime daha fazla karıncalanma gönderdi. "Kesik iyileşiyor." Bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Hâlâ öpmemi ve daha iyi hale getirmemi istiyor musun?"

Beynim karıştı. *Öpüp iyileştirmek mi?* "Bu-" Sesim kesildi. "Dudak ya da ağız yok. Sanırım bunu ben söyledim."

Omuz silkti. Rastgele. Çok fazla. "Özür dilerim. Gerçekten de mükemmel seçici işitmeye sahip olduğumu söylediğimi sanıyordum."

Gözlerimi ona diktim ve ağzını çekiştiren bir gülümsemenin başlangıcını gördüm. Dudaklarım aralandı ama bir şey söyleyemeden ikimizin de telefonu çalmaya başladı.

Birbirimize kaşlarımızı çatarak baktık ve cihazlarımızı çıkarmak için birbirimizin ellerini bıraktık.

"Ben Adalyn," dedim.

Matthew aynı anda, "Cam beni arıyor," dedi.

İkimiz de durakladık ve sonra her şey birbirine girdi. "Sen-"

"Hayır," diye cevapladı başını sallayarak. Aramayı reddetti.

"Vay be. Az önce Cameron Caldani'nin suratına mı kapattın?" Ona inanamayarak sordum. "Adamı tanımıyor musun?"

Matthew cevap veremedi telefonlarımız tekrar çalmaya başladı. Sadece kimlikle arayanlar değiştirilmişti. Matthew en iyi arkadaşının aramasını da reddetti.

"Çok cesursun," diye nefes aldım ve aramamın telesekretere düşmesine izin verdim. "Ve ısrarcılar, bu da tek bir anlama gelebilir." Matthew'u inceledim, bunun onu nasıl hissettirdiğini ölçüyordum. "Bir parçam dün Adalyn'i aramanı bekliyordu. Ben gittikten sonra. Eğer aradıysan gerçekten sorun değil."

"Söylemedim," dedi kaşları düğümlenerek. "Onlara hiçbir şey söylemedin mi?"

Başımı salladım. "Bugünü bekliyordum. Her ihtimale karşı... ol dedin. Ve Adalyn'in bu konuda rahat olup olmadığını kontrol etmek istersen gerçekten sorun olmaz. Yıllardır en iyi arkadaşsınız. Ben de Adalyn'in kardeşiyim ama onun hayatında yeniyim. Önce onu ve onları rahatlatmak istiyorsan konuşmaya sen başla. Ya da güvenilir olduğumdan emin ol. Ya da-"

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

Ondan izin istemek istemedim, bu yüzden istemedim. Neyse ki dikkatimi dağıtacak mükemmel şey, ellerimin pır pır etmesine neden olan bir dizi bildirim şeklinde geldi.

ADALYN: Kızgın değiliz, sadece şaşırdık. Ve mutlu!! Neden açmıyorsunuz? Birlikte olduğunuzu biliyoruz. Birisi tebrik etmek için bana bir resim gönderdi.

CAM: Oh. Aslında kızgınlım.

Boş ver onu. Kızacak bir şey yok. Belki bize daha önce söylememeniz dışında. AMA BİZ MUTLUYUZ. En iyi arkadaşım ve kız kardeşim (!). Çok fazla sorum var. Ama lütfen bilin, ilişkinizi saklamanıza gerek yoktu. Ya da nişanınızı.

CAM: İşte tam da bu yüzden kızgınlım.

CAM: Ayrıca tebrikler. Senin adına sevindim. Şimdi şu lanet telefona cevap ver.

ADALYN: Lütfen 😊

Ekrana baktım, midemde her türlü duygu ayaklanıyordu. Hepsi birbirine karışmıştı ve oradaki tüm alanı kaplıyorlardı. Muhtemelen bundan daha fazlasını, tüm vücudumun ne kadar ağır hissettiğine bakılırsa.

"Onlar... Onlar bunun gerçek olup olmadığını sorgulamıyorlar," dediğimi duydum. "Bize birlikte olup olmadığımızı sormuyorlar. Sadece sakladığımızı varsayıyorlar. Sence bu iyi bir şey mi? Yoksa kötü mü? Birinin onlara mesaj atmasını beklemiyordum. Onlara nasıl söyleyeceğimi düşünmek için biraz zamanım olur diye düşünmüştüm. Ve ne söyleyeceğimi. Tabii daha önce söylemediysen. Tanrım, çok incinmiş olmalılar. Hayal kırıklığına uğramışlardır. Gerçi Adalyn'in sesi çok incinmiş ya da hayal kırıklığına uğramış gibi gelmiyor. Sence bu garip mi? Onlara gerçeği söylemeliyiz. Tabii çıldıracaklarını düşünmüyorsan. Bizi yapmamaya ikna et. Kabul edelim, Cameron basınla ya da medyayla ilgili her şeyden nefret eder ve Adalyn de sana karşı aşırı korumacı davranır. Sen onun en iyi arkadaşısın. Muhtemelen bu yüzden Andrew'la kavga edecek. Ve Bobbi'yle. Belki benimle bile. Tüm bu halkla ilişkiler draması zaten yeterince kötü. Kulüp yüzünden çok fazla stres altındalar. Sadece bir yaşında ve Andrew *Time*'daki makalede bahsettikten sonra daha çok dikkat çektiklerini biliyorum. Peki nasıl-Tanrım. Sanırım biraz terlemeye başladım. Başın mı dönüyor? Sence buraya geliyorlar mıdır? Onlarla yüzleşebilir miyim bilmiyorum. Ya da onlara gerçeği söyleyebilir miyim? Tanrım, bu fikir bile beni-"

Matthew'un eli ön koluma düştü ve bakışlarımı yukarı kaldırdı. "Derin nefes al."

Bakışlarını tutarak derin bir nefes aldım. Bunu bir ya da iki dakikadır yapmadığımı hemen fark ettim.

"Onlara söylememize gerek yok," dedi

Matthew. "Gerek yok mu?"

"Düşüncesi bile panik atak geçirmene neden oluyorsa, hayır."

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. Değildim ama kafamın içindeki gürültü o derin nefesle sustu. Ya da Matthew'un sözleriyle. "Ben 1ne'im. Ve bu benim kararım olmamalı. Ben bir enkazım diye en iyi arkadaşına yalan söylemeye zorlanmamalıyım. Bu senin kararın olmalı."

"Yanılıyorsun."

Tek cevabım kaşlarımı çatmak oldu.

"Bu benim kararım değil," diye ısrar etti. Açıkça. "Ve ben hiçbir şeyde av tüfeği kullanmam. Garip bir arkadaşlık kudemine dayanarak bunu benim yapmam saçmalık Josie. O senin kız kardeşin." Sanki bir noktaya değinmek ister gibi durakladı. "Kararı sen vereceksin. Ya da en azından *biz yaparız*. Birlikte."

Kafam onun sözlerini çözdü ama yukarıda yine bir kaos vardı. Kendime güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Karar verme yetilerim son zamanlarda çok zayıflamıştı. Matthew'un bunu söylemesi çok iyiydi. Kendimi iyi hissettirdi. Daha da kötü. Rahatladım. Sarsıldım. Sesim tuhaf çıkıyordu. "Bir ilişkimiz varmış gibi konuşuyorsun."

"Öyle değil mi?" Sonra, biraz daha yüksek sesle. "Nişanlandık."

Önce gözlerim büyüdü ama sonra fark ettim. Tribündeydik. Hala. Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak yutkundum. "Öyleyiz."

Matthew sanki tek ihtiyacı olan onaymış gibi başını salladı. "Maçtan sonra telefonlarına geri döneceğim. Onlardan neden sakladığımızla ilgili ilk tepkilerin çoğunu ben halledeceğim. Ya da neden bu kadar hızlı teklif ettiğimi. Bobbi'yle yeterince uğraşıyorsun ve ben de zaten bu konuyu sana açmayı planlıyordum."

Boğazımda sıkışan havanın etrafında boğazım çalıştı. Matthew bunu düşünmüştü. Bir gün ya da birkaç saat fark etmezdi. Sorun çözme konusunda benden çok daha iyiydi ve bu... tam olarak kavrayamadığım bir şekilde hissetmeme neden oldu. Suçlu mu? Selish? Minnettarlık mı? Rahatlamış. Belki de bunların hepsi.

Ben daha fazla bakamadan telefonu kot pantolonunun cebine geri soktu ve başka bir şey çıkararak dikkatimi dağıttı.

Bu manzara karşısında içimdeki her şey durdu. "Bunu almalısın," dedi Matthew.

Titrek bir nefesle, gözlerim parmaklarının arasında tuttuğu şeyi inceledi. Yosun yeşili bir kese. Kalbim yeniden çarpmaya başladı, göğsümün duvarlarına çarparak çırpınıyordu. Kelimelerim fısıltı halindeydi: "Neyi?"

"Bu," dedi Matthew, çırpınan organı ayağıma gönderirken. "Ellerin soğuk değildi," diye ekledi. "Yetmiş derece havada bunun bir anlamı yok. Onları saklıyordun, değil mi? Geçen geceki yüzüğü takamazsın. Eski sevgilinden. Onun yerine bunu tak."

Her kelime beni daha da şoka sokuyordu. Ne düşüncelerime, ne sözlerime, ne de mantığıma hakim olamıyordum. Hiçbir şeyin farkına varamıyordum.

Ben de tekrar sordum, "Onun yerine neyi aldın?" "Yüzüğümü."

YEDİNCİ BÖLÜM

Bobbi Shark önümüzde dururken tırnaklarını koluna geçirdi.

Açıkçası kırımın yanaklarını terletiyordu.

Vücudumu bir doğum günü pastasının üzerindeki krema gibi kaplayan telaşın Ekim ayının ortasında Green Oak'u vuran garip sıcak hava dalgasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bobbi'nin *strateji* belirlemek için toplantıya çağırdığı dün geceden beri terliyordum. Kadın bizi biraz daha değerlendirdi. Bakışları benden Matthew'a sıcıyor, sonra tekrar bana dönüyordu. İkiz sandalyelerde omuz omuza oturuyorduk, Josie's Joint'in tam ortasına dizilmiştik - sırf bunun için öğle vakti kapatmıştım. Hafta içi bu arada. Yani Bobbi bana sadece değerli bedenimi kaybettirmekle kalmıyordu.

Harabeler, ama aynı zamanda iyi bir iş çıkış saati geliri. "Peki," dedi sonunda.

"Peki," diye tekrarladım. Dikkatle ve sanki müdürün odasına çağrıldıktan sonra ona cevap veriyormuşum gibi hissederek. "Ama tam olarak ne demek istiyorsun? Bir bir mi yoksa bir *bir değil* mi?"

"İyi demek bir demektir," diye karşı çıktı.

"Ne anlama geldiğini biliyorum," dedim. "Ama ne demek *istiyorsun*?" "İne demek istiyorum," dedi Bobbi tekrar.

"Ama bir 1-" diye başladım.

Matthew'un avucu bacağıma düştü, temas konuşmamı kesti. Teninin sıcaklığı ipek eteğimin ince kumaşından sızıyordu. "İkimiz de zihin okuyucu değiliz," dedi. "Çok şükür. Peki bize İne'nin tam olarak ne olduğunu açıklamaya ne dersiniz? Ya da neden burada olduğumuzu? Ya da çağırdığınız bu hazırlıksız toplantının amacını?"

"Siz ikiniz," diye tersledi Bobbi. "Birlikte iyi görünüyorsunuz. Ben olsam bazı değişiklikler yapardım ama çok değil. Botoks yaptırmayı düşünüp müssünüz?"

Aman Tanrım. "Sanmıyorum-" diye başladım ama kendimi durdurdum.

Neden bu kadar gergindim? Kırılganlıklarım o kadar kötü müydü? "Bu gerçekten-"

"İkimizin de botoksa ihtiyacı yok," diye araya girdi Matthew. "Sıradaki konu."

Sandalyeme yığıldım, onun liderliği ele almasından dolayı rahatlamıştım. Matthew başparmağıyla, çözemediğim bir tür reRex ya da kodla bacağıma dokundu ve sonra elini geri çekti. Elinin olduğu yerdeki deri parçası garip bir şekilde soğuktu ama bu iyiydi. Harikaydı. En iyisi için.

Bobbi konuşmaya devam etti ve ben de ona sakin ve sinirli olmadığımı izlenimini vermek için kollarımı ve bacaklarımı kavuşturdum. Ama kendimi o kadar yorgun, o kadar bitkin hissediyordum ki, sanki koltuğumda dönüp durmaktan kendimi alamıyordum. İki ayağımı da kürsüye koydum ve ellerimi kucağımda birleştirdim.

Işığın altında bir şey parıldadı ve hemen yere baktım. Yüzük.

Matthew'un yüzüğü.

Artık benim, tüm niyet ve amaçlar için. Yüzük, ne kadar süreceği henüz konuşulmamış garip bir krediye bağlıydı. Ya da şartları. Bu da bana bundan sonra konuşmamız gerektiğini hatırlattı ve bu da boynumda bir yüzük olduğu gerçeğini değiştirmede.

İlk kez giymiyordum, ikinci kez de giymiyordum, hatta üçüncü kez de giymiyordum. Bu benim 1fth'imdi. Yine de tüm bu deneyimlerin hiçbir anlamı yokmuş gibi hissediyordum. Matthew'un yüzüğü şüphesiz çok güzeldi. Eşsizdi ve bana verilen diğer nişan yüzüklerinden çok farklıydı. Sadece kişiliği ve ruhu olan bir mücevher parçasının olabileceği şekilde farklıydı. Aptal değildim, *onu poşetten* çıkardığım anda -şoku *atlattıktan* ve *temizleyiciden aldığı için* yüksek sesle *teşekkür* ettikten sonra, bebeğim-bunun bir Claddagh yüzüğü olduğunu anlamıştım. Orijinal tasarımında bazı değişiklikler vardı ama tacı ve boşluğu bir taşla değiştirilmiş bir kalbin etrafında kenetlenmiş elleri tanımam için yeterince açıktı. Ve tepesinde çok daha küçük taşlarla kaplı bir taç vardı. Detaylandırma minimal olsa ve zarif kordon tipik olandan daha ince olsa bile.

Yüzük çok fazla soru soruyordu. Öncelikle: Matta neden ilk etapta bir tane bulunduruyordu? Ya da Matthew'un İrlanda sembolojisi ve gelenekleriyle ne şekilde bir bağlantısı vardı? Ve yeni bir yüzük almak yerine bana yüzüğünü vermesi etrafında dönen diğer çözülmemiş gizemlerin uzun bir listesiyle sona eriyor. Ben de bunu planlıyordum. Sonunda.

Bobbi boğazını temizledi.

Yanaklarım acele ediyordu, gözlerimi çenemden ayırdım.

Bobbi yüzünü buruşturarak, "Dünyadan Josie'ye," dedi. "Tek yapmak istediğinin eline bakmak, kız arkadaşlarına göstermek, smokin giymiş Blondie'nin hayalini kurmak, yeminini elle yazıp mükemmelleştirmek ya da ne bileyim, Pinterest'te gezinip mükemmel düğün panosunu oluşturmak olduğunu biliyorum. Ama kat etmemiz gereken yol var. Ve tüm dikkatinize ihtiyacım olacak."

Söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığım için, "Karalama defteri yapıyorum," diye karşılık verdim. "*Karalama defteri*, diğer projelerim için. Merak ediyorsanız söyleyeyim, el emeğini ekrana bakmaktan çok daha fazla seviyorum."

"Değildim." Bobbi'nin dudağı kıvrıldı. "Ve bunun için bir hatıra defterine ihtiyacın olmayacak." Bobbi bir iPad çıkardı. "Dijital ortama geçiyorsunuz. Bu yüzden ikinizin de iCloud adreslerine ihtiyacım var. Sizi Bobbi Shark'ın Nihai Düğün Planlayıcısı ile senkronize ediyorum. Buna yeni İncil'inmiş gibi davranmalısın. Ve siz sormadan söyleyeyim, hayır, çıktısı yok. Ve evet, sizi yirmi birinci yüzyıla getirdiğim için rica ederim. Sadece seni koridordan aşağıya doğru son kez ittiğim ve '*Kahretsin, keşke onun yerine Bobbi ile evlenebilseydim*' dediğin anı hatırla." Kaşlarını çattı. "Gerçi senin siciline bakılırsa böyle bir şey düşünmesen iyi edersin. O koridorda yürüyeceksin, yukarı değil."

Arkamızdan bir bağırış geldi.

"Son kez söylüyorum, kimseyi hiçbir yere itmek yok. Aslına bakarsanız, ben söz sahibi olursam koridor diye bir şey kalmayacak!"

Ben kapalıyken pencere aydınlatmasıyla ilgili var olmayan bir sorunu çözmekte ısrar eden Büyükbaba Moe'nun elinde ihtiyacı olmayan bir alet olduğunu ve bize ters ters baktığını anlamak için dönmeme gerek yoktu.

"Burada olması gerekiyor mu?" Bobbi bana sordu.

"Ampul değiştiriyorum," diye yakındı Moe Dede.

"Çekiçle mi?" dedi Bobbi.

"Ampulleri nasıl istersem öyle değiştiririm," dedi. "Burası benim Josie'm ve burası onun dükkânı, istersem kalırım. Ve o istemediği sürece koridorda itiş kakış olmayacak. Anlaşıldı mı?"

Hepimiz adama baktık, yüzü ciddiye ve göğsü kabarıyordu.

Suçluluk ve endişe karnımın derinliklerinde kabardı. Büyükbabam daha önceki tüm nişanlarımı yaşamıştı ve onlardan kurtuluşumu izlemek onun için hiç de eğlenceli olmamıştı. Bu birçok açıdan sıradan bir nişandan daha kötüydü çünkü Matthew ve benim hakkımdaki gerçeği biliyordu. Bilen tek kişi oydu. Ve bunu gizleyerek kötü bir iş yapıyordu.

Güven verici bir gülümseme takındım. "İşinin başına dönmeye ne dersin, Moe Poe? Burada her şeyi halledeceğimize söz veriyorum. Eğer halledemediğimiz bir nokta olursa, seni çağıracağım."

Bu onu bana başını sallayacak ve sözde işine dönecek kadar yatıştırmış görünüyordu.

Bobbi, " iCloud ayrıntılarına geri dönelim," diye devam etti. "Onları bana verebilirsin ya da ben kendim alırım. Benim kendi yöntemlerim var ve sormak sadece kibar bir yaklaşım."

Göz ucuyla Matthew'un başını salladığını gördüm. Kolonyasının bir vınlaması burnuma çarptı. Sedir ve yakalayamadığım bir şeyin dokunuşu. Güzeldi. Ve hoşuma gitmişti. Hoşlanmam da önemsizdi, bu yüzden tekrar dikkatim dağılmadan önce detaylarımı sıraladım ve Matthew da beni takip etti.

Saniyeler içinde telefonlarımız ikiz bildirimlerle pingledi.

"Mükemmel," dedi Bobbi. "Şimdi, bu herhangi bir takvim değil, bu B.S.'nin Ultimate W.P.'si, ben buna böyle demeyi tercih ediyorum. Bir halkla ilişkiler stratejisti için alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum ama ben aynı zamanda sizin düğün planlayıcınızım." Yüzünü buruşturdu. "Görünüşe göre. Her şey bir kontrol listesine, günlüğe, kayda, bütçeye -ki bu sadece bir referans, daha yükseğe çıkabiliriz- ve bilmeniz gereken her şeye bağlı." Ekranı yırttı, farklı noktalara hızlıca dokundu. "Buraya. Buraya. Buraya. Buraya. Buraya. Buraya. Buraya. Ve burada. Ev ödeviniz bunları gözden geçirmek, okumak, işlemek, özümsemek ve benimsemektir. Açıklanan her şeyi anladığınızı ve kabul ettiğinizi teyit etmek için bir anlaşma imzalamanız gerekecek. Andrew'un hemen reddettiği bir Gizlilik Sözleşmesi önerdiğimi düşünürsek garip bir şey yok. Pekâlâ. Sorusu olan?"

Hah. Hepsi. "Neden bir-"

"Harika, soru yok," diye sözümü kesti, bakışları yine cihazın üzerindeydi. "Şimdi bu aradan çıktığına göre. Bir randevu ayarladınız mı?"

Matthew anlaşılmaz bir şeyler homurdanarak koltuğunda kıpırdandı. Büyükbabanın köşesinden bir şey yere çarptı.

"Randevu mu?" Tekrarladım, midem bulanıyordu.

"Büyük gün için," diye karşı çıktı. "Planlayıcıda geçici bir tane ayarladım. Bize uygun bir tane. Ama tartışmaya açtım."

Vücudum taşa döndü. Buz değil, çünkü hala terliyordum. Her iki durumda da çok ama çok hareketsiz kaldım. Yüzük ya da düğün tarihi gibi şeylerin konuşulacağını düşünmeden bu işe nasıl atladığım beni gerçekten şaşırtmıştı. "Randevu yok," diye mırıldandım. Dudaklarımı yukarı doğru büktüm. "Şimdilik geçici olana sadık kalalım lütfen."

"Kulaklarıma müzik gibi geliyor," dedi Bobbi. Kriz önlendi. "Bu 1 Aralık."

Ve kriz bölgesine geri döndük. "İki aydan az bir süre kaldı," diye acele ettim.

Kulaklarım çınlamaya başladı ve Roor'a düşmeme bir ila üç saniye kaldığından neredeyse emindim. Bobbi'nin gözleri kısıldı ve birden Matthew'un kolu orada belirdi. Sırtıma yaslanmıştı. "Bunu 1 katına çıkaracaksın, değil mi? Basın durumu? Anlatı." Söyleyecek gücü kendimde buldum. "O güne gelmeden önce. Aceleyle getirmemeyi tercih ederim. Özel bir gün olması gerekiyor."

Gerçek şu ki, korkup kaçamazdım. Matthew'u 1ne olduğuna ikna ettikten ve herkese yalan söyledikten sonra olmazdı.

"Ben de öyle dedim, değil mi?" Bobbi karşı çıktı. Başını yana eğdi. "Panik yapmayı bırakabilirsin. Mutlu bir nişanlılığın olduğu ve Andrew'un da bunun bir parçası olduğu haberi muhtemelen 1re'nin çoğunu söndürecektir."

Ciğerlerimde sıkışmış olan havanın bir kısmını dışarı verdim. "Tamam," dedim, Matthew'un konuşmadığı gerçeğine değil, bu hafif rahatlamaya odaklanarak. Muhtemelen öfkeden kuduruyordu. Konuştuğumuz şey bu değildi.

Bobbi umursamaz bir tavırla devam etti. "Şimdi, 1res yayınlamaktan bahsetmişken, sosyal medya hesaplarınızı gizli olarak ayarlamanızı ve ikinizin birlikte olduğu tüm fotoğraflara erişmenizi istiyorum. Randevular, hafta sonu gezileri, ayna görüntüleri, ev içi çekimler... çıplak fotoğraflar dışında her şey. Ve en önemlisi, evlenme teklifi fotoğraflarınız."

Kahretsin.

"Hayır, hayır," diye mırıldandı. "Bu yüzü sevmiyorum. Lütfen bana sadece aynadaki yüzünüz olduğunu söylemeyin. Kimse gerçekten bunu görmek istemez."

Gözlerimi kırıştıtarak kadına baktım ve tüm bu olanları kesinlikle yanlış hesapladığımı ve hafife aldığımı acilen fark ettim. Endişe patlak

verdi ve bu olduğunda yaptığım Şeyi yaptım. Gölümsedim. Kocaman ve geniş.

"AĞzın ne yapıyor?" diye sordu bana.

Matthew'un eli zıplayan bacağıma döndü. Ama ben avucunun ağırlığını, sıcaklığını ya da altındaki 1dgeting'in nasıl durduğunu anlamaya başlayamadan, "Hayır," dedi.

Bobbi'nin kaşları çatıldı. "Pardon?"

Gerilim beklenmedik bir şekilde arttı ve ben düşünmedim, sadece harekete geçtim. Kontrolü geri almanın zamanı gelmişti. "Onları kaybettik," dedim. "Bilgisayar korsanlarına. Hacklendik. İnsan ne kadar dikkatli olmaya çalışırsa çalışsın, onlar sinsidir. Beni kandırdılar ve ben daha ne olduğunu anlamadan galerim puf oldu. Gitti. En iyilerimizin bile başına gelir. Tüm basılı kopyalar da kayboldu. Bir depoda. Korkunçtu ve-"

"Ve biz özeliz," dedi Matthew, parmaklarıyla dizimi sıkarak. "Sırf sen istedin diye anılarımıza erişmene izin vermeyeceğiz. *Hayır*'ın anlamı budur. İstemiyoruz ve bu bizim kararımız. Josie'nin bunu sana söylememesinin tek nedeni görgülü olması. Benim yok. Ben her şeyi olduğu gibi söylerim."

Bobbi'nin ifadesi garipti. Sanki iPad'ini Matthew'a doğru çevirmek istiyordu ama aynı zamanda etkilenmişti de. "Pekâlâ sarışın. Ama Andrew'un bu işe çok emek verdiğini ve senin de hayallerindeki düğüne bedavaya gideceğini unutma. Yani bazı çizgileri sen çizeceksin ama sorumluluk hâlâ bende." Bir duraklama. "Yeni fotoğraflar çekeceksin. Bu benim uzlaşmam ve ben de şu bilgisayar korsanlığı hikayesini ya da Josephine'in oturduğundan beri neden far görmüş geyik gibi baktığını unutacağım."

Yapmış mıydım?

Sanki bunun cevabını arıyormuş gibi dönüp 1ancé'ne baktım. Ama Matthew kadının gözlerini tutmakla meşguldü. Uzun bir süre.

Dizimi sıkı.

Oh. "Evet, tamam." Elimi onunkinin üstüne koydum. Parmaklarını kalçama yasladım. Seğirdiler. Tıkırdadılar. "Yeni resimler makul bir uzlaşmaya benziyor."

Dükkândaki atmosfer benim sözlerimle rahatladı. Bobbi'nin telefonu çaldığında ve "Hemen döneceğim," diyerek arka tarafa geçmeden önce izin istediğinde, gerginlik katlanarak arttı.

"Ugh," dedim Matthew'a bakmak için dönerek. "Bunun için teşekkür ederim."

Sandalyesine geri oturdu, omuzlarının düşmesine izin verdi ama elini tam olarak olduğu yerde tuttu. Kalçamın üzerinde. Avucumun altında "Burası çok şirin," dedi.

"Gerçekten büyüleyici ve rahat," diye ekledi küçük bir sırtışıla. "Tam Josie'ye göre."

Çok Josie. Bu beni sevimli bulduğu anlamına mı geliyordu? Çekici mi? Rahat mı? Bunlar olabilecek en kötü şeyler değildi. "Tabii ki öyle," diye mırıldandım. "Yetkili benim ve mükemmel bir zevkim var."

Dudakları seğirdi. "Ukala. Bunu ben de seviyorum."

Ben de. Çenemi yukarı kaldırdım. "Ukala değil. Sadece kendinden emin. Şirin ve çekici bir dekor benim beceri repertuarımdadır."

Başını hafifçe eğdi. Sesi alçaldı. "Yalan söylemenin aksine. Hackerlar mı? İre mi? Bu konuda uyarılmam gerektiğini hissediyorum."

Kulaklarımın ucu ısındı. Gözlerindeki o yeşil benekler yine oradaydı. Ruoresan ışığının altında titreşiyor ve bana bakıyordu. Yüzlerimiz bir kez daha çok yakındı. Omuzlarımız birbirine değdi ve avucunun bacağıma uyguladığı hafif baskı, yerinde dururken bana bağılıyor gibiydi.

"Sanki ben de bu konuda uyarılmalıymışım gibi hissediyorum," diye mırıldandım.

Parmağımdaki yüzüğe baktım. Tacın etrafındaki taşlar bana yeşilin güzel lekelerini hatırlattı.

Matthew'un sesi bir sessizlikten başka bir şey değildi. "Hoşuna gitmedi mi? Söylememiştin."

Başparmağı elimin altından yüzüğüme doğru hareket etti. Sadece bir fırçaydı, ama bu küçük hareket kafamdan aşağı bir kamyon dolusu anının akmasına neden oldu. Erkeklerin yüzleri, ilk buluşmalar, evlenme teklifleri, gül demetleri, mum ışığında akşam yemekleri, şimdi şifonyerimin üstündeki bir kutuda saklanan yüzükler. Hepsi geçmiş bir hayata ait gibiydi. Sanki hiç benim olmamışlardı.

"Beğenip beğenmemem önemli değil," dediğimi duydum. Çünkü bu yüzük bana ait değildi. Bir gün boyunca taktıktan sonra kafamdaki tüm alanı işgal etmiş gibi görünse bile. "Ama çok güzel."

Matthew'a baktım, dilimin ucunda bir soru vardı. Onun gözlerinde de bir soru vardı.

Ama biz daha bunları söyleyemeden Bobbi geri döndü, yüzü asık ve sözleri daha da asıktı.

"Bir sorunumuz var."

İÇ MEKAN-FILTHY REALI-ÇAY STÜDYOSU-GÜN

SAM: Neden heyecandan titriyorsun? (güler) NICK: (çığlık

atar) Çünkü tam bir baş dönmesi içindeyim. SAM: O zaman

bugün bize ne getirdiğini duymak için sabırsızlanıyorum.

NICK: (duraklar, sonra aceleyle dışarı çıkar) Herkes yorum bölümümüzü patlatıyor - tüm platformlarda - belirli bir kız ve babası hakkında daha fazla bilgi talep ediyor. SO... daha fazla uzatmadan, size Sammy'yi ve Real-tiers'ımızı, yeni *Filthy* serimizi, bir, bir - Bir dakika. Bir davul sesi alabilir miyim lütfen? Ses efektlerimiz var mı? Bu a-

(Drumroll sesi)

Vay canına. Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Şu süslü halimize bak. Ya da tam tersi belki, bu benim için biraz fazla radyoydu. Pekala, neyse, konuya geri döneyim. Drumroll lütfen? (Size ve dinleyicilerimize yeni dizimizi sunmaktan onur duyuyorum: *UNDERWOOD MESELESİ*.)

SAM: Şok edici! (Ve sen bana bunların hiçbirini söylemedin mi? Rude.

Sırrı saklamak beni neredeyse öldürüyordu, inanın bana. Ama buna değdi. Çünkü bir sürü yenimiz var ve ben sana onları anlatırken senin yüzünü görebiliyorum. (Bu arada siz de görüyorsunuz. Pod kayıtlarımızı herhangi bir platformda vid formatında kontrol etmeyi unutmayın. Ve Harry Styles aşkına abone olun. Şu düğmeye tıklayın.

Bunun için teşekkürler Nick. AMA. Bağlam için... Küçük Kasaba Prensesi'nden bahsediyoruz, değil mi? Zengin babası tarafından terk edilmiş, intikam peşinde, her seferinde bir kalp. Ki biz de bunu destekliyoruz.

bir yol. Kadın haklarını destekliyoruz ve kadınların yanlışlarını alkışlıyoruz. Çoğunlukla erkekleri desteklemiyoruz. Özellikle Andrew Underwood'u. Ve tüm kısa krallarımız hariç.

Bu mükemmel bir özetti. Ve kısa krallara evet. Ama biz ona Küçük Kasaba Varisi diyorduk, prenses değil. Bu da beni yeni kızlara getiriyor. Çok çalışmamız gerekti, AMA: küçük kuşlarımızdan biri -kendinizi kucaklayın- küçük kızımızın... NİŞANLI olduğunu doğruladı. TEKRAR.

Kapa çeneni. Bu onu... 1ft yapar.

Bildiğimiz kadarıyla. (kıkırdar) Ve görünüşe göre, olayların şok edici bir dönüşüyle, Zengin Baba düğün için ödeme yapıyor? Tüm detaylara sahip değiliz, ancak kaynağımız ilişkinin yeniden canlandığını ve her ikisinin de böyle özel bir olayı birlikte planlayıp kutladıkları için (sesini alçaltıyor) kutsanmış olduklarını söyledi.

SAM: Bana halkla ilişkiler saçmalığı gibi geliyor (dilini tıklar). Ve neyin yeniden canlandırılması? Bir ilişki var mıydı?

Biliyorum, değil mi? Ben de öyle düşünmüştüm.

Huh. Bu konuda ne hissettiğini merak ediyorum. Acaba malikanesinden sadece para mı atacak yoksa gerçekten bu işe karışacak mı? Biz-

Sosyal medya hesaplarını bulup ona mesaj mı attın? Evet. Cevap yok. Ama ısrarcıyız. Ve en garip şey neydi biliyor musun?

SAM: Özel olarak ayarlanmadığını mı? (İnanılmaz kıkırdama)

Bunun dışında. Sanırım birileri ona daha iyi tavsiyelerde bulunmalıydı. Ama en tuhafı, yeni adamından hiçbir iz olmamasıydı. Sadece çiftlik hayvanları, çömlekler, gün batımı fotoğrafları ve yoga yaparken çekilmiş harika bir fotoğraf. Girlie'nin hareketleri var, bilginize. Şüphelendiğim şey

bu yeni adama karşı çok fazla ilgisi yok... eğer onu hiç göndermediyse.

Benimle aynı şeyi mi düşünüyorsun?

Geleneksel olarak çirkin erkeklerden hoşlandığımı biliyorsun. Çalışıyorlar. Onlara günlerini gösteririm. Ve burun ne kadar büyükse, erkek o kadar iyidir, bu arada.

SAM: (hums) Haksız değilsin. Ama düşünüyordum da... onu neden kaldırsın ki zaten? Yılın lancé'sini içeren eski gönderileri silmek çok can sıkıcı olmalı. Estetiği bozuyor. Oh, ondan bahsetmişken: İsimlerimiz var mı? lancé ve eski sevgililerin? Konuştuğumuz kişi dışında. Derek? Dawson? Ve- Aman Tanrım, onları kapsüle getirebilir miyiz? Bu-

Bu harika olmaz mıydı, tatlı Sammy? Şimdilik, sizin ve dinleyicilerimizin *Underwood Affair*'in 1. bölümüne kadar beklemek zorunda kalacağımızı söyleyeceğim. Bu sadece bir teaser'dı. Ve her zaman olduğu gibi, ne düşündüğünüzü yorumlarda bize bildirin - konuşmak için herhangi bir teşvike ihtiyacınız olduğundan değil, sizi *Pis* yaratıklar.

Hayatımda beşinci kez önümde diz çökmüş bir adam vardı.

Deja vu'nun en hastalıklı hali gibiydi. Çünkü evlenme teklif etmiyordu. Hiç etmedi. Ama nişanlıydık. Resmi olarak. Green Oak kasabasıyla, ama artık dünyayla da. İnternete. Dedikodu dünyası. Bir parçası olacağımı hiç düşünmediğim bir şey. Ricky ya da Duncan'la birlikteyken bile. İkisi de halkın gözü önünde bir yaşam tarzına sahipti.

Görünüşe göre bu *küçük kasaba varisini, prensesi* dedikodu dünyasına sokmak için profesyonel futbol ya da siyasetten biraz daha fazlası *gerekmişti*. Farklı türde bir adam gerekmişti. Benim babam.

"VE KES!"

Bu iki kelime Vasquez'lerin arazisinde yankılanarak beni ve ayağımın dibindeki adamı irkiltti. Bobbi bize doğru tepindi, giderken çakıl taşlarını yerinden oynattı.

"NE YAPIYORSUNUZ?" diye sordu bize ulaştığında.

Matthew elimi bıraktı ve ayağa kalktı. "Onu tutmana gerek var mı? Tam burada duruyorsun."

Bobbi herkese emir vermek için kullandığı megafonu bıraktı. "Mutlu musun?"

"Çok sevindim," diye kestirip attı Matthew. "Teşekkür ederim."

Bobbi gözlerini devirdi. "Ee? Tam olarak ne yapıyorsunuz? Hava durumunu mu tartışıyorsunuz? Ekonomi hakkında mı konuşuyorsunuz? Emlak piyasasından mı? Yukarıdakilerin hepsini mi? Çünkü bu, tüm fotoğrafların neden *mutlu bir nişan* yerine cenaze *görüntüsü verdiğini* açıklar."

"Belki-" diye başladı Matthew.

Ama Bobbi cık cık etti. "Hayır. Ertelemiyoruz ve eğer gün batımını yakalamak istiyorsak -ki istiyoruz- daha *sevecen* davranmaya başlamalısın ve *Balkabağı Baharatlı Latte'mdeki sütü* daha az *ekşitmelisin*." Aklına bir şey gelmiş gibiydi. "Olan bu mu? Caleine'e ihtiyacın var mı?" Boğa borusu havaya yükseldi. "ROBERTO. ROBERTO VASQUEZ?" Topuklarının üzerinde döndü. "KIZGIN- OH, İŞTE BURADASIN. KAHVE. VE BİR MATCHA LATTE . PRONTO. TEŞEKKÜRLER."

Görünüş öldürseydi, Bobbi çoktan Robbie Vasquez'in topraklarının iki metre altında olurdu.

Bizimle yüzleşti. "NEREDE KALMIŞTIK?"

Matthew megafonu kadının elinden kaptı ve kollarını kavuşturdu.

"Hey," diye yakındı. "O benim."

"Sana bir iyilik yapıyorum," dedi ona. "İnan bana."

"Tanrım, bu kasabadaki herkes neden bu kadar alıngan?" Bobbi hıçkırdı. "Pekâlâ. Roberto içkiler üzerinde çalışırken biz de yeniden toplanalım. Diz çökmek işe yaramıyor, o yüzden... Sen, Josephine. Sen orada duracaksın." Mükemmel manikürlü bir parmak çiti işaret etti. "Ve sen, Matthew, sen de... Hm. Bir düşüneyim."

Bobbi, sanki *düşünmenin* karşılığı buymuş gibi, tüvit yeleşinin göğüs cebinden telefonunu çıkardı ve tuşlara basmaya başladı.

Matthew yanıma kaydı, başı ve sesi alçaldı. "Robbie'nin ona getirdiği matcha latte'yi görmek için sabırsızlanıyorum."

Sesi eğleniyordu ve bu da dudaklarımı soru sorarcasına büzmeme neden oldu. "Neden?" "Onun yerinde olsaydım, malzemeler konusunda kesinlikle yaratıcı olurum."

Homurdandım. "*O kadar* sinirlendiğini sanmıyorum. O da iki çocuk babası. Dik duran bir aile babası. Dul bir adam. Kimseye içki şakası yapmazdı."

Matthew kaşlarını kaldırarak, "Ona çiftçilerin *her şeyi giymesini* ne kadar sevdiğini söyledi," diye karşı çıktı. "Ve sonra ona çiftliğinde emirler yağdırmaya başladı. Bir megafonla. O içki kirli geliyor, tatlım. "

Tatlım. "Tatlım" kelimesini bu kadar sık kullanması hakkında ne hissettiğimi artık bilmiyordum. Acaba herkese böyle mi sesleniyordu? Genellikle Matthew'un yaptığı gibi kullanan insanlar. "Sanırım bana başka bir şey demen gerekiyor," dedim alçak bir sesle. "'Tatlım' dışında bir şey. Ve şehirde dolaşp içecekleri bozman konusunda endişelenmeli miyim? Bu konuda bir uzmana benziyorsun."

Matthew'un dudakları kıpırdadı ve nedense aklıma onun daha genç bir versiyonu, sarı saçları ve yaramaz gülümsemesiyle geldi. Bahse girerim çok belaydı. Eminim yüzündeki sert açılar yumuşak gösteren o tatlı kahverengi gözleriyle birçok kalp kırmıştır. Gözlüklerini neden daha sık takmadığını da merak ediyordum. Başı daha da aşağı indi, çenesi neredeyse omzuma değiyordu. Konuştuğunda sesi bir gümbürtüden başka bir şey değildi. "İçeceklerden çok daha fazlasını bozmayı umuyorum, *tatlı yanaklar*."

"Sweetcheeks?" Fısıldadım, odak noktam ani yakınlık ile yüzünün ve sözlerinin. "Bu... kıcıma mı yoksa yüzüme mi iltifat etmek içindi?"

Onu terk eden kıkırdama yanağıma düştü. "Ben-"

"YAWN."

Bobbi'ye bakmak için döndük.

Kaşları inançsızlıkla yukarı kalkmıştı. "Rirting'in müstehcen bir konuşmaya dönüşmesi umuduyla buna izin veriyordum, böylece biraz heyecanlanırsın ve bu fotoğraf çekimini biraz daha az acı verici hale getirirsin. Ama çok sıkıldım."

Flört etmek. Flört mü?

"Rirting yapmıyorduk," diye seslendim. Matthew'dan bir ılık geldi ve ben bunu bir anlaşma işareti olarak kabul etmeye karar verdim. Ancak Bobbi'nin dudakları soru sorarcasına aşağı eğildi. "Rirting'in neye benzediğini biliyorum. Ya da nasıl Rirt yapılacağını. Bu konuda mükemmelimdir. Ve bu o değildi. Ayrıca, Rirting yapıyor olsaydık, bunu sen oradayken yapmazdık."

"Yapardım," dedi Matthew. Kaşlarını kaldırarak yavaşça ona doğru döndüm. "Ben yapardım." Omuz silkti. "Oyunum biraz kötü görünse bile."

Ayrıca bunun karnımda nasıl küçük bir kıpırtı yarattığını da görmezden gelmeye karar verdim ve dikkatimi dudakları düşünceli bir şekilde büzülmüş olan Bobbi'ye verdim. Tırnağıyla çenesine vurdu. "Biraz daha az kırsal, alpin, açık hava, vesaire ve biraz daha fazla boudoir bir şeye açık mısınız?"

"Hayır," diye mırıldandım. "*Neden?*"

"Bir, çünkü ricamı görmezden geldin, sosyal medya hesaplarını herkese açık bıraktın ve şimdi normal davranmaktan başka yapacak bir şey yok," diye cevap verdi ve yanaklarım kızardı. "Sarışının hiç olmaması kılık değiştirmiş bir nimet." Bakışları Matthew'un üzerinde keskinleşti. "Tabii bana içinde erkek boku olan bir kullan-at hesabı olduğunu söylemezsen. Ve eğer bu ortaya çıkacaksa, şimdi ıkrsa iyi olur."

"'Erkek boku' tam olarak nedir?" diye sordu kayıtsızca.

Bobbi'nin çenesi öyle bir sıkıştı ki o konuşamadan ben araya girdim. "Bir boudoir fotoğrafı bunu nasıl 1 katına çıkaracak? Bu tür şeylere açık olmadığımdan değil. Ama belki başka bir şey için." Matthew'un bakışlarını prolle'mde hissettim. "Bunun için değil." Matthew'la olmaz. Hepsi samimiyetsizse olmaz. Eğer-

Bobbi, "Göğüsler neredeyse her sorunu 1 katına çıkarma gücüne sahiptir," diye karşı çıkarak düşüncelerimi durdurdu. "Kuralları ben koymuyorum. Yapsaydım, burada, bu çiftlikte, gübre kokusunu içimize çekerek, podcast'i olan iki rastgele gevezeye bu adama gerçekten aşık olduğunu göstermeye çalışıyor olmazdık."

Ahh. Nick ve Sam, Matthew'un hiçbir yerde fotoğrafının olmadığını belirtmişlerdi ve bu iyi bir nokta olsa da, Bobbi'nin doğaçlama fotoğraf çekimine karşı koymamam için yeterince tehlikeliydi. "O kadar çok paylaşım yapmıyorum bile. Bu yüzden fotoğraflarımızı paylaşmadım. Ve-"

"Siz özel bir çiftsiniz. Hackerlar. Evet, her neyse." Bobbi başını salladı. "En azından bu sayede dikkatler Andrew'un... zengin ve bencil olmasından

uzaklaşıyor gibi görünüyor. Sanki bunlar olması gereken kötü şeylermiş gibi.
Her iki durumda da, bütün bu

Underwood Affair olayının kontrol altına alınması gerekiyor. Andrew endişeli." Bu söz üzerine irkildim. "O-"

Matthew araya girdi. "Bizi nerede istediğini söyleyen nasıl olur? Andrew'un duyguları hakkında bizi bilgilendirmene gerek yok, tamam mı?"

Ellerini kalçalarına dayadı. "Çit. Çitin yanında dur. Ve bu sefer aşıkmiş gibi görün. *O kadar* zor olamaz." Bakışlarımla buluştu. "Bunu birkaç kez yaptın, değil mi?"

Ona gülümsedim ve çitlere doğru yürümeden önce ona en uyumlu yüz ifademi takındım. Ama Andrew hakkında yaptığı yorumu düşünüp duruyordum. Matthew haklıydı, bilgilendirilmeye ihtiyacım yoktu. Babamın ne kadar endişeli olduğu konusunda bilgilendirilme fikri tüylerimi diken diken ediyordu. Hatta bir parçam neden iletişime geçmediğini merak ediyordu. Doğrudan, Bobbi aracılığıyla değil. Son girişimlerini görmezden geldiğim için miydi? Bu mantıklı bir açıklama gibi görünüyordu. Ben de sinirlenirdim.

Nasıl olduğunu anlayamadan arkamı döndüm ve Matthew tam karşımdaydı. Dudakları aralandı ama söyleyeceği her neyse Bobbi'nin sinir bozucu bir şekilde yükselen sesiyle susturuldu.

"KOVBOY ŞAPKASI TAKMAYI DÜŞÜNÜR MÜSÜN?"

"Tanrım," diye mırıldandım. "Yine mi megafon?"

Matthew'un başı omzunun üzerinden hafifçe döndü.

"Hayır."

Sırtımı direklerden birine yasladım, kollarımı göğsümün üzerinde biraz garip bir şekilde kavuşturdum. "Bobbi'nin tarafını tutmaktan nefret ediyorum ama bir tane takmayarak birkaç kalp kırabilirsin."

"Ben Boston'lıyım," diye karşılık verdi, bir adım daha yaklaşarak. Botlarının uçları - kovboy botları değil, Chelsea botları - benimkilerin uçlarına değiyordu. "Nasıl kalp kırabilirim ki?"

Green Oak'ın yarısının hâlâ Tennessee'li Maverick'le nişanlı olduğuma nasıl ikna olduğunu düşündüm. "Sadece bir önsezi."

Matthew'un gözlerinde sanki daha fazlasını sormak istiyormuş gibi bir ilgi parıltısı vardı. Ama Bobbi'nin sesi bir kez daha Vasquez'lerin mülkünü çınlatıyordu. "DAHA AZ SOHBET. DAHA ÇOK DOKUNMA."

"Yemin ederim ki-"

Matthew'un elleri tahta parmaklıklara dayanmış, kolları aniden beni içine hapsetmişti. "Ne yapacaksın?"

Boğazımı temizledim, beynime sakın olmasını söyledim. Göğsümdeki çarpıntıya da sakinleşmesini söyledim. Bunlar sadece kolları. Ve Matthew sadece... bir adamdı. Sarışın. Uzun boylu. Beklediğimden biraz daha yapılıydı. Ama yine de bir erkekti. Ama şimdi, düzenli olarak egzersiz yapıp yapmadığını öğrenmek çok önemli görünüyordu. Ya da egzersiz olarak ne yaptığını. Bir çeşit güç. Ağırlık mı? Barfiks? Kendini bir bara kaldırdığı görüntüsü... kendimi durdurdum. Bu hiç yardımcı olmuyordu. Ayrıca son derece uygunsuzdu. Bunu mümkün olduğunca pratik tutmak istedim.

"GÜNEŞ BATIYOR," diye uyardı Bobbi. "TICK TOCK."

Bu da yardımcı olmuyordu.

Burnumdan biraz hava üfledim. "Sopayla stül parçalayabildiğin öfke odalarından birinde ben ve o megafonla ilgili çok canlı rüyalar göreceğim."

Matthew'un dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Mmh, ben de orada olacak mıyım?" "Parçalama odasında mı? Tabii ki."

Matthew öne doğru eğildi, başı benimkinin yanına geldi. Çok ama çok hareketsiz kaldım. Nefesi kulağımı gıdıklıyordu. "Bana anlattığın o çok canlı rüyaların herhangi bir yerinde."

Kafamın içinde bir yerde bir çan çaldı. Ama hem beynim hem de sinir sistemim meşguldü, her yanımda farkındalıkla karıncalanıyordu. Onun yakınlığı. Kollarının ve göğsünün verdiği vücut ısı dalgaları, üzerimde bir battaniye gibi hissettiriyordu. Çenesinin yanağıma değmesi. "Matthew?" Fısıldadım. "Benimle flört mü ediyorsun?"

Adamın boğazından çıkan kıkırdama kısa, derin ve son derece rahatsız ediciydi. Gerçekten öyle olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. "Evet," diye cevap verdi. Basitçe.

"Neden?"

Matthew'un kolları üzerime kapandı, duruşu genişledi ve botları bacakları bacaklarımı sarana kadar hareket etti. "Güneş batıyor," diye tekrarladı. "Daha az sohbet. Daha çok dokunma."

"Oh, tamam. Güzel." Çünkü bu... iyiydi. Evet. "Peki, beni nerede istiyorsun?"

O kısa ömürlü kıkırdamalardan biri daha tenime çarptı. Bu sefer şakağıma. "Sen söyle, tatlım." Elllerinden biri çitten ayrılıp belime indi. Nefesim kesildi. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Resimler mi?" Ona sordum. Sesim boğuk çıkmıştı. OI. Avucunu elbisemin bel bandının üzerinde gezdirmesi odaklanabildiğim tek şeydi. "Ben de sevgililer gününü geride bıraktığımızı sanıyordum."

Bir şeyler söylemeye başladığını hissettim, ama elimin omzuna değmesi bunu durdurdu. Tüm vücudu bir anlığına kıpırdandı, o kadar kısaydı ki bu kadar yakın durmasaydık ya da ben bu kadarını fark etmeye kararlı olmasaydım bunu kaçırabilirdim. Dokunuşumla rahatladı. "Nişan atışları," dedi. Ve beni şaşırtarak bileğimi usulca kavradı, sonra avucumu daha yukarıda duracak şekilde yeniden düzenledi. Elim boynunun arkasına dolandı, parmak uçlarım teninde karıncalandı. "Tatlım."

Bu kelime bir nefesten başka bir şey değildi ama yine de karnımı hoplattı. *Çırpındı*. "Ben... Bunun da işe yaradığını sanmıyorum," diye itiraf ettim, sesimin tuhaf niteliği daha da belirgindi. "Sanırım..." Sol kolum kalktı, ellerim boynunun arkasında buluştu. "Bence bana bakmalısın." Yutkundum, dilimi zımpara kağıdı gibi hissettim. Tenimi kaplayan o farkındalık örtüsü kalınlaştı. "Bence birbirimize bakmalıyız. Dokunurken birbirimizin gözlerinin içine bakmalıyız. Nişan çekimleri bunun içindir. Aşık insanlar böyle yapar."

Matthew'un gözleri hemen üzerimdeydi. "Başka ne var?"

"Belki biraz daha yaklaşabilirsin," diye talimat verdim.

Öyle yaptı ve yüzü bu kadar yakinken ondan başka bir şeye odaklanmak gerçekten zordu. Matthew'un ifadesi ciddileşti, kaşlarının çizgisi kararlı bir hal aldı ve yemin edebilirim ki o bir çift omuzdan sarkan gerginliği hissedebiliyordum. "Şimdi mi?"

"Belki biraz gülümseyebilirsin," dedim ona, göğüslerimiz arasında kaybolan her santimle birlikte durum üzerinde kurmaya çalıştığım kontrol de elimden kayıp gidiyordu. "Yakışıklı bir gülümseme var."

Matthew'un belimdeki eli geri çekildi, başparmağı mor kumaşa hafifçe bastırdı. "Seni gururlandırmaya yetecek kadar mı? Bana göstermek istemene yetecek kadar mı?"

Neyi kastettiğini hemen anladım. Sam ve Nick'in yeni sevgilimi neden hiçbir yerde göstermediğine dair spekülasyonları. "Haksız değiller," diye fısıldadım. Neden öyle söylediğimi bilmiyordum ama kelimeler ağzımdan çıkıvermişti. "Bir şey sona erdiğinde hayatınızı temizlemek biraz sıkıcıdır. Sosyal paylaşımlar dahil."

Eli belime doğru kaydı ve sırtımın alt kısmına yerleşti. "İyi ki özel bir çiftiz," dedi ve vücudunun ağırlığını daha fazla üzerime bıraktı. Kalçalarımız çarpıştı. Matthew yutkundu. "Ve tüm bunlar senin olabilir."

Göğsümün kabarmasıyla nefesim kesilse de konuşmak için elimden geleni yaptım. "Bunun amacının tam tersi olduğunu sanıyordum." Sesim boğuk çıkmıştı. "Ve senin oyunun o değil. Eğer sen..." Parmak uçlarım ensesindeki kısa saç tellerine takıldı, onları hissetmek bir anlığına odağımı kaybetmeme neden oldu. "Eğer benimle birlikte olmak istiyorsan."

Bakışları bir an için yüzümde gezindi. Çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Hâlâ biraz daha iyisini yapabilirim. Biraz daha fazlasını. Eğer bana ihtiyacın varsa." Dili alt dudağından bir geçiş yaptı. "Bana ihtiyacın var mı?"

Evet, öyle düşünmüştüm. Lütfen. Ama dedim ki, "Eğer rahatsan. Bu konuda rahat mısın?" Tırnaklarım ne demek istediğimi anlatmak istercesine kafa derisini sıyırdı.

Matthew'un ağırlığı biraz daha ağırlaştı, biraz daha... güzelleşti. "Sence rahatsız mı görünüyorum?"

Söylemedi. Ama bunun retorik bir soru olduğundan oldukça emindim. "Bu kısmı hep sevmişimdir," dediğimi duydum. "Bir ilişkinin. En çok özlediğim şey bu."

"Bana tehlikeli bir yeşil ışık yakıyorsun."

Onu izledim, daha fazlasını bekledim... herhangi bir şeyin daha fazlasını. Ama Matthew nasıl olduğunu söylemedi ya da bana göstermek için hareket etmedi ve kalçalarının benimkilere baskısı, sırtımdaki avucunun sıcaklığı ve bir şekilde etrafımızda oluşan samimiyet kozasıyla konuşma ihtiyacı hissettim. "Seni postalardım. Her yere. Eğer bu gerçek olsaydı." Bakışları benimkileri kavrarken Matthew'un gözlerindeki kahverengi keskinleşti. "Sana bunu göstermekten çok mutlu olurum. Bilesin diye söylüyorum."

Matthew beni izlemeye devam etti ve ben de karşılığında onun yüzünü incelemeye devam ettim. Bir şeyler düşünüyor gibiydi. Zor bir şey. Sanki bir şeyleri telafi etmeye çalışıyordu.

Aklından geçenleri. Neyi tartıştığı ya da hangi sonuca varacağı ilgimi çekiyordu.

Dudakları nihayet açıldı ve yalan söylemeyeceğim, nefesimi biraz tuttum. "Josie-"

"VE BU KADAR!" Bobbi megafonla bağırdı. Tekrar. "HALLELUJAH. SONUNDA KULLANABİLECEğİMİZ BİR şEY. İYİ İş. AZDIRIYORSUN. AMERİKA BUNA BAYILACAK."

Tuttuğum nefes beni terk etti ve birden kendimi sersemlemiş hissettim. Matthew da öyle hissetmiş olmalı, çünkü geri adım atması bir süre aldı.

"Hallelujah," diye tekrarladı.

Kaşlarımı çattım ve bunu hangi sertlikle söylediğini anlayamadım. Matthew Bobbi'nin en büyük hayranı değildi, bu da bunu açıklıyordu. Ama bir parçam sormak istiyordu. Kadının arkasını dönüp gittiğini görmeseydim soracaktım da. Telefonuyla birlikte. İçinde görmediğimiz resimler vardı.

"Bobbi!" Matthew'un etrafından dolaşarak seslendim. "Bekle!"

Matthew'u bu şekilde arkada bırakmak hoşuma gitmiyordu ama lancé'min neden hâlâ kaşlarını atmış, düşünceli bir şekilde bana baktığını incelemekten biraz daha önemli bir şey vardı.

Amerika bizi neden sevecekti? Ve
tam olarak ne kadar azgın
görünüyorduk?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"İnanılmaz
görünüyorsun."
Öyleydik.

Ayrıca azgın görünüyorduk. İnanılmaz bir kimyaya sahip ve birbirlerinin kemiklerine atlamaya hazır iki insan gibi, basitçe söylemek gerekirse. Bu bir bakıma biraz komikti. Normal şartlar altında o resmi çerçeveletip evin bir yerinde sergilerdim. Ama bunlar normal koşullar değildi ve ona aktif olarak yalan söylediğim için kendimi çok kötü hissederken kız kardeşimin en iyi arkadaşının yüzüme o tahrik olmuş ifadeyi koymasına gülmek zordu. Yüz yüze. Telefonum aracılığıyla bile olsa.

"Öyle düşünmüyor musun?" Adalyn sordu. "Bu yüzden mi kaşlarını çatıyorsun? Yoksa resim iki milyon takipçisi olan bir sayfada yer aldığı için mi?"

Kaşlarımı soğukkanlı olmaya zorladım. "Dokuzuncu sayfada resmimizi görmek beni biraz sersemletti. Ama 1ne." Bu yalan değildi. Fotoğraf beni o kadar da sarsmamıştı. Bir aldatmaca olsa bile harika bir fotoğraftı. "Ben sadece... keşke dış görünüşümü daha iyi düşünseydim, sanırım. Çok mu fazla göğüs dekoltesi gösteriyorum? Büyükbaba Moe eşarp takmam gerektiğini söyledi."

"Çok tatlı biri," diye cevap verdi kıkırdayarak ve koyu renk gözleri eğlenceyle parladı. "Ama kesinlikle değil. Dış görünüşün mükemmel ve parlıyorsun. Matthew ne düşündü? Eminim o elbise hakkında söyleyecek çok şeyi vardır. Ya da çit hakkında, gerçekten."

Bir kez daha, içgüdüsel olarak konuyu değiştirmem gerektiğini hissettim. DeRect. Ve bir kez daha bastırdım. Maçın ve Adalyn ile Cameron'ın ayrılmasının üzerinden bir hafta geçmişti. Onlarla ayrı ayrı konuşmuştuk, Matthew ısrar ettiği gibi ilk giden olmuştu. Yani bu... ihanete uğramışlık hissi kesinlikle geçecekti. Hâlâ Adalyn ve Cameron'ın gerçeği bilmemesinin en iyisi olduğuna inanıyordum. Adalyn öğrenirse her şeye çok kızardı ve muhtemelen benim kişisel korumam olmaya çalışırdı. Daha az müdahil

olmak, tabaklarına daha az şey tıktırmak demektir. Onun tabağı.

Bobbi zaten benimle ilgilenmesi için gönderilmişti. Adalyn değil. Yeterince uğraşmıştı. Ayrıca ne Adalyn ne de Cameron Matthew'la olan sözde ilişkimi sorgulamıştı. Sanırım bunun nedeni benim nispeten hızlı nişanlanma geçmişim ve anlık heyecanlara kapılma eğilimimdi.

"O... harika göründüğümüzü söyledi," diye yalan söyledim. Yalan, yalan, yalan. Söylememişti. Matthew resim hakkında hiçbir şey söylememişti. Bobbi bizimle paylaştığında özel bir şey söylememişti. Ben de sosyal medyada paylaştığımda. Dokuzuncu Sayfa'nın da bunu kullandığını görüp görmediğinden bile emin değildim.

Adalyn'in kaşları bir an için kalktı. Sonra içini çekti. "Bana gerçekte ne söylediğini anlatabilirsin. Beni iğrendirecek olsa bile, çünkü sen benim kız kardeşimsin ve o... çok terbiyesiz ve uygunsuz biri."

Matthew'a söyleyecek bir şey aradım ama bulamadım.

Adalyn başını salladı. "Bu yüzden mi ilişkinizi gizli tutmanız gerektiğini düşündünüz? Bu tür şeyler mi? Garip bir tepki vermeyeceğim. Özel konular hakkında konuşabiliriz." Yüzünü buruşturdu. "Seks ya da müstehcen konuşmalar gibi."

"Yapabilir miyiz?" Ona sordum, gerçekten şaşırmıştım.

"Belki de değil," dedi. "Henüz değil mi?"

Bilmiyorum." İkimiz de biraz beceriksizce de olsa güldük.

"Siz..." diye devam etti bir an. "İnanılmaz bir çift oldunuz. Ve ben ikinizi de seviyorum. Sanırım bunu daha önce de söyledim, ama birlikte olmanızın benim için sorun olmadığını başka nasıl anlatabilirim bilmiyorum." İfadesi ağırlaştı ve bir "ama "nın yaklaştığını hissettiğimde telefonu tutan kolumu yukarıda tutmak çok zor oldu. "Ama yine de bunu saklama ihtiyacı hissetmen beni hayal kırıklığına uğrattı. Bu sadece sana ya da Matthew'a yönelik değil. I-" İç çekti ve sesi o kadar üzücüydü ki kalbimi biraz daha kırdı. "Özür dilerim, bunu daha önce de yaşadığımızı biliyorum. Her şeyin stresi yüzünden. Son zamanlarda hayat çok yoğun. Gençlik kulübünü sıfırdan kurmak kolay olmadı ve sanırım bir tatile ihtiyacım var."

Bağırsaklarıma yumruk yemiş gibi hissettim. Hem de hepsine. Hak ettiğim birkaç yumruk. "Çok üzgünüm Adalyn. Niyetim asla seni incitmek değildi. Ya da Cam'i. Yaptığım ve yapacağım her şeyin en iyi niyetle olduğunu söylediğimde bana inanıyor musun? Gereksiz yere üzülmeyesin diye mi?"

"Elbette," dedi hemen. "Bunu biliyorum. Cameron da biliyor. Matthew'a

üçüncü dereceden hakaret etmiş olsa bile."

"Öyle mi?" Mırıldandım. "Ne zaman?"

"Matthew geçen gün arabayla buraya geldi ve kulübe uğradı. Aylardır anlattıklarımızı duyduktan sonra tesisleri görmek için can atıyordu. Ona etrafı gezdirdik ve ben ne olduğunu anlamadan Cam onu toplantı odalarından birine oturttu." Bir kahkaha attı. "Bir vücuttaki her kas ve kemiği ne kadar iyi tanıdığını ve onlara nasıl zarar verebileceğini anlattı." Bir homurtu onu terk etti. "Sadece bir botla. Ya da bir topla. *Ellerini kirletmesine bile gerek kalmazdı.*" Bunu daha fazla kahkaha izledi. "Bir dakika. Matthew sana söylemedi mi?"

"Tanrım" diye inlemeden önce ekrana bir an göz kırptım. Hayır, yapmadı ve şimdi kendimi... korkunç hissediyorum. Berbat."

"Yapma," diye beni rahatlattı Adalyn. "Eminim Matthew kendini kötü hissetmene engel olmaya çalışıyordu. Ve dürüst olmak gerekirse? Bence gizliden gizliye hoşuna gidiyordu. O gülümsememeye çalışıyordu, Cam de buna sinirlenmemeye çalışıyordu. Çok tatlıydı."

Öyle olduğunu düşünmemiştim. Matthew'un nasıl olup da tek kelime etmediğini de anlamıyordum. "Cam... bana kızgın mı?"

Başını eğdi, omuz hizasındaki koyu renk dalgalar bu hareketle birlikte hareket etti. "Cam sadece seni koruyor. Sanırım Ricky'yle nişanlandığında yanında olduğu için ve geri kalan her şeyi yeterince bildiği için. Ayrıca Green Oak'a taşınmasının ve dolayısıyla tanışmamızın nedeni de sensin. Sanırım geri adım atmayacağı gerçeğiyle yüzleşmek zorundasın. Bir kere kararını verdi mi, geri adım atmaz. Ve bu durumda, eğer incinirsen intikam alacağına söz veriyor."

"Doğru," dedim boğazımda bir yumru hissederek. "Ben çok..." Onlara sahip olduğum için şanslıyım. Onları kaybetmekten çok korkuyorum. Onları gereksiz zorluklardan kurtarmaya çok kararlıyım. "Gururum okşandı. Ve sanırım ben de üçüncü dereceyi hak ediyorum."

"Onun kalbini mi kıracaksın?" Adalyn sordu.

Soru beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki tökezledim. "Hayır" dedim. Çünkü söz konusu olan kalpler değildi. Sadece uzun sürmeyecek bir nişan söz konusuydu.

"Tamam."

Tamam. Bu muydu? "Ben..."

"Bunalmış durumdasın," diye tamamladı Adalyn benim yerime. "Ve bunu anlıyorum. Bu kadar ilgi çok fazla. Anlayan biri varsa o da benim, yemin

ederim. Geçmişte bir meme oldum. Cam de bunu anlayacak kadar ilgi odağı oldu. İşte bu yüzden

Rahat edeceğin herhangi bir mesafeden ve elimizden gelen her şekilde destek olacağız." Seçtiği kelimeler karşısında kaşlarını çatıyordu ama o hemen ekledi: "Umarım bu nişan heyecanını mahvetmez?"

"Öyle değil. Sadece biraz bunalmış durumdayım, haklısın. Ve hayır, eğer bir şey varsa, umarım haberin zamanlaması ters etki yapar ve her şeyi biraz daha az kötü hale getirir." Ya da onları yok eder. "Bobbi'nin dediği gibi."

"Sana bu kadar baskı yapması hoşuma gitmiyor. Bobbi Shark'ı da alabilirim," diye teklif etti Adalyn. Yüz ifadesi ciddiydi. Tam da korktuğum gibi bir korumaydı. "Eğer sana sorun çıkarırsa. Yapabileceğimi biliyorsun. Babamı da götürebilirim. Düğünün bir parçası olmaktan bahsettiğini biliyorum ama eğer sen-"

"Sorun yok," diye araya girdim. "Yemin ederim. Senin zaten çok işin var." Andrew hakkında konuşmak istemiyordum. Ya da Bobbi'yi. Ya da bunlardan herhangi birini. "Hâlâ gelişim programlarıyla mı uğraşıyorsun?"

Adalyn dudaklarını büzdü. "Öyleyiz. Şu anda sahip olduğumuz işgücüyle bu kadar çok farklı yaş grubuna hitap etmek zor. Babamın *Time*'daki yazısından sonra eyalet dışından büyük bir kayıt aldık. Babam bize beklemediğimiz bir destek verdi ve bu hem bir lütuf hem de biraz lanet. Olabildiğince çok kişiyi ağırlamaya çalışıyoruz-" Telefonunun ekranına dokundu. "Bir saniye. Ben Cam." "Git," dedim ona. "Önemli olduğuna eminim. Bunları da almam gerek." Yardımcı pilot koltuğuna yerleştirdiğim sepeti kaldırdım. "Mu ns. Robbie'ye, özür olarak. Yarın da Bobbi'ye bir sepet daha vereceğim. O da bir özür olarak." Adalyn kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı, koyu renk gözleri merakla doluydu. "Matcha latte ile ilgili bir olay oldu. Başka bir gün anlatırım. Keçi yogası yapıyorum derse on dakika var zaten."

"Tamam," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Bu hikaye için baskı yapardım ama gerçekten gitmem gerekiyor. Cam sadece önemli olduğunda mesaj atar." Başımı salladım, Adalyn "Hey Josie?" dediğinde sürücü kapısını açmıştı bile.

"Öyle mi?"

"İkiniz için gerçekten çok mutluyum. Ve anlıyorum. Neden benden sakladığını. Biraz acıtıyor ama bu kardeş olayı benim için de yeni. Daha önce hiç kardeşim olmamıştı ve bazı günler nasıl bir kardeşe sahip olacağımı bilemiyorum. Seninle aramızdaki ilişkiyi bozma ihtimali beni kesinlikle korkuturdu."

Yanlış nedenlerle de olsa omuzlarımdan bir yük kalkmış gibiydi. Adalyn bunu benim istediğim şekilde söylememiştir. Ama zamanı geldiğinde sözlerini hatırlayacağına inanmayı seçtim. "Seni seviyorum. Cam'e sarıl. İyi şanslar!"

Robbie sepeti ellerimden alarak, "Bunu yapmak zorunda değildin," dedi.

Hayatımın erken dönemlerinde bir sepet taze pişmiş mini kurabiyenin her zaman en keskin kenarları yumuşatacağını öğrenmiştim. Liz Moore'unkiler tüm ülkede bilinirdi ve benimkiler de anneminkilerden çok uzakta değildi. Ya da en azından beni hiç hayal kırıklığına uğratmamışlardı. "Sanırım gerçekten biliyorum."

"Özür dilemesi gereken benim. Bir an için kendimi kaybettim." Başını iki yana salladı. "Yemin ederim latteye bir şey yapmadım. Yine de düşündüm, ki bu da en az onun kadar kötü. O kadın... O başka bir şey. Ve Maria son zamanlarda her şeyi anlıyor. Korkarım artık benim küçük kızım değil."

Gerçekten de değildi. Çocuk her zaman zeki ve kendi yaşına göre olgun biriydi. Bunun annesini çok erken yaşta kaybetmesinin bir ürünü olduğunu *biliyordum*. Bunun ağırlığını şu anda Robbie'nin bakışlarında görebiliyordum.

"Maria'nın kendi başına bir insan olduğunu biliyorsun," diye karşılık verdim rahat bir gülümsemeyle. "On bir yaşında olsa bile. Bobbi'nin bir tutam tabasco ile matcha latte'yi hak ettiğini düşünseydi onu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Mülkünüzü işgal etmekten başka bir şey yapmadık. Bu yüzden en azından bunu yapabilirdim. Bobbi benim sorumluluğumda."

İçini çekti. "Onun yaptıklarından sen sorumlu değilsin. Bunu kendi üzerine alma Josie." Arkamdaki insan grubuna bir bakış attı. "Her neyse. Ders nasıldı? Keçilerden sana zorluk çıkaran oldu mu? Yeni çocuklar tam bir kabus oldu ve bugün onları dışarı çıkarmak konusunda tereddüt ettim."

"Rapor edilecek bir zorluk yok," dedim küçük bir selamla. "Paspasların etrafında yuvarlanan o tüylü canavarları seviyorum." Ona bir göz kırptım. "Ve yavru keçileri de."

Robbie karşılık olarak güldü ve ben de son birkaç gündür özlediğim bir rahatlık, bir normallik hissettim. Green Oak'taki hayatımda sevdiğim şeylerden biri de buydu. Görünürdeki basitliği her zaman renklendirmeye

çalışıyordum. Koştum

Keçi yogası - ya da broşürümüzde ilan edildiği gibi Green Oak's Goat Happy Hour - piyango gecesi gibi etkinlikler; Warriors kazansa da kaybetse de maç öncesi ve sonrası buluşmalar; ve Sonbahar Festivalimizin yıldızı olan perili balkabağı tarlası gibi mevsimlik eğlenceli etkinlikler. Belediye başkanı olayım ya da olmayayım, tüm bunları yapmaya bayılıyordum. Bu benim toplumum için gösterdiğim bir yoldu. Tıpkı bugün Bobbi'nin çiftliklerini ele geçirmesinden sonra Vasquez'ler için yaptığım gibi. Düşünmeyi sevdiğim gibi değişim, sizi başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde zorluyordu. Ama bu hafta bunu yeterince yaşamıştım. Yol biraz fazla eğilip büküldüğünde bir kızın hâlâ tutunacak bir şeye ihtiyacı vardı. Yoga, mu ns, yavru keçiler.

"Pekâlâ." Boynumdaki havluyu çekiştirdim. "Ben soğumadan önce senin işine dönmene ve üzerine bir kapüşon geçirmene izin versem iyi olacak. Çok ter-"

Dudaklarım yanağıma değdi, aynı anda sıcak ve sert bir beden sırtıma hafifçe yaslandı.

Omurgam şaşkınlıkla diken diken oldu.

"Merhaba *bebeğim*," diye mırıldandı kulağıma.

Matthew, diye bağırdı zihnim. Nişanlı. Nişan. Yüzük.

"Merhaba," diye mırıldandım. "Mattsie-Boo?"

Matthew kolayca güldü ve ben daha yüzümü buruşturamadan kolu önüme dolandı, avuç içi havlunun altından kayarak köprücük kemiğimin üzerinde kamp kurdu. Kendimi acele ederken hissettim. Ayak parmaklarım saç diplerime değiyordu.

"Robbie," dedi Matthew, sesini tekrar... lancé sesine çevirmeden önce onaylarcasına. "Dersi kaçırdım mı? Kahretsin, en azından son birkaç dakikaya yetişmeyi umuyordum. Mmh, izlemeyi çok isterdim."

Dudaklarım birkaç kez seğirdi, gerçekten her şeyden sersemlemiştim. O mmh. O ses. Matthew'un hissi... Matthew, aniden orada. Her yerde. Fotoğraf çekimi sırasında olduğu gibi, bir çite yaslanmıştık ve o - kendimi durdurdum.

"Evlat," dedim garip bir kıkırdamayla. "Hiçbir şey kaçırmadın. Sadece ben, Cameron'ın dediği gibi cam üfleyicisinin *kıcı* gibi terliyorum."

O an gerçekten yüzümü buruşturdum. Cameron bunu hiç söylememişti.

"Sevimli," dedi Matthew ve bu kelimedeki gülümsemeyi duyabildiğime yemin edebilirim. "Ve terli. Tam sevdiğim gibi."

"Nefis" diye ağzımdan kaçırmadan önce içimden bir kahkaha boğuluyor gibiydi.

Lezzetli mi?

Robbie bana endişeli bir bakış attı.

Adil. Nasıl olduğunu anlayamadım ama yanağıma kondurduğu öpücük kısa devre yaptırmıştı. Ki bu iyi bir şey değildi. PDA'yı severdim ve kasabadaki herkes bunu bilirdi. Normal şartlar altında Matthew'un kollarında parlar, döner ve ağzına bir öpücük kondururdum. Ama bunu yaparsam yere yığılacığımdan oldukça emindim. Bu da kötüden de kötüydü. Belki de kurallara ihtiyacımız vardı. Kurallar. Adalyn'in bana onun kalbini kırıp kırmayacağımı sormasından ve Matthew'un Cameron'dan üçüncü dereceden dayak yemesinden sonra bir plana da. Bu nişanın bir Şartlar ve Koşullar'a ihtiyacı vardı. Evet.

"Nişanlımı çalmamın bir sakıncası var mı?" Matthew diğer adama sordu ve dikkatimi tekrar çekti. "Bütün gün dışarıdaydı ve ben de muhtaç bir adamım."

"Kesinlikle," dedi Robbie gülümseyerek, çoktan yürüyordu. "Maria göz açıp kapayıncaya kadar onları ezip geçmeden önce bunları güvenli bir yere koyacağım."

Başımı salladım ve adamın eve doğru gidişini izledim. "Merhaba," dedi Matthew bir süre sonra. Sanki o kadar yanak öpme işini yapmamış gibi ve kol sarma ve terimle ilgili imalı yorumlar. Kıpırdandı ve yüzüme doğru geldi. "O bir sepet mu ns mıydı?"

Çiftliğin yeşilliği ve ötesindeki yamaçlarla çevrili, üzerinde parlayan güneşin görüntüsü beni silahsızlandırdı. "Gözlüklerini takmışsın," diye işaret ettiğimi duydum. Matthew'un yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Tamam. Bu biraz beklenmedik bir şeydi. "Onları neredeyse hiç takmıyorsun. Çok güzeller. Ve sanırım bir an için dikkatimi dağıttılar."

Matthew'un gülümsemesi ilk başta tereddütlüydü ama yüzünü tamamen ayırdığında büyük ve kendini beğenmiş bir hal aldı. "Sen de oldukça dikkat dağıtıcı bir antrenman seti giyiyorsun, *ufaklık*."

Sözlerinin tenime geri getirdiği hafif telaşın hissettirdiği kadar belirgin olmadığını umuyordum. "Pasta olayının işe yarayacağını sanmıyorum," dedim omuz silkerek. "Ve teşekkürler. Kıyafetlerimin ne kadar dar olduğunu hissediyorum." Vücudumun içinde nasıl görüldüğünden değil de, tayt ve üstümün pambesinin göz kamaştırıcı tonundan bahsediyor olabileceğini de biliyordum, ama büyük planda bunun ne önemi vardı ki? "Onlar Robbie'nin elindeki benim özür mü ns'lerimdi. Sen de beni yanağımdan öptün. Bence böyle şeyler için kurallara ihtiyacımız var."

"Senin bana 'Mattsie-Boo' demen gibi şeyler mi?"

"Yapabileceğimin en iyisi buydu," diye karşılık verdim. "Beni hazırlıksız yakaladın."

"Öpücüğümle. Yanaktan. Bunun için kurallara ihtiyacımız var."

Gözlerindeki eğlenceyi görebiliyordum, bu yüzden ona bir bakış attım. "Senin varlığınla. Ama evet. Seni Bobbi mi gönderdi yoksa Dokuzuncu Sayfa hakkında konuşmak için mi buradasın?"

Kaşları çatıldı. "Ben senin lancé'nim. Seni eve bırakmaya geldim."

Göğsüm garip bir şey yaptı. Bunun sadece güzel bir jestle ilgili olmadığını anlamama yetecek kadar tuhaftı. Kurallar ve bir plan hakkında konuşmaya gerçekten ihtiyacımız olduğunu bilmeme yetecek kadar güçlü. "Eve yürümek kulağa harika geliyor," dedim. "Robbie'ye gideceğimi haber vermem gerekecek. Goat Happy Hour bir saat daha sürecek ve ben genelde buralarda takılıyorum. Çoğunlukla çocuklar onları sevip takılıyor ama yavru keçiler biraz ele avuca sığmaz olabiliyor."

"O zaman kalalım," diye teklif etti Matthew.

Kıyafetlerine göz attım. Yıpranmış bir kot pantolon, üzerinde birkaç kez gördüğüm Chelsea botlar ve kadife bir tişörtün altında sade bir tişört. "Üstünün başının dağılmasını ya da kıyafetlerinin keçi kılına bulanmasını istemem." Fazladan çamaşır yıkamaktan hiç rahatsız olmamıştım ama en son bir erkeği böyle bir şeye getirdiğimde herkesin bunu yapmadığını öğrenmiştim.

"İyi bir karmaşayı ne kadar sevdiğimi hafife alıyorsun."

Aptal zihnim onun gözlerindeki parıltıyı aldı ve bunun sonuçlarıyla koştu. Dilimin ucuna kadar gelen sorulara dayanarak benim de farklı bir parçam.

"Gidelim," diye ısrar etti Matthew. Sesinde gerçek bir heyecan var mıydı? Başını tüylü küçük canavarların etrafında toplanan gruba doğru salladı ve avucunu sırtımın küçük kısmına koydu. "Keçilerle takılalım, sonra seni eve bırakırım."

Matthew yalan söylememişti.

İyi bir karmaşayı severdi.

Beyaz tişörtündeki çamur lekelerine ya da kot pantolonunun her tarafına dağılmış ot ve keçi kıllarına gözünü bile kırpmamıştı. Maria Pedro'yla yaklaştığında bile (çay fincanı domuz ve Vasquez ailesinin en yeni üyesi, o gece verandadaki evlenme teklifi hikâyeme ilham vermişti) Matthew onu kollarının arasına almakta tereddüt etmemişti.

Gördüğüm manzara karşısında karnımın nasıl dikleştiğine bakılırsa, ellerinde küçük çiftlik hayvanları tutan gözlüklü adamlardan hoşlanıyor gibiydim. Bu şaşırtıcı olmamalıydı. Küçük çiftlik hayvanlarını severdim. Sadece onları tutan bir çift kola hiç bu kadar bağlanmış hissetmemiştim. Hele de sarışın bir adamın kollarına.

Bir sarışınla çıkacağımı hiç düşünmemiştim. Şu an biriyle çıktığımdan değil. I-

Muhtemelen yumurtluyordum. Matthew'a şu köpek yavrusu röportajlarından birini yapan bir ünlüye bakar gibi bakmaktan kendimi alamamamın açıklaması bu olmalıydı. Ama bu bir ünlü değildi. Bu benim lancé'mdi. Sarışın olan ve teknik olarak çıkmadığım Matthew Flanagan. Pedro Pigscal adında mini bir domuzla çimlerin üzerinde oturuyordu.

"Bir fotoğraf çekmelisin."

Bakışlarım Pedro'nun pembe burnundan Matthew'un gözlerine sıçradı. "Ne?"

"Sadece söylüyorum," dedi Pedro'yu kollarında yeniden düzenleyerek. "Böylece ona bakabilirsin. Bana. Ve küçük Pedro'ya. Ne zaman istersen." Göz kırptı. "Ve ne zaman istersen."

Homurdandım. Ya da denedim. Rirting işinde gerçekten çok iyiydi. Başımı salladım. "Sanırım bana birkaç hafta yetecek kadar resme baktım."

Matthew ayıldı. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

Bu. Dokuzuncu sayfa. Üzerinde biz varız. "Bu iyi bir resim. Çok daha kötü olabilirdi." Atkuyruğumdan çıkan bir tutam saçı geriye doğru tarayıp kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Çok inandırıcı."

Ve ailesinin, arkadaşlarının, onu tanıyan herkesin bu konuda ne düşündüğünü merak ettim. Ama soru, onu her çağırmaya çalıştığımda takılıp kalıyordu.

"Çok güzel görünüyordun."

Nefesim kesildi ve kalbim hızla çarparken kafamı kontrol etmek zorunda kaldım. "Paslanmış görünüyorduk. Ve azgın. Bobbi'nin dediği gibi. Ben buna pek güzel demezdim."

Başını eğdi. "Sana çok yakışmış."

Bir ritim daha atlandı ve sonra sadece birbirimize baktığımız bir ritim oldu. Ben, acele ettim. Tekrar. Ve Matthew, sakin. Rahat. Sanki az önce bana iltifat etmemiş gibi.

"Teşekkürler," diye cevap verdim sonunda.

"Bana nasıl hissettiğini söylemedin."

"Cameron'ın sana üçüncü dereceden şiddet uyguladığını bana söylememiştin," diye karşılık verdim. "Bunun yüzünden. Bizim yüzümüzden."

Gülümsemesi yavaş ve utangaçtı. Hoş bir sürpriz. "Çünkü önemli bir şey değildi. Ve bundan zevk aldım."

"Adalyn de öyle dedi," diye itiraf ettim. Tanrım, o anda söyleyebileceğim ya da söylemem gereken o kadar çok şey vardı ki ama söylemedim. Yapmamız gereken konuşmaya da doğrudan atlamadım. "Benim için daha büyük gülümser misin?" diye sordum ve o daha ne olduğunu anlamadan telefonum yüzündeydi ve bahsettiği fotoğrafları çekiyordum.

Matthew dudaklarını büzdü. "Onunla işinin bittiğini sanıyordum?"

"Bobbi buna bayılırdı," dedim omuz silkerek. Dizlerimin üzerine çöküp yaklaştım ve kamerayı yeni bir açıdan ona doğrulttum. Onu taklit etmeye çalışarak yüzümü boş bir ifadeye buründürdüm. "Ev resimleri. Chop chop. Tik tak. Daha çok okşama, daha az sohbet. Daha ateşli ve daha az depresif görünebilir misin?"

Matthew gözlerini bana dikti.

Bazılarını kontrol ettikten sonra "Yeterince sıcak değil," diye rapor ettim. "Pedro içine işemiş gibi görünüyorsun-"

"Buraya gel," dedi. Ve aniden, güçlü bir kol tarafından çimlerin üzerine sürüklendim ve Pedro Pigscal'ın hemen yanına dikildim.

Matthew'un kucağında.

Bu beklenmedik değişim karşısında, sırtımda hissettiğim şey karşısında, bir kucağı -birancımın kucağını- bir çay fincanı domuzla paylaşıyor olduğum gerçeği karşısında yutkundum. Sol tarafımızdan kıkırdamalar geliyordu. Maria Vasquez ve birkaç çocuk. Birkaç kişi de bakıyordu. Arkada kalan Robbie kendi kendine sırttı.

Boğazımı temizledim. "Umarım bunu Bobbi ile denemezsin."

"Kıskanç mı?" Matthew sordu. Ama sözlerindeki eğlenceyi duyabiliyordum. Bu sözlerin göğsünde gümbürdediğini de *hissedebiliyordum*.

Ellerimi bacaklarına koyarak kendimi yeniden düzenledim ve Pedro'yu kucağıma daha rahat oturacak şekilde çektim. "Daha çok, eğer yaparsan seni bir dal gibi ikiye ayırıp ayırmayacağı fikri ilgimi çekti," dedim. Bunun üzerine kıkırdadı. "Şimdi, sakıncası yoksa neden senin üzerinde oturduğumu söyler misin?"

"Yerli filmler." Kollarından biri belime dolandı, eli yan tarafıma yapıştı. Kıpırdamadan durdum, sadece göğsüm aldığım nefesle hareket ediyordu. "Bu iyi mi Josie?"

Öyle değildi. Pek sayılmaz. Ama kastettiği şekildeydi. "Evet."

"Emin olmak istedim," diye teklif etti. Başı biraz aşağı indi, sesi yaklaştı. "Yanağına kondurduğum öpücükten pek hoşlanmamış gibiydin."

Aslında vardı. "Bunu nasıl yapmak istiyorsun?" Bunu kesinlikle görmezden gelerek sordum. Matthew'un uğultusunu sırtımda hissettim ve o anda fark ettim ki son zamanlarda bu adamın kollarında çok zaman geçiriyordum ve daha da geçirecektim. Belki de şaşırmış gibi davranmayı bırakmamın zamanı gelmişti. Matthew elimdeki göreve nasıl yaklaşmam gerektiğini söyleyemeden, "Bekle," dedim. Kapüşonumu çekiştirerek başımdan geçirdim. "Şimdi. Bu yoga kıyafetlerini boşuna almadım."

Aynı anda iki şey oldu. Matthew'un eli belimdeki yerine geri döndü, ancak şimdi, üstüm ve eksik katman sayesinde, bu benim tenimdi. Parmaklarını araladı ve dudaklarından ne dediğini anlayamadığım mırıltılı bir kelime döküldü.

Karnım guruldadı, sonra dibe vurdu. Bunu düşünmemek için telefonumu havaya kaldırmaktan başka çarem yoktu. Matthew'un boştaki eli benim küçük elime dolandı. Avucunun sıcaklığı, teninin tenime değmesi beni bir kez daha bunalttı.

Başparmağının kameranin ayarlarını değiştirmesini ve telefonu çevirmesini izledim. Birkaç fotoğraf çekti. Bununla da yetinmeyip kollarımızın açısını değiştirdi ve biraz daha çekti.

Kollarımızı indirdiğinde kendimi o kadar sıcak hissettim ki -kollarımdaki hayvan ve sırtımdaki adam arasında sarmalanmışım- ve son dakikanın ne kadar güzel, ne kadar doğal, ne kadar kafa karıştırıcı hissettirdiğinden o kadar sersemlemiştim ki gülümseyip gülümsemediğimi bile bilmiyordum.

"Sanırım bunlar iş görür," diye mırıldandı Matthew, sesi derin ve neredeyse ürkütücüydü.

Bu fırsattan yararlanarak zarif bir şekilde sıvıştım ve çimlerin üzerindeki yerime döndüm.

Güvenli bir mesafeden. Galerime dokundum ve sonuçları inceledim.

Lanet olsun.

Çok ateşli görünüyorduk. Matthew'un gözleri bana bakarken ve dudaklarımın köşeleri pütürlü yanaklarımı ayırırken de kesinlikle gerçkti. Ayrıca benim bakışlarım Pedro'da kalırken onun kameraya baktığı birkaç kare de vardı. Bir tanesinde de beni açıkça süzüyordu.

Göğüs dekoltem.

Sevincimi gizlemek için dudaklarımı büzdüm. Spor kıyafetlere para harcama konusunda çok ciddi dim, en azından bunu yapabili rdi.

"Bobbi gurur duyardı," dedim ona. Elimden geldiğince rahat bir şekilde. "Sen de ne yaptığını gerçekten biliyor gibisin. Selles ile. Bobbi bir Hinge hesabı açılacak diye endişelenmeli mi?" *Endişelenmeli miyim?*

Pedro'yu tekrar çimlerin üzerine yatırıp elleriyle kot pantolonunu sıvazlarken garip bir kıkırdama onu terk etti. "Arkadaşlık uygulamalarının hiçbir zaman büyük bir hayranı olmadım. Onlar için biraz fazla açık sözlü biriyim." Kollarını dizlerine dayadı ve bakışlarımı yakaladı. "İş yerinde sosyal ilişkileri idare ettim. Sadece bir süreliğine. Hızlı öğrenmenizi sağlayan vahşi bir dünya. Yine de getirdikleri adamdan birkaç numara kaptım. Ve kesinlikle beni değil, onu izleyerek öğrendim."

Bu konuda ona o kadar çok farklı şey sormak istiyordum ki nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Tam olarak ne yapıyordu? Artık işsiz olduğuna göre planı neydi? Ne kadar zamandır sosyal faaliyetleri yönetiyordu? Başka bir şey yaptığından emindim. Yazmakla ilgili bir şey. Şimdi herhangi bir yere başvuruyor muydu? Ve eğer öyleyse, nereye?

Ama bunlar beni nasıl ilgilendiriyordu? Rahatsız etmeden ya da kendini kapatmadan ne kadar dürtükleyebilirdim? Ona herhangi bir şekilde yardım edebilir miydim? Diğer her şeyi telafi edebilir miydim? Ve iki kez sorduğumda neden susmuştu?

"Sana ödeme yapabilirim, biliyor musun?"

Ağzımdan kaçırdım. Matthew kaşlarını çattı.

"Bunun için," dedim. "Yaptığımız şey için."

Bu teklif karşısında o da benim gibi şaşır mış görünüyordu. Tuhaf bir kahkaha attı. "Tam olarak ne yapıyoruz?"

Ona donuk bir bakış attım.

"Neden bana para ödemek istiyorsun?" diye sordu ayılarak. "Ne oldu da *Bunu yapmak için sana ihtiyacım var. Nişan lım ol. Oh Matthew, lütfen.*"

Yanaklarım ısındı. Ne kadar ciddi görünse de ne yaptığını biliyordum. "*Oh Matthew, lütfen* demedim hiç öyle." Yutkundum ve bakışlarının niteliği değişti. "Ve teklif ediyorum çünkü bundan bir şeyler almayı hak ediyorsun. Senden yardım istediğimde bunu düşünmemiştim ama en azından bunu yapabilirim. Karşılığında bir şey almalısın. Senden çok şey istiyorum. Resminin internette yayınlanması. Zamanını ve enerjini. Bunun bir bedeli olmalı."

"Bana kendimi eskort gibi hissettiriyorsun, tatlım," dedi ama sesi sert ya da kırıcı değildi. Sözleri her şeyden çok boyun eğmiş gibiydi. "Başka bir şey bulana kadar serbest kalabilirim. Buradan itibaren. Zaten planım da buydu." Çenesi bir an için sıkıştı. "Sana dokunmanın, yanağını öpmenin ya da sırf istediğim için seni kucağıma alma hakkım varmış gibi davranmanın zorluğunu telafi etmeyi teklif etmen çok hoş. Bu arada bunların hepsini yapmayı kabul ettim."

"Tamam," dedim başımı sallayarak. "Bu adil. Sadece senden faydalandığımı düşünmediğinden emin olmak istedim."

"Değilsin, Josie."

"İş ararken yardım ister misin?" "Sorun değil."

"Gerçekten yardımcı olabilirim."

Tek tepkisi küçük bir gülümsemeydi. Acı bir gülümseme. Ya da üzgün bir gülümseme. Emin değildim. Onu daha fazla zorlamaktan ve duymak istemediğim bir şey söylemesinden korkuyordum. Mesela çoktan bir şey bulmuş ve ayrılış tarihini belirlemiş olabileceğinden. Ya da yardımına ihtiyacı olan benken ondan nasıl faydalanamayacağımı.

"O halde şartlar hakkında konuşmalıyız," dedim ona sesimi alçaltarak. "Plan. Angajman kuralları. Her şey bu kadar hızlı çözülürken bunu hiç yapmadık ve bence yapmalıyız."

"Peki ya onlar?"

Gözlerindeki kahverengi parladı, ben de bakışlarımı kaçırdım. Gözlerim uyluklarımın üzerinde duran ellerimden birine takıldı. "Biz evlenmiyoruz," dedim. Yüzük güneşin ışığını yakaladı ve konuşurken ona bakmamamı imkânsız hale getirdi. "Sadece içinizdeki korkuyu yatıştırmak istiyorum. Bir evlilik olmayacak."

düğün 1 Aralık'ta. Bu tarih sadece Bobbi'nin yaratmak istediği hikayeye hizmet ediyor. Bir aydan fazla zamanımız var ve işleri bir profesyonel hallediyor. Dedikodu boştur. Çabuk tükenir. İnsanlar benim gibi birine uzun süre yatırım yapamaz."

"Neden olmasın?"

Tekrar ona baktım. "Çünkü dünyada, DNA'sını güçlü bir adamla paylaşan ve bir türlü "evet" diyecek cesareti toplayamayan küçük kasaba kızından daha önemli ve skandal yaratacak şeyler var."

"Böyle mi oldu? Eski sevgililerle mi?"

Evet. Ama aynı zamanda hayır. Bu karmaşık ve dolambaçlı bir cevaptı ve şu anda ona verecek yüreğim yoktu. Ya da cesaretim. "Makul bir süre bekleriz ve ayrılırız," dedim, ben bunu söylediğimde nasıl iç çektiğini fark ederek. "Temiz, dostça bir ayrılık olacak ve bir arada yaşamaya devam etmemizi sağlayacak. İkimiz de uzun vadede Adalyn ve Cameron'ın hayatındayız ve ikimiz de onları incitmek istemiyoruz. O yüzden bunu yapacağız ve çok geçmeden hiçbir şey olmamış gibi olacak." Adalyn'in sözlerini hatırladım. "Zaten hiçbir kalp kırılmayacak. Yani sadece bir tane olacak."

"Tamam," dedi başını sallayarak.

Kaşlarım çatıldı. Yorum yok mu? "Bundan sonra arkadaş olmanın biraz garip olacağını biliyorum ama 1ne olacağız. Neredeyse tüm eski sevgililerimle arkadaşım."

Matthew dizlerinin arasında asılı duran ellerini kavuşturdu ve onların üzerinden bana baktı. "Pekâlâ. Başka ne var?"

"Öpüşmek," diye mırıldandım. "Eninde sonunda öpüşeceğimiz çok açık, o yüzden bunu tartışmayalım. Yanaktan, daha önce olduğu gibi, bir tane olmalı." Sırtımı dikleştirdim. Omuzlarımı dikleştirdim. "Sadece mecbur kalırsak dudaktan. Dudak dudağa öpüşürken kimse ölmez ama gerçekten gerekli değilse..."

Anlamadığım bir kıkırdama çıkardı. "Sıradaki kural?"

"Belli ki el ele tutuşuyoruz." Yüzüm ısındı, açıkta kalan kollarım ve karnımın bir kısmı biraz daha soğudu. "Öyle olduğumu biliyorum. Ve gördüğüm kadarıyla sen de öylesin. Bu bizim lehimize işliyor yani... Bu konuda kurallara ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. Dokunmak öpüşmek gibi değildir. Bir şey ifade etmesine gerek yok. Tabii kıcımlı falan ellemiyorsan. Yapabilirsin ama bunun bir sebebi olmalı.

ve bir uyarı, belki? Zaten bir sürü şeye dokunduk ve biz biriz." Kollarımdan aşağı garip bir ürperti indi. "Değil mi?"

"Doğru. Biz biriz."

Ayrıntıya girmesini bekledim ve girmeyince yerimde kıpırdandım. Bekledim, bacak bacak üstüne attım ve eğer ihtiyacı olan buysa Matthew'a zaman tanıdım.

Hiçbir şey eklemedi.

"Baştan çıkarmak ve kandırmak zorunda kaldığım biri için son derece hoşsun.

Yorum yok mu? Talep yok mu? Eklemek istediğiniz kurallar yok mu?"

Tam bir şey eklemek ister gibi görüldüğü sırada bir rüzgâr çıktı, tenime çarptı ve biraz irkilmeme neden oldu. Dizlerinin üzerine çöktü. "Kollar yukarı," dedi.

Ona kaşlarımı çattım ve o da kıpırdandı, yaklaştı ve fotoğraf çektirirken attığım kapüşonluyu kaptı. Kapüşonu elinde tuttu ve ben ondan alamadan üzerime yerleştirdi. Bu jest çok tatlıydı ve tam da etrafımızdaki herkesin ondan yapmasını beklediği şeydi. Şikâyet etmeden kollarımı kaldırdım ve bakışlarını üzerimde toplayarak kollarımı sıyırmasını bekledim. Yaptı ve pembe kumaşı nazik ve kararlı bir şekilde çekiştirerek başımın üzerinden geçirdi.

"Hepsi bu kadar mı?" Matthew, kapüşonumu üzerime geçirdikten sonra sordu. Onu baştan çıkarmam ve kandırmam gerektiğini nasıl inkâr etmediğini fark ettim. Ama bu birdi. O kısmı kabul edebilirdim. "Üç kuralın bunlar mı? Evlenmeyeceğiz ama arkadaş kalacağız. Gerekirse öpüşürüz. Dokunabiliriz."

Bu onların çok kısa bir versiyonuydu ama... "Yersiz elleme hariç."

"Dokunuyoruz. Gereksiz yere elleme dışında," diye tekrarladı.

"Evet," dedim, onu tekrar düzeltmek istiyordum. Dokunabiliriz. *Dokunuruz* değil. Ama yapmadım. "Pekâlâ. Harika. Bunu konuştuğumuza göre kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Phew."

Matthew birkaç dakika hiçbir şey söylemedi, sonra o kıkırdamalardan biri onu nefes nefese bıraktı. "Daha iyi hissettiğini duyduğuma sevindim." Bir duraklama. "Benim... *uğur böceğim*?"

Bunu söylediği için ne kadar rahatladığımı gizleyerek ona burnumu kırıttırdım.

"Hayır," dedim ona. "Denemeye devam etmen gerekecek."

Yavaştı, belki biraz fazla küçüktü ama Matthew bana gülümsedi. "Israr edeceğim o zaman."

Ve tam dudaklarım geri vermek için bükülürken, telefonum bir mesajla çınladı.

Acil. Beni ara.

"O bekleyebilir," dedi Matthew. Ona dönüp baktığımda gülümsemesinin kaybolduğunu gördüm. "Önce seni eve bırakayım."

Önce seni eve bırakayım.

Önce... Neyden önce? Sormam gerekirdi. Ama sormadım. Önemli değildi.

Bu yüzden mesajı görmezden geldim ve Matthew ayağa kalktıktan sonra beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Bobbi'yle daha sonra ilgilenebilirdim. Şimdi bugünün getirdiği küçük normalliğin ve aramızdaki ilişkinin biraz daha netleşmesinin tadını çıkarmak istiyordum. Ayrıca, onunla birlikte eve dönmek için sabırsızlanıyordum.

Kamyonum çiftliğin dışında park halinde olmasına rağmen.

DOKUZUNCU BÖLÜM

İçtiğim Sharkie neredeyse burnumdan geliyordu.

"Josie?" Gabriel tezgâhın diğer tarafından sordu. "İyi misin, tatlım?"

Göğsümü sıvazladım, sonra hem arkadaşımın hem de müşterilerimin endişeli bakışlarını bir el sallamasıyla yatıştırdım. "Evet," diye acele ettim. "Elbette. Az önce Adalyn'den bir mesaj aldım."

"Oh, güzel." Gabriel gülümsedi. "Ne dedi?"

Bildirime göz attım.

ADALYN: Babamın geleceğini biliyor muydun?

"O..." Arkasından gittim. "Sadece rastgele bir şeyler. Kulüp hakkında."

Gabriel'in kaşları çatıldı. "Demek istediğim tam olarak buydu. Hiç bu kadar tedbirli ve ketum olmamıştın Josie. Ve ben biraz endişelenmeye başladım. Hayatınla ilgili tüm detayları bir dedikodu sayfasında okumak -ya da duymak- zorunda kalmaktan değil, tüm bunların seni etkilemeye başlayıp başlamadığından."

Başımı yavaşça salladım, beynim hâlâ o mesaja takılmıştı. "Bana bir saniye izin verir misin?"

Arkadaşım "Tabii" diye seslendi ve ben de Adalyn'in mesajına tıkladım.

Andrew geliyor da ne demek?

Kuzey Carolina'ya gidiyor. Asistanı az önce mail attı.

Dizlerim bir an için ağırlığımın altında büküldü ve Josie's Joint'in tezgahına doğru tökezledim.

"Oha," diye seslendi Gabriel. "Sen iyi misin? O da neydi öyle? Josie-"

Kocaman, parlak bir gülümsemeye onu durdurdum. "Ben mükemmelim. Sadece bir süt kutusuna takıldım. Aç olduğumda sakarlaştığımı biliyorsun ve neredeyse öğle yemeği vakti. Bir şeyler yemek ister misin? Sanırım jumbo sandviç ızgarasını açacağım. Bize iki tane güzel, büyük sandviç getir."

Gabriel uzun bir süre bana baktı. "Tamam mı?"

"Harika!" Cıvıladım. "Şimdi bana bir saniye ver."

Dudakları aralandı ama ben çoktan arkamı dönmüştüm, telefon elimdeydi.

Şimdi yolda mı? Bugün mü? Yoksa belki yakında/sonunda anlamında mı?

ADALYN: Uçağa çoktan bindi ve bu öğleden sonra bir noktada Charlotte'a inecek.

Benden garip bir ses kaçtı. Ya da belki de çıkmadı. Nefes almayı bıraktığımdan neredeyse emindim. Ben... Kahretsin. Kahretsin. Lanet olsun. Elimi alnıma götürdüm, biraz baygınlık hissediyordum. Andrew yoldaydı. Kuzey Carolina'ya. Green Oak'a. Ve ben-

Tamamen otomatik olarak sohbetleri değiştirdim. Matthew'un ki açıldı. Hiç mesaj yoktu. Parmaklarım klavyenin üzerinde hareket etti. Matthew'un neden ya da nasıl yardım edebileceğini bilmiyordum ama beynimin çok özel bir bölümü görev başındaydı ve yazmaya devam ediyordu. Gönder tuşuna bastım.

Yeni bir bildirim geldi. Kız kardeşim. Onun sohbetine geri döndüm.

ADALYN: İyi misin? Seni aramamı ister misin?

Green Oak'a gitmemi ister misin? Bir saat içinde orada olabilirim. Ben seninle kalırım.

Hayır.

Tüh. Çok hızlı gönderdim. Kulağa çok sert geldi. Derin bir nefes aldım ve kendime sakın olmamı söyledim. Bu sadece Andrew'du. Benim babam. Benim eyaletime ve kasabama geliyordu. Bunu büyütmemeye gerek yoktu.

Ben iyiyim, söz veriyorum. 😊

Beni hazırlıksız yakaladı. Geleceğinden haberim yoktu.

Tam bunu yazarken, muhtemelen neden yazmadığımı fark ettim. Bobbi'nin mesajı. Ona ne cevap vermiştim ne de geri aramıştım. Ne dün gece Matthew beni eve bıraktıktan sonra, ne de bu sabah. Aramak istiyordum, sadece... biraz daha ertelemiştim. En son acil bir durum olduğunda, iki yabancının ülkeye anlattığı yeni bir internet dizisinde satranç taşı olduğumu öğrenmiştim.

Bobbi ile konuşacağım.

Onun yerine Matthew'u arasan nasıl olur? Şu anda seninle olmalı. Babamla işler zorlaştığında ona yaslanacağıma söz ver.

Adalyn'in mesajının arkasında çok fazla ağırlık vardı. Söylenmemiş şeyler. Andrew'un bana hamile kaldığından beri Green Oak'a ilk kez döndüğünü ikimizin de biliyor olması gibi. Neredeyse otuz yıl önceki o yolculuktan beri. İkimiz de onu ilk kez dizüstü bilgisayarımın ekranından değil de Reş'te göreceğimi biliyorduk.

Karnım arılarla dolmuş gibi hissediyordum.

Çoktan bitti. 😊 Sonra görüşürüz, tamam mı? Josie'nin evi dolu.

Telefonumun ekranına baktım, Matthew'u arasam mı yoksa gönderdiğim mesajda mı kalsam diye düşündüm. Sohbetleri değiştirdim. Mesajım okunmuştu. Mesajı görmüştü ama cevap vermemişti. Bu birdi. Biraz garipti. Ünlem işaretleri, soru işaretleri, birkaç kelime ve bir SOS gibi şeyler içeriyordu. Muhtemelen dramatik davrandığımı düşündü ve göğsümde hissettiğim şey muhtemelen hayal kırıklığı değildi. Ya da incinme. Bu... endişeydi.

Çünkü Andrew yoldaydı. Green Oak'a.

"Josie?" Gabriel tezgâhın arkasından seslendi. "Birkaç dakikadır orada dikiliyorsun, acaba gelip seni alsam mı yoksa içinden geçtiğin şeyi atlatman için sana biraz daha zaman mı versem? Büyükbaba Moe'yu çağırmak zorunda kalmamak için bana haber verir misin? Huysuzluğu son zamanlarda dayanılmaz bir hal aldı."

Omuzlarımı dikleştirdim ve arkamı döndüğümde gülümsedim. "Düğün draması," dedim açıklama olarak. Tecrübelerime dayanarak bunun neredeyse her şeyi mazur gösterebileceğini biliyordum. "Adalyn benim için bazı şeyleri kontrol ediyordu. Davetli listesiyle ilgili şeyler."

"Bunun bir kulüp çalışması olduğunu söylediğini sanıyordum," diye kaşlarını çatarak karşılık verdi.

Lanet olsun. "Bir futbol kulübünün tamamının düğünümde oturmasına izin veremem, değil mi?"

"Sanırım değil," diye yorum yaptı Gabriel. Yüzü değişti ve aniden bana gülümsedi. "Bekle. Bu bir randevunuz olduğu anlamına mı geliyor?"

Bobbi'nin geçici tarihini düşündüm. 1 Aralık. Yeni kurallarımızı da düşündüm. Evlenmeyeceğiz. "Hayır," diye takıldım. "Hey, bizim Yeşil Savaşçılar kafeye geliyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz: maç sonrası smoothie."

Yeşil ve siyah antrenman kıyafetleri içindeki çocuk grubu her zamanki yerlerine doğru ilerledi, Maria ve Juniper hariç hepsi masaya oturdu. İki çocuk bize yaklaştı.

"Merhaba, Bayan Josie!" Maria şaka yaptı. "Merhaba, Bay Gabriel!"

Juniper, Gabriel'in yanağına bir öpücük kondurarak, "Merhaba baba," dedi. "Merhaba, Bayan Josie."

Dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılayarak tezgâhtan uzaklaştım. "Selam kızlar. Az önce Adalyn'le mesajlaşıyordum ve ikinize de sarılmamı söyledi. Seni ve ekibi çok özledim."

Maria kız kardeşimden bahsedince gülümsedi. "Onu ben de özledim! Ona Pedro Pigscal'la çekilmiş bir resmimizi göndereceğimden emin olabilirsin. Ve onun Brandy ile olan tüm fotoğraflarını." Yüzünü buruşturdu. "Onu ve Koç Cam'i Pedro'yla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum." Fincanımı işaret etti. "Şunlardan bir tane alabilir miyim?"

"Bu hayır demek olacak," diye gülerek cevap verdim. "İçinde çok fazla kafein var. Ve sizin için iyi olmayan başka şeyler de var. Susuzluğunuzu gidermelisiniz."

Gabriel ve ben bakışırken, "On bir yaşıdayım," diye yakındı. "Artık çocuk değilim. Ve babam arada bir bir yudum kahve içmeme izin veriyor."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Peki," diye yumuşadı. "O bakmadığı zaman. Tadı maymun kıcı gibi, açıkçası, seninkinin daha güzel olacağını düşündüm. Yetişkinler tuhaftır."

Bir omzunu silkti. "Peki Bay Matthew nasıl? Geçen gün ne düşünüyordum biliyor musun?"

gün mü? Çiftlikte evlenmeniz gerektiğini! Harika olmaz mıydı? Misafirler için bir hayvanat bahçemiz olur. Ve dans etmek için dünya kadar alan. Babam fuarlardan ve pazarlardan kalan her şeyi eski ahırda saklar, böylece Noel ışıklarını bile asabiliriz. Geçen yılki Şükran Günü geçit törenindeki hindi Roat'u da kullanabiliriz."

Gabriel dirseğini tezgâha dayadı. "Aslında bu harika olurdu. Neden Green Oak'ta evlenmeyi hiç denemediğinizi hep merak etmişimdir."

Evlenmeye çalıştım, beynim bu kelimelere takılmış gibiydi.

"Hayvanat bahçesinin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Juniper ve Maria'nın bakışlarını üzerinde topladı. "Ama bir turnuva yapabiliriz." İki çocuk birbirlerine gülümsedi. "Böylece elbise giymeme gerek kalmaz."

İki kız daha sonra bir düğünde elbise ile futbol oynanıp oynanamayacağı konusunda tartışmaya başladılar.

Boğazımı temizledim. "Smoothie'leri hazırlasam ve herkese çikolatalı kurabiye versem nasıl olur? Anlaştık mı?"

İkisinin de yüzü bana anlaştığımızı söylüyordu. "Mükemmel," diye bitirdim.

"Bana bir dakika ver-"

Sözlerim, birinin kahve dükkânına dalıp kapıyı öyle bir iterek açmasıyla kesildi ki, neredeyse üstündeki zil yerinden fırlayacaktı.

Josie's Joint'teki herkes dondu kaldı. Sessizlik, kalın ve ağır, mekanın etrafına yerleşti.

"Matthew?" Mırıldandım.

lancé'min fincan tabağı büyüklüğündeki gözleri benimkilere takıldı.

Tek kelime etmedi. Nefes alış veriş o kadar ağırdı ki söyleyebileceğini sanmıyordum.

Endişem arttı ve bakışlarım sanki sormak yerine sorunun ne olduğunu arıyormuş gibi eğildi. Bu bir reRex'ti. Uyanıkken yapılan bir şey. Önce inceler, sonra sorar. Herhangi bir bedensel zarar belirtisi var mı diye bak. Josie'nin evine en son bu şekilde giren kişinin baldırında bir jartiyer yılanı vardı.

Sadece yılan yoktu.

Orada... deri vardı. Çok fazla altın rengi, pürüzsüz görünümlü deri. Kollar. Büyük, sıkı. Ve... spor salonu videolarında egzersiz yapan erkekleri gördüğünüz o kolsuz tişörtlerden birinden dışarı fırlayan kaslar. Onları iyi tanırdım. Ve Matthew ayakta duruyordu.

Orada, kafemin girişinde, susuzluk tuzaklarını kurtarmıyormuş gibi yaptığım adamlardan biri gibi görünüyordu.

Gözümü kırptım ya da kırpmadım. Emin olamadım. Kolları yırtılmış bir gömlek karşısında hiç bu kadar sersemlemiş olduğumu hatırlamıyordum.

"Şimdi anlıyorum," diye fısıldadı Gabriel yanımdan. Kocaman gözlerimi ona çevirdim. Sırıtiyordu. "Ben de bunu sadece kendime saklamak isterdim."

Gürültülü bir ses beni terk etti.

"İyi günler," dedi Matthew, dikkatimi diğer adamdan ayırarak... Tam zamanında kolunun havada bir dalga çizdiğini yakaladım. Zar zor gizlenen tüm kasları hareket etti. "Dramatik giriş için özür dilerim. Josie'mi görmek için bariz bir acele içindeydim. Biricik nişanlım, Josie. Orada duran, çok güzel görünen ve herkesin yüzündeki ifadeye bakılırsa, biraz uygunsuz egzersiz kıyafetleriyle buraya koşmamı gerektirecek bir sıkıntıda ya da hayati tehlike arz eden bir acil durumda kesinlikle olmayan kişi." Bakışlarıma karşılık verdi. "Biraz konuşabilir miyiz, *şekerim*?"

Bütün başlar tek bir ortak hareketle bana doğru döndü.

Umursamalıyım. Muhtemelen. Ama beynimin Matthew'un sözlerini seçerek ayırması ve çok özel olanlara odaklanması komikti. *Benim Josie'm. Nişanlım, Josie.*

Kim orada güzel görünüyor.

Çok güzel.

Yüzüme bir miktar sıcaklık yayıldı. Kasabanın yarısını sarsan o yuvarlak omuzlar beyin hücrelerime zarar vermiş olmalıydı çünkü tek düşünebildiğim bu sabah ne giydiğimi hatırlayamadığımdı. Ya da makyaj yapıp yapmadığımı. Sadece saçımı ördüğümü hatırlıyordum. Kendimi kontrol etmek için aşağıya baktım. Doğru. Palazzo pantolonum ve ipek bluzum. Kığım bunların içinde çok güzel görünüyordu. Ama tezgâhın arkasında duruyordum, yani bunu bilmesine imkân yoktu. Dikkatimi tekrar ön tarafa çektim, bir şeyler söyleme sırasının bende olduğunun farkındaydım.

"I-"

"Demek aşk seni gerçekten aptallaştırıyor, ha?" Maria gözlemledi. "Mr. Matthew herkes onun *göğüslerini* görebilir, yoksa bunu yapacak mısınız Bayan Josie?"

Çocuğun sözleri üzerine gözlerim bir an için açıldı. Memeler. Kanepemde uyandığı sabah göğüs kaslarını tanımlamak için kullandığım erkek memesinden çok da farklı değildi. Ama etrafta düzinelerce insan yoktu. Sadece biz vardık. Ve şimdi herkesin dikkati tekrar Matthew'un üzerindeydi. Başını arkaya atıp gülerken görünen göğsüne. Gülüyordu.

Tepkisinin bana ne kadar iyi hissettirdiğini bir kenara ittim. Umursamaması ya da bir şey hissetmemesi kalbimi ne kadar ısıtmıştı. "Pekâlâ millet," dedim ellerimi çırparak. "Hepimiz lancé'min göğüs kaslarına bakmayı bırakıp işimize devam etmeye ne dersiniz? Konuşmak istediğimiz şeyler var. Özel olarak."

Matthew dükkânın önünden geçip benim bulunduğum yere doğru ilerlerken her zamanki gevezelik mırıltısı yükseldi ama oturma alanındaki kafaların yarısı bile başka yöne dönmedi.

Gabriel, Maria ve Juniper'i kız grubuna katılmaları için gönderdikten sonra dirseklerini tezgâha dayadı. Çenesi 1. parmaklarının üzerinde duruyordu. Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdım. "Oh, hiçbir yere gitmiyorum."

"Lütfen?"

Düşünüyormuş gibi yaptı. "Hayır. Yarın af dilemeyi tercih ederim. Özür dilerim. Beni yeterince seviyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?"

Matthew bize ulaştı ve Gabriel'in yanında durdu. "Merhaba, ben M-"

"Matthew, Josie'nin yeni adamı. Selam, merhaba. Maçta birbirimizi özledik.

Ben de

Gabriel. En yeni en iyi arkadaşın." Gabriel göz kırptı. Panikledim. "Josie'miz hakkında bilmek istediğin her şeyi bana sorabilirsin. Herhangi bir hikâye, detay ya da anekdot. Ne kadar çılgınca ya da müdahaleci olursa olsun. Ben senin adamınım. Sarhoş olup evini Otto'nun eviyle karıştırdığı ve onun küvetinde uyuyakaldığı ya da v-"

Yüksek sesle, gıcırtilı bir kahkaha attım. "Şunu arka odaya götürelim," diyerek tezgâhın etrafından dolanmaya başladım. "Matthew? *Lütfen*. Gabriel, sonra görüşürüz."

Sözde arkadaşım bana pis bir bakış gönderdi. Ve gözlerim lancé'ne döndüğünde, o bana eğlenen bir bakış gönderdi. Eğlenmiyordum ama bakışlarım umutsuzca kollarına inecek kadar yakın duruyordum. Tekrar. Ugh. Onlar

Çok hoş. Sessiz bir lanetle topuklarımın üzerinde döndüm ve lancé'mi uzaklaştırdım, onu nesneleştirmeyi bırakmaya yemin ettim.

Yöneldiğimiz kapının önünde durdum, derin bir nefes aldım, elimi kapının tokmağına kapattım, çevirerek açtım ve Matthew'u içeri ittim.

Sırtını kapıdan üç ila dört metre uzakta olduğunu bildiğim raflardan birine çarptı. "Bu da ne..." Matthew başladı. Kapıyı arkamdan kapattım ve elimi kaldırdım; üzerimizdeki tek ampul bir klik sesiyle yandı. Matthew'un kaşları çatıldı. Gözlerini kırıştırdı. "Beni malzeme dolabına mı getirdin?"

Evet.

Ve Matthew içindeyken çok küçük görünüyordu. "Yani... konuşmak mı istedin?"

Matthew bana baktı. Bir, iki, üç, on saniye boyunca. En az. Sonra uzun bir nefes verdi ve saçlarımın bir kısmının hareket etmesine neden oldu. O kadar yakın duruyorduk. Boşluğu görmezden gelmeye karar verdim ve nefesinin ne kadar naneli olduğuna odaklandım.

"Yani arka dükkan yok," dedi sonunda.

"Yine de arka tarafta bir erzak dolabım var," diye karşı çıktım. "Ve artık arkadaşım olmayan meraklı bir arkadaşım. Ve çok meraklı müşteriler. Konuşmak istedin. Ne oldu?"

Matthew'un kaşları daha da çatıldı. Kaşlarını çatmadı ama yine de az önce yaptığım açıklamalardan tatmin olmuş görünmüyordu.

"Dinle," dedim, ayaklarımın üzerinde kayarak. Kalçam bir şeye çarptı, bir rafa, uzaklaşmamı sağladı. Sıcaklık diğer tarafıma çarptı. *Matthew'un sıcaklığı.* "Tıklım tıklım dolu bir mekâna çok dramatik bir giriş yaptın. Bu beni şaşırttı ve durumu idare etmek için elimden geleni yaptım. Kendimize biraz mahremiyet sağlamak için arka oda yorumuyla doğaçlama yaptım. Onlardan ve özellikle Gabriel'den uzakta. Konuşmak için. Sevgilimin olmaması gerçekten önemli mi? Bunu zaten herkes biliyor."

Bir saniye kadar nefesini tuttu, sonra bir kahkaha attı. "Bunu herkes biliyor zaten?" diye tekrarladı, ben de başımı salladım. "Beni karanlık bir dolaba konuşmak için getirdiğini düşüneceklerine gerçekten inanıyor musun?"

Farkına vardığımda dudaklarım aralandı. "Oh." Bu çok iyi bir noktaydı. Son zamanlarda çok kötü oynuyordum. "Nişanlandık," diye yüksek sesle fısıldadım. "Evlenmek üzere.

Bu yüzden, bilirsin, gizlice dışarı çıkıp *birbirimizin su ısıtıcısını karıştırmak* istememiz o kadar *da* garip olmazdı, eğer ne dediğimi anlıyorsan-"

Yumruğu dudaklarıma hafifçe değince tüm vücudum şoka girdi. "Seks için sevimli örtmeceler yok, lütfen. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum Josie, ama böyle tatlı tatlı konuşursan sana kızgın kalabileceğimi sanmıyorum."

Şok eriyip yerini garip bir sıcaklığa bıraktı. Her ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, Matthew'un eli yana kayınca, çenesi ağzımdan çıkıp avucu boynumun kenarına yerleşince daha da kötüleşti. "Kızgın mısın?" Nefes aldım.

"Bana bir SOS mesajı göndermişsin," diye açıkladı Matthew, kaşları yine çatılmıştı. İçeri girerkenki aceleciliği gözlerine geri dönmüştü. "Ortada gerçekten acil bir durum yokken bana SOS mesajı atamazsın. Nasıl olduğu hakkında bir fikrin var mı-" Başını salladı. "Buraya *koştum*. Kulübeden. Bir sorun olduğunu düşündüm. *Sana ihtiyacım olduğunu yazmışsın.*"

Karnımdaki his sıçradı, farkındalık dalgalandı. "Demek bu yüzden sürtük tişörtü ve sürtük eşofmanı giyiyorsun?" Sesim fısıltıya dönüştü. "Egzersiz mi yapıyordun? Beni okumaya bırakmadın mı?"

Kalbim kendi sözlerimle yere çakıldı. Bunu söylemek istememiştim ve bunu duymak beni biraz dengesiz bıraktı. Arkamda camlar şingirdadı ve bedenlerimiz birbirine yaklaştı. Benimki raftan uzaklaşmak için. Matthew'un ki de beni dengelemek için.

"Neden bu kadar şaşırdın?" diye sordu, ondan gelen sıcaklık ve hala boynumun dibinde duran avuç içi beni ısıtıyordu.

"Bilmiyorum," dedim ve hemen bunun bir yalan olduğunu fark ettim. Biliyordum. "Sanırım benim dramatizimle işinin bittiğini düşündüm. Çoğu insan benden gelen büyük harfli bir mesajı pek ciddiye almaz. O yüzden arayacağını düşündüm. Ya da mesaj atacağını. Sonra." Verdiği nefes yanağıma çarptı ve küçük odada inanılmaz derecede sıcak hissetmeme rağmen biraz ürperdim. "İşini gücünü bırakıp beni kurtarmaya gelmene gerek yoktu. Bir dahaki sefere SOS mesajı attığımda... belki de kapüşonunu giyer ve sakince bana doğru gelirsin?"

Başparmağı çenemin alt tarafını sıyrarak hareket etti. "O zaman bana SOS gönderemezsin Josie. SOS gönderirsem kaçarım."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Bu konuda çok katı davranıyorsun," dedim ona ve sesim çok sert çıkmıştı. "Sadece bir mesajdı."

"Önemli şeyler söz konusu olduğunda katı biriyimdir," diye kabul etti. Ve daha da yaklaştığında, tenime düşen nefesinden daha fazlasını hissedebiliyordum. Üzerindeki terin kokusunu alabiliyordum. Efor sarf ettiğinin kanıtı. Tenine de dokunabilirdim. Cesaret edebilseydim. Parmak uçlarımin altında nasıl bir his olduğunu görebilirdim. Nemli mi? Kuru mu? Yapışkan mı? Görüldüğü kadar pürüzsüz mü? "Bunun için kurallar var Josie. Küçük kız kardeşlerime dışarı çıkmaya başladıklarında ilk öğrettiğim şey buydu. Bu işi hafife almıyorum ve kimse de almamalı."

Onun küçük kız kardeşleri. Beni öyle mi görüyordu? Bir kardeş olarak değil ama korumasından sorumlu olduğu biri olarak mı? Bu düşünce tenimi hem ürpertti hem de ısıttı. "Bu yüzden mi o ilk gece verandamda bana yardım etmekte tereddüt etmedin?" *Kim olduğumu bilmediğin zaman.*

"Ah, tereddüt ettim," diye cevap verdi ve samimi olduğunu biliyordum. Sesi her zaman kısıktı. "İnanın bana, arkamı dönüp kaçmak istedim."

Ama yapmadı. Çünkü başım belada gibi görünüyordu ve onun kız kardeşleri vardı ve SOS mesajlarını çok ciddiye alırdı. Tanrım, o çok iyi bir adamdı. Keşke... farklı koşullar altında olsaydık. Normal koşullar. Bize izin verecek koşullar... Neye, Josie?

Başımı salladım. "Eğer seni daha az kızdıracaksa, bir tür acil durum var," diye mırıldandım, göğsüm aniden... hassaslaştı. Dokunulduğunda yumuşak. Savunmasız. *Buraya kaçmıştı. Koşardı. Benim için.* "Hayati tehlikesi yok. Ama neredeyse o kadar kötü: Andrew geliyor."

"Tabii ki öyle," diye mırıldandı nefesinin altında. "Bobbi dün gece bunu mu istedi?"

"Bilemiyorum," diye itiraf ettim. "Mesajını görmezden geldim. Dün güzel bir gündü ve bunun biraz daha uzun sürmesini istedim."

Matthew'un ifadesi yumuşadı, çok fazla anlam çıkarmak istemedim ama sanki Bobbi'yi beklettiğim için benimle gurur duyuyormuş gibi bir kendini beğenmişlik gördüğüme yemin edebilirim.

"Adalyn Green Oak'a gitmeyi teklif etti," diye ekledim. "Benimle birlikte olmak için." Matthew sözlerimi düşünmüş gibiydi, sonra "Gidecek mi?" dedi.

"Yapmak zorunda olmadığını söyledim." Dudağımı ısırđım, o teklif etmeden önce ona mesaj attığımı itiraf edip etmemeyi düşünüyordum. "Sana sahip olduğumu," diye fısıldadım. "Seni çoktan aradığımı. Ve işte buradayız."

Kaşları birleştirdi. Konsantrasyonla mı yoksa kararlılıkla mı, bilemiyordum çünkü başparmağı çeneme dokunarak dikkatimi dağıttı ve vücudumdan aşağıya doğru bir farkındalık dalgası gönderdi. Bu konuşmayı avuç içi boynumun yan tarafında dururken yapmış olmamız garipti ve bedenim onun dokunuşuyla rahatlamıştı. Şimdi bu huzur onun bana bakışıyla bozulmuştu. Tüm o geniş tenin ellerimden kıl payı uzakta olduğunu hatırlatmasıyla bozulmuştu. Ellerimi uzatmak istedim. Ve kurallarımıza göre, yapabiliyordum. Dokunmak birdi. Ve eğer bunun beni biraz bencil ya da kötü bir yalancı yapmayacağından emin olsaydım dokunurdum. Çünkü şu anda avuçlarımı onun kollarına koyarsam etkilenmeyecek miydim? Bu mümkün görünmüyordu.

Ellerimi iki yanımda birleştirdim. Sonra da "Bu konuda ne yapacağız?" diye sordum.

"Dürüst olabilir miyim?" Matthew sordu.

Başımı salladım ve küçük bir homurtu çıkardı. Ses beni tam karnımdan vurdu.

"Dürüstçe konuşuyorum," diye ısrar etti, başı daha da aşağı eğildi, vücudu daha da yaklaştı. Sırtım arkamdaki rafa çarptı ve mesafeyi yeniden açtı. "Künt. Bunu kaldırılabileceğini düşünüyor musun Josie?"

"Evet," diye nefes aldım.

"Burası benim memleketim olsaydı," dedi, kelimeler şakağını gıdıklıyordu. Elleri kalktı, benden ayrıldı ve sırtımdaki rafa dayandı. "Saçlarını yıkar ve bu dolaptan çıkıp seni az önce bu rafa yaslamışım gibi yapardık."

Vay be.

Midem ayaklarıma kadar indi.

Yoğun bir ısı dalgası vücuduma tırmanıp hemen geri indi. Görüntüler, birçoğu, zihnimi bombardımana tuttu. Matthew'un elleri kalçalarımın arkasındaydı, raflar tıkırdıyordu, ben-

İçimden titrek bir nefes çıktı. "Bu... gereksiz görünüyor."

Kıkırdaması eğlenceli ve karanlıktı. Şehvetliydi. Aklımdan neler geçtiğini çok iyi biliyordu. "Kime sorduğuna bağlı," dedi. "Gizlice kaçıyoruz, değil mi? Sen benim nişanlımsın. Bu fırsatı değerlendirmek isterim. Kendin söyledin."

Vardı. Gerçekten vardı. Şimdi de hayal ediyordum. Ve bedenim bu özelliklere yatırım yapmıştı. Ağzımı araladım ve gözleri tekrar yukarıya sıçramadan önce dudaklarıma kaydım. "Babam konusunda ne yapacağız demek istemiştin. Bugün buraya geliyor. Tek bildiğimiz, biz dışarı çıktığımızda dışarıda bekliyor olabileceği." Başımı salladım ve düşüncelerimi yavaşça asıl meseleye geri getirdim. "Bu kadar erken geleceğini hiç düşünmemiştim." *Ya da hiç*, ama bunu söylemedim.

Matthew arkasına yaslandı. Tahmin etmem gerekirse bana daha iyi bakabilmek için. İzledim

Gülümsemesi soluklaştı ama kaybolmadı. "Hâlâ saçını tarayabilir ve buradan çıkabiliriz-"

"Ciddi ol," dedim göğsüne yumuşak bir vuruş yaparak. Eliyle bileğimi yakaladı ve parmaklarının tenime yumuşak teması karşısında yutkundum.

Sesi düştü. "Ben her zaman ciddiyimdir."

"Gerçekten değilsin," diye karşı çıktım. "Ne yapacağız ki? O bizim -" Sesim çatallaştı. "Bir düğün organize etmek. Ya *gerçekten* dahil olmak isterse. Buradayken mi? Ya evlenmeye hiç niyetimiz olmadığını anlarsa? Bobbi'nin bize gönderdiği planlayıcıyı gördün mü? Kesinlikle dehşet verici. Bağlantılar, bilgiler ve kim bilir daha nelerle dolu. Ya Andrew gerçekten bir düğün organize etmemizi isterse? *Şimdi mi?*"

Matthew'un sözlerini söylemesi biraz zaman aldı ama nihayet konuştuğunda kalbim hızlandı. "O zaman bunu ona verelim."

ONUNCU BÖLÜM

Andrew Underwood Green Oak'a tek başına gelmedi.

Andrew'un *Time* için hazırladığı yazıyı kaleme alan Willa Wang adında bir gazeteciyle birlikte gelmişti; gazeteci bej tonlarında giyinmiş ve son on dakikadır kalemını vurduğu küçük deri bir not defteri taşıyordu.

Ünlü bir dergide bana "*yanlış adım*" diyen kadındı. Andrew Underwood da geç kalmıştı. Ayarladığı bir toplantıya.

Ama o, bazı şeylerin bekleyemeyeceği bir dünyaya aitti. Green Oak'ın dışında kiraladığı şık evin oturma alanının yanındaki odada yaptığı telefon görüşmesinin, kendisini bekleyen dört kişiden daha önemli olmasının nedeni de bu olmalıydı.

Dizlerimi kucağıma koymuş, Bobbi'nin tırnaklarını telefonuna geçirirken çıkardığı sesi ve Willa'nın not defterine vuran kalemını duymamazlıktan gelmeye çalışıyordum. Acaba gerçekten bir şeyler mi karalıyordu yoksa sadece gösteriş için miydi? Belki de gazetecilerin deneklerinin gözünü korkutmak için kullandıkları bir tür numaraydı. Gerçi bu, Bobbi'nin Andrew buraya geldiğinde yapacağımızdan bahsettiği *sıradan* bir *sohbete* değil, daha çok bir sorgulamaya benziyordu.

Elimi saran sıcaklık nefesimin kesilmesine neden oldu. Matthew. Besbelli. Başımı çevirdim, kahverengi gözleri bordo kanepede yanımda durduğu yerden benimkilerle buluştu. Bakışlarımı tuttu, gözlerinde bir soru vardı.

Özür dilerim, 1dgeting'den bahsettiğine karar vererek ağzımdan kaçırdım.

Kaşlarını çattı ve başını hafifçe salladı, yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. Çok yakışıklı bir gülümsemesi vardı. Omuzlarım hafifçe gevşedi. "Bu elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun." Bakışları hafifçe daldı. "Bu tül mü?"

"Öyle," diye itiraf ettim. Yüzüm çarpılıyordu. Nedenini bile bilmiyordum, sadece bu adam bana güzel dediğinde basit bedensel işlevlerimi kontrol edemediğim anlaşıyordu. "Ve sen de... çok güzel görünüyorsun." Matthew'un kaşları kalktı, sonra bir

gölümseme şekillendi. Sesimi biraz alçalttım. "Ama çok güzel değilsin. Prezantablsın. Doğru miktarda çekicisin. Ve aslında seni gözlüklerinle tercih ederim."

Gözlerindeki kahverengi ilgi ile parladı. Sesi alçaldı ve dikkatimi dağıtmak için bir arayışa girmiş olmalı ki, "Bunu şimdi biliyorum. *Sugarplum*."

Gergin bir gülümsemeyle diğer iki kadına dönmeden önce ona burnumu kırıştırdım. *Sugarplum* da kazanan değildi.

Bobbi'nin gözleri tünediği kanepeden benimkileri buldu. Dudakları bir çizgi halinde sıkılmıştı. Onu görmezden geldiğim için bana hâlâ biraz kızgındı. Muhtemelen Matthew'la aramızda geçen konuşmanın da saçma olduğunu düşünüyordu. Ona başımı salladım ve o da daha fazla ters ters bakarak cevap verdi.

"Ee Josephine," dedi Willa dikkatimi çekerek. "Düğün hazırlıkları ne aşamada?"

"Onlar... birlikte olmak için yeterince uzaktalar."

"Her şey kontrol altında demek istiyor," diye açıkladı Bobbi. "Özellikle de gelinin babası burada olduğuna göre."

Elimde olmadan oturduğum peluş yastığa baktım. Andrew bu yüzden mi buradaydı? Tanrım, telefonumu çıkarıp bir kez daha Bobbi'nin sihirli W.P. of Hell'indeki ya da her ne diyorsa, cevapları bulup bulamayacağımı görmek isterdim.

"Eminim," diye yorumladı Willa, gözleri hâlâ bendeydi. "Umarım bu, internette söylenenler yüzünden lekelenmiyordur." Nefesim kesildi ve Matthew'un kolunun belime dolandığını hissettim. "Planlamanın ürkütücü olabileceğini duydum."

"Ürkütücü de denebilir," diye gülümseyerek tekrarladım. "Peki ne zamandır *Time* dergisi için yazıyorsunuz? Güzel Kuzey Carolina eyaletini ziyaret etmeye karar vermeniz özel bir nedeni var mı?"

Willa, "Böyle bir şeyin içine çekilmenin senin için kolay olmayacağını bilecek kadar uzun süredir bu alanda çalışıyorum," diye cevap verdi. Not defterini açtı ve bir şeyler karaladı. "Eminim babanla yaşadığın olayda gördüğün gibi, halkın gözü kötü olabilir. Sonra kız kardeşinde. Şimdi de sen." Bakışları yanımdaki adama kaydı. "Ya da ikiniz, daha doğrusu."

Az önce ne yazdığını merak ettim. Gözlerimi kısarsam görüp göremeyeceğimi merak ettim. "Bu benim ya da nişanlımın üstesinden gelemeyeceği bir şey değil," diye takıldım. Matthew'un kalçamdaki eli sanki onaylar gibi sıkıldı. "Nasıl meşgul olacağımızı, gürültüyü nasıl engelleyeceğimizi ve neyin önemli olduğuna nasıl odaklanacağımızı biliyoruz."

"Düğün gibi," diye bitirdi Willa ve bana düğünün her sorunun çözümü olduğuna inanan tek kişinin Bobbi olmadığını düşündürdü. Bir damla ter enseme yapıştı ve Willa defterine bir şeyler daha karaladı. Başını kaldırdı. "Bana biraz bundan bahseder misin?"

Vay be. Estetik açıdan hoş görünen bir kadın için, kemiği olan bir köpek gibiydi. Bana Bobbi'yi hatırlattı ve daha on dakika olmuştu. "Ne olmuş ona?"

"Paylaşmaktan rahatsız olmayacağınız her şey." Zarif bir omuz silkti, duruşu rahattı. "Sorunuza dönecek olursak, ben de bu yüzden buradayım. Andrew hakkında her şeyi öğrenmek için. Eminim size söylediği gibi bir kitap üzerinde çalışıyoruz. Ben buna biyografi demezdim ama daha çok başarılarının ve başarısızlıklarının bir hatırası diyebilirim. Hâlâ detaylar üzerinde çalışıyoruz. Şimdilik tek istediğim onun hayatını anlamak. Buna sen de dahilsin, Josephine. Aynı zamanda nişanlın, düğünün, Andrew'un bundaki rolü ya da ikinizin paylaştığı memleket gibi şeyleri de içeriyor."

Kadına göz kırptım. Uzun bir süre.

Bir kitap mı? Anlattığına göre bir anı kitabı. Yanılıyordu. Bunu ilk kez duyuyordum. Ve bana yanlış adım diyen kadının bunu yazıyor olması, beni bahsettiği o başarısızlıklardan biri olarak görebileceğine inanmama neden oldu.

Kulağa garip gelen bir kahkaha attım. "Eğer nasıl hamile kaldığımın hikâyesini öğrenmek istiyorsan, bunu soracağın kişinin ben olduğumu sanmıyorum. O gece gerçekten orada değildim Willa."

Bobbi'nin çenesi Roor'a çarptı.

Matthew bir homurtuyu öksürükle bastırdı.

Ve eğer Willa'nın bana bakışından korkmamaya çalışmakla meşgul olmasaydım, içimde bir gurur sızısı hissederdim.

"Bana etrafı gezdirmeni istiyorum Josephine," dedi Willa. "Ben buradayken seninle biraz zaman geçireyim. Andrew'un gölgesi olmanın yanı sıra."

"Elbette," diye başladı içimdeki insanları memnun eden kişi ama Bobbi'nin başını salladığını gördüm. "Ya da belki de değil. Belki de..." Bobbi bir parmağını kaldırdı ve anlamadığım bir şeyi işaret etti. "Belki Bobbi yapmalı? Evet. Kasabanın yolunu bilecek kadar uzun süredir burada. Ve evden uzakta olmanın ne demek olduğunu anlayabilecek biriyle sosyalleşmek için can attığını biliyorum. O yüzden seni götürmeli."

Bobbi'nin gözleri kısıldı. "Teşekkür ederim Josephine," diye kestirip attı. "Willa'ya bu harika yeri gezdireceğim için gerçekten çok mutluyum."

Matthew'un eli kalçamda hareket etti, başparmağı olması gereken şey tülün üzerinden tenimi okşadı, bu hareket tenimi gıdıkladı ve ısıttı. Küçük bir ödül, hak ettiğim bir dikkat dağıtma gibi hissettirdi ve buna karşılık olarak boğazımdan garip bir ses çıktı. Devam etti, farkındalığı en uygunsuz şekilde ve anda kabarıyordu.

Willa, "Andrew'un neden bu kadar geciktiğini merak ediyorum," diye yorum yaptı. Bobbi, "Bir dakika içinde burada olacak," diye cevap verdi.

Başparmağı biraz maceraperestleşti, beni daha da gıdıkladı ve dikkatimi daha da dağıttı. "Sanırım sadece Andrew çocuğuyla ilk buluşmasına geç kalır, ha?"

Matthew'un eli hareketsiz kaldı. Vücudu da.

Bobbi başını onaylamayan bir şekilde salladı. Willa notlarına döndü ve bir şey daha ekledi.

"Özür dilerim," dedim hışımla. "Kafamda canlandırdığımdan daha kötü oldu. Yüz yüze geldik. Bir ekran aracılığıyla. Aylık Zoom görüşmelerinde. Buraya gelmek istemedi diye bir şey yok. Meşgul bir adam. Ve anlıyorum. Kasabanın belediye başkanıyım ve bir işim var. İsteseydim Miami'ye de gelebilirdim ama meşguldüm." Yutkundum, mazeretim aptalca geldi. Gerçekten de bu iki şeyi Andrew'un sorumluluklarıyla karşılaştırmış mıydım? "Bu sıcak hava dalgasıyla mücadele eden başka kimse var mı? Çünkü geçen yıl bu zamanlar bu elbiseyi giymiyor olurdum. O kadarını söyleyebilirim."

Bobbi kıkırdadı, sesi kısa olduğu kadar keskindi de. "Andrew'un çocukları için bol bol vakti var," dedi diğer kadına dönmeden önce. "Emekli olduğu haberi ve beraberinde getirdiği her şey yüzünden bırakın ülkeyi dolaşmayı, nefes alacak bir saniyesi bile olmadı. İşte bu yüzden internetimiz var. Hayatımdaki herkesle FaceTime yapıyorum." Gözleri tekrar bana dikildi. "Bu tamamen normal."

Ona verdiğim gülümsemeye rağmen, karnıma aşına olduğumdan daha fazla bir ağırlık yerleşmişti. "Kesinlikle. Yüzde yüz. Bu şekilde ifade ettiğim için özür dilerim."

Matthew, sanki gizli bir iç savaşı kaybetmiş gibi, uzun ve yıpranmış bir iç çekişle beni koluyla yanına çekti. Tam ona doğru. Bu jestin ya da o anda bana karşı hissettiği duygunun ne olduğunu bilemiyordum ama bana sarılmayı teklif etse -Willa ve Bobbi yanımdayken bile- teklifini kabul ederdim.

"Hey," dedi, alçak sesle, çok alçak sesle. Neredeyse sessiz. Ona bakmak istemedim, çünkü aptalca bir şey yapmanın eşiğindeydim. Ama baktım. Gözlerinin yüzümün her yerinde dolaşmasını, bir şeyler aramasını izledim. Sonra parmaklarının elbisemin tülüne usulca -ama sıkıca- yapıştığını hissettim. Gözlerini kaçırdı. "Otuz saniye içinde gelse iyi olur."

Mırıldandığım sözler karşısında gözlerimi devirmiştım. Kendim için bile olsa.

Ama tek düşünebildiğim Matthew'un burada olmasından ne kadar memnun olduğumdu. Onun yanımda olması beni ne kadar rahatlatmıştı. Tüm bunlar bir anlaşmadan ibaret olsa da, yüzüğüm ödünç alınmış olsa da ve herkesin aşırı derecede odaklandığı o düğünü kutlamıyor olsak da. Bana yardım etmesi için onu köşeye sıkıştırmış olsam bile. Matthew, tıpkı Adalyn'in teşvik ettiği gibi, bir anlığına soluklanmak ve destek almak için kaçabileceğim biri olmayı başarmıştı. Şu anda Matthew'a gerçekten de eşime, sevgilime yaslandığım gibi yaslanıyordum. Kendim taşıyamadığım ağırlığın çoğunu olmasa da bir kısmını taşıması için onu kullanıyordum. Ve bunu ne kadar çok yaptığımı farkında olduğunu sanmıyordum.

"Josephine," diye yeni bir ses

duyuldu. Ayağa fırladım.

Neden olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu, sadece öyle olduğunu biliyordum.

Gözlerim altmış yaşlarında, iyi tanıdığım çarpıcı mavi gözleri olan bir adama takıldı. Onlar benimkilerdi. Onu daha önce gördüğüm tüm zamanların aksine, Andrew takım elbise giymiyordu. Onun yerine, pantolonunun rengiyle uyumlu koyu renk bir gömleğin üzerine yakalı bir kazak giymişti. Garip bir şekilde takım elbiseden bile daha resmi görünüyordu.

"Beklettiğim için özür dilerim," dedi, doğrudan bana bakarak. Sanki odada onunla birlikte olan tek kişi benmişim gibi.

O zaman henüz konuşmadığımı fark ettim. Bir merhaba bile demedim.

Ayrıca bu kelimeleri onun ağzından duymanın ne kadar garip bir his olduğunu da fark ettim. *Beklettiğim için özür dilerim.* Beni sürekli bekleten biri için ne kadar doğal ama bir o kadar da karmaşık bir söz. Burada oturduğumuz on beş ya da yirmi dakikayı kastettiğini biliyordum. Peki ya babam olduğunu haber vermek için beni aradığı günden bu yana geçen on iki ay? Ondan habersiz geçirdiğim onca ömür ne olacaktı? O bekleyişler için de üzgün müydü?

"Sorun değil," dedim. Ağzımla ona gülümsemeye çalıştım ama bu jestin dengemi bozmasına aldırmadım. "Yolculuk nasıldı? Eminim sıkıcıdır."

"İki saatlik bir sağ," diye karşı çıktı Andrew, o dağınık Zoom görüşmelerinde kullandığı derin sesiyle. "Yani o kadar da kötü değildi."

Sadece iki saatlik bir Hak, diye düşündüm ve bu ilk kez olmuyordu. İki saatlik bir Hak, ama aramızda çok mesafe var.

"Doğru." Kıkırdadım, ses göğsümdeki gerginlikle eşleşiyordu. "Bunu biliyordum. Batı Yakası'nda olsaydın farklı bir şey olurdu, değil mi? Bunun için buraya kadar gelmek çok zahmetli olurdu. Saat dilimlerini değiştirmek dünyada en sevmediğim şeylerden biri."

Andrew'un çenesi tepki olarak sıkıldı, bakışlarında bir şeyler değişti. Gözlerinin renginin benimkine ne kadar benzediğine dalmış bir halde, her ne ise onu dile getirmesini bekledim. Ya da tam tersi, belki de. Kıpırdandı, bana doğru adım attı ve o ilk adımlarla birlikte tüm bedenimin alarma geçtiğini hissettim. Sarılacak mıydı? Bir el sıkışma? Yanaktan bir öpücük mü? Hangisini tercih edeceğimi bilmiyordum.

Babam bana ulaşamadan durdu. Bobbi ve Willa'yı ben ve Matthew'dan ayıran ortak masanın diğer tarafında. Andrew tereddüt etti ve sanki görünmez bir çizgi çekilmiş gibiydi.

Sırtımın alt kısmında yumuşak ama sert bir ağırlık hissettim. Küçük bir geri adım attığımı fark etmemi sağlayan da bu oldu.

"Tıpkı ona benziyorsun," dedi Andrew. "Eloise."

Fikrimi değiştirdim. Artık bu adamdan bir sarılma, bir el sıkışma ya da yanaktan bir öpücük isteyip istemediğim umurumda değildi. Bunu geri almasını istedim. Her şeye yeniden başlamasını. Doğru olmadığı için değil. Ama şu anda bu konuşmayı yapabileceğimi düşünmediğim için. Hemen şimdi olmaz. Bunu yapabilecekken değil.

Asistanının bizim için ayarladığı telefon görüşmelerinin hiçbirinde annemden bahsetmedi. Onunla bu şekilde tanışacağımı hiç düşünmemiştim. Biraz havadan sudan konuşmamız gerekiyordu. Belki bir fıkra anlatır ve o sert yüz ifadesini kırardım. Belki o gülecekti. Belki garip bir şekilde birbirimize sarılıp vedalaşırdık. Bunu denemeye hazırdım, bunu değil.

"Liz," diye açıkladı Andrew, sanki sessizliğim bilmediğim anlamına gelebilirmiş gibi. "Annen."

Hem düşüncelerim hem de duygularım birbirine karıştı. Liz. Annem. Tanrım, onun bu an hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Benim de ne yapmamı isterdi merak ettim. Ya da onun gibi bir adamda ne bulduğunu. Bana Andrew'un yanlış adımı dediği için o kadına kızıp kızmayacağını merak ettim. Hayır. Bunu yapmazdı.

Ne kadar beceriksizce gülümsediğime güler ve ortamı yumuşatmak için komik bir şeyler söylerdi. "Sanırım bu odaya girmeden önce nasıl görüldüğümü biliyordun," dedim ona, her şeyi bir kenara iterek. Temiz bir sayfa, Josie. İkinci şanslar su olmadan çiçek açamaz. Hafif bir kahkaha attım. "Ve senin gözlerine sahibim. Anneminkiler karanlıktı, tıpkı mizah anlayışı gibi."

"Doğru," dedi babam. Boğazını temizledi. "Tebrik ederim." Bakışları yanıma kaydı ve Matthew'un tam orada olduğunu fark ettim. Katı. Sessizdi. Avucu sırtımdaydı. "Matthew. Seni gördüğüme sevindim."

"Andrew," diye cevap verdi lancé'm daha önce hiç duymadığım bir sesle. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim."

Benim, Bobbi'nin ya da not defterinde bir sayfa çevirdiğini görebildiğim Willa'nın aksine, babamın yüzünde Matthew'un sözleri karşısında şok ifadesi yoktu. Özellikle de "Şaşırdığımı söyleyemem." dediğinde.

"Tam olarak ne hakkında?" Matthew sordu.

Andrew bir kahkaha olduğunu tahmin ettiğim bir ses çıkardı. "Sen. Bu aileyle bu kadar uzun süre takıldıktan sonra kızlarımdan birini ele geçirmek. Görüyorum ki zaman kaybetmemişsin."

Bobbi'nin gözleri büyüdü. Willa defterine biraz daha karaladı.

İki adam arasında hoşuma gitmeyen bir şeylerin geçmesini şaşkınlıkla izledim. Neredeyse Andrew'un ima ettiği kadar az. Dudaklarım bir şikâyetle, bir savunmayla aralandı ama Matthew elimi avucunun içine aldı. Sıktı.

"Bunu söylemen komik, Andrew," dedi, kahverengi gözleri benimkilerle buluşmak için yana kayd. Parmaklarımı dudaklarına götürdü. Tenime bir öpücük kondurdu. "Sahip olunması gereken bu kadar değerli bir şey varken sadece bir aptal bekler."

Kalbim göğsümde durdu.

Başka biri için bunun Andrew'un, nişanlığının parasının peşinde olduğu suçlamasını doğrulamak gibi görüldüğünden emindim. Ama benim için... benim için bu onun arkamı kolladığı anlamına geliyordu. Kimsenin ne düşündüğünü umursamadığı anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda görünmek anlamına da geliyordu. Çünkü Andrew elini uzatmak için uzun süre beklemişti. Ve Matthew bunun için ona aptal demişti. Yüzüne karşı. Ve şu anda bana bakışından, bunun inadından değil, bunun beni nasıl hissettirdiğini tam olarak anladığı için olduğunu söyleyebilirdim. Çünkü ona söylemediğim şeyi görebiliyordu. Bana yardım etmesinin bir nedeni de bu muydu?

Bobbi araya girerek, "Bu harikaydı," diyerek dikkatleri odadaki herkesin üzerinden çekti. "Harika bir ilk toplantı. Willa için çok öğretici olduğuna eminim. Şimdilik kısa keselim ve Cuma günü devam edelim. Green Oak'ın Andrew için vereceği hoş geldin partisi sırasında. Josie organize ediyor."

Neyi? Bobbi'ye ağzımı açtım, şok sırtımdan aşağı akıyordu.

Bobbi dikkatini çatık kaşlı Willa'ya çevirmeden önce bana bir bakış gönderdi. "Evet, lütfen bunu yazdığınızdan emin olun, çünkü sizi orada ağırlamak isteriz. Aslında, karaladıklarınıza bir göz atmamın sakıncası var mı? Ben harika bir doğruluk kontrolcüsüyümdür."

Willa o şeyi çantasının içine attı. "Benim için sakıncası yok, evet."

Bobbi, "Tamam, bir." diye mırıldanmadan önce ona ters ters baktı. Babama doğru döndü. "Andrew, konuşmamız gereken birkaç konu var. Ama gitmeden önce... ihtiyacımız olan şu küçük şeyi halletmeliyiz."

Andrew Underwood rahatsız görünerek ayaklarının üzerinde kayd. "Sana bunun gerekli olmadığını söyledim zaten. Josephine'in kendini baskı altında hissetmesini istemiyorum."

Matthew sanki benim duymadığım bir şey duyuyormuş gibi yine alarma geçmiş gibiydi. "Saçmalık." Bobbi'nin dikkati bana yöneldi. Kolunu bana doğru uzattı.

Andrew'un yönü. "Josephine, eminim sakıncası yoktur?"

"Neyin sakıncası yok?" Gerçekten kafam karışmış bir

halde sordum.

Matthew, babamla konuşurken kullandığı ses tonuyla konuşmadan önce nefesinin altından bir şeyler homurdandı, "Beni sınaıa Shark. Josie senin yapabileceğın bir şey değıl-"

Bobbi gülümseyerek, "Şimdi, şimdi," diye araya girdi. "Herkes bir aile fotoğrafına bayılır." Kanım ayaklarıma sıçradı. "Ve bence Josephine bir tane isteyip istemediğine kendisi karar verebilir. Ee, Josephine? Baba-kız çekimi için mükemmel bir fonum var."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

İÇ MEKAN-FILTHY REALI-ÇAY STÜDYOSU-GÜN

Bilemiyorum Sam, resim biraz zorlama gibi geldi.

Yine de çok güzel. Ve o elbise? Mutlak bir katliam.

Evet, haklısın. Sanırım zamanlama bizi zorladı. Ama hey, en azından onay aldık. Zengin Baba eşyalarını topladı ve eve döndü.

SAM: Tabii fotoğraf çekertirmek için özel bir jet kiralayıp hemen Miami'ye dönmeyi planlamıyorsa. Bunu yapan ünlülerden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Benim karbon ayak izim önemliyse, onlarınki neden önemli olmasın?

Amin. Gerçi Andrew Underwood'un orada kalacağı söyleniyor. Küçük kuşlarımız bölgede kiralanabilecek uygun mülkleri üçe indirmeyi başardı. Birkaç telefon görüşmesi yaptık ve bunlardan biri uzun bir süre daha satışa çıkmayacak. Ve siz sormadan söyleyeyim: Uzun bir süreden bahsediyorum, birkaç haftadan değil. Bana sorarsanız bu düğün yemeği gibi kokuyor, nefis. Bu yüzden gözümüz üzerinde olacak ama o zamana kadar... tartışacak çok şeyimiz var.

Öyle mi?

Kesinlikle. Çünkü bir ZAMAN ÇİZELGESİ oluşturduk. (Pardon. Biraz yüksek sesle söyledim.

Affedildin. Şimdi bana ver. Zaman çizelgesinden mi bahsediyoruz? Eski sevgililerin mi? Hiç olmamış damatların meşhur listesinden mi? Kalpler

parçalandığını ve ezildiğini biliyor muydunuz?

Olivia Rodrigo şarkısı gibi konuşuyorsun. Ve buna bayıldım, çünkü evet. Evet, öyleyiz. (Tamam, ilk olarak Shawn geldi - ve siz işaret etmeden önce, hayır, o bir eşleşme değildi. Bir de Ricky var, tıpkı Ariana Grande şarkısındaki gibi.

Kahretsin. Bu şarkıya bayılıyorum. (şarkı söyler: *Teşekkürler, sıradaki*) Yine de eski sevgililerim için minnettar değilim. Small-Town Heiress da öyle, muhtemelen. Şimdi, odaklan. Shawn?

NICK: Sesini hep sevmişimdir. (Doğru. Yani, Shawn. Özel bir şey değil. Normal bir adam. Sevimli. CoLee barista, ki bunu seviyoruz. Kavurma makinesi işletiyor. Hala Kuzey Carolina'da yaşıyor. Gençmişler. Kaynağa göre nişanlılık üniversitenin ilk yılı boyunca sürmüş. Son sınıfa kadar sürmemiş.

Bence makul bir koşu. Kendimi bu kadar genç yaşta evlenirken düşünemiyorum.

Yirmili yaşların ortasındasın Sam.

Kesinlikle. Ve yanımda bir koca görüyor musun? Ee, sıradaki?

Tamam. Burada işler ilginçleşmeye başlıyor... İki numara Greg. Shawn'dan iki ila üç yıl sonra olmuş. Eski yoga eğitmeni. Eski diyorum çünkü görünüşe göre - ve kendinizi hazırlayın - ayrılıktan sonra kesinlikle harap olmuş - ya da sunakta terk edilmek, demeliyim - o Red. Yeri değil. Ya da eyalet. Ülke.

Dur.

Ciddiyim. (Şu an Tayland'da. Ve bir inziva yeri işletiyor. Kontrol ettik ve öyle bir yer var. Bunlar gerçekler.

Aman Tanrım. Adamın tamamen *Ye, Dua Et, Sev'e* geçtiğini mi söylüyorsun? Ben... (İnançsızlıkla huIs) Bu inanılmaz. Bağımlılık yapıyor. Daha fazlasını istiyorum.

Ricky. Bu üç numara. Ve oğlum, o iyi bir üç numara.

SAM: (güler) Bu da ne demek oluyor ve neden suratını öyle yapıyorsun?

Çünkü o profesyonel bir atlet. SAM: DUR. WH-

Fazla heyecanlanma. Bu futbol değil. Ya da hokey. Futbol. Ama büyük ligler, MLS, sanırım adı bu. Google'da aramak isteyenler için soyadı Richardson. (Bu kesinlikle yapmalısınız demek.

SAM: (duraklama) Dang. O... vay. Çok seksi. Bana Joe Burrow'un Avrupa versiyonunu hatırlattı. Bu mantıklı mı? Önemli değil, ben futbola geçiyorum. Özellikle de futbolcu bir kıza. Bunu nasıl bırakabilir? Bekle, önemli bir soru: Futbolcu eşleri WAG sayılır mı?

Bence onlar OG WAG'ler olabilir. Ben de olsam kesinlikle yüzük takardım. Bir şeyler yanlış gitmiş olmalı. Kaynağımız nişanın hızlı ve kısa sürdüğünü söyledi. Kim bilir. Fark etmez, sonuç aynıydı.

SAM: Hayır, ama cidden. Ricky Richardson, seninle kağıt yüzüklerle evleneceğim. Tabii... Onlarla ilgili herhangi bir pisliğimiz yok mu? Onlar bir şey yapmadan kaçacağına inanmak zor. Ben bir kızım ve bunu belirtmem gerek.

Her zaman dikkat çekiyorsun Sam. Ama bunu ele almadan önce, Duncan'a değinelim. Aguirre. O dört numara ve zaman çizelgesine göre iki yıldan biraz daha kısa bir süre önce. Çok yeni. O bir politikacı.

(inanamayarak gülüyor) İlk ulaştığımızda çok konuşkan olan bu kişi şimdi sessizliğe büründü. Güney Carolina'da senatörlük için yarışıyor, muhtemelen sebebi budur. Ne de olsa bu hikaye patladı.

SAM: (Üç kez parmaklarını şıklatır) Evet, öyle.

Yorum yapmayı reddediyor ama biz ısrar edeceğiz. Hey Duncan? Eğer dinliyorsan, telefonu aç. DM'lerimize cevap ver. Bunu istediğini biliyoruz. (duraklama) Bu gerçekleşene kadar... *Underwood Affair*'deki bu bölüm hakkında ne düşündüğünüzü yorumlarda bize söyleyebilirsiniz. Çünkü kız Pokémon gibi onları toplamakla meşguldür. (kıkırdar) Bana bir pop şarkıcısı ve söz yazarını hatırlattı, bu konuya girmeyeceğim çünkü iptal edilmekten kaçınmak istiyorum.

Hey. TS iftirası yok, kuralları biliyorsun.

Fark ettiyseniz, on beş numarayı atlادık. Çünkü en iyisini sona saklıyoruz.

"Varsayımsal olarak... Sence bizim estetiğimiz nedir?"

Matthew sorumu değerlendirdi. "Duruma göre değişir."

Mutfak masamı kaplayan düzinelerce kâğıt, atıştırmalık tepsisi ve boş bardakların üzerinden ona donuk bir bakış attım. "Ne üzerine?"

"Varsayımsal estetiğin ne kadar varsayımsal olduğu üzerine."

Dağınıklığa bakıp hayıflanırken cevabını düşündüm. Adalyn'e benzemeye çok çalışmışım. Renk kodlu klasörlerim ve yapışkan etiketli plastik kılıflarım bile vardı. Ama işe yaramıyordu. "Bana estetiğin ne olduğunu sormak zorunda kalmamak için mi deRecting yapıyorsun?"

"Bana biraz kredi ver," dedi ağzına bir lahana cipsi atmadan önce. "Silahlandırılmış beceriksizlikten biraz daha iyiyim, sevimli *ayıcık*."

Verdiği cevaptan etkilenmemiş gibi yaparak gözlerimi ona diktim. Ya da kısa kolları ortadan hafifçe kıvrılmış beyaz tişörtü dikkatimi dağıtmıştı.

Bicep. "Bu şimdiye kadarki en kötüsü. Daha sarılmadık bile. Bildiğin gibi bu konuda berbat olabilirim."

Gözlerinde bir şey parladı. Ona göstermemi isteyip istemeyeceğini merak ettim. Bu teknik olarak kurallara uygun olurdu. Ve sessiz kalmaya çalıştığım bir yanım bunun farkındaydı.

"Estetiğimiz bir çift olarak kim olduğumuzu yansıtmalı," diye devam etti.

Bunu düşündüm ve bir kez daha bu cevabı sevmemiş gibi davrandım. Bu kadar çok düğün organize etmiş ve bu pozisyonda defalarca bulunmuş biri olarak, Matthew'dan önceki erkeklerin hiçbirisi bana böyle bir cevap vermemişti. "Bu doğru," diye kabul ettim. "Ve muhtemelen bu yüzden bununla mücadele ediyorum. Tam olarak var olmayan bir şeyi hayal edemiyorum."

Parmakları ağzına bir kayısı dilimi götürdü. Matthew çiğnemedi önce, "Bana düşünce sürecinizi anlatın," diye talimat verdi. Biraz fazla sert. "Hepsini bana anlat. Ve kaşlarını çatmana neden olan şeyi dışarıda bırakma. Her dağınık düşünceni istiyorum."

Homurdandım. "Ne sorduğunu bilmiyorsun. Benimle tanıştın mı?"

"Ben aldım." Yeni bir meyve parçasını çıkırdattı. "Ve ne istediğimi biliyorum."

Sesindeki kararlılık beni duraksattı. Tereddüt ettirdi. Yardım etmeye çalıştığını biliyordum ve ona sorduğumu da biliyordum. Ama... Neden birdenbire suratı asıldı? Bu, *Filthy Real-Tea*'nin son bölümünde benim hakkımda söyledikleriyle mi ilgiliydi? Bu fikir beni biraz daha huzursuz etti. Matthew hakkında konuşmamışlardı ama benim hakkımda konuşmuşlardı. Ayrıntılı olarak.

Ona gülümsedim. "Vay, vay, geç oluyor ve tüm bunlarla işin bitmek üzere olmalı." Kollardan bazılarını düzgün bir yığın halinde üst üste koydum. "Bunları odama taşıyacağım ve istediğimi seçeceğim. Andrew'un hoş geldin yemeğinin Bobbi'nin öğütlediği gibi düğün estetiğine uyması gerekmiyor zaten. Çünkü ortada düğün falan yok." Bazı etiketleri topladım ve onları da bir yığın haline getirdim. "Herhangi bir şeyle eşleştirmek saçma olurdu. Otomatik pilota geçtim ve bir anlığına unuttum." Gülümsememi daha da genişlettim. "Andrew'un partisini tek başıma halledebilirim."

Matthew, dağınıklığın içine gömülmüş kavrulmuş fındık dolu bir tepsiyi çıkarmakla meşguldü. "Yapabileceğini biliyorum," dedi kayıtsızca,

findıkları önüne koydu ve sandalyeye geri yaslandı. "Ama yapmayacaksın."

"Yapmayacağım... tam olarak ne?"

"Kendin hallet," diye işaret etti. Basitçe. "Kendi başınıza bir bok halledemezsiniz. Biz halledeceğiz. İhtiyacınız olan şey buysa bir estetik buluyoruz."

"Ben buna alışkınım," diye karşı çıktım, gözlerim kısılmıştı. "Bunu her zaman yapıyorum. Ben kasabanın belediye başkanıyım. Bir işletme sahibiyim. Çok sayıda etkinlik düzenliyorum. Bunlardan birkaçını organize ettim." Yutkundum. "Bu bir. Ve gidebilirsin."

Ağzına birkaç fındık attı. "Önünüze çıkan her şeyin üstesinden gelebileceğinize dair yeteneklerinize güvenim tam."

"O zaman anlaştık. Ben-"

"Sen benim 1 nişanlımsın," dedi

Matthew. Midem bulandı. Kalbim yerinden fırladı.

Matthew'un gözleri benimkilerle buluştu, sanki bunu reddetmem için bana meydan okuyordu. "Boynunda bir yüzük var. Özellikleri umurumda değil, tüm pratik amaçlar için, bu bir takım olduğumuz anlamına geliyor. İşleri birlikte hallediyoruz. Kendi başına yapabiliyor olman umurumda değil. Yapmak zorunda değilsin."

Buna alışık değildim. Genelde insanlar sorunu benim halletmeme izin verirdi. Ve evet, buna eski sevgililerim de dahildi. Bunun için onlara kızmadım, işleri hallettiğim için mutluydum. Bu iyi yaptığım bir şeydi. Sadece... bazen çok fazla oluyordu.

"Tamam," diye nefesimi bıraktım. "Teşekkür ederim. Bir düşün estetiği belirleyeceğiz, böylece Andrew'un partisi de buna uyabilecek, Snack Man. Birlikte. Hiç gerek yokken bile. Ama seni bundan kurtarmaya çalışmadığımı söyleme. Kaçış penceren artık kapalı."

Matthew tekrar lahana cipsine döndü ve gülümseyerek ağzına bir tane attı. "Yemeğini kemirmem hoşuna gidiyor. Bunu yüzünde görebiliyorum."

Yaptım.

"Yani..." Ben başladım. "Genellikle en sevdiğim şeylerin bir listesini yaparım. Bir estetik seçmek için. Bu, bir çifti en iyi temsil eden şeydir." Buna devam etme kararlılığım sarsıldı ama ısrar ettim. "Mesela: Shawn 1920'lerin cazına takıntılıydı, bu yüzden vintage bir tören ve o zamanlar biraz abartılmış ama çok popüler olan Hilly Jazzers eşliğinde çok rahat bir kokteyl partisi

planladık ve solistin evlilik yıldönümünde onları ayarlamak için büyük bir rüşvet vermem gerekti."

Matthew hiçbir şey söylemeden cips atıp duruyordu.

"Bildiğiniz gibi konser iptal edildi. Ben de şarkıcıya bu zahmete karşılık bir spa merkezinde romantik bir gece geçirmesi için bir kupon gönderdim."

Çıtırtılar durdu. "Peki ya senin estetiğindeki düğün ne olacak? Bence ona odaklanmalıyız."

"Her şey, tabii ki. Elbisem çok güzeldi. Altının çok soluk bir tonuydu ve o kadar sade ve zarıftı ki istesem yine de giyebilirdim."

Matthew bir an için bunu düşündü. "Greg'le evliliğin ne olacak peki?" Yüzümde bir miktar şaşkınlık ifadesi belirmiş olmalı, çünkü Matthew içini çekti. "Birkaç kez duyduktan sonra bir avuç ismi hatırlayabiliyorum. O düğünle ilgili hangi ayrıntılar sana aitti?"

Evet, yapabilirdi. Artık tüm ülke yapabilirdi. "Ormanlık harikalar diyarıydı. Yüksek ağaçlar, yosunlu detaylar. Yeryüzüne bağlı olmamız önemliydi, bu yüzden ormanda bir açık hava töreni yaptık. Greg artık Astro adını kullanıyor. Yogi ustası olduğundan beri."

"Şimdi senin hakkında bir şeyler duymak istiyorum."

"Benim hakkımda bir şeyler duyuyorsun," diye karşı çıktım. "Şu anda size kendimden bahsediyorum. Önceki estetiğimi."

"Gerçekten değilsin." Sanki atıştırması bitmiş ve artık işe koyulma vakti gelmiş gibi ellerini kot pantolonunun üzerinde gezdirdi. "Bana onlardan bahsediyorsun. Ben senin hakkında bir şeyler duymak istiyorum. Sevdiklerini, sevmediklerini, tutkularını, korkularını, seni neyin gülümsettiğini ve neyin üzdüğünü. O zaman ben de aynısını yapacağım. Birbirimiz hakkında bilmemiz gerekenler bunlar ve eğer bir estetik oluşturmak istiyorsak bunlara odaklanmalıyız. Ve bunu yapacağız. Bu gece."

Dudaklarımı büzdüm. Ona hiçbir şey vermemeye çalışıyordum. Ne ağzımı çekiştiren kocaman bir gülümseme, ne de boğazımı gıdıklayan mutlu bir kahkaha. Çünkü, kahretsin. Adam çok tatlıydı. Ve tatlıydı. Ve bu kararlılık beklenmedik derecede ateşliydi.

"WildRowers," diye duyurdum. "Beni gülümsetiyorlar. Özgürce büyüyorlar. Güzellikleri ve zarafetleri ve dünyada ne olursa olsun çiçek açmaya devam etmeleri beni mutlu ediyor."

Ciddi bir şekilde başını salladı. "En sevdiğin?"

"Pembe kabuklu açelyalar ya da mavi yüksükler. Ama seçici değilimdir. Hepsini seviyorum ve normalde solmaya başlamadıkları sürece onları koparmıyorum."

Matthew konuştuğunda sesi iki kat daha alçak çıkıyordu. Samimiydi. "Bir korku mu?" "Şelaleler," diye kolayca cevap verdim. "Buna kataraktiphobia deniyor, eğer sen merak ediyorum." Kollarımdan aşağı bir ürperti indi. "Açık okyanusa atlayıp bir köpekbalığı tarafından yenme riskini göze almayı, bir köpekbalığının altında yürümeye tercih ederim."

Matthew, "Benim için palyaçolar," diye cevap verdi.

"Beni korkutuyorlar." Dudaklarıma küçük bir gülümseme dokundu. "Çok korkutucu olabiliyorlar." "Seni üzen ne Josie?"

"Vedalaşmak" dedim. "Artan pastayı atmak. Yalnız insanlar. Kırık dökük şeyler bir kenara itildi."

Garip bir duraklama oldu, sonra gözlerinin kahverengisinde bir şey değişti. "Andrew'la ilk kez tanıştığımı bana neden söylemedin?"

"Bir SOS mesajı gönderdiğimi hatırlıyorum." "Josie."

İçimi çektim ve sormadığım tüm sorular nefes vermemle birlikte beni terk etti. "Neden bu konuda çıldırmıyorsun? Dokuzuncu Sayfa fotoğrafımızı yayınladı, podcast görünüşe göre seni sona saklıyor - bu her ne demekse. Korkmuyor musun? Ailen ne diyor? Korkuyorlar mı?"

"Bu konuda endişelenmem bir şeyi değiştirir mi? Ailem ne yaptığımızı bilmek bir şeyi değiştirir mi?"

Verdiği cevap beni üzdü. Açıklamak istemediğim birçok farklı nedenden dolayı.

Bu yüzden konuşmadım.

"Bana anlatmalıydın Josie," dedi. "Andrew hakkında."

Omuz silktim. "Olabilir. Ama bu da bir şeyi değiştirmiyor, değil mi?"

"Andrew ve ben hiç anlaşılmadık," dedi Matthew, etrafımızdaki o rahat ve samimi hava solmaya başlamıştı. "Bunu tekrar söylememeliyim ama ona güvenmiyorum. Sen ona bir şans vermek isteyip istemediğine karar verirken ben geri adım atsam bile bu değişmeyecek."

Sanki benim vermem gereken bir kararmış gibi konuştu. Ya da ben onun korumasıymışım gibi. Ama bunlardan herhangi biri doğru muydu? Gerçek şu ki, babamla ilişkim pamuk ipliğine bağlıydı ve Matthew'un zaten yaptığından daha fazlasını yapabileceğini düşünmüyordum.

"Kendim hakkında konuşmaktan bıktım," dedim. "Konuşma konusunun ben olmamdan da bıktım. Matthew Flanagan hakkında bir şeyler duymak istiyorum." Bir iç geçirdim. "En azından herkesten önce. Eski sevgililerle başlayalım. Geçmiş ilişkiler mi? Benimkilerin hepsini biliyorsun. Peki ben ne bilmeliyim?"

"Çok eğlendim," diye cevap verdi. "Etrafta düzüştüm. Birkaç kez kalbim kırıldı. Tartışmaya değer bir şey olmadı, gerçekten. Son yıllarda işime öncelik verdim."

Düzüşmek. Sanki bu kelime Josie'nin erzak dolabında paylaştığımız o anlarda oraya yerleştirdiği imgeleri tetiklemiyormuş gibi kaba bir şekilde söyledi. "Yüzüğün vardı ama," diye gözlemledim, bakışlarım elime takılmıştı. Parmaklarımı oynattım ve taşın ışığı yakalamasını izledim. Bunun olmasına gerçekten bayılırdım. "Bu genellikle bir şey ifade eder."

"Bir erkek mücevherlerle patlamadan bir arada yaşayabilir," dedi, eli aniden oradaydı. Benimkiyle birlikte. Masanın üzerinde. Parmakları süslü banda dokundu. "Peki bu işi nasıl halletmek istiyorsun?"

Bakışlarımı kaldırdım ve tekrar ona diktim. "Ne demek *nasıl*?"

"Eski sevgililerin." Matthew'un parmakları şimdi tenimde geziniyordu, gözleri hâlâ aşağı bakıyordu. "Benim hakkımda konuşmak istedin. Yani onlarla aram iyi mi, yoksa kafalarını koparmak mı istiyorum?"

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Ya da belki de başparmağının hâlâ yüzüğümle, çenemle, elimle oynaması, kollarımdan aşağı ve yukarı tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. "Bilmiyorum Matthew. Kıskanç, sahiplenici bir tip misin?"

"Evet." Kaşları düşünceli bir şekilde birleşti. "Olabilirim. Ama kibar ve düzgün olmaya kolayca ikna edilebiliyorum." Parmaklarımızı birbirine geçirdi ve kalbim takılıp yere düştü. "Beni serçe parmağına mı doladın Josie?"

Bluzumun altındaki deri kızardı. Göbek. Sırt. Kollarım. Kırmızı-sıcak bir his bileğimden yukarı tırmanıp kulaklarımın ucuna kadar ilerlerken her yer aydınlandı.

El ele tutuşuyorduk.

Ki bunu zaten yaptık. Birçok kez. Belki de olduğumuz şey için çok sık. Ama dokunabilirdik. Dokunmak kuralların bir parçasıydı. Dokunmak birdi. "Evet." Yutkundum. "Serçe parmağımın etrafına sarılmışsın. Orada bir-"

Matthew hareket etti, birleşen ellerimizi sandalyemin altına getirdi. Ben üzerindeyken sandalyeyi çekti ve hızlı bir hareketle kendi tarafına doğru sürükledi. "Ne gibi," dedi, sözleri şimdi şakağıma düşüyordu.

Dudaklarım sözsüz bir şekilde aralandı, farkındalık -onun vücudunun ani yakınlığı, onun üzerinde olduğu kadar iyi görünmeyen o basit beyaz tişörtün içinde- beni bir anlığına konuşma yeteneğinden mahrum bıraktı. "Gibi..." Sonunda söylemeyi başardım, sesim sallantılı, kabarık ve tamamen yanlıştı. "Büyükannenin ipliği gibi mi?"

Matthew kıkırdadı, gecenin büyük bölümünde takındığı ciddi suratını bir gülümseme böldü. Sanki onu durduramamıştı ve ugh. Çok yakışıklı bir gülümsemeydi ve o kadar yıkıcı bir şekilde yakındı ki, o kadar uzağımdaydı ki, uzanıp parmaklarımın ucuyla tam olarak gamze olmayan o kırıksıklıkları hissetmemek için kendimi fiziksel olarak durdurmak zorunda kaldım. Dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu merak ettim. Benimkilere karşı nasıl hissedeceklerini.

Kafamda bir plak çizildi.

Benimkine karşı.

Benimkine karşı mı?

Hayır, hayır. Hayır, hayır, hayır. Kesinlikle olmaz, Josie.

"Kontrol listesine... geri dönmeliyiz," dedim ona, elimin hâlâ onun avuçlarında olduğunu fark ederek. Renkli sandalye minderinin üzerinde, kırımın hemen yanında duruyordu. *Ben onun ağzını düşünürken. Benimkinde.* Elimi onun elinden çekip aldım ve tekrar masanın üzerine koydum. "Yapacak çok şey var." Telefonumu karıştırdım, doğru olanı bulana kadar uygulamaları açıp kapattım. Aşağı kaydırarak ve *el ele* oynayarak ihmal ettiğimiz tüm işlerle meşgul olarak bir gösteri yaptım.

"Al." Yutkundum. "Kolay bir şey yapalım. Bazı şeyler yazdım O iğrenç podcast'i dinlerken aklıma gelen temizlik işleri. Bilmediğim şeyler ya da tüm cepheleri kapsayacak şekilde yapılması gereken şeyler." Inger'ım Notlar uygulamama dokunarak açtı. "Pekâlâ, göbek adın ne?"

Sandalyesi hâlâ benimkinin yanında sağlam bir şekilde duran adam, "Eugene," dediğinde bir milim bile kıpırdamadı.

Göğsümdeki bir şey hemen çözüldü. Yüce Tanrım. "Flynn Rider gibi mi?"

Tangled'dan
mı?"

Matthew'un kıkırdaması içimdeki duyguyla eşleşti. "Aynen öyle." "Bu..." Ugh. Böyle yumuşacık olamam. "Harika. İnanılmaz. Göbek adı. Lütfen benim adıma aileni tebrik et. Bir dakika. Ailenin adı ne? Sanırım bunu bilmeliyim. Tay dışında kız kardeşlerinin de."

"Patrick ve Pam," diye yanıtladı basitçe. Açıkça. Doğrudan konuya girdi. "Gerçi babam ona Paddy demenizi isterdi. Kız kardeşlerim de Taylor -ya da Tay, en küçükleri- ve Eve. Sürekli başımın etini yerler, onlara bayılırsın."

Matthew'un ailesiyle tanışmak, babasıyla bariz İrlandalı kökleri hakkında şakalaşmak, Şükran Günü'nde onlarla oturmak ya da Noel'i nerede geçireceğime karar vermek gibi zihnimde dolaşan ve hayalini kurduğum şeyleri engellemek için bunları not aldım. Boston'da mı yoksa Green Oak'ta mı? Paddy ve Pam'i ilkbaharda ziyarete getirmeli miyiz? Yılın en sevdiğim zamanı ve buraya bayılırlar. I-

Çok aptalca davranıyordum.

Düğün yok ama arkadaş kalacağız.

"Acil durum irtibatı," diye mırıldandım. Sonra biraz daha yüksek sesle söyledim. "Benimki her zaman Büyükbaba Moe olmuştur. Ama sence onları değiştirmeli miyiz? Bence değiştirmeliyiz. Hadi değiştirelim."

"Josie-" diye başladı Matthew.

"Tamam, bitti!" Ciyak ciyak bağırdım. Sesimin nasıl çıktığıyla gurur duymuyordum. "Acil durum bağlantıma ayarlandınız. Mantıklı. Ya biri gizlice telefonlarımıza girip kontrol ederse? Sorular sormaya başlayabilirler. O yüzden tedbirli olmak üzülmekten iyidir." "Tatlım," dedi Matthew, sesi o kadar tatlı geliyordu ki, şu anki durumumdan o kadar habersizdi ki, o kadar da kötü bir yalancı olup olmadığını merak ettim. "Sanmıyorum. kimse kontrol etmeyecek."

"Demek yine sevgili stüdyosuna döndük," diye mırıldandım. Yorum yapmayınca, sağ tarafta bir yerde duran telefonuna uzandım. Ona uzattım. "Beni de acil durum irtibatınız olarak ayarlarsanız kendimi daha iyi hissederim. Flanagan SOS Koduna çok saygılı olacağıma ve bunun için koyduğunuz tüm kuralları ezberleyeceğime söz veriyorum."

Matthew tam yanağıma isabet eden bir kahkaha attı. Benim de karnıma. "Bir, sıfır, iki, yedi, sıfır, dört."

"O da ne?"

"Şifrem," diye açıkladı kayıtsızca. "Değiştir. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, sana engel olmayacağım."

"Bana şifreni veriyorsun. Neden?"

"Sen benim 1 nişanlımsın," diye belirtti. Tekrar. Ve bir kez daha kalbim çılgınca, aptalca bir şekilde çarptı. "Ve benim acil durum bağlantım."

"Ya burada bir şey bulursam?" İsteksizce kodu girip rehberine dokunarak söyledim. "Kötü ayna görüntüleri, utanç verici bir çalma listesi ya da daha kötüsü, *beni Josephine Moore olarak gösteren* birinin çıplak fotoğrafları gibi bir şey mi?"

"Görüşmediğim kadınların çıplak fotoğraflarını saklamıyorum" dedi.

Ve kendimi tutamadım. Sonra ona baktım. "Bu da onları aldığın anlamına geliyor." Sözlerimle birlikte yanaklarım kızardı ama görmezden geldim. Utangaç ya da iffetli değildim, hiç olmadım. Sadece Matthew beyin kimyayı hazırlıksız olduğum bir şekilde değiştirmeyi başarmış gibi görünüyordu. "Ki bu tamamen 1ne."

"Bu genellikle onları benim gönderdiğim anlamına da gelir," diye ekledi.

Tüm vücudum acele etti. Bu sefer düzgünce. "Elbette," diye nefes aldım. "Yani, kim yapmadı ki?" Ben yapmamıştım ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Bir sürü deneyimim var. Ve çok fiziksel ilişkilerim oldu, biliyor musun?"

Matthew'un ifadesi sertleşti ve orada bir an yaşandı. Aramızda bir şey geçti. Gözlerinin kahverengisinde tam olarak anlayamadığım bir parıltı vardı. Bunu mu merak ediyordu? Hiç göndermediğim çıplak fotoğraflarımı mı düşünüyordu? Aklından eski sevgililerim geçiyor, kimden bahsettiğimi merak ediyor muydu? Ricky'ydi.

"Eminim öyledir," dedi sonunda.

Boğazımı temizledim ve telefona baktım. "Bankacınızı sadece tam adıyla kaydedersiniz. Ya da muhasebecinizin. Josephine Moore olamam." Altında yatan hayal kırıklığını da görmezden geldim. "Seni Adalyn'in eski en iyi arkadaşı olarak kaydetmiştim, çünkü benimle tanıştığında onun yeni en iyi arkadaşı ben oldum. Sonra bunu... başka bir şeyle değiştirdim."

Matthew bunu bilmekle ilgilendiyse de söylemedi. Buna sevindim çünkü telefonumda *Mattsie-Boo* olarak görünmesinden hoşlanacağını sanmıyordum. Ayrıca beni aradığında ekranımda belirecek olan resmi görmesini de istemiyordum.

Parmaklarının benimkilere değmesiyle telefonunu elimden aldığını fark ettim. Tek eliyle telefona dokundu. Sonra bana geri verdi.

Kişim ekranda açıldı. Bebek

Mavisi olarak değiştirmiş.

Tereyağlı bir emoji ile.

Ve ben... Ah kahretsin. Bu çok fazlaydı. Çünkü böyle hissetmemem gerekirdi ama hissettim ve bu kesinlikle hoşuma gitti. "Mavi gözlerim yüzünden mi?" İçimdeki her duyguyu sesimde belli ederek sordum.

"Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum." "Ne demek istiyorsun?"

Sesi sanki öne doğru eğilmiş gibi yaklaştı. "Sana böyle seslendim. Kafamın içinde. O gece."

Tüm o mutlu fokurdama azaldı. "Beni reçelle kaplı bir bornoz giymiş tuhaf bir kadın sandığın zaman mı?"

Bir yudum hava yanımdaki adamı terk etti. "Hey. Bana bak, lütfen."

İstemiyordum ama o geceden beri bu adama çok çektirmiştım, o yüzden en azından sorarsa dönebilirdim. "Evet?"

Kahverengi gözleri, takıntı haline getirdiğim gözlük camlarının ardından benimkilere bakıyordu. Sonra ciddi ve endişeli bir şekilde, "Neden hayal kırıklığına uğradın? Sen olduğunu hemen anlayamadığım için mi?"

Kalbim bir an için durdu. Bunu hiç beklemiyordum. Ne doğrudan soruyu ne de o gece hissettiklerimi fark etmesini. "Bunun cevabı beni biraz canavar yapıyor," diye fısıldadım. "Bundan hoşlanmayacaksın."

"Dene beni."

"Bu beni biraz üzdü," diye iç geçirdim. "Sen, ben olduğumu hemen anlayamadın. Ama aynı zamanda bir yabancıya yardım ettiğini de fark ettin. Nazık, iyi ve sadece... harika bir adam olmanı seviyorum." O anda sesim neredeyse beni terk ediyordu. "Ama bir parçam bana yardım etmeni diledi Josie, herhangi birine değil. Hepsi bu."

Matthew cevabım karşısında uzun bir süre şaşkınlık yaşadı. O kadar uzun süre ki, mahvetmemem gereken şeyleri mahvettiğime emin oldum. Ama sonra hareket etti. Sandalyesinde dönerek öne doğru kaydı, bacakları benimkilerin arasına girene kadar yaklaştı, yaklaştı. Gözleri o şeyi yaptı, kamp kurana kadar yüzümün etrafında zıpladı.

Benim. Konuştuğunda sesi alçaktı ve sözleri bir itiraf gibiydi. Tıpkı benimkiler gibi. "Belki herhangi bir yabancıya yardım ederdim. Ama senin için bu kadar ileri gidiyorum. Senin için. Josie."

Az önce şekillenen gerilim, etrafımızdaki boşluğu doldurarak kalınlaştı. Bu sensin.

Josie.

Zihnim sıkışmıştı. Göğsüm bir şeylerle dolup taşıyordu. Onun yanımda olmasından duyduğum *memnuniyetle* ya da *rahatlamayla* hiçbir ilgisi olmayan Stui. Orada olmaması gereken Stui. Bu kadar hızlı değil ve kesinlikle ondan bir parçası olmasını istediğim bir halkla ilişkiler aldatmacasının ana karakterleri olduğumuzda değil. "Önemli değil zaten," diye yalan söyledim. "Artık önemli değil." Daha fazla yalan. "Seninle tanışmak için can atıyor falan değildim."

"Yanıldığını kanıtlamak çok kolay olurdu."

Cevabı beni şaşırttı. Aynı zamanda beni heyecanlandırdı. İrkiltti. Dehşete düşürdü. Hiçbir anlam ifade etmedim. Anlamadık. "Yanlış olduğunu kanıtlayacak bir şey yok."

"Beni düşündün," diye bastırdı Matthew. Kararlıydı. Bakışları aşağıya kaydı, nerede olduğunu bilmiyordum -ağız, çene, boyun, bluzumdaki bir leke, hiçbir fikrim yoktu. Ama geri döndüğünde, gözlerindeki ışıltıda bir meydan okuma vardı. "Buraya gelmeden önce, Green Oak'a. Grup sohbetinde ya da Adalyn'i aradığımda etrafta olduğun zamanlarda bana bok atardın ama beni severdin."

Homurdandım ama Matthew'un vücudu hareket etti. Bacakları öne doğru itildi, dizlerim neredeyse kasıklarına değecekti ve elleri koltuğumun her iki yanında durarak beni kafesledi. Yanaklarım çarpıldı, farkındalık nehirleri vücudumdan aşağı aktı. "Herkesten hoşlanıyorum," diye fısıldadım. "Şehirdeki herkese sor."

Ağzının köşesi, beni tepelere doğru koşturması gereken bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Yine de burada oturan benim."

İlk dürtüm tartışmak oldu. Matthew'u bu anlaşılmaya, onu çıplak bırakmak için kendi kendime yaptığım bir plan yüzünden sürüklememiştim. Ama onun bunu bildiğini biliyordum. Beni yemliyordu, bir noktayı kanıtlamaya çalışıyordu çünkü ben bunu kabul etmeyi reddediyordum. Çünkü açılmışım, güvenli kozamın dışına bir adım atmıştım ve sonra hemen içine geri dönmüştüm. Ama anlamıyor muydu? Kafamı dışarı çıkarmanın benim için ne

kadar korkutucu olduğunu? Özellikle de diğeri tarafta o varken. Özellikle de o çok şey görmüş, çok şey biliyor ve benim içinde bulunduğum karmaşanın çok derinlerindeyken. Özellikle de biraz haklıyken.

Mesele şuydu ki, ileriye doğru attığım her adım geri kaçabilirdi. Bu konuda mükemmeldim.

"Öyleysen ne olmuş yani?" Ona ellerimi kaldırıp göğüslerimiz arasındaki boşluğu geçmelerini izleyerek söyledim. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi ve o da bunu bilmeliydi. Avuç içlerimi usulca omuzlarına yerleştirdim. Sonra yavaşça, kasıtlı olarak kollarından aşağıya doğru sürükledim, tırnaklarım önce kumaşı, sonra tenini sıyırdı ve tırnaklarımın altında titremesine neden oldu. "Belki de bana yardım etmeni istedim. Ama yoldan geçen herhangi bir yabancidan da isteyebilirdim." Dilim dışarı çıktı, alt dudağımı ıslattı. "Benim geçmişimi bilmiyor musun?"

Matthew'un kaşları düşünceli bir şekilde aşağı indi ama bakışları odaklanmamıştı, dikkati dağılmıştı. "Kendin hakkında böyle konuşmayı kes."

Parmaklarımın kollarının içine girmesine izin verdim, sonra ellerimi yukarı kaldırdım ve Matthew'un nefesinin kesilmesinin tadını çıkardım. "Ne gibi?"

"Sanki sen bir canavarsın," dedi, sesi derin ve kaygılıydı. Kararlılığım sarsıldı ve Matthew bu fırsatı değerlendirdi. Elleri sandalyenin üzerindeki yerlerinden yanlarıma doğru hareket etti. Bedenimi daha yakına çekti. Burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Ne yaptığını biliyorum."

Kalbim hızla çarpıyordu, yüzünün yakınlığı, bedenlerimiz, aynı anda hem çok erken hem de çok az. "Peki bu ne?"

"Dikkatimi dağıtıyor," dedi. "Saklanıyorum." Ve yanıt olarak, isyan edercesine ellerim teninde hareket etti, kollarını kavradı, sanki beni çağırdığı için ayağa kalkıp gidecekmiş gibi ona tutundu. Bakışlarının niteliği değişti, keskinliği yumuşadı. "Ama sorun değil, değil mi?" diye fısıldadı, sesi şefkatliydi, belimdeki elleri hafifçe yukarı kalkıyordu. Sanki beni yatıştırıyordu. "Senin kurallarının arkasına saklanacağız. Sen isteyene kadar hiçbirini çiğnemeyeceğim."

Karnımdaki o sağır edici Rutter onun sözleriyle isyan etti. Ona sormak mı? Göğsüm kabardı. Ellerimin altında tenini hissetmek, boşluğu doldurduğunu hissetmek, sözlerinin ağırlığı beni eziyordu. I-

Bir boğaz

temizlendi.

İkimiz de

donup kaldık.

"Ellerin üşüyor mu Josie?" Büyükbaba Moe homurdandı. "Eğer öyleyse eldiven takabilirsin. Bit arar gibi onu yoklamana gerek yok."

İç çekerek ellerimi geri çektim. Sonra büyükbabama bakmak için döndüm. Kapının pervazının altında duruyordu, üzerinde bir bornoz vardı ve elinde boş bir şişe gül suyu tutuyordu. "Bit mi?" Belden aşağı vurdum. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," diye yanıtladı Matthew'a uyarıcı bir bakış atmadan önce.

Matthew'un elleri belime düştü. "Akıllıca bir seçim, ufaklık."

Matthew başını salladı ama utanç ya da isteksizlikle değil. "Bir dahaki sefere daha iyi olacağım, efendim."

Hem dedem hem de ben kaşlarımızı kaldırdık, aynı iki kelime çok farklı nedenlerle aynı tepkiye neden oldu. *Bir dahaki sefere*. Sanki bir sandalyede bacaklarının beşiğinde otururken ellerimi onun üzerinde gezdirmem tekrar olacaktı gibi.

"Buraya yürüyerek mi geldin?" Büyükbaba Matthew'a sordu. Matthew başını salladı. "O zaman seni eve bırakayım. Eğer her ne yapıyorsan bitirdiysen." Bana sert bir bakış fırlattı. "Gösterimi bitirdim ve rosemim içinde alkol yok zaten. Bana gizlice 1zzy pembe sulandırılmış meyve suyu içiriyor."

"Vay be," dedim. "Ben de sanki musluktan içiyormuşuz gibi koşturmanın hoşuna gittiği anlamına geldiğini sanıyordum."

Matthew ayağa kalktı, vücudu önümde açılarak beni şaşırttı. Ona bakmak için başımı arkaya yasladım ve gözlerini üzerimde buldum.

"Bir estetiğimiz olmazdı," diye açıkladı. "Güzel şeyler kutulanmamalı. Bu eninde sonunda onların ışığını söndürür."

Dudaklarım yüzlerce soruyla aralandı ve aynı kalp atışında Matthew'un başı eğildi.

Çeneme bir öpücük kondurdu. "Gerçekten yapmak zorundaydım," diye fısıldadı. "Yolculuktan sağ çıkamazsam diye."

Sonra da kapıda büyükbabama katıldı.

Aslında pek çok şey için endişelenmem gerekirdi. Kolunu tutup gitmesini engellemek istemem gibi. Yanağımı tekrar öpmesini istemem gibi. Biraz daha kalmasını. Ama yapamadım. Az önce söylediklerini çözmeye çalışırken olmazdı.

Güzel şeyler kutulanmamalı. Eninde sonunda ışıklarını söndürür.

Beni mi kastetmişti? Ya da bizi?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Çekiç elimden kaydı ve yere düşmeden önce ayağıma çarptı.

"*Fudgenuggets*," diye mırıldandım, merdivenden aşağı indim ve aleti yerden aldım.

İç çekerek Robbie'nin ahırın dışına kurduğu banka doğru yürüdüm. Sonra küçük bir sıçrayışla üstüne oturdum. Ne zaman mola vermem gerektiğini bilecek kadar çok yapmıştım bunları. Bir saat boyunca bir merdivene tünemek, parmaklarım uyuşana kadar ışık dizilerini asmak, genellikle bir ipucuydu.

Atıştırmalık olarak getirdiğim elmayı bankın köşesinden kaptım ve bildirimlerimi kontrol etmek için telefonumu çıkardım.

Bobbi'den birkaç mesaj geldi, hepsi de *Andrew'un hoş geldin yemeği için yapılacak işlerin* farklı varyasyonlarıydı.

Cevap şuydu: Tabii ki. Her ne kadar hayal ettiği şekilde olmasa da. Ben de onaylayarak cevap verdim ve yoluma devam ettim.

Sırada büyükbabamdan gelen bir mesaj vardı. Bugün erken saatlerde, Dokuzuncu Sayfa'dan yeni bir gönderi hakkında uyarıldıktan sonra bana bir bağlantı göndermişti. Bu bir *Filthy Real-Tea* teaser'ıydı ve bu gece bir şey çıkacağını duyuruyordu. Gece yarısı. İnternetin dramı beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Neredeyse büyükbabamın yeni teknolojiyi ne kadar çabuk öğrendiği kadar. Bana bir kullan-at hesabının nasıl oluşturulacağını soruyordu. Ekрана homurdanarak baktım ve bir cevap yazdım.

Onlardan birine ihtiyacın yok. Sen zaten anonimsin. Bunu nereden öğrendin?

Cevabı hemen geldi.

BÜYÜKBABA MOE: 🖱

Ugh.

Bırakın Instagram hesabı kullanmayı, ona nasıl hesap açacağını bile öğretmemeliydim. Şimdi ne planladığını Tanrı bilirdi. Elmayı ağzıma götürdüm, bir ısırık aldım ve endişelenmeli miyim yoksa en azından dedemden başparmak işaretinden daha fazla ayrıntı mı istemeliyim diye düşünürken grup sohbetine bir mesaj geldi.

Adalyn kendini iyi hissetmiyor. Bu gece Andrew'un şeyine gelemeyecek. Üzgünüm.

Omg, o iyi mi? Ve bunun için endişelenme bile. Özel bir şey değil. Ahırdaki gece yarısı çiftçi pazarımız, ama yeniden düzenlenmiş. Özleyeceğin tek şey "EVE HOŞ GELDİNİZ" yazan bir pankart.

Afişin düşüncesi çiğnediğim elmayı yutmamı biraz zorlaştırdı. Ama tıpkı boya kutusunu çıkardığımda kendime söylediğim gibi: *zor iş Josie*. Burası hâlâ Andrew'un kasabasıydı, benim olduğu kadar. Ve ben de kızı olmanın yanı sıra belediye başkanıydım, nasıl olur da ona bir işaret yapmazdım?

Kahretsin. Geçen gün bahsettiği mide rahatsızlığı mı?

Evet. Biraz daha kötüleşti, bu yüzden bu seferkini iptal etme kararı aldım. Uyuyor, yoksa iptal etmeme izin vermezdi. Üzgünüz ama dinlenmesi gerekiyor.

Ugh. Çok özür dilerim. Berbat bir durum. Lütfen ona sarılır mısın? Ve üzgün olduğunu söylemeyi kes. Bu geceki şey o kadar da özel değil.

Bunu öğrenmesi gereken tek kişi Bobbi'ydi. Ama her seferinde bir savaşa girecektim. Bunu uzun uzun düşünmüştüm. Kasabamı tanıyordum ve kimse gösterişli bir yemeğe katılmazdı. Öte yandan gece yarısı çiftçi pazarı? İlkine ev sahipliği yaptığımızdan beri çok popülerdi. Birini karşılamak için bundan daha iyi bir yol düşünemezdim.

Matthew'un birkaç gece önce mutfağında söylediği sözler geri geldi.

Bir estetiğimiz olmazdı. Güzel şeyler kutulanmamalı. Eninde sonunda ışıklarını söndürür.

O zamandan beri aklımdan çıkmıyorlar. Onlardan önce gelen her şeyle birlikte. *Matthew ile birlikte, gözleri, ellerimin altındaki teninin hissi, bana hissettirdikleri. İstek.* Hepsi bana ilham vermişti. Haydutluk yapmam için ilham vermişti. Bobbi'nin hayatımın etrafına ördüğü kontrol kafesinden kaçmak için.

Andrew için Willa Wang'ı etkileyecek bir hoş geldin partisi istiyordu ve ben de ona kendi versiyonumu sunuyordum.

Telefonum çaldı ve dikkatimi yeniden topladı.

Bu gece özel olacak.

MATTHEW: Çünkü orada olacaksın @BabyBlue

Yanaklarım kızardı. Ben... O... Ben homurdandım.

Bunu gerçekten mesaj mı attın?

Çok mu fazla?

Evet. Ve ben gidiyorum. Güle güle.

Yine de herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver! Daha sonra arabayla gelip Adalyn'i kontrol edebilir ve her konuda yardımcı olabilirim. Büyükbabam bugün Josie'nin dükkanını açtı. Zamanım var.

Kesinlikle hayır. Ve zamanınız yok. Elinizde yeterince iş var.

Belki çorba? Ben burada işleri hallederken Matthew'u oraya gönderebilirim.

Evet, yapabilir.

MATTHEW: Bana patronluk tasla, @BabyBlue 🔥

Biz iyiyiz. Ve eğer buna bir son vermezsen gerçekten gidiyorum. Hâlâ kızgınım.

Yüzüm düştü. Ayaklarıma kadar inen midemle birlikte. Matthew'un sohbetinde hemen bir mesaj belirdi.

O iyi. Sadece Cam gibi davranıyor. Sana kızgın değil ve bunu söylememeliydi.

Sorun yok.

Gerçekten öyleydi. Ve bunu hak etmiştim. Ne de olsa onlara yalan söylüyordum. Öyleydik. Her şey birmiş ve grup sohbetinde mesajlaşan iki çiftmişiz gibi davranamazdım. Matthew ve ben gerçekten bir çift değildik.

Neredesin?

Vasquezes'lerde.

Neden şimdiden oradasın? Daha sabahın 10'u bile olmadı. Maurice bu yüzden mi Josie'nin Yeri'ni açtı bugün?

Ben gelemediğimde Moe Dede benim için açıyor. Bütün gün burada olmayacağım. Gece yarısı pazarı için son dakika işlerini hallediyordum. Hallettik.

Biz mi?

Özel etkinlikler ve geçit törenleri komitesi. Bu hala bir kasaba etkinliği.

Seni arıyorum. Çalmasına izin verme ve sonra mesaj at. Telefonu aç.

Gözlerim açıldı. Bekle, ne? O-

Telefonum çaldı.

Bir nefes çekerek kulağıma götürdüm. "Evet, canım?" "Dün gece temiz olduğumu sanıyordum."

Bir gülümsemeyi bastırdım. "Seçici duyma yeteneği mükemmel olan tek kişi sen değilsin,

Biliyorsun."

Şaşkın bir kahkaha attı. "Ben neden seninle değilim? Hafızamı tazele."

Sözleri midemi bulandırdı. Ama onlar sadece kelimelerdi. "Bilmiyorum," dedim. "Fizik kanunları mı? Zaman? Uzay? Hepsinin göreceli olduğu ve kime sorduğunuza bağlı olduğu hakkında bir şeydi. Ama emin olamıyorum."

Bir duraklama oldu, sonra "Geliyorum." dedi.

Göğsüm çılgın, aptal tereyağlarıyla doldu. "Neredeyse her şey tamam."

"O zaman sana eşlik edeceğim. Sana atıştırmalıklar getiririm. Beni yalvartma bebeğim.

Mavi. Çünkü yapacağım."

Bebek Mavis'i. Rutter çoğaldı, kalbimin etrafına dolanmış tüm ipleri çekiyordu. Ne söyleyeceğimi düşündüm. Nasıl söyleyeceğimi. İnatçı olup hayır mı demeliydim, yoksa naif olup bunların hiçbirinin bir anlamı olmadığına mı inanmalıyım. Ama sonra aklıma bir şey geldi. Belki de Matthew yalnızdı. Ayaklarının altından bir halı çekilmişti ve yeni bir yerdeydi. Yalnızdı. Ve ben yaptığımız şeye ve onu olabildiğince az rahatsız etmeye o kadar odaklanmıştım ki bunu gözden kaçırmıştım.

"Bulanık ve meyveli her şeyi kullanabilirim." Banktan atladım. "Yaban mersini olmasın ama."

"Tamamdır." Sesi mutluydu ve bu beni iyi hissettirdi. Sanki daha fazlasını istiyormuşum gibi. "Başka ne var?"

"Belki tatlı bir şeyler?"

"Pekala."

"Ve tuzlu bir şeyler de. Bir pretzel iyi olurdu; Josie'nin yerinde bugünün spesiyali."

Ondan çıkan kahkaha gümbürtüsü kulağıma tereyağı gibi geldi. Karşılığında beni de gülümsetti.

"Sen istedin," dedim ona. "Bunu kendi başına sen açtın."

"Sanırım ben getirdim, evet."

İkimizin de konuşmadığı bir sessizlik anı oldu. "Hey Matthew?" diye sordum.

"Öyle mi?"

"İş arayışı nasıl gidiyor?" Cesaret ettim. "Yardım edebileceğim bir şey var mı? Eğer yaptığın işle meşgulsen gelmene gerek yok. Evden serbest çalıştığını biliyorum, yani-"

"Meşgul değilim," dedi. "Önemli şeyler için asla çok meşgul değilim." Bir duraklama oldu. Yüzüme biraz renk geldi. *Önemli şeyler.* "Ve henüz bir şey bulamadım."

"Tamam," diye cevap verdim. "Tamam. Evet. Bana söyleyecek misin? Ne zaman?"

"Evet." Bunu takip eden duraklama daha da uzundu. Sonra sordu, "Hey Josie?"

Ama o daha fazlasını söyleyemeden Robbie'nin şekli uzakta belirdi. Çok iyi tanıdığım bir yüzle ahıra doğru yürüyordu. Asla-

her zaman iyi haber.

"Uh-oh," diye mırıldandım, Robbie'nin kaşlarını çatarak yere bakmasının yoğunluğuyla dikkatim dağılmıştı. "Robbie oraya doğru yürüyor. Sanırım bir tür sorun var. Benim gitmem gerek. Sonra konuşuruz, tamam mı? Ve krakerler için endişelenme!"

Mırıldandığım bir küfür, bir kez daha tünediğim merdivenden aşağı bakmama neden oldu.

Ahırın dış duvarına çivilediğim pankartı indirdim ve aşağıya baktım.

Matthew.

Merdivenin dibinde duruyordu, ellerini yan korkuluklara dayamıştı. Üzerindeki pişmiş toprak gömlek yine kıvrılmıştı, sanki kollarının kollarını zorlamasını seviyormuş gibi.

"Buradasın," dedim, ağzımın bir gülümsemeyle ayrıldığını ancak o zaman fark ettim. Gözlerim kollarında, göğsünde, boynunda, çenesinde gezinerek... "Aman Tanrım. Neyin var?"

"Sorun ne?" diye tekrarladı, bakışları benimkileri bulduğu anda, görüldüğü kadar hoşnutsuz bir sesle. Kaşlarını düğümleyen çatık kaşları çözüldü. Dudakları aralandı. Tereddüt etti.

"Matthew?" Başımı eğdim. "İyi misin?"

Sanki bir dakikaya ihtiyacı varmış gibi yutkundü. Sonra homurdandı: "Bu şeylerin ne kadar dengesiz olduğunu biliyor musun?" Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. "Orada ne yapıyorsan yapmak için kimse bir dakikasını ayıramaz mı? Ya da en azından siz çalışırken sizi gözetleyemez mi? Robbie nerede? Bana ihtiyacın varsa daha erken gelebilirdim. Sadece söylemeliydin."

Ona bir an göz kırptım, biraz şaşırmıştım.

Ama sonra göğüs kafesimi gıcıklayan bir his belirdi. Benim burada olmamdan dolayı huysuzlanıyordu. Gözlerim kapalı yapabileceğim bir şey için, bunu birçok kez yapmıştım. Gülümsemekten kendimi alamadım.

"Tanrım, çok huysuzsun." Çekicimi tekrar alet kemerine yerleştirdim. "Merdivenlerle mi yoksa benimle mi sorunun var karar veremiyorum," diye devam ettim, arkamı dönerek

tünediğim basamakta. Matthew'un çenesi sıkıştı. "Bugün yeterince su içtin mi? Günde bir galon huysuzluğu uzak tutar, biliyorsun."

Yüzü buruştu. Bunu komik bulduğunu biliyordum, biliyordum. Ama kızgın kalmaya çalışıyordu. "Artık aşağı iner misin?" diye iç çekerek yalvardı. "Sana sormak istediğim bir şey var ve sen yukarıdayken bunu yapamam."

"Ama daha işim bitmedi," diye yakındım en tatlı sesimi kullanarak. "Çalışırken de konuşabilirim. Bugün merdivenin üstünde yerde geçirdiğimden daha fazla zaman geçirdim."

Bu onu rahatlatmamış gibi görünüyordu.

"İne, söz veriyorum," diye ısrar ettim. "Çoklu görev yapabilirim. Ben bu tabelayı çivilerken sen bana sor. Sonra da bir kirişe astığımız portakal dilimlerini kontrol etmem gerekiyor. Robbie'ye onları bir iple birbirine diktirdim. Çok güzel görünecek." Bir elimi tepeye dayadım ve ahırın içine bakabilmek için vücudumu gerdim. "Tam şuradaydı, içeride. Gidip kontrol edebilirsin. Ben burada olacağım."

Matthew küfretti.

Arkama yaslandım ve Matthew'a baktım. Merdivene tırmanıp bana katılacakmış gibi görünüyordu. Ya da... ne bileyim, ben üzerindeyken o şeyi kaldırıp araziye çevreleyen ormana doğru koşacaktı. Çok şirindi. "Şu anda çok şirin görünüyorsun."

"Öyle mi?" diye

homurdandı. "Ah-ha."

"Demek beni intihar ederken izlemek hoşuna gidiyor?" diye sordu, hâlâ huysuzdu. "Demek öyle, ha?" Rahat bir omuz silktim. "Pek sayılmaz.

Atıştırmalıkları getirdin mi?"

"Arabadalar," dedi, sesi perişan geliyordu. Dudaklarım aralandı. "Hayır. İne olduğun için onları alıp seni orada bırakmayacağım." Gözlerimi devirdim ve ondan inanmayan bir kahkaha yükseldi. "Lanet olası bir hoş geldin tabelası için boynunu riske atmayacaksın. Çok zor, ama senin yanından ayrılmıyorum. Nokta."

Düşünceli bir şekilde dudaklarımı büzdüm, bunun sıcak mı, şımartıcı mı yoksa tatlı mı olduğunu tartıştım. "Dönem mi?" Tekrarladım.

Burun delikleri açıldı. "Nokta."

"Tamam." Omuz silktim. Yüz ifadesi rahatladı. "Sanırım bu iyi bir şey o zaman. Bunu yapmak üzereyken."

"Do wh-"

Bir ıglık atarak merdivenden atladım, yüzümdeki saf sevinç ifadesini koruyamadım. Matthew ayağı kalktı, belki ruhu bir saniyeliğine bedenini terk etti ama tam da beklediğim gibi tepkisi anında oldu.

Kolları beni havada yakaladı, karnımdaki Rutter'ı daha da belirginleştiren bir rahatlıkla beni sert bir göğse yasladı.

Vücudum ona doğru bastırıldığım tüm yolları kabul ederken adrenalinin yerini sıcaklık aldı. Göğsüm onunkine yaslandı, bacaklarım beline dolandı ve iki güçlü kol beni yerimde tuttu. Ma gününe çok benziyordu ama bu sefer şok yoktu. Suskunluk ya da tereddüt yoktu. Sadece butterRies.

"Bunu hep yapmak istemişimdir," diye fısıldadım, kelimelerim dudaklarına döküldü. Matthew'un gözlerinin kahverengisinde farkındalık dans ederken, beni kollarında hafifçe zıplatarak yeniden düzenledi. Tulumumun ön cebine koyduğum papatya çenesine değdi. Yüzlerimiz o kadar, o kadar yakındı ve o anda o kadar, o kadar yakışıklı görünüyordu ki, dudaklarımdan "Gözlüklerini takmışsın" sözleri döküldü.

Ağzının kenarı seğirdi. "Sen pervasız bir kadınsın. Bana neredeyse kalp krizi geçirtiyordun."

"Yalan söyledin," diye mırıldandım, gözlerindeki ışıltı dikkatimi dağıtmıştı. "Bana neyi hatırlatıyorsun?"

"Seni en çok korkutan şey palyaçolar değil." Sesimi alçaltarak sustum. "Belli ki merdivenler."

Matthew'un kıkırdaması derin ve zengin bir sestir ve dudaklarımı sıyırdı. "Belki de öyledir," dedi, kaşları yine çatılmıştı. "Belki de seni yaralı görmektir."

Hissettiğim ne kadar eğlence varsa yok oldu, aramızdaki küçük boşluk başka bir şeyle doldu. Biraz kasvetli ama içten bir şey. Matthew beni yavaşça yere indirdi, ayaklarım yere değdiğinde çenesindeki bir kas sıçradı. Ellerinden biri belimden ayrıldı ve tulumumun ön cebinden papatyayı çıkarmaya geldi.

Yabani çiçeğı saçıma taktı. Tam kulağımın üstüne. "Güzellik ve zarafet" dediğinde, bir nefes göğsüme saplandı.

Birkaç gün önce, o gece mutfağında söylediklerimi hatırladı. Beni neyin gülümsettiğini sorduğunda. *Kır çiçekleri. Onlar güzellik ve zarafettir.*

"Yerde yatıyordu," diye mırıldandım. "Buraya kadar el arabalarından biriyle sürüklenmiş olmalı. Pek çok yaprağı eksik, mükemmel olmaktan çok uzak, ama onu orada öylece yatarken görmek beni üzdü, ben de aldım."

Matthew'un gülümsemesi yumuşaktı. "Mükemmellik öznedir."

"Bu çok güzel bir söz." Böyle düşünmesine bayıldım. Benim de öyle düşünmemi sevdim. "Zaman zaman mağara adamı gibi konuşan biri için çok açık sözlü olabiliyorsun." Erkeksi bir ton taklit etmek için sesimi alçalttım. *"Ben, Matthew. Ben, koru. Merdiven, kötü."*

"Beni suçlayabilir misin?" diye sordu başını eğerek. "Robbie'den bahsettin ve telefonumu düşürdün."

"Bunun ne alakası var-" Kendimi durdurdum. Kaşlarım çatıldı. "Robbie'yi kıskanıyor olamazsın."

Matthew'un dudakları inceldi. "O senin mu ns'ini alır."

"Herkes yapar," dedim ona. Ama zihnimin en yüksek seste patlattığı şey, *onun bunu inkâr etmediği*ydi. *Matthew kıskanıyor ve bunu inkar etmiyor.*

"Ben değil." Bir omuz silkildi. "Bilmiyorum."

Güldüm. Tam anlamıyla başımı arkaya attım ve güldüm. Matthew'un yüz ifadesi bir an için gevşedi, sonra hemen eski haline döndü. "Kilerimin çoğunu karıştırmışsın. Hem de birkaç kez. Bütün lahana cipslerimi mi? Gitti."

"Bu sadece benim alacağım anlamına mı geliyor?"

Daha fazla kahkaha beni terk etti. "Sen gerçek misin?" Yüzü hayır diyordu. Gözleri evet diyordu. "Evet, *Mattsie-Boo*, lahana cipslerimi alan tek kişi sensin." Gülümsedi. "Gerçi başka kimse sevmiyor."

"Aptallar. Hepsi," dedi, yüz ifadesi... bana çılgınca bir şey yapmak üzere olduğunu söyleyen bir şeyle aydınlanıyordu. Bir şey-

Şimdi yapmazdı.

Bobbi'nin kusursuz sarı saçları, ahırın etrafına kurulmuş olan standlardan birinden dışarı fırlamıştı. Telefonuyla konuşuyordu, eli havada geziniyordu.

"Bobbi burada," dedim tam bizi fark ettiğinde. "O da bu tarafa geliyor."

Matthew'un ifadesi sertleşti ve söz konusu kadın tam önümüzde belirlediği sırada geri adım attı.

Bobbi telefonunu kilitleyerek, "Bu bir kaos," diye duyurdu. "Etkinlik planlayıcınızı çağırmanızdır."

İçimi çektim ve yorumdan rahatsız olduğum kadar rahatsız görünmemek için bluzumun kollarını düzelttim. "Bu *organize* bir kaos. Ve ıred edilecek bir etkinlik planlayıcısı da yok. Gece yarısı çiftçi pazarımız Green Oak'ın Özel Etkinlikler ve Geçit Törenleri Komitesi tarafından düzenleniyor."

Bobbi kaşlarını kaldırdı. "Affedersiniz, ne dediniz?" "Bizim Gece Yarısı-"

"Hayır," diye araya girdi Bobbi. "Bunun bir akşam yemeği olması gerekiyordu. Bir hoş geldin partisi. Andrew için. Neden *Gece Yarısı*, *Çiftçi* ve *Pazar* kelimelerini duyuyorum?" Göz ucuyla Matthew'un dik dik baktığını hissettim, bu yüzden sesimi yatıştırıcı bir şekilde çıkarmaya özen gösterdim.

"Çünkü benden organize etmemi istedin. Bu da Green Oak'ın Andrew için düzenlediği hoş geldin partisi. Ve bizim Yeşil Meşe'mizden daha Yeşil Meşe bir şey yok.

ünlü gece yarısı çiftçi pazarı. Yani..."

Bobbi, "Demek konuştuğumuz şey bu değildi," diye alay etti. "Ajandaya eklediğim açıklamayı okumadın mı?" Sanki ezberinden bir şey söylüyormuş gibi sesini alçalttı. "*Andrew'un dönüşünü kutlamak ve düğün hazırlıklarını başlatmak için gündelik bir akşam yemeği. İdeal olarak düğün temasına uygun olmalı. Tercihen yerel bir restoranda. Alternatif olarak, kasabanın mutfağını sergileyen bir yemek servisi de olabilir. Nesnel olarak, gelinin babasının kaynaşma potansiyeli olan topluma yumuşak bir şekilde yeniden tanıtılması. Yeterince açık.*"

Yutkundum. "Korkarım biraz haydutluk yaptım."

Karanlık, çatık kaşlı gözler gergin bir an boyunca benimkileri tuttu. "Bu haydut şeyinin, ahırın neden her yere fırlatılmış bir gökkuşağı gibi göründüğünü açıklaması mı gerekiyor? Bu komiteyi kim yönetiyor? Onlarla konuşmam gerek." Yüz ifadesi sertleşti. "Roberto mu?"

"Yetki bende," dedim ona gülümseyerek. "Komitenin başkanı, başkan yardımcısı, sekreteri ve saymanıyım. Ve bence ahır harika görünüyor. Ve hey," diye ekledim, merdivenin üstündeki noktayı işaret ederek. "Andrew için bir hoş geldiniz tabelamız olacak. Ve muhteşem yerel ürünlerden yemek isteyenler için bir oturma alanı.

üretiyor, yani teknik olarak, istediğiniz neredeyse her şey burada. Bu tamamen bir bakış açısı meselesi."

Bobbi, "Benimle oynadın," dedi.

"Önce sen benimle oynadın," diye karşı çıktım biraz öfkeyle. "Bu işi benim üzerime yıktın. Willa Wang'ın önünde. Ve bana emir verilmesinden bıktım usandım. Belki de Green Oak'ta işlerin nasıl yürüdüğünü görmenin zamanı gelmiştir."

Bobbi'nin gözleri kısıldı. "Biraz etkilenmemiş olsaydım sinirlenirdim." Başını yana eğdi. "Hayır. Kesinlikle sinirlendim. Bobbi Shark'ı oynamıyorsun." Sağ tarafımdaki adama baktı. "Peki sen neden sırtıyorsun sarışın?"

"Sadece sessizce mutluyum. Kadınımın sana kışını teslim ettiğini görmek, hepsi bu."

Kaşlarım havaya kalktı. "Yaptığım şey bu değil. Kimsenin kışını ellemiyorum. Söz veriyorum."

Bobbi birkaç saniye boyunca bizi -ya da belki beni- değerlendirdi. "Tamam," dedi sonunda. "İstedğin gibi yap." Arkasını döndü. "Ben de aynısını yapabilirim."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kendime asla cadı demeye cesaret edemezdim ama bir şeylerin ters gitmek üzere olduğunu anlamanın bir yolu vardı.

Genellikle bir işaretle başlar. Önemli bir etkinlikten hemen önce kırılan yeni yapılmış bir tırnak ya da bir randevu için evden çıkmadan dakikalar önce elbisenin çekilmesi. Herkesin başına gelebilecek aptalca şeyler. Objektif olarak 1 katına çıkarılabilecek ama durup şunu sormanıza *neden* olan şeyler:

Ah, neden tüm geceler içinde bu gece? Neden şimdi?

Bu gece, ayak bileğimdeki botlarımdan birinin fermuarıydı. Lila rengindeydiler ve

yeni ve onları kot pantolon ve papatyalarla kaplı uyumlu bir hırka ile eşleştiriyordum. Bu botları özel bir gün için saklıyordum ve şanslı çiftim olacaklarına karar vermiştim. Ama biri yeni şans tılsımının fermuarını çekmedi. Bu yüzden başımı salladım, bunun o işaretlerden biri olduğunu inkâr etmeye kararlıydım. Ve sonra karnım düştü.

Hız treninden bahsediyordum, bir saniyeliğine nefesinizi kesecek türden bir düşüş. Tam olarak her zaman, her zaman bu küçük kehanetleri takip eden bir şey.

"Düşünceleriniz için bir peni," dedi Matthew, gece yarısı kurulan çiftçi pazarlarından birinden yeni aldığı kutudan bana bir ahududu uzatırken.

İç çekerek reddettim. "Büyüye inanır mısın? Juju'ya? Önsezilere? Hayaletler mi? Kader mi? Tezahürün gücü? Yeti mi?"

Matthew soruyu düşündü. "Oh, kesinlikle."

Verdiği cevap konusunda ne kadar ciddi olduğunu ölçmek için onu izledim. Dürüst olmak gerekirse, tüm bunları sadece içimdeki kasvetli duyguyu hafifletmek için eklemiştim. "Öyle mi?"

Ciddi bir şekilde başını salladı.

"Hepsi bu kadar mı? Yorum yok mu? Bunun ne kadar beklenmedik olduğu hakkında yorum yok mu?"

Yeti hakkında bile mi?"

"Sana düşüncelerini sordum," dedi soğukkanlılıkla. Bir ahududu Rying'in

ağızına gitti. "Benimle paylaşmandan neden şikâyet edeyim ki?"

Bir tane daha. "Ve eğer açıklamaları istiyorsanız," diye devam etti, çantayı titizlikle kapattı ve sanki işe başlamak üzereymiş gibi bir bakışla beni kıstırdı. "Dünya büyü olmadan sıkıcı olurdu, bu yüzden var olduğuna inanmayı seçiyorum. Büyü meselesine gelince, hayatımda en az bir kez lanetlendiğime tamamen ikna olmuş durumdayım. Önseziler yanıltıcıdır ama biz normallerin göremediği şeylerle doğrudan bağlantısı olan insanlar olmalı. Hayaletler nesnel olarak olasıdır. Kader, aksi takdirde cevapsız kalacak şeyleri açıklar. Tezahür bilimsel olarak kanıtlanmıştır. Ve Yeti de mantıklı geliyor."

Az önce ciddi bir yüz ifadesiyle kendine *normal* diyen adama göz kırptım. Şu anda birçok şey hissediyordum. Birincisi, şaşırmıştım. Ayrıca göğsümün ortasında hissettiğim o Ru ness'i görmezden gelmeye kararlıyım, sanki kalbim havalanmaya başlayacak ve ağzımdan Roat çıkacakmış gibi. Ayrıca biraz-

"İnanılmaz derecede tahrik olmuşsun," dedi bilmiş bir gülümsemeyle. Yanaklarım kızardı. "Kıçımı avuçlamak ister misin?"

Kulağa garip gelen bir kahkaha beni terk etti. "*Ne?* Kıçını tutmuyorum." Etrafıma bakındım ve Willa Wang'ın soğuk gözlerinin üzerimizde olduğunu gördüm. Andrew'un yanında duruyordu ve bu gece yaklaşmamış olmasına rağmen bizi izliyordu. Boğazımı temizledim. "Sizi şu anda bulduğunuz buluttan indirdiğim için üzgünüm ama yeti hakkında konuşmak bana pek iyi gelmiyor."

"Öyle mi?" Matthew biraz daha yaklaştı, ta ki sadece onu görebildiğim ana kadar.

Onun yakınlığı karşısında yutkundum, sonra soğuk bir yüz ifadesiyle oyunda kalmaya çalıştım. "Evet," dedim, Matthew'un omzunun üzerinden bakmak için parmak uçlarımda yükseldim. Willa, Andrew'a bir şeyler mırıldanıyor, o da başını sallıyordu. Tanrım, o kadar yabancı görünüyordu ki. Çok yabancı. Sanki kendi partisine katılmak yerine bir partiye katılıyormuş gibi. Sanki-

"Kalbimi kırıyorsun," diye mırıldandı Matthew, burnu neredeyse şakağıma degecekti.

Bedenim hareketsizleşti, zihnim sessizleşti. "Neden?" Fısıldadım.

"Çünkü ben Rirt yapmaya çalışıyorum ve sen bana dikkat etmiyorsun."

Ona bakabilmek için başımı geriye doğru eğdim. Gülümsemesi, bu sözlerin fısıldandığı derin ve boğuk ses tonuyla bir tezat oluşturuyordu. "Kalbi kırık biri için çok fazla gülümsüyorsun," dedim ona, Ru ness'in geri

döndüğünü hissederek.

Genişletin. "Yapmak istediğin bu mu? Babamın biraz garip karşılama partisinin tam ortasında? Flört etmek mi? Kıçını avuçlamamı mı?"

"Tabii ki," dedi, dudakları daha da yukarıya uzanarak. "Ben senin lancé'nim. Buradaki rolüm bu değil mi?"

Dudaklarımı yaladım. Herkes izliyordu. Green Oak'ın neredeyse tamamı buradaydı. Gece yarısı kurulan çiftçi pazarımız popülerdi ama hiç bu kadar kalabalık olmamıştı. Belki de bunun yerine yememiz gereken akşam yemeği hakkındaki değerlendirmem yanlıştı. Bu etkinliğin okul gecesinde yapılmasından her zaman şikâyet eden Diane ve Coco'nun yatma saatinin bir *pazardan* daha önemli olduğunu iddia eden Otto bile gelmişti. Kayıp olan tek kişiler, geceyi Charlotte'ta geçirecek olan Gabriel ve Isaac'ti.

Sanki kendi zihnim tarafından gerçeğe dönüştürölmüş gibi, Diane'in tiz sesi yaklaştı. Endişe içimde fokurdamaya başladı.

"Gözlerini benden ayırma," diye talimat verdi Matthew. Bakışlarım itaat edip onunkilerle buluştuğuında göğsümdeki o ipeksi his yoğunlaştı. Ve elimi kavradığuında titredim. Kolumu çekiştirerek kendi etrafında döndürdü. Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdım, ne yaptığını ve neden yaptığını merak ediyordum. O da beni her zaman gülümsetmeyi başaran o şapşal tavrıyla kaşlarını müstehcen bir şekilde kaldırdı. Sonra elimi kot pantolonunun arka cebine soktu. "Mmh," diye mırıldandı. "şimdi çok daha iyi."

Bir kahkaha attım ve gözleri eğlenceyle parladı ve... bundan biraz daha boğuk bir şey. "Senin için mi, benim için mi?"

"Umarım ikisi de."

Kesinlikle ikisi de. "Eğer Moe Dede bizi yakalarsa, beni tehdit ettiği o kocaman el ısıtıcı kutusunu bize getirecek. Zaten arabasında. Bana gösterdi. Bunu yaparak pervasızlık ediyorsun."

Matthew'un göğsünden bir kıkırdama yükseldi. "Hiçbir kuralı çiğnemiyorum." Bizim kurallarımızı. Büyükbabamınkileri değil.

Evlenmeyiz ama arkadaş kalırız. Gerekirse öpüşürüz. Dokunabiliriz.

Yutkundum. "Sanırım değilsin. Eğer elimi popona götürüyorsan bu yersiz bir elleme olamaz."

"Benim de harika bir popom var," dedi bana, gözleri gerçekten hoşuma giden bir şeyle parlıyordu. "Bazıları bunun büyülü bir şey olduğunu söyleyebilir. Bence ona daha sık dokunmalısın. Hatta olabildiğince sık. Bu yapabileceğimiz bir şey."

Gülümsememek çok zordu. Ne yaptığını ve bunu yapmasının ne kadar hoşuma gittiğini fark etmemek o kadar zordu ki. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

Başını salladı ve elimi arka cebinde tutarak bir adım daha yaklaştı. Dışarıdan bakan biri için, nişanlı bir çift olarak bir an yaşıyorduk. Adam şaka yapıyordu. Kız gülümsüyordu. Sessiz kelimeler vardı. En son dans ettikleri ve böyle durdukları, birbirlerine bu kadar yakın oldukları, burunlarının neredeyse birbirine değdiği anın hatırası.

Bana göre, bu birinin uydurduğu bir hikayeydi. Benim içinse. Bir ahırda duran, içinde kötü bir his olan bir kız ve onun her zaman yarattığı karmaşayı kontrol altında tutmak için elinden geleni yapan bir adamdı.

"Çok üzgünüm Matthew," dedim.

Bakışları endişeyle doluydu. Şok da vardı. "Ne için?" diye sordu ve sesinde hayal kırıklığı vardı. Ben de hayal kırıklığına uğramıştım. Ve stres altındayken aptalca şeyler yapardım. Belki bu da onlardan biriydi. Söylemem gerekenden fazlasını söyledim. "Josie-" Kendini durdurdu, gözleri arkama kaydı. "Bunu sonra konuşuruz."

Döndüm ve neye baktığını anladım, tam o sırada metalik bir şeyin cama çarparak çıkardığı şangırtı ahırdaki konuşmaları yarararak geçti. Standların etrafında toplanan gruplar sessizleşti, bir şeyler yemek ya da içmek için oturmuş olanların sandalyeleri dönerken sürtündü ve Green Oak'ın gece yarısı çiftçi pazarındaki her kafa gürültünün geldiği yöne doğru eğildi.

"Bobbi ne yapıyor?" Fısıldadım.

"Fark eder mi ki?" Matthew cevap verdi. "Bir taburenin üzerinde duruyor ve şu anda herkes ona bakıyor."

Bobbi boğazını temizledi. Sonra bir an bekledi. Bir ışık huzmesi canlandı ve Bobbi'nin saçından savaş botlarına kadar her yerini aydınlattı. "Zamanlamayla ilgili biraz sorun var ama bunu sonra konuşuruz Roberto," diye mırıldandı, sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. Sesi yükseldi. "Merhaba, Yeşil Meşe halkı."

Sanki kalabalığın cevap vermesini bekliyormuş gibi bir duraklama oldu. Kimse cevap vermedi.

"Sanırım seni suçlayamam," diye kestirip attı. "Saat sabahın biri ve biz

burada, bir ahırdayız, etrafımız... sebzeler ve keçi peyniriyle çevrili. Bu

tam olarak ıgılık partisi." Bir duraklama daha oldu, dudaklarının devam etmek için ayrılma şekline bakılırsa daha küçüktü. Bir keçi meledi. Tahmin etmem gerekirse Brandy. İ ekti. "Tamam, her neyse. Andrew Underwood'u Green Oak'a dönüşünde en sıcak şekilde karşıladıgınız için teşekkür ederim. Küçük bir çocukken bydg kasabaya ve on yıllar boyunca gölgelerden de olsa koruduğu ve savunduğu yere. Nefes nefese. Alkışlar, alkışlar. Şimdi sahneyi Andrew ve kasaba için çok özel olan ve birkaç söz söylemek isteyeceğini *bildiğim* bir kişiye *bırakıyorum*: Josephine Underwood-Moore. Ya da geleceğın Bayan Flanagan'ı. Eminim pek çok kişi onu şimdiden böyle ağırıyordur."

Ahırdaki her kafa bana bakmak için döndü.

Tüm vücudum gevşemişti. Sanki adım bir kavanozdan seçilmiş ve ben de bir şekilde Açlık Oyunları'nın garip bir versiyonunda haraç olarak seilmiştim. Ama bu benim adım değıldi. Benim adım Josephine Penelope Moore'du. Kısa izgi yok. Underwood yok. Ve ben geleceğın Bayan Flanagan'ı değıldim. Ben... şoktaydım. Tam anlamıyla, felç edici, taşlaştıracı bir şok.

Elimi nazikçe çekmesi ve ardından sırtımın alt kısmındaki bir ağırlık, hareket etmeye başlamadan önce aldıgım tek uyarıydı. Matthew'un kokusu duyularımı sarmaladı, bakan gözler denizinde gezinirken omzunun sıcaklığı benimkine değıdi.

Bobbi başını eğmeden önce gergin bir şekilde gülümsedi. "Neden yle görünüyor?" diye fısıldadı. "Konuşması yok mu? Planlamacı-"

Bir şekilde kenara itilmişti.

Matthew görüş alanımı işgal etti. "Bunu yapmak istiyor musun? Evet mi, hayır mı?"

Bu. Konuşma. Biraz zamanımı aldı ama başımı salladım. Alternatifi neydi? Aptal gibi görünmek mi? Her ne kadar aniden dehşete düşmüş ve gözüm korkmuş olsa da, burası benim şehrimdi. Benim toplumum. Beni seviyorlardı, bana değer veriyorlardı, bana saygı duyuyorlardı. Bir sorumluluğum vardı.

Matthew bana göz kırptı ve bu şakacı bir göz kırpma değıldi. Güven vericiydi. *Bunu yapabilirsin*, dedi bana. *Her şeyi yapabilirsin*. Bedenim tabureye doğru hareket etti. Ayakkabım kaydı. Eller beni belimden yakaladı. Matthew beni kaldırdı ve taburenin üstüne oturttu.

"I..." Arkasından gittim. Matthew aşığıda, başı kalamın hizasında, sanki

beni korur gibi duruyordu. Ama neyden? Burası Green Oak'tı. Ben onların belediye başkanıydım. Yapabilirdim.

Bu. Çok daha kötöleriyle karşılaştım. "Vay be," dedim kulağa tuhaf gelen bir kahkaha atarak. "Bunu beklemiyordum." Bobbi'nin arkadan attığı çığlık çok açıktı. "Yani, Bobbi'den kesinlikle o harika konuşmayı beklemiyordum; bunu takip etmek çok zor olacak."

Önümdeki kalabalığı inceledim, ne aradığımı bilmiyordum. Ta ki benimkine tıpatıp benzeyen bir çift mavi göze rastlayana kadar. Andrew soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Babam için bir hoş geldin yemeği düzenlemekle görevlendirildiğimde, bir parçam bu düşünceye isyan etti." Bir mırıltı yükseldi ama ben onu bastırdım. "Bir akşam yemeği nedense böyle bir şey için en iyi zaman gibi gelmedi. Açık sözlü olmama izin verirsiniz, çok fazla insanın gelmeyeceğinden biraz korktum." Andrew'un kaşları çatıldı. "Dürüst olalım, adam bir yabancı." Babamın dudakları inceldi. "Ama yabancılar bir gülümseme ve doğru miktarda çabayla arkadaşla dönüştürülebilir. Ve Andrew'un bir zamanlar evim dediği kasabayı korumak ve geliştirmek için gösterdiği çabalar göz ardı edilemez. Bu gece üzerinde durduğumuz çiftlik bunun bir örneğidir. Bobbi'nin de dediği gibi, desteği her zaman gölgelerden gelse de, bunun utanç verici bir yerden değil, kalbinin derinliklerinden geldiğine inanıyorum. İşte bu yüzden onu karşılamanın, Green Oak'ın onun yokluğunda ne hale geldiğini göstermekten daha iyi bir yolu olamayacağını düşündüm. Onun yardımıyla. Ruhumuzun bir parçası. Ve potansiyel olarak yeni bir başlangıç."

Andrew'un yüz hatlarına her zaman eşlik eden sertlik bir an için kaybolmuş gibiydi. Ve onu tanıdığım kısa süre içinde ilk kez, maskenin ardındaki adam olduğundan şüphelendiğim kişiyi gördüğümünden emindim. Şefkat gösterebilen bir adam. Nostalji. Gözleri birkaç dakikalığına da olsa duygu ve hatta umutla parlayan bir adam.

Tatmin duygusunun içimde kabarmasını engellemeye çalıştım. İlerlemeye ve bir saniye önce orada olan her şeyi -herhangi bir şeyi- yiyip bitirmeye. Ama başaramadım. Ne kadar iyi ya da kötü olursa olsun, büyük duyguları yönetmekte asla iyi değildim.

Biri alkışladı. Çabucak, daha fazla insan onu takip etti, yankılanan alkışlar bir anlığına içine düştüğüm şeyi kırdı.

Aynı nefeste Matthew'un elleri yine belimdeydi, beni tabureden kaldırdı ve Andrew öne doğru adım atarak kalabalığı zahmetsizce ayırdı

onun etrafında.

Andrew bize ulaştığında Matthew'un eli benimkini sıktı.

"Teşekkür ederim, Josephine," dedi babam, sesi ahırın içinde gürleyerek. Göz ucuyla Bobbi'nin yaklaştığını ve elleriyle bir şeyler yaptığını gördüm. Ama babam devam etti. "İyi haberi paylaşmak için bundan daha iyi bir fırsat olduğunu sanmıyorum: 1 Aralık'ta burada, Vasquez Çiftliği'nde gerçekleşecek bir törenle kızım ve Matthew'un birlikteliğine herkesi içtenlikle davet etmekten mutluluk duyuyorum."

Tüm vücudumdaki kan dondu.

Andrew sanki kendinden memnunmuş gibi kıkırdadı. "Ve düğünden önceki dört haftalık neşeli kutlamalara."

Ahır bir an için göz kırptı. Her yüzün, heyecanla alkışlayan her elin, her standın, kişisel olarak dekore ettiğim her detayın, hatta boyayıp dışarıya astığım EVE HOŞ GELDİNİZ pankartının bile yok olduğundan emindim. Her şey bir ya da iki saniyeliğine puf oldu, karardı.

Güzel, diye düşündüm. *Harika*. Her şeyin yok olmasını istedim. Elimdeki sıcaklık sıktı. Çekiştirdi. *Matthew*.

Ama onunla yüzleşmek istemiyordum, açıklama yapmak ya da teselli etmek zorunda kalmak istemiyordum. Bunu yapamazdım. Bunu kendim bile zar zor başarıyordum. Keşke... Keşke herkesin babamın söylediklerini unutmamasının bir yolu olsaydı.

Ve sanki çağrılmış gibi, her yer sessizleşti. Telefonlar ötüyor, cıvıltılar geliyordu, sonra Büyükbaba Moe karşımdaydı ve dileğimi yerine getiriyordu.

"Josie," dedi.

Midem bulandı. Tıpkı fermuarın koptuğu zamanki gibi.

"Bir video var," diye açıkladı büyükbabam. "Düğününüzün." Elindeki akıllı telefonu fark ettim. "Greg'e."

Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu.

Ne demek istediğini çok iyi anladım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gençken annemin dolabından hiç alkol kaçırmazdım. İlk gençlik yıllarımın bir noktasında beni oturtmuş ve sarhoş olmayı denemek istediğimde ya da merak ettiğimde yanımda olmayı tercih edeceğini söylemişti. O Şükran Günü şarabı denedim ve Büyükbaba Moe'nun viskisini yudumladım. İkisini de sevmedim,

Ve o gün bazı arkadaşlarımın dilinizde kötü bir tat bırakan bir şey için ceza alma riskini göze aldıkları için deli olduklarını düşündüğümü hatırlıyorum.

O zamandan beri işler kesinlikle değişmişti.

Yirmi dokuz yaşındayken, evdeki tek içkiyi içtiğim için kendimi ceza almaktan çok daha kötü bir risk altında buldum: bir şişe roze. Büyükbabam Moe'ya felç geçirdikten sonra verdiğim plasebo şarabı değil, gerçek şarap. Saklamak niyetinde değildim ama Takas'ı yaptıktan sonra bir şekilde kaybolduğunu fark edince, onu çamaşır odasında, büyük deterjan şişesinin hemen arkasında tutmaya karar verdim. Çünkü gizli bir zula, kazara bile olsa, her zaman işe yarardı.

"Josie?" Büyükbaba Moe odasından seslendi ve beni koridorun ortasında durdurdu, arkamda roze vardı.

"Evet?"

"Hâlâ ayakta

mısın?" "Evet."

"Ben de uyuyamıyorum," diye itiraf etti.

Göğsümdeki tüm alanı kaplayan o kurşun topunun ağırlığı iki katına çıktı. "Biliyorum."

Bir duraksama oldu ve ben tam olarak ne söyleyeceğini biliyordum. "İyi olduğuna emin misin?" Dikkatli bir duraklama daha. "Konuşabiliriz. Sana kızarmış peynir yapabilirim."

Parmaklarım şişenin boynunu sıkıca kavradı. "Ben iyiyim," diye yalan söyledim. "Ayrıca saat sabahın ikisini geçti. Izgara peynir için biraz geç."

Sessizlik, hareket etmeye başlamama yetecek kadar uzun sürdü. Ama sonra büyükbabam dedi ki, "Seni seviyorum tatlım. Bana ihtiyacın olursa seslen, tamam mı?"

Boğazımdaki yumrunun içinden konuşmam bir saniye sürdü. "Ben de seni seviyorum!
İyi geceler."

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra hiç vakit kaybetmeden yatağın ortasına çöktüm ve şişeyi komodinin üzerine yerleştirdim. Hâlâ açmak isteyip istemediğime karar vermemiştim ama biraz daha yaklaştırdım. Her ihtimale karşı.

Yatak başlığına yaslandım ve önümdeki krem rengi duvar kağıdına göz kırptım. Sonra yıllar önce bir gün çizdiğim ve beni gülümsettiğinden asla kapatmadığım güneşe baktım.

Bu gece öyle olmadı. Beni tam tersi yaptı ve bunun nedenini irdeleyecek yüreğim yoktu.

Düşünmek istemedim. Boş olmak istedim. Uyuşmak. Duygularımı bastırmadan cansız bir nesneye dönüşmek. Bir vazo olabilirdim. Rowers'ı tutabilirdim. Bir odaya neşe getirebilirdim. Sarkması ve büzüşmesi gereken bir şeye son hayat kırıntısını üflerim.

Bu düşüncenin tadı damağımda kaldı. Hoşuma gitmiyordu ama sarkmak ve pörsümek her şeye rağmen benim için bir kader gibi görünüyordu. Ülkenin yarısının izlediği klipten bir kare zihnimde vals yaptı ve başımı iki yana sallayarak bir scoI ile onu uzaklaştırdım.

Yanlışlıkla yatağımın ayak ucuna yığılmış olan kitap yığınınca baktım. Ürkütücü bir gerilim, 2000'lerin tüm dedikodularını vaat eden bir pop yıldızının otobiyografisi ve okumak için can attığım birkaç baharatlı aşk romanı. Şu anda bunların hiçbirisi bana hitap etmiyordu. Tam olarak ürkme havamda değildim, dedikodu kesinlikle olmazdı ve romantizm... şu anda önceliklerimin en sonuncusu olmalıydı.

Bakışlarım şifonyerime kaydı. Telefonumu kilitlemeye karar verdiğim üst çekmeceye. Bir sürü mesaj, düşünmek istemediğim şeyleri hatırlatan bir sürü mesaj, iyi olup olmadığımı soran bir sürü insanla dolup taşıyordu. Değildim ve bu konuda konuşmak istemiyordum. Bunu hiç yapmamıştım. Hiç yapmamıştım. Bir darbeden sonra geri çekilmesi gereken biri değildim. Annemin vefatından sonra bile, hele de evleneceğim adamdan kaçtıktan sonra hiç.

O durumlarda, sevdiğim insanlar bana ihtiyacım olan rahatlığı sağladı. Ama bu gece değil. Bu gece büyükbabamın üzüntüsünü görmek istemedim. Ya da Adalyn ve Cameron'ın endişelerini duymak. Babamın ve Bobbi'nin hayal kırıklığını.

Matthew'la yüzleşmekte bile zorlanıyordum. Büyükbabam bize videoyu gösterdikten sonra yüzündeki endişe ve korumacılıkla mücadele ediyordum. Buraya geldikten sonra Lazy Elk'e geri dönmeyi kesin ama sessiz bir şekilde reddetmesi. Kalmak istemişti, bunu gözlerinde görmüştüm. Tüm bunların onu da bunalttığını görmüştüm.

Matthew ona sormamı beklemişti. Aptal değildim ama gitmesine izin verdim.

Neden kalıyorsun?

Bu gece kontrol edilmek istemedim. Utanmadım ya da mahcup olmadım. Sadece çirkin hissediyordum. İçimde. Tamamen yanlış. Sanki derimden sürünerek çıkmak ve kapımın dışındaki dünya yok olana kadar yatağımın altına saklanmak istiyordum.

İçimden bir iç geçirdim ve bakışlarım tekrar çekmeceye kaydı. Matthew mesaj atmış mıydı? Aramış mıydı? Evde, gelinlikle koridorda ilerlerken, arkamda soluk soluğa bir düğün partisi ve şok olmuş bir damat bıraktığım videoyu tekrar tekrar izliyor muydu? Sandalye denizini ayıran kadifemsi halıda koşarken kendimi kaybettiğimi anlayabilir miydi? Nihayet sorunlarım olduğunu fark ediyor muydu? Darmadağın olduğumu mu?

Bunu kim yaptı ki? Hastalıkta ve sağlıkta sevmeye söz verdiğiniz birinden olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşın. Hayatının geri kalanı için.

Biliyordum. O da biliyordu. Matthew biliyordu. Herkes biliyordu. Ama bunu izlemek farklıydı. O zaman inkar edilemez oldu. Taşa yazılmıştı.

Ugh. Venüs geri mi gidiyordu? Bu yüzden mi kendimi bu kadar iğrenç hissediyordum, bu yüzden mi geçmişteki tüm ilişkilerim hiç olmadıkları şekilde alevlenmişti?

Banyo yapmalıyım. Evet. Saat sabahın ikisinde yeni bir enerji dalgasıyla banyoma yöneldim ve suyu açtım. Mümkün olduğunca sıcak olsun ki buhar tüm kötü düşünceleri temizlesin. Banyo kutumu raftan kaptım ve mükemmel tarifi hazırlamaya başladım. Lavanta banyo bombası. Yabani dut tuzları. Nane esansiyel yağı. Küvet doldu ve ben nefis kokuların, atmosferdeki değişimin, aynanın buharının tadını çıkardım.

Oh. Roze.

Komodinden şişeyi kaptım. Ve şifonyerimin üstünden bardak görevi görecek pembe bir kupa. Arkamı döndüm.

Ayaklarım beni durdurdu, Roor'a yapıştım. Telefonum şifonyerin içindeydi.

Kendime gitmemi söyledim. Banyoya gir. Ama cazibe çok güçlüydü ve iradem her zaman çok zayıftı, merak tarafından kolayca alt edilebiliyordu. Bu yüzden telefonumu saklamıştım. İçimi çektim. Omuzlarımı dikleştirdim. Geri döndüm. Göz açıp kapayınca kadar telefon elimdeydi.

Bakışlarım bildirimler denizindeki tek bir isme takıldı. Üzerine dokundum. Kendime engel olamadım.

Uyanık mısın?

Düşünceli bir şekilde dudağımı çiğnedim. Sadece birkaç dakika önce mesaj atmıştı. Beni rahat bırakmaya mı çalışıyordu? Bu yüzden mi sadece şimdi mesaj atmıştı? Bu yüzden mi herkes gibi iyi olup olmadığımı sormuyordu?

"Tanrım, Josie," diye mırıldandım, bunu durdurarak. Başım ağrımaya başlamıştı.

Metni görmezden gelebilirdim. Şu anda yapılacak en mantıklı şey buydu. Sonra banyo, sonra da uyku. Telefon elimde, banyoya geri döndüm, şişeyi ve telefonu küvetin yanında tuttuğum yan sehpaye koydum ve soyundum. Kararımı vererek içeri girdim: Cevap vermeyecektim. Haşlayan sıcak suyumda ıslanacak ve tüm bu esansiyel yağların her şeyi eritip yok etmesine izin verecektim. Matthew'un mesajı da dahil.

Telefonumun ekranı aydınlandı. Baktım.

Tak tak.

Elimi küvetten çıkardım ve telefonumu kaptım.

Uyu hadi.

Önce sen.

Bu çok saçmaydı. O çok saçmaydı.

Meşgulüm. Ne

yapıyorsun? Banyo

yapıyorum.

Blöfünü görüyorum.

Bir scoI ile bir fotoğraf çektim, sahte olmadığını anlaması için ayaklarımın sudan dışarı baktığından emin oldum ve gönderdim.

Üç nokta ekranda o kadar uzun süre dans etti ki, yanıt olarak tam bir paragraf alıp almadığımı merak ettim. Ya da belki hiçbir şey.

Geliyorum.

Doğrudum, ani hareketimle su sıçradı.

Ne? Hayır. Neden?

MATTHEW: Çünkü beni okumaya bıraktın. Çünkü içiyorsun. Çünkü endişeliyim. Çünkü "Kim var orada?" diye sormadın ve bu bana gerçekten iyi olmadığını söylüyor. Çünkü bu gece seninle kalmamı istemedin.

İçimdeki her şey yumuşadı, eridi, kırıldı. *Çünkü bu gece seninle kalmamı istemedin.* Ve suya geri dönüp derin bir nefes almaktan başka seçeneğim yoktu.

Özür dilerim.

Seni okumaya bırakmak istemedim.

Ama arabanın anahtarlarını bırakıp yatağa girebilirsin. Büyükbaba bu saatte eve gizlice giren bir çocuk yakalarsa, yapacaklarından ben sorumlu olamam.

Ben senin nişanlınım.

Erkek değil.

Cevap vermedim. Hemen değil. Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Gözlerim belirli bir kelimeye takılmışken ve böyle hissederken olmazdı.

Tak tak.

Nefesimi tuttum, bekledim. Mesajı geldiğinde gülümsedim, biraz rahatlamıştım.

Küçük bir şeydi, muhtemelen üzücü de bir şeydi, ama yine de bir erteleme gibi hissettirdi.

Kim var orada?

Dwayne.

MATTHEW: Dwayne kim?

Dwayne şarap ve küvet, boğuluyorum! Glug glug.

Bu beni pek rahatlatmadı.

Kıkırdadım. Oldukça komik olduğunu düşündüm. Ama geldiği gibi gitti, hem duygularım hem de gülümsemem yok oldu ve beni... aynı yerde bıraktı.

Bu gece garipti. Özür dilerim.

Özür istemiyorum ya da özre ihtiyacım yok Josie.

O zaman ne istiyorsun ya da neye ihtiyacın var?

MATTHEW: Duymaya hazır olmadığınız bir şeyi istemeyin.

Bu iyi bir cümle. 😊 Biraz seksi. Sonunda fark

ediliyorum, yaşasın. Ben seni hep fark ettim

Matthew.

Cevabının gelmesi birkaç dakika sürdüğünde, bunu geri almak isteyerek küvette yer değiştirdim.

Konuş benimle, Mavi Bebek. Lütfen?

Bu lakap beni hazırlıksız yakaladı. Sanki onu görüyor, bu sözleri söylediğini duyuyor gibiydim. Gözlerinin kahverengisinde parlayan o endişe

Karardı, tıpkı bu gece olduğu gibi. Yazmaya başladım ve birden duramadım.

Konuşmak istemiyorum. Eve geldiğimde telefonumu çekmeceye kilitledim çünkü benden açıklama isteyeceğinden korktum. İyi olup olmadığımı soracaktın. Nasıl hissettiğimi. Ama şu anda nasıl hissettiğim önemli değil. Büyük olayların içinde değil. Yani şu anda düşünmek istediğim şey bu değil. Çünkü o zaman başka her şeyi düşünürüm. O gün neden kaçtığımı ya da korkakça davranıp her şeyi mahvettiğim diğer tüm zamanları, tıpkı şimdi her şeyi mahvediyor olabileceğim gibi ve elimde hiçbir şey kalmayacak. Hiç kimseyle. Yani hayır. Konuşmak istemiyorum. Yarın mutlak bir enkaz olduğumu inceleyeceğiz. Beni başka bir gün düzeltebilirsin. Ama bugün olmaz. Bu gece olmaz. Ve bana böyle Mavi Bebek dedikten sonra olmaz.

Josie.

Sen önemlisin.

Ben varım.

Ve seninle ilgili düzeltmek istediğim hiçbir şey yok.

Seninle ilgili düzeltilmesi gereken hiçbir şey yok.

Ekrana baktım. Kalbim küt küt atıyordu. Kulaklarımda çınılıyordu. Göğsümün yükselip alçalmasına neden oluyordu. *Kabarıyor*. Kalbim küt küt atıyordu ve bunu bana söylediğine inanamıyordum.

Kes şunu. Bana iyi davranma.

Kızgın olmamı mı istiyorsun? Çünkü kızgınım ama sana değil. Benden saklanmana gerek yok. Seni bu şekilde hissettiren her şeyi anlat bana. Sonra konuşuruz dediğimde ciddiydim. Ve bunu hiçbir şey olmadan önce söyledim. O videonun bir önemi yok.

Tabii ki önemli.

Benim için önemli değil. Şu anda önemli olan tek şey sensin.

Şu anda önemli olan tek şey sensin.

Kafamın içinde yarattığı kargaşaya, göğsümdeki enkaza anlam veremeyerek telefona göz kırptım. Ve bir kez daha, 1ngers'ım

Ekranın üzerine uzandım ve bir kez daha konuşuyordum, tıpkı onun istediği gibi. Tıpkı istediği gibi.

Keşke bunu söylemeseydin. Keşke... Yaptığımız şeye geri dönebilseydik. Nasıl yapacağımızı bildiğimiz şeye. Kurallarımıza. Anlamsız şakalar. Dokunmak ve bunun hiçbir anlamı olmaması. Sen, sihirden bahsediyorsun ya da kıcını okşamamı istiyorsun. Keşke flört edip dikkatimi dağıtmak isteseydin, yüzümü kızartan şeyler söyleseydin ya da ne bileyim, sırf aklımı dağıtmak için çıplak bir şeyler isteseydin.

Çıplaklar. Şakalar. Dikkat dağıtıcı. Benim pis ağzım. Benden tek istediğın bu mu?

Hayır. Yapmadım. Yakınından bile geçmedim. Bunu neden yazdığımı bile bilmiyordum, sadece ona ihtiyacım vardı. Matthew'a. Aptal ya da Rirty olduğu için değil, açıklayamadığım bir şekilde ona umutsuzca ihtiyaç duyduğum için. Çok yaklaşırsam onu kaybetmekten korkmama neden olan bir şekilde. Çok hızlı. Eğer ona biraz fazla verirsem. Beni o aptal videoda o kadar kötü bir anımda görseydi. Ama haklıydı. Duymaya hazır olmadığım şeyler vardı. Ya da belki de bunları itiraf edecek kadar cesur değildim.

Belki de öyle.

Bunu mu demek istiyorsun?

Hava şimdi ciğerlerime girip çıkıyordu. Tenim, suyun sıcaklığıyla ya da her yere yapışan buharla ilgisi olmayan bir nedenden dolayı yanıyordu.

Bunu mu demek istiyorsun Josie?

Kalbim hızını ikiye, üçe katladı.

Evet.

Telefonum elimde vızıldadı. Matthew arıyordu. Açtım.

"Merhaba," diye seslendim hatta.

Matthew'un cevabı hemen geldi, sesi gecenin sessizliğinde derin ve samimiydi. "Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Yutkundum. "Matthew-" "Ne

kadar şarap içtin?"

Gülüşüm tuhaftı. Boğuk. Gerçek bir kahkaha değildi. "Yok." İç çekişi derin ve rahatlatıcıydı. Biraz da üzgün.

"Ben çok-" Ben başladım.

Ama sözümü kesti. "Özür dilemeyi bırak. Üzgün değilim. Senden değil." Dudaklarım bir soruyla aralandı ama o yine benden önce davrandı. "Bana ne giydiğimi sor, Josie."

Tenim daha da ısındı. Tereddüt ettim. Sadece bir an için. Ama bunu ben istemiştim, değil mi? Dikkatimi dağıtması için ona yalvarmışım. Suçluluk duygusu filizlendi. Bana zaten çok şey vermişti ve ben-

"Bana ne giydiğimi sor, Mavi Bebek," diye tekrarladı. Sesi değişmişti.

Biraz hafifledi. Daha kolay. "Cevabımı beğeneceksin, söz veriyorum." Suçluluk duygusu azalmaya başladı. "Ne giyiyorsun?"

"Eşofman. Gömlek yok," diye cevap verdi. Hızlı. Özenle. Nabzım hızlandı. "Daha fazlasını sor."

"Yatakta mısın?"

"Evet. Daha fazla."

Yumuşak bir nefes aldım. "İçeride mi yoksa yorganın üzerinde mi?" "Oturuyorum, sırtımı yatağımın başlığına dayadım, yorgan ayaklarımın altında."

Mırıldandım. Güzel bir görseldi. Hoşuma gitti. Biraz fazla. "Gözlüklerin takılı mı?"

Matthew'un boğuk kahkahası hattan geldi, ses kulaklarımda kıvrıldı, beni rahatlatı ve özel bir parçamı uyandırdı. "Bu bilmem gereken bir sapkınlık mı?"

"Belki," dedim ona, yumuşak bir sesle.

Bir duraklama oldu ve sesli bir yutkunma duyuldu. "Bana ne gördüğünü söyle."

"Dizlerim," diye cevap verdim. "Sudan dışarı bakıyorlar. Pembe olan. Ve baloncuklar var."

"Peki sen ne kokuyorsun? Eminim güzel bir şeydir."

"Uçucu yağlar. Lavanta, çilek ve nane."

Mırıldandı, sesi takdire değerdi ve... başka bir şeydi. Küvette yer değiştirmeme neden olan bir şey. Beklenti omurgamdan yukarı tırmanmaya başladı. "Teninde ne hissediyorsun Josie?"

"I..." Dudaklarımı ıslattım. "Her şeyi hissedebiliyorum." Beni cesaretlendirmek için bir mırıltı daha çıkardı. "Omuzlarıma ve yüzüme yapışan buharı ve teri. Kollarımda ve göğsümde patlayan kabarcıklar. Bacaklarım... hareket ettiğimde kayganlaşıyor."

"Hoşuna gidiyor mu?" diye sordu, sesi kulağımı gıdıklıyordu, o kadar derindi ki. "Tüm o harika şeylerle doldurduğun küvetin içine girdiğinde?"

"Evet," diye cevap verdim ve Tanrım, kanımın artan bir ritimle pompalandığını, yüzüme doğru yükseldiğini, ayaklarıma doğru düştüğünü hissedebiliyordum.

"Ellerin nerede Josie?"

Midem bulandı. "Biri telefonu tutuyor. Diğeri suyun içinde." "Tam olarak nerede? Bana tarif et. Kalçada mı? Göbeğinde mi? Göğsünde mi?"

Yutkundum, göz kapaklarım hışırdayarak kapandı. Bunu gerçekten yapıyorduk. İstedğim şeyi yapıyordu ve geçmek üzere olduğumuz çizginin yakınlığı, bilgisi beni... nefessiz bırakıyordu. Heyecanlandırdı. Tereddüt ettim. "Matthew," diye fısıldadım. Bu kadar. Hepsi buydu. Onun adı.

"Nerede," diye tekrarladı. Bir talep. Tüm şüpheleri yok etti. Neredeyse tamamen. Aynı zamanda ondan daha fazla talepte bulunmasını istememe neden oldu. Nasıl tutacağımı bilmediğim dizginleri ele almasını. "Gözlerini kapat," dedi ve bir şekilde tahmin ettiği gibi. Biliyordum. Beni okuması. Telefonda bile, neredeyse ağlamak istememe neden oluyordu. Gülmek. "Şimdi."

Göz kapaklarım kapandı ve başımı küvetin arkasına yasladım.

Sanki beni görebiliyormuş gibi gergin bir ses çıkardı. İtaatkar. Gözleri kapalı. "Şimdi söyle bana, elin nerede Mavi Bebek?"

Mavi Bebek. "Kalçamda."

"Bu konuyu açmanı istiyorum," diye talimat vererek benden bir nefes çekip çıkardı. "Bunu yapabilir misin?"

"Evet," diye fısıldadım. "Nerede?" Kırık bir nefes daha bıraktı beni.

"Nasıl? Ben-" "Yavaşça vücudunuzdan yukarı doğru sürükleyin, parmak uçlarınızın bir çizgi çizmesine izin verin.

Tenini. Kalçanıza, göbeğinize kadar, göğüslerinizin kabarıklığında durun."

Talimatlarının netliği, sesindeki sertlik ve bunları duymaktan ne kadar hoşlandığım kanımı kaydattı. Elimi inanılmaz derecede yavaşça sürükleyerek hareket ettim, her dokunuş, ürperti ve okşama, gözlerim kapalıyken ve Matthew'un nefesi kulağımdayken iki kat daha güçlü hissettiriyordu.

"Orada mı?" Matthew sordu ve ben de yumuşak bir mırıltıyla başımı salladım. "Güzel. Şimdi göğsünü eline almanı ve sana kendini iyi hissettirecek her şeyi yapmanı istiyorum Josie. Küçük bir inilti duymak istiyorum. Bana bunu verebilir misin?"

"İstiyorum. Deneyebilirim," diye mırıldandım, ama denediğimde... "Sorun ne?" Matthew sordu.

"Bence bu kısmı atlamalıyız," dedim, ne yapacağımı ya da nasıl yapacağımı bilemeden. "Bu-"

"Ne yapacağımı duymak ister misin? Eğer orada seninle olsaydım? Senin değil de benim elim olsaydı?"

"Evet."

Alçak bir homurtu onu terk etti. "Ağzımla çenenden başlardım. Sadece hızlı bir ısırık.

Dişlerimin bir sıyrığı." Bir duraklama. "Bu herhangi bir kuralı çiğnemek sayılmaz." Dudaklarım evet ya da hayır diye ayrıldı, emin değildim.

"Sonra onu aşağıya doğru sürüklerdim," diye devam etti, hayali çizgiden aşağıya doğru bir ürperti kıvrıldı. "Boynun boyunca, köprücük kemiğini ısırarak, göğsündeki her santim deri karıncalanana ve o meme uçları bakışlarımın altında sertleşene kadar."

Kanım aşağıya aktı, toplandı, birikti, ihtiyaçla dolup taşıtı. Kalçalarım sıkıştı. "Bu hoşuma giderdi."

"Mesela, ha?" diye sordu garip bir sesle. "Ya dudaklarımı o görkemli tepenin üzerine kapatsaydım? Sadece birazcık. Yeterince. Sadece titreyene kadar. Sen de ister miydin?"

Elim onu takip ederek yukarı doğru hareket etti. Onun olduğunu hayal ederek. "Evet."

"*Evet*, tam orada, sadece sen bunu söylediğinde başımı kaldırıp yüzünü izleyebildim." Bu düşünce beni boğuk bir nefesle terk etti. "Bunların her birini yumuşak bir çimdikle ödüllendirmek, biraz daha fazlasını istemek."

Kelimeler, zihnimde çizdikleri, elimin hissi, boğazımdan bir inilti çıkardı.

Matthew bir kahkaha attı. "Bu fikir beni de öldürüyor, tatlım. İhtiyaç beni çıldırtıyor."

Bunu istediğimi fark ettim. Matthew'un ihtiyaçtan çıldırmasını istiyordum. Vücudum aynı dürtüyle ağrıyordu. Sesindeki açlık.

"Devam et," diye homurdandı, arka planda giysiler hışırdıyordu. "Kendini iyi hissettirmeyi bırakma Josie. Ben olsam böyle yapardım. Seni gittikçe uçurumun kenarına yaklaştırırdım. İkimizi de daha fazlası için çaresiz bırakırdım."

Ciğerlerim sert bir nefes çıkardı, hareketlerim itaatkârdı, ihtiyacım artıyordu. "Matthew?"

"Ben buradayım."

Ama o değildi. Ve bu çok adaletsiz hissettirdi. "Ben-" İçimde bir şey kıvrıldı. "Daha fazlasına ihtiyacım var. I-"

"Elini aşağı çek."

Benden bir inilti kaçtı.

"Tam bacaklarının arasına. Bunu benim için yap." Sesindeki emir beni harekete geçirdi, itaat ettim, elimin aşağı kaymasına izin verdim, tam da tüm o nabız gibi atan ihtiyacın dönüp toplandığı yere. Parmaklarımın ucu kalçalarımın tepesine değdi ve sert bir nefes aldım. "Orası yeri değil," dedi Matthew. "İhtiyaçtan kıvrandığını duymak istiyorum. Benim için tekrar dene."

İhtiyaçtan kıvranmak. O burada olmadan mı? Bana dokunmadan mı? "Oraya geleceğim," dedim ona, elimi kıvrımlarımın üzerinde geçici olarak gezdirerek, "Seni duymak istiyorum-"

"İyi bir kız olacaksın ve bu inlemeler için çalışmama izin vereceksin."

Karnım dönmeye başladı, kasıklarımın altındaki titreşim iki katına çıktı.

İnledim. "İşte bu iyi bir kız."

Aman Tanrım.

"Şimdi biraz daha hızlı," diye talimat verdi. Sesi bir kenar aldı ve daha hızlı hareket ettim, kumaş ru ing'i duydum. Matthew homurdandı. "Seni kurtaracak olan benim. Anladın mı? Benim sesim. Dokunuşumun fikri."

Parmaklarımın hareketi daha kararlı bir hal aldı, birbiri ardına sert daireler çizmeye başladım. Daha hızlı hareket ediyordu. Bu şekilde beni daha da yaklaştıracığını biliyordum. Tam da onun istediği gibi.

"Evet mi hayır mı

Josie?" "Evet."

Matthew, "Şimdi bana istediğimi ver," diye emretti ve oğlum, sesinin kırılma şekli beni kenara biraz daha yaklaştırdı. "O 1ngers'ı içeri sok," dedi.

talimat verdi. "İkimizi de iyi hissettir."

Parmaklarım içeri süzüldü, dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti döküldü.

"O lanet ses," diye homurdandı. "Bunun için neler yapmazdım. Yaptığım şeyler, Josie. İstersen yapacağım şeyler."

"Matthew?" Yanaklarımdan yandığını, vücudumun inanılmaz derecede ısındığını, su sıçramasının sesini hissederek seslendim. "Aman Tanrım. I-" Sözlerim kesiliyor, ihtiyaç artıyor, tırmanıyor, yükseliyor, çok fazla geliyor.

"Devam et," diye homurdandı, yutkunduğu havanın arasından bir inilti kaçtı. "Biraz daha derine it." Yüce İsa, kendini mi okşuyordu? Oh Tanrım-Matthew yine homurdandı. "Dokunmak iyidir, değil mi Josie? Hiçbir kural çiğnenmiyor, şimdi bana ihtiyacım olanı ver. Bırak. lancé'ne küçük bir çılgılık at. Dünyayı kimin yok ettiğini söyle bana."

Nişanlarınıza küçük bir çılgılık atın.

Lanet olası dünyayı kimin yok ettiğini söyle bana.

Vücudumu saran gerginliğin kırılmasını sağlayan şey buydu, hepsi, hepsi birden. *Adımı söyle.* Göz kapaklarım hışımla kapandı ve üzerimdeki o sıcaklık dalgası çöktü.

"*Matthew,*" diye bağırdım, spazmlar vücudumda dolaşıyordu. Aman Tanrım. Oh adamım. Rying yapıyordum. O kadar çaresizce geliyordum ki-

"*Josie?*" diye bir ses geldi.

Tüm vücudum titredi, ellerim havaya kalktı.

Elimde gevşek duran telefon kaydı ve suya düştü.

"*Hayır!*" Bağırdım.

"Josie," diye tekrarladı Büyükbaba Moe. "Orada bir sorun mu var?"

Her şey iyiydi. "Her şey yolunda!" Telefonumu sudan çıkararak bağırdım. Ekran siyahtı. Kahretsin. Lanet olsun. "Banyo yapıyorum," diye açıkladım, küvetten atlayıp cihazı bir havluya sararak. "Ben... rahatlıyor muyum?" Başımı salladım. "Rmatif. Rahatlıyorum. Neden?"

Bir süre sessizlik oldu. "Konuştuğunuzu duydum."

"Kendi kendime konuşuyordum," diye cevap verdim çabucak. Gözlerimi kısarak kapattım ve sessizce küfrettim. "Abuk sabuk. Şarkı söylüyordum." *Şarkı söylemek mi?* "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Büyükbaba Moe homurdandı. "Sadece seni kontrol ediyordum. Kapının altında ışık gördüm."

Bir nefesle sarktım. "Ben iyiyim."

"İyi olduğuna emin misin?" Büyükbaba Moe ısrar etti. "Olacağım," diye itiraf ettim.

Belki de telefonumu hayata döndürüp Matthew'a mesaj attığımda, o paniğe kapılıp öldüğümü düşünmeden önce, az önce bana rehberlik ettiği inanılmaz orgazmın kurbanı olmuştum.

Ya da belki de hiç iyi olmazdım.

Matthew'la az önce ne yaptığımızı fark ettiğimde değil.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Sana ne oldu, Josie Girl?"

Bakışlarımı göğsüme dayadığım kâsedan jartiyerli adama kaydurdım. "Yumurta aklarım. Açılmıyorlar."

Büyükbaba Moe kaşlarını çatı. "Boz ayı gibi ses çıkarmanın nedeni bu mu?"

Hayır. Ama aynı zamanda evet. "Şovun bitti mi?" Kolumun kırbaçlama hareketlerini yeniden başlatarak homurdandım. "Tiramisu, sözde hırıltıdan da anlayabileceğin gibi, *henüz* hazır değil. Şimdi sakıncası yoksa..." Başımla kapıyı işaret ettim.

"Bir gece buzdolabında dinlenmesi gerekmiyor mu?"

Gözlerimi ona diktim, bileğimin hareketleri agresifleşti. Böyle olması gerekiyordu, evet. "Buna ben karar vereceğim."

Büyükbaba etkilenmemiş görünüyordu.

"Ama-" "Aması yok," diye tısladım.

"Josie-"

"Ben Bir'im. Ben-"

Ayağını yere vurdu. "Kendine zarar vermeden önce o çırpıcıyı kaldır kızım!" Kolum durdu. Nefes nefese kalmıştım. Sarsılıyordum. Tıpkı üç gece önceki gibi,

Hayır. Kesinlikle olmaz. Bunu düşünmüyordum. Şimdi değil ve tercihen Büyükbaba Moe varken değil. "Çırpma telimin kontrolü tamamen bende," dedim nefes alış verişimi azaltarak. "Ve bu arada hayatım da. Bin üç yüz kırk sekizinci kez iyi olup olmadığımı sormadan önce. İyiyim. O kadar iyiyim ve o kadar kontrollüyüm ki komik bile değil. Ve bu yumurta akları tabi olacak, hükmedilecek ve... Cehennem gibi harap olacak. Zamanla. Göreceksiniz."

Büyükbaba Moe'nun ifadesi yumuşadı. İçinde acıma yoktu, sadece endişe vardı. Bu da beni rahatlatmadı, gerçekten. Büyükbabamı yaptıklarımla meşgul etmemeye ve incitmemeye çalıştığım bir kişi daha yapmıştı. Ya da Andrew'un duyurusu hakkında ne hissettiğimi göstermek için. 1 Aralık hakkında. Düşün.

Sadece büyükbabamdan son üç gündür kaçamıyordum.

"Etrafına bak tatlım," dedi. Ben bakmadım. *Etrafımın* nasıl göründüğünü çok iyi biliyordum. Yine de devam etti, "Mutfak darmadağın. Bir santimlik bir yüzey bile kadın eli, kakao kasesi, kakao tozu ya da yumurta sıçramasıyla kaplı değil. Bu sadece tiramisu. Çok daha ayrıntılı tarifler yaptın ve kolay görünmesini sağladın. "Croquembouche'u hatırlıyor musun?"

İçime çektim. "Bu *sadece* tiramisu değil. Bayan Ingers'ı pişirdim. Sıfırdan. İç malzemesi için Josie's Joint'ten özel fasulye getirdim. *Ülkede* bulabildiğim en kaliteli mascarpone'u kullanıyorum ve beyazlarını elle çırpıyorum. Ben-"

"Hala croquembouche değil."

"Croquembouche' demeyi kes."

Büyükbabanın burun delikleri açıldı. "Hayır.

Croquembouche." "Büyükbaba-"

"Croquembouche," diye

tekrarladı. Yüce İsa.

"Dayanılmazsın."

"Ve sen de huysuzsun," diye işaret etti. "Sen bir *krankembouche'sun*."

Dişlerim gıcırdadı. "Sen 1 ve

misin?" "Keşke," diye

homurdandı.

Ve tam o anda bana Matthew'u o kadar çok hatırlattı ki, sinirlerimin bozulduğunu hissettim. Çünkü Matthew'u düşünmek bana bunu yapıyordu. Diğer her şeyin eriyip gitmesine neden oluyordu. Ki bu iyi bir şey değildi. Şu anda değil. O gecedan sonra olmaz.

Büyükbaba dudak büktü. "Benim şovumdaki aptallar gibi davranıyorsunuz. Ama sizi izlemek artık eğlenceli değil. Bu noktada sadece acı verici."

"Tanrım, teşekkürler," diye mırıldandım. "Ve endişelenme. Etrafta dolaşp rastgele erkeklere uzun saplı güller verecek değilim." Beynim *bunu zaten bir şekilde yaptığımı söyledi*. Bu düşünceden fiziksel olarak kurtulmak için başımı sallamak zorunda kaldım.

Omuz silkti, ikna olmamıştı. "Bu şey kafanı karıştırıyor. Tiramisu, aynı zamanda video ve lanet olası düğün. Bundan hoşlanmıyorum."

Kaseyi ve çırpıcıyı yere bıraktım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Kafamı karıştıran bir şey yok," diye yalan söyledim.

Belki orgazm dışında. Ve 1ne, bir aydan kısa bir süre kalmış bir düğün günü. Ve internetin 10 saniyelik bir klip yüzünden çılgına dönmesi. Ve Andrew, ve Bobbi, ve Willa Wang ve- Belki de büyükbabam haklıydı.

"Kilerde ne var o zaman?"

Alay ettim. "Kiler malzemesi."

"Öyle mi?"

Gözlerimi ona diktim. Şu anda kilerdeki raflardan birinde neyin asılı olduğunu biliyordum. Sadece neden orada olduklarını açıklayamıyordum. Ya da büyükbabamın onların orada olduğunu nasıl öğrendiğini. Onları merdivenlerden aşağı taşıdığımı görmüş müydü?

Büyükbabanın dudakları inceldi. "Matthew'u ara artık. O kadının sürekli araması ve evin önünden arabayla geçmesi yüzünden üç gün cehennem gibi geçti. Bahanelerim tükendi ve çok sinirlendim. En azından Matthew'u ve seni rahatsız ediyor olmalı. Beni değil."

"Bu çok olgunca ve hiç de bencilce değil," diye kestirip attım.

"Biraz bencil olan sensin, tatlım."

Vay be. Kalçamı tezgâha yasladım ve beni etkilememiş gibi davranarak bazı kadınları hareket ettirdim. Bencil mi davranıyordum? "Bencil mi davranıyorum?"

"Hayalet her zaman kendini gösterir."

Boğazımdan bir nefes kaçtı. "Hayaletin ne olduğunu nereden biliyorsun ki? Ve ben Matthew'a hayaletlik yapmıyorum."

Büyükbaba Moe kaşlarını kaldırdı. "Çok şey biliyorum. Çocuğu bütün bu işlere bulaştırdın ve şimdi ne olacak? Onunla konuşmuyor musun?"

"Telefonum bozuldu. Pirincin içine koymak zorunda kaldım. Hayata dönmesi bile bir mucize.

Eminim o da iyidir. Belki biraz endişeli ama iyi."

"Dün onu gördüm, kasabanın kenarından güçle geçerken tıpkı senin o yumurta aklarına baktığın gibi yere bakıyordu."

Göğsüm sıkıştı. Güç yürüyüşü mü yapıyordu? Yere bakarak mı?

Bu ne anlama geliyor? O-

Büyükbaba devam etti, "Kendine iyilik yapmadığını belirtmek benim görevim. Sahip olduğunu düşündüğün sebep her ne ise aptalca."

"Ondan hoşlanmadığımı sanıyordum."

"Ondan hoşlanmıyorum. Ve eğer ben çocuğu biraz rahat bırakabiliyorsam, sen de bırakabilirsin. Şimdi omzunda bir müzik kutusuyla izinsiz girip kendini aptal durumuna düşürmeden önce bunu yap."

Bir kahkaha attım. Ama acı bir kahkahaydı. "Sanki hiç-"

Kapı zili çaldı.

Büyükbaba Moe sıırttı. "Yanında müzik getirmese iyi olur. Gül töreninde durakladım ve Emmanuelle'in en son kimi terk ettiğini izlemek istiyorum. Huzur içinde."

Bununla birlikte, arkasını dönüp gitti ve bana kapıyı kendim açmaktan başka seçenek bırakmadı.

İçimdeki sesler birbiriyle çekişiyordu; bir yanımda o olmasını umuyor, diğer yanımda ise bu fikirden dehşete düşüyordu. Çok aptalcaydı. Çok aptalca davranıyordum.

Objektif olarak, telefon görüşmemizden sonra hiçbir şeyin değişmesi gerekmediğini biliyordum. İlk etapta ondan dikkatimi dağıtmasını istemiştım ve bundan önce öncelik vermem gereken pek çok şey vardı. Andrew'un gece yarısı çiftçi pazarında yaptığı o aptal düğün duyurusu ve bunun benim için ne anlama geldiği gibi. Matthew. Bizim için. Her şey, gerçekten.

Evlenmedik ama arkadaş kaldık.

Kurallardan biri buydu.

Ve şimdi... Şimdi ne olacak? Bu ifadelerin hiçbirini bozmadan bunu yapmaya, birbirimizi görmeye, konuşmaya devam edebilir miydik?

Olanlardan sonra insan nasıl *arkadaş* kalabilirdi? Nişanlı kalıp evlenmediğimiz halde o geceden sonra nasıl arkadaş kalabildik? Belki Matthew'un sıradan ilişkileri, sıradan seksleri olmuştu ama benim olmamıştı. Hem de hiç. Bu yüzden her şeyi bir kenara bırakıp bana orgazm yaşatmamış gibi davranabilir miydim bilmiyordum. Akıllara durgunluk veren, ayak parmaklarını kıvrandıran bir orgazm. Sanki telefonda onun adını inlememiştım. Şimdi onu görüp de bunu düşünmeden durabilir miydim bilmiyordum. Hepsi üzgün olduğum ve dünya başıma yıkılıyormuş gibi görüldüğü içindi.

Sen önemlisin.

Bana sahipsin.

Ve seninle ilgili düzeltmek istediğim hiçbir şey yok.

Seninle ilgili sevişilmesi gereken hiçbir şey yok.

Beni yakaladınız, beynim takılı kaldı. Ama sahip miydim? Bununla ne yapacağımı bilmediğim gibi, artık ona sahip olup olmadığımı da bilmiyordum.

Tüm bunları ben ona dikkatimi dağıtması için yalvarmadan önce söylemişti. Ondan *tek* istediğimin dikkatimi dağıtması olduğuna inanmasına izin vermeden önce. Değildi, ama ya onu incittiysem? Kafasını karıştırdıysam? Onu kızdırdıysam? Ya Matthew düşünecek zamanı olduğu için ayrılmak isterse? Artık herkes 1 Aralık'ta mihrapta durup beni bekleyeceğine inanıyorsa? Anlardım, gerçekten anlardım. Artık bu nişan işini kendi başıma yapabileceğimden emin değildim. Ellerimdeki bu aptalca nişan ikilemini çok ileri götürmüştüm. Çok bencil davranmıştım. Tıpkı Büyükbaba Moe'nun beni suçladığı gibi. Tıpkı pek çok kez, pek çok erkeğe yaptığım gibi.

Bu yüzden saklanıyordum.

Çünkü Sam ve Nick haklıydı, ben bir koşucuydum ve bu nedenle en iyi yaptığım şey buydu.

Kapının bir kez daha çalınması, orada durup boşluğa baktığımı fark etmemi sağladı.

Omuzlarımı dikleştirdim. Düğmeyi sıktım. Döndürdüm.

Her şey güzel olacak. Merhaba diyeceksiniz. O da küçük bir gülümsemeyle cevap verecek, çünkü Matthew böyle bir adam. İyi, nazik, ne olursa olsun. İçeri gelmek ister misin? Bence konuşmalısınız.

Matthew'un gözleri
benimkilerle buluştu.

Nefesim kesildi.

Ağzı seğirdi. Ama bu bir gülümseme değildi. "Ah... siktir, Josie."

Siktir, Josie gerçekten.

Önümde çok yakışıklı görünüyordu. Kapımda. Tam burada, yanımda. Havadan sudan konuşmalı mıyım? Bunu bir şakayla mı takip etsem? Plan şuydu: "Artık benden kaçamazsın," dedi. "Lütfen."

Doğrudan konuya girdi. Şikayet edemezdim, gerçekten. Bu onun en sevdiğim yönlerinden biriydi. "Senden kaçmaya çalışmıyordum," diye cevap verdim, sesim zayıftı, yalan dilimde yuvarlanıyordu. Bu, kendimde en az sevdiğim şeylerden biriydi. En azından son zamanlarda.

"Akıl sağlığı yürüyüşüne çıktım."

Bu, göğsümün etrafında tutmaya kararlı olduğum zırhı parçaladı. O zaman büyükbabam bunu kastetmişti. Matthew'u o yürüyüşte görmüştü. Onun bu sözleri söylediğini duymak içime sinmedi. Ağzımın arkasındaki ekşi tadı daha da ekşi hale getirdi. Akıl sağlığı önemliydi. Mascarpone peyniri ve yumurta sıçramalarıyla kaplı mutfagım bunun kanıtıydı. "Yardıma oldu mu?"

Matthew'un çenesi sıkıştı. Sonra arkasından nasıl olduysa gözden kaçırdığım bir şey çıkardı. "Sana turtta yaptım."

Zırh Roor'a çarptı. "Ne yaptın?" "Sana turtta yaptım."

Göğsüm ısındı ve soğudu, yumuşak ve hassas, şimdi söyleyeceği her şeye maruz kaldı. Sözlerim bir fısıltıdan başka bir şey değildi. "Ama kimse benim için yemek pişirmiyor."

"İstiyo
rum."

Yaptı.

Vücudumdaki tüm metanet ve inatçılık bu iki kelimeyle eriyip gitti. İçimdeki her şeyi o kadar gergin, o kadar yüksek gerilimli, kırılmaya hazır gibi tutan her korku gözden kayboldu.

Matthew bana turtta yaptı. Üç gündür burada saklanıyordum, bir korkak gibi, aslında düşünmediğim ama kelimelere dökemediğim şeylere inanmasına izin veriyordum ve o benim için pişirdiği bir turtayla kapıma gelmişti.

"Beni içeri alır mısın?" diye sordu.

Kırık bir nefes beni terk etti ve Tanrı'ya ağlamayacağımı umdum, çünkü bu çok aptalca olurdu. Bu sadece bir turtaydı. Matthew sanki bu düşünceye cevap verircesine bir adım öne çıktı. Tepsinin kenarı omzuma değdi. Elma ve tarçın gibi kokuyordu. Elini uzattı, başparmağı yanağımda gezindi. Elini indirdiğinde, yumurta akı olması gereken bir şey parmağına yapışmıştı.

"Tiramisu," diye mırıldandım. "Bu benim akıl sağlığı yürüyüşü versiyonum." Matthew'un gözleri anlayışla parladı. Başka bir şey daha.

"Beni içeri al,
Josie."

Ona gitmesini söylersem gideceğini *biliyordum*. Ayrıca bu sözlerin onun için evime girmekten daha fazlasını ifade edip etmediğini de merak ediyordum. Muhtemelen öyleydi ve bu adil bir durumdu. Yine de onu geri çeviremezdim. Ne kadar korkmuş olsam da bunu yapabileceğimi

sanmıyordum.

"Bence konuşmalıyız," dedim, tıpkı kafamda prova ettiğim gibi. Yan tarafa doğru hareket ettim. "Oturma odasında oturun lütfen. Ben tabakları getireyim."

Matthew'un elmalı turtası harikaydı. Birçokları için biraz fazla limonluydu ama ben elmalı tatlılarımı tatlıdan çok ekşi severim. Gerçi belki de oturup yemek en iyi fikir değildi. Çünkü şimdi Matthew'un dudaklarının bir köşesinde karamelize olmuş hamur işinden minik bir kırıntı sallanıyordu. O kadar küçüktü ki, sadece ağzına bir kez baktığım için fark etmiştim.

Tabağını temizlerken çıkardığı küçük inilti.

Yemek yemeyi bu kadar sevmesi ve onu izlemenin beni bu kadar mutlu etmesi gerçekten haksızlıktı.

"Mutfakta ne var, Josie?"

Gözlerim yüzünü röntgenledi. Bugün gözlük yok. "Başarısız bir tatlının ardından kalan dağınıklık dışında özel bir şey yok." Ve şu anda kilerimdeki bir rafa asılı olan dört askı. "Neden?"

"Mutfak kapısından bakışlar çalıyorsun. Ve benden burada beklememi istedin. Lütfen' dedin."

"Sadece terbiye." Ayağa kalktım ve boş tabağı ondan almadan önce kanepenin ucuna doğru yürüdüm. "Ve misafirinin rahat etmesini isteyen düşünceli bir ev sahibi olduğum gerçeği," diye ekledim, benimkinin üstüne koyarak.

Matthew hırkamın eteğini çekiştirdi ve ben de yüzüne baktım. "Buraya geldiğim gece bunu giyiyordun. Üstünü değiştirdikten sonra."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Kendimi gülümsemeye zorladım ama muhtemelen zorlanmıştı. "Bu benim rahat hırkam. Havaya girince giyiyorum."

"Ruh hali," diye mırıldandı. Başparmağı ve işaret parmağı kumaşın üzerinde gezindi. Sanki bir konuda karar vermiş gibi başını sallamasını izledim. "Yani şimdi ben bu muyum? Bir misafir mi?"

İşte, kaçındığım an gelmişti. Turtasını yerken etrafından dolandığımız konuşma. Geceleri uykularımı kaçıran, beni en az tüm kasabanın, babamın, kız kardeşimin, arkadaşımın, dünyanın 1 Aralık'ta evleneceğimize inanması kadar endişelendiren konu. Ya da itibarımın artık nasıl

taştan. Çevrimiçi, Dokuzuncu Sayfa'ya teşekkürler. Herkesin benim hakkımda ne düşündüğünü onaylıyorum. Hepsi anonim bir editörün gönderisi sayesinde.

"Bana ne olduğunu söylemelisin," dedim sonunda.

Kaşları bir anlığına birleşti. Ama bu şaşkınlık değildi, sanmıyorum. Kararlılıktı. Benim aksime, Matthew hiçbir şeyi olduğu gibi söylemekten çekinmezdi. "Ben Matthew. Senin lancé'nim."

Bu ikisi aynı şey mi? Sormam gerekirdi.

"O gecedен sonra bile mi?" Onun yerine ben söyledim. "Değişen her şeyden sonra bile mi?"

Matthew ayağa kalktı. "Ne değişti?"

Vücudunun yakınlığı beni bunalttı. Daha önce hiç olmadığı gibi. İyi bir şekilde. Daha fazlasını istememi sağlayan bir şekilde. Kazağını çekiştirmek. Parmaklarımı yanağında gezdirmek. Yakın sesini duymak, kulağıma düşen kelimeleri. İşte korktuğum şey buydu. "Gelinlik giymiş, çenesi düşük ve gözleri çıldırmış bir halde, güzel ama dolu bir kış harikalar diyarı töreninden kaçarken çekilmiş bir klibim var." Bakışlarımı kaçırdım. "Buketin üzerinde tepinecek kadar ileri gidiyorum. Yanlışlıkla da olsa. Çok güzel bir çiçektir ve o Rowers bunu hak etmemiştir."

Yumuşak parmakları çeneme dokundu ve yukarı itti. Bakışlarını karşıladım. "Bir şelale vardı, Josie." Çenesi sıkıştı. "Tam o aptalın arkasında. Nasıl olur da öylece kaçıp *gitmezsın*? Bilemezdi."

O biliyordu. Ama ben de biliyordum. "Fobim o güne kadar tam olarak ortaya çıkmamıştı. Ve bunu yapabileceğime ikna olmuştum. Greg meditasyonla düzeltmek için sekiz haftalık bir plan üzerinde gerçekten çok çalıştı. İkimiz de işe yarayacağından emindik."

Matthew kaşlarını çatarak, "Bir korkuyu düzeltmezsın," diye karşı çıktı. "Lanet olası mekânı değiştirirsin."

"Böyle bir yerde evlenmek onun hayaliydi." "Onun hayali seninle evlenmek olmalıydı."

Sanki daha önce hiç görmediğim bir şeye gözlerimi açmışlar gibi, sözleri karşısında bembeyaz kesildiğimi hissettim. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Göğsümdeki tüm o *hassasiyet* genişliyor, her bir boşluğu yiyip bitiriyordu. "Bu güzel bir duygu."

Biraz daha yaklaştı, botları tüm alanımı işgal edene kadar ilerledi. "Nazik davranmıyorum."

Göz kapaklarım onun bu kadar yakınımda durmasının ne kadar iyi hissettirdiğini görerek kapandı. "O zaman ne oluyorsun? Çünkü panik içinde olacağını düşünmüştüm. Düşündüm ki-"

"Özür dilerim," dedi. Gözlerimi yeniden açtığımda yüzünde hoşuma gitmeyen bir şey vardı. Orada görmekten nefret ettiğim bir şey. "Konuşmak istemediğin konusunda çok net olduğun halde seni zorlamamalıydım."

Dudaklarımı ayırdığımı hissettim. "Ne için? Hayır. Özür dileyecek bir şey yok." "O zaman soruma cevap ver lütfen." Adem elması sallanıyordu. "Ne var

Değişti mi? Çünkü bilmem gerek. Sana biraz zaman tanıdım ve artık bunu yapmayacağım. Ben..." Garip bir kahkaha attı. "Sanırım muhtacım. Etrafta dolanıp dururken umurunda değilmiş gibi davranacak kadar havalı değilim. Hayır. Boş ver onu. Umursadığımı itiraf edecek kadar havalıyım. Bir şarkı listesi yaptım. Yürüyüşler için. Birden fazla vardı. *Bridgerton*'ın tüm sezonlarını izledim. Tanrım, o dizi çok iyiydi. Beni birkaç kez ağlattı. Şimdi kitapları okumak istiyorum."

Dudaklarım seğirdi. Bunu durdurmak için çok uğraştım, gerçekten uğraştım ama... Tanrım. "Gülümsüyorsun Josie. Bu çok güzel."

Küçük bir nefes nefese kaldım. "Bana turta yapmışsın."

Kimse benim için yemek yapmadı. Hiç kimse yapmadı.

Annemden beri. "Güzel bir turta," diye ekledi.

Gülümsemem büyüdü. Daha saf. Muhtemelen daha çirkin. "Bana tarifini vermen gerekecek."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sana başka bir tane yaparım."

Garip bir duygu dalgası yükseldi ve gözlerimi yaktı. Ve ben-tanrım. Ağlayamadım. Mantıklı bile gelmedi. *Odaklan, Josie*. Odaklan. Titrek bir nefes verdim. "Ne yapmak istiyorsun? Planımızdan bahsettiğimizden beri işler değişti. İşte... 1 Aralık. Andrew kasabadaki herkesi davet etti. Ben... Bobbi'yle konuşmadım, internete girmedim ya da telefonuma hiç cevap vermedim ama sanırım artık tüm dünya bunu biliyor. Adalyn benden nefret ediyor olmalı. Ya da benim ondan nefret ettiğimi düşünüyor. Cam muhtemelen çok öfkelenmiştir." Başımı salladım. "Daha iyi hissettiğinden emin olmak için Büyükbaba Moe'ya onları kontrol ettirdim. Ama ben hâlâ korkunç bir ablayım."

"Onunla konuştum," dedi Matthew. "Cam'le de." "Konuştun mu?" Kalbim hızlandı. "Neyi

anlatmak için?"

Hava burnundan çıkarken Matthew'un nefesi uzun ve derindi. "Andrew bizi gafil avladı."

Biz. Nefesim kesildi. Yani sadece Adalyn ve Cam ile konuşmamıştı. İkimiz için de konuşmuştu.

Sanki daha fazlasını duymam gerektiğini hissetmiş gibi devam etti: "Tarihin bu kadar erken olmasını hiç planlamamıştık ama Bobbi arkamızdan iş çevirdi. Bizim ne istediğimizden bağımsız olarak anlatıya hizmet eden her şeyi yapıyorlar. Bu olay ve klip sizi o kadar hazırlıksız yakaladı ki, fişi çekip yeniden şarj olmak için birkaç güne ihtiyacınız vardı. Gündemde olmak senin için yeni bir şey ve bunalmış durumdasın. Bırakın birileriyle konuşmayı, evden bile zar zor çıkıyormuşsun ve bu karakterine hiç uymuyormuş, korkmuştum ve kimsenin seni rahatsız etmediğinden emin olmak için etrafta daireler çiziyordum. Ve ne yazık ki buna onlar da dahildi."

Sesim zar zor çıkıyordu. "Öyle miydin? Evin etrafında daireler mi çiziyordun?" "İstiyordum."

Ama yapmamıştı. Yine de her şeyi kontrol altında tuttuğundan emin olmuştu.

Saklanarak ve dağınık, yumurta sıçramış bir topun içine kıvrılarak ihmal ettiğim her şey.

Boğazımdan garip bir ses yükseldi. Rahatlama olduğunu fark ettim. Sade ve basit. Aşırı güçlü, göz açıcı bir rahatlama. "Bir aydan dört gün eksik. 1 Aralık'tan itibaren," dedim. "Bu beni korkuturdu." Ve korkuttu da.

Gözlerinin açık kahverengisinde bir şaşkınlık vardı. Yeşil lekeler. "Bunu kabul ettim. Sana yapacağımı söyledim. O yüzden bana biraz güven, tamam mı? Andrew bir konuşma yaptı diye fikrimi değiştirip geri adım atacak değilim." Bir nefes verdi. "Bobbi'yi sevmem ya da ona güvenmem ama işinde iyidir. Videoyu kaldırttı." İfadesi ayıldı ve kelimeleri söylemesine gerek kalmadı. *Gerçi zarar çoktan verilmişti.* "Ona rol yapması için fırsat verelim."

Bunu kısa bir süre düşündüm ama... "Haklısın. Sanırım şimdi ya da dört hafta sonra bir şeylere oI dememiz bir fark yaratmıyor."

Matthew'un cevabı başını sallamak oldu.

"Ne... Geçen gece ne oldu?" "Ne olmuş ona?"

"Biz..."

Elini kaldırdı, parmaklarının arkası boynumun kenarını sıyırarak saçlarımı geriye doğru taradı. Başını eğdi. "Geldin," dedi kulağıma. Tıpkı dakikalar önce onu arzuladığım gibi. Üç gün boyunca her gece. "Adımı söyleyerek. Sorun değil, her şeyi olduğu gibi söyleriz."

Kelimelerimin üzerinde tökezledim. Düşünceler. Üzerimdeki sıcaklık dalgası. "Evet. Bir şeyleri değiştirmeli."

"Yapmak zorunda mı yoksa sen mi istiyorsun?"

Bana sorma şekli de bana o geceyi hatırlattı. Nasıl ya da ne olursa olsun bana her zaman bir seçenek, bir tercih sunmayı başarmıştı. "Bunun hiçbir şeyi değiştirmesini istemiyorum."

"O zaman olmayacak." Biraz arkasına yaslandı, yüzümü izliyordu. "Ama sanırım kuralların yeniden gözden geçirilmesini istiyorum."

Büyükbabamın sözleri bir sıçrama yaparak geri döndü. *Çocuğu her şeye bulaştırmışsın.* Etmiştim. Ve şimdi biraz kontrol istiyordu.

"Tabii ki."

"Yeni bir kural ekliyoruz." Başımı salladım.

"Tamam."

"Dikkatini dağıtıyorum Josie. Seni rahatsız eden her neyse. Gerçekte kim olduğundan ve ne yaptığımızdan şüphe etmene neden olan her neyse. Bu benim işim olacak." Sesi alçaldı. "Sen yapamadığında, kontrolü ben ele alacağım. Senin istemeni beklemeyeceğim. Bu benim kuralım."

O geceden kalan kelimeler ona hemen cevap vermeyi zorlaştırdı. *Çıplaklar. Şakalar. Dikkat dağıtıcı. Kirli ağızım. Benden istediğin tek şey bu mu?* Buna inanmasına izin verdim. Kendisine. Ama ona benim için bundan çok daha fazlası olduğunu söyleseydim, bana ne olduğunu sorardı. Başka neyim o zaman? Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, Matthew'un burada, o kadar yakınımda olması ve bana turta pişirdiği için elma ve tarçın kokusu alması fikrinin, kalması için her şeyi söylememe neden olacağıydı. "Tamam."

"Tamam," diye tekrarladı. "Şimdi bana mutfakta ne sakladığını göster."

Tiramisuyu kastetmiş gibi davranmayı denemedim bile. Belli ki gerçekten sakladığım şeyi kastediyordu. Gerçekten çok kötü bir yalancıydım. "Beni takip edin lütfen. Sanırım

Bu gidişle muhtemelen onları zaten görecektiniz."

Matthew, mutfağımdaki kaostun içinde gezinirken beni takip etti - ki bunu görmezden geldi. Ve tam kilerin önünde durduğumda, o da durdu. Tam arkamda.

Derin bir nefes aldım, sonra çift kapıyı bir *ta-da* ile açtım. Gerçi arkamı dönüp Matthew'a baktığım anda bunun ne kadar abartılı olduğunu fark ettim. Bu eğlenceli, hafif bir ta-da anı değildi.

"Onları bağışlamayı planlıyordum," diye açıkladım, kilere dönüp bakarak. "Bugün. Bu yüzden buradalar. Gerçi sanırım onları buraya asmakla başarısız tiramisu'ma gömülmek arasında bir noktada korkup vazgeçtim."

Matthew'un konuşması biraz zaman aldı ama konuştuğunda, sesinin değişmesinden bile gözlerinin artık benim üzerimde olduğunu anladım. "Bunlar gelinlikleriniz."

Öyleydiler. Öyleler. "Sana göstermemi istedin." Kendimi gülümsetmeye çalıştım. "Onları saklamamın garip olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Ben-" Bir yudum hava onu terk etti. Başını iki yana salladı. "Öyle değil. Bence bu senin yapacağın bir şey."

"Evimin dağınık olduğunu mu söylüyorsunuz? Belki de istifçilik sorunun vardır?" Alay ettim.

Kıkırdaması duyuluyordu. Ve az önce ne kadar keyifsiz görüldüğüne dair göğsümdeki baskıyı biraz hafifletti. Bana pek bir cevap vermemiş olsa bile.

Yine de anladım. Bana borçlu değildi.

Konuşma sırası bendeydi. "Onları sakladım," dedim. "Çünkü onlar benim gelinliklerim. Ve her ne kadar kötü ya da aceleci kararları, acıları ve evet, kalp kırıklıklarını hatırlatsalar da, yine de mutlu olduğum zamanların anıları. Umutlu. Kısa bir süreliğine de olsa aşık olduğum. Yüzükleri de bu yüzden sakladım. Onları sergilediğimden falan değil. Sadece burada olduklarını bilmek hoşuma gidiyor. İlişkiler biter ve giden de olsanız, geride kalan da olsanız, kaçamayacağınız tek şey anılarınızdır. Onlar sizin bir parçanız; yok olmaktan daha iyisini hak ediyorlar. Bu elbiseler bir fotoğraf albümünün tuhaf, çarpık bir versiyonu gibidir. Çok yer kaplıyorlar."

Gözlerimiz buluştu ve ben onun ne gördüğünü merak ettim. O anda ne düşünüyordu? Artık ısrar etmiyor ve korkup korkmadığını sormuyordum.

çıkmaq istedim. Bunu konuştuktan sonra olmaz. Bana hala ona sahip olduğumu *gösterdikten* sonra değil.

"Beni gezdirir misin?" Matthew nihayet sordu.

"Elbiselerimi mi?"

"Geçmişin. Anıların."

Matthew herkesin sorun olarak gördüğü bir şeyi güzelleştirdi. Ya da belki de bana her zaman böyle gördüğümü hatırlattı.

"Evet," dedim ona. "Sanırım bunu yapabilirim."

Ve garip bir şekilde, ben de istedim. En azından bunu yapabileceğim için değil, bunu onunla birlikte yapmak istediğim için.

ON ALTINCI BÖLÜM

Bir yanıt yazmadan önce telefonuma homurdandım.

Benim için bacak meselesi.

Sana ayakkabıları göstermek istedim.

Ayak patlamanla övünmek istediğini sanmıştım.

Bu gece ne giydiğimi sormuştun.

JOSIE: Ve cevabınızdaki çabayı ve coşkuyu seviyorum.

Ayrıca koyu zeytin yeşili elbise pantolonunun üzerinde duruşuna da bayıldım. Ve krem rengi uzun kollu polo gömleği. Ve oh, gözlükler. Ona bu gece takıp takmayacağını sormaya cesaret edemedim ama takmasını istedim. Takmasını talep etmek istedim. Dişlerim dudağıma yapıştı. Tekrar oynat tuşuna bastım.

Matthew ekranımda belirdi, telefondan uzaklaşarak geriye doğru yürüyordu. Ellerini ceplerine soktu, bakışları aşağıya kaydı. Yan tarafını göstererek döndü. Biraz durakladı. Sonra sırtını. O eski okul görünümlü gömleğin içindeki omuzları görünce garip bir nefes aldım. Sırf bunu galerime kaydedebilmek için durup ekran görüntüsü almak istiyordum ama en sevdiğim kısım geliyordu. Bir, iki, üç saniyelik duraklama ve... Ayak patlaması.

Ugh.

Bu gece ne giydiğini sorduğumda 1t-check videosu beklemiyordum ama şikayet etmeyecektim. Hatta belki de bu noktadan sonra her gün ondan bir tane talep edecektim.

Parmaklar tam yüzümün önünde şakladı ve irkilmeme neden oldu.

"Eğer o ekranda kıkırdamayı kesmezsen, A.B.'mi kusacağım ve senin yeni bir tane yapmanı bekleyecek havada değilim. En uzun zamanını alıyor."

Bobbi'ye göz kırptım. Özellikle de iç mekanda taktığı koyu renk güneş gözlüklerine. "A.B. de neyin nesi?"

Önündeki fincanı kaldırdı ve hızlıca salladı, ben de kaşlarımı çattım. "Tanrım, Josephine. İnternette hiç vakit geçiriyor musun? Hiç mi?"

Gözlerimi devirdim. "Eğer arkadaşını kastediyorsan, ben de ona *Sharkie*."

"Ah," diye tersledi Bobbi. "Bir içkiye benim adımı vermişsin. Eğer bu bir Hallmark filminde, komi dükkânı sahibinin, inanılmaz bir moda anlayışına sahip belalı patron kaltak şehir kadınına kalbini nasıl açacağını ve böylece yaşamaya, gülmeye, hayatını sevmeye nasıl başlayacağını öğrettiği bir film olsaydı çok duygulanırdım. Ama neyse ki bu gerçek hayat. Ve bu bizim toplantı tutanaklarımızda yok."

Açıkçası bunu görmezden gelmek ve önemsememek kolaydı. Adalyn'le tam da bunu yaşamış gibi hissediyordum. "Beni resmettiğin gibi bir Hallmark çikolata dükkânı sahibi değilim." Ona gülümsedim. "Kasabanın belediye başkanının gücü olduğunu biliyorsun, değil mi? Bana karşı gelersen işini çok daha zorlaştırabilirim."

Bobbi beni inceledi. "Vay be, sarışın bu hafta seni fena benzetmiş olmalı."

Çenem Roor'a düştü. Sonra güldüm. "Yapmadı." Bobbi'nin kaşları kalktı. "Bana sadece uygun, normal miktarda nişanlı çiftler gibi vurdu."

Yüzü buruşuk bir ifadeye büründü. Ve ben... şey, biraz aceleyle de olsa güldüm. Eğer Matthew bunu söylediğimi duysaydı-

"Eyyvah," dedi titriyormuş gibi yaparak. "Not ettim. Eğer gözlerin parlayacaksa bu konuyu bir daha açmayacağım. Bunu daha fazla kaldıramam. Toplantımıza devam edebilir miyiz?"

Çenemi yukarı kaldırdım. "Bu bir toplantı değil. Beni iş yerinde pusuya düşürdünüz ve bir kontrol listesindeki kutuları işaretlememi istediniz."

"Bunu tutanağa yazacağım," diye kestirip attı.

"İlgileniyorsanız başka önerilerim de var." Önlüğümün cebinden bir bez parçası çıkardım ve özenle katladım. "Mesela... *Sinir bozucu düğün organizatörü gelinin babasına ilçeyi düğüne davet ettirdi. Ona söylemeden. Ya da can sıkıcı düğün planlayıcısının iki dakikadan kısa bir sürede yemek hazırlanmasını talep etmesi, hayat-*

ölüm kalım durumu. Ya da sinir bozucu düğün planlayıcısı kapalı alanda güneş gözlüğü takarken gelini delirtiyor."

Bobbi'nin nefesi kesildi. "Ben sadece bir *düğün planlayıcısı* değilim."

"Sen öyle diyorsan."

Güneş gözlüklerini burnundan aşağı indirdi. Koyu renk gözlerini bana dikti. "Bu yeni keşfettiğim... de lance dalgasından hoşlanmıyorum."

Defiance. Bu kelime şimdi bana Matthew'u da hatırlattı.

"Tanrım," diye inledi Bobbi. "Aşık insanlar çok bencil oluyor. Burada toplantı dışında kahvaltı etmeye çalışıyorum. Böyle bakmayı bırakıp odaklanabilir misin?"

"Collee bir yemek değildir." Ona gözlerimi devirdim ama beynimin bir kısmı birkaç kelimeye takılıp kaldı. "Ve açıkçası odaklanabilir miyim bilmiyorum. Olayların ele alınış şekline memnun değilim. Bu benim düğünüm. Bir hevesle duyurabileceğin bir şey değil."

"Dinle," dedi. Bobbi'yle ilgili tam olarak ne olduğunu bilemiyordum ama bir şeylerin değiştiğini söyleyebilirdim. "Özür dilerim. I-" Dudakları büzüldü. "Bu kadar şaşırmış görünme. Gerçekten çok üzgünüm. Ama hızlı davranmak zorundaydım çünkü o gece *kötü* bir şey yapacaklarını biliyordum. Page Nine'da tanidiklarım var. Editörün göndereceği haberden haberim vardı. Video olacağını biliyordum, bu yüzden ikisini bir araya getirmek zor olmadı. Her düğünün bir kameramanı vardır. Sizde de bunlardan dört tane vardı, yani başımızda dört potansiyel tehdit vardı."

"Yani videonun bana ait olması gerektiğini mi düşündünüz?"

"Andrew'un olamaz. Bunların hepsi kilit altında. Sen benim jokerimsin, Josephine. Her zaman öyleydin. Ama bunu ve nedenini biliyorsun, bu yüzden bana o iki internet drama kraliçesinin neden senden bu kadar aşırı hoşlandıklarını tekrar açıklattırma."

Nedenini biliyordum. Nüfuz. Dedikodu. Drama. Eğlence. Underwood destanına eklenecek daha fazla şey. Kendi düşünceleriyle baş başa kalmamak için dinleyecek bir şeye ihtiyaç duyan sıkılmış insanlar. Bunun Andrew'un imajı için bir sorun olarak başlaması ve şimdi sadece benim için bir tehdit oluşturması komikti. "Bu arada üç kameraman var," dedim. "Duncan ve ben evlenmemiz gereken tarihten haftalar önce ilişkimizi sonlandırdık."

"Biliyorum," diye itiraf etti Bobbi. Ve bu noktada onun bunu bilmesine şaşırmamıştım bile. Başını eğdi. "Ve seni gafil avladığım için özür dilerim, ne olursa olsun. Senin küçük sinir krizin bizi neredeyse bir hafta geriye götürdü."

Bir iç geçirdim. "Yine de 1 katına çıkarabilir misin? Bunların herhangi birini 1 katına çıkarabilir misin? Söylediğin gibi mi?"

"Ben Bobbi Shark'ım, değil mi?" iPad'i bana doğru yaklaştırdı. "Videoyu bir günden kısa bir sürede kaldırttım. Bunu devam ettirmenin iyi bir yolu, şimdi işleri *gerçekten* benim halletmeme izin vermek. Ne de olsa senin düğün planlayıcınım" -teatral bir şekilde ürperdi- "dedi. Eee. Kontrol listesi?"

Bakışlarım cihazın üzerine düştü ama ona uzanmadım. Henüz uzanmadım. "Bir şartla."

Gözleri kısıldı.

"Gelinlik yok," dediğimde kaşlarını çatı. "Onu ben hallederim."

Gelinliklere bakmayı midem kaldırmıyordu. Bunun için değil. Zaten geniş olan koleksiyonuma beşinci bir anı daha ekleyecekmişim gibi hissettiğim için değil. Matthew'a bu şekilde açıldıktan ve ona kim olduğumun kimsenin bilmediği bu kadar önemli bir parçasını gösterdikten sonra olmaz. Ve bu, her zaman kırılması gereken bir şeyi hatırlatan bir askıya sahip olacağım anlamına geldiğinde değil.

Evlenmedik ama arkadaş kaldık.

"Bundan ben sorumluyum," diye bitirdim. "Kendim için ödemek istediğim bir şey. Ve bana kendi düğünüme bir mutfak beziyle gelecekmişim gibi bakmayı bırakabilirsin. Gelinlik konusunda deneyimim var, değil mi? Sade ama zarif olacak. Kimsenin yaygara yapmasına ihtiyacım yok. Bu noktada yaygaradan bıktım. Andrew zaten her şeyin parasını ödüyor."

Bobbi uzun bir süre isteğimi düşündükten sonra, "Bana uyar," dedi.

"Oh," diye takıldım. "Telefona cevap vermezsem Moe Dede'yi aramayı da bırak. Biraz bunalmış durumda."

Bana bir bakış attı.

"Tamam." "Ve Robbie'ye iyi davran."

"Ben kibarlık yapmam," diye kestirip attı. "Hele ki partide vatkalı yelek giyen bir adama hiç. Cepli. Eşyalarla dolu."

"Ama-"

"Makul bir şekilde kabul edeceğim." iPad'e yeni bir itme gücü verdi. "Şimdi listeyi kontrol et. Ne yapmam gerektiğine dair bir fikir edinebilmem için tercihlerinizi işaretlemenizi istiyorum. Sonra Sarışın yapacak. İkisini harmanlayacağım ve sonra daha önemli konulara geçeceğiz. Mesela orta süsü seçimi. Çiçekçiler. Catering. Prova yemeği ve tören için oturma planı. Hepsi çiftlikte olacak, karar verdim. Işıklandırmayı Roberto mu yapacak yoksa üçüncü bir kişi mi getireyim? Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, yüzük taşıyıcın o domuz olmayacak. O çiftliğe en son adım attığımda onu Hermès'imi yerken yakalamıştım."

Ona göz kırptım, Sharkie'sinden hızlıca bir yudum alırken onu izledim. Pedro Pigscal'ın kemirdiği o çanta, kendi deyimiyle, binlerce dolar değerindeydi.

Ama tamam. Güzel. Ben de makul bir hoşgörü gösterebilirdim. Bu yüzden iPad'i gülümseyerek ondan aldım. Bana bir kalem uzattığında onu da kaptım, dudaklarım daha da yukarı kalktı.

Ve çok kategorili listelerden rastgele şeyleri kontrol etmeye başladım. Tap-tap- tap-tap yaptım. Çok hızlı. Ahşap aksanlar, mason kavanozları, orta süsler, ordövrler, Güney tatlıları, özel kokteyller, bir orkestra, ayrıca bir yaylı dörtlüsü. Düğün hediyeleri? Hepsi. Rowers türleri... tap. Yemek şirketi seçenekleri, tap-tap. Yukarı aşağı kaydurdum ve biraz daha dokundum. Birkaç dakikamı aldı ve işim bittiğinde kalemi cihazın yanına koydum ve iki şeyi de ona geri verdim.

"Tanrım, teşekkürler," dedi Bobbi.

Çenemi birincime yasladım. "Ben hızlıyım." Ve düğün zaten gerçekleşmeyecekti. O zaman neyi seçtiğimin ne önemi vardı? "Kemerimin altında bir sürü deneyim var, ha?"

Bobbi iPad'i ve kalemi topladı. Bobbi yere bakarak, "Duyduğuma göre," diye mırıldandı. "Umalım da Kendi Sundae'ni Kendin Yap istasyonu bu seferkini cazip kılsın, ha?"

Bunu işaretlediğimden haberim yoktu. "Hiçbir şey düğünü dondurma gibi anlatamaz."

Bobbi hızlı ve zarif bir hareketle tezgâhtan uzaklaştı. "Bu geceki partiye geç kalmayın." Dudakları düşünceli bir şekilde büzüldü. "Willa Wang seni ve Blondie'yi köşeye sıkıştırmaya çalışacak. Nereden bildiğimi sorma ama biliyorum. O yüzden sizi köşeye sıkıştırmasına izin vermeyin. Anladın mı? Hasta olduğunu söyle ya da az önceki surat ifadesini takın ve sonra

Seks yapmak için gizlice kaçıyormuş gibi yapmak. Nişanlılar bundan kurtulur. Ya da daha iyisi, sarışınla güvenli bir kelime üzerinde anlaşsın ve onu kullanırsın. Ama ben yanında olmadığım sürece o kadınla hiçbir şekilde konuşmayacaksın. Anladın mı?"

Yutkundum. "Anladım."

Bobbi topuklarının üzerinde döndü, sonra kendini durdurdu.

Omzunun üzerinden bana tekrar baktı. "Oh, ve lütfen nedimeye ve sağdıca ulaşmalarını söyle. Bu gece için katılımı onaylamadılar ve eğer varsa, size nasıl bir parti vermek isteyeceklerini hâlâ bilmiyorum, ama iyi striptizciler bu kadar kısa sürede rezerve edilecektir. Ve Andrew ucuz olanlara para ödemiyor, değil mi?"

Ve onunla birlikte gitti.

Beni az önce söylediklerinin sonuçlarıyla baş başa bıraktı.

Adalyn'i korumaya çalışırken, onu başka türlü dahil olması gereken şeylerden de uzak tutmuştum. Ondan nedimem olmasını bile istememiştim. Andrew'un şarap tadımına gelmeyeceklerini bile bilmiyordum. Son birkaç gündür onunla konuşmamıştım bile.

Kalbim sıkıştı.

Tanrım. Kız kardeşimi de mi uzaklaştırıyordum?

Çok da şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Willa Wang bizi köşeye sıkıştırdı.

Bobbi bunun için bize çok kızacaktı. Her zaman yaptığı gibi birdenbire ortaya çıkmasını, sonra da bizi alıp götürmesini ve geceyi kurtarmasını umuyordum. Ama hiçbir yerde yoktu.

Bu çok kötüydü. Beklediğimden ya da Bobbi'nin ima ettiğinden daha kötüydü. Willa Wang'ın eski filmlerde gördüğümüz türden bir kayıt cihazı vardı. Bunun için bir uygulama olduğunu biliyor muydu? Yerimize oturduğumuz anda tıkladığı kömür rengindeki küçük cihaz bana sorgulanıyormuşuz gibi hissettiriyordu.

Bir de onun soruları.

Matthew, Willa onları fırlattıkça onları savuşturuyordu. Ve bir sürü vardı. Bu noktada sadece ayaklarımızın altındaki küçük kum tepciğini özlüyorduk. Beyzbol hakkında çok az şey bildiğimi düşünürsek bu garip bir düşünceydi.

lancé'm yanıma kaydı, kolu arkamdan gelip sandalyemin arkasına yaslandı. Eğer bir isim seçmem gerekirse, verandada oturuyorduk. Andrew'un kiraladığı evin *bir verandası* olduğundan emin değildim. Daha çok yeşillik ve bahçelerden oluşan geniş bir alan gibi geliyordu. Birkaç tane. Oturduğumuz alanın etrafındaki ağaç sırasının ötesinde, şu anda konukların çoğunun toplandığı bir çardak olduğundan oldukça emindim ve Josie'nin bu ayki tüm gelirine bahse girerim ki bir yerlerde bir çeşme vardı.

Akşam ılıktı, belki de olması gerekenden daha ılıktı, tıpkı bundan önceki günler gibi, ama havada bir ısırık vardı. Ceketinizi hazırda tutmanızı gerektirecek türden. Benimkini her ihtimale karşı arabada bırakmışım ve Matthew'un eli başparmağıyla kürek kemiğimin arkasını sıyırdığında, onu orada bıraktığım için daha fazla minnettar olamazdım. Ona baktım ve ne kadar nefis görüldüğüne dikkat ettim. Dış görünüşü şahsen daha da güzeldi ve kapıdan çıktığımda onu arabasına yaslanırken gördüğümde, haftanın her günü aynı pantolonu ve gömleği giymesi için ona yalvarmamak için dilimi ısırarak zorunda kalmışım.

Ve bu arada? Gözlük konusunda haklıydım. I-

Willa boğazını temizleyerek beni geri çekti. "Teşekkür ederim Matthew," dedi bana bakıyor olmasına rağmen. "Boston merkezli sporlarla ilgili büyüleyici bir hikâye daha anlattın. Ama senin hakkında da bir şeyler duymak istiyorum, Josie."

Beyzbol metaforu da buradan geliyordu.

Kıs kıs güldüm. "Sanırım daha fazla Boston trivia'sı duymak istiyorum. *Titanik*'in batışının Red Sox'ın ilk büyük galibiyetini gölgede bıraktığını duymak gerçekten çok güzeldi. Acaba Matthew'un Sox hakkında bize anlatabileceği başka şeyler de var mı?" Yanımdaki adam şaşkın bir kahkaha attı. "Aslında duvarla ilgili hikayeyi bitirdiğini sanmıyorum. Ona neden Yeşil Canavar dendiğini duymak isterim. Hangisi önce geldi, yeşil olması mı yoksa ismi mi? O bahsettiğinden beri merak ediyorum."

Willa, hayal kırıklığı işareti olarak yorumladığım bir nefes verdi.

Gerçek şu ki, Willa'nın bana yönelttiği ilk -ve çok kişisel- sorudan sonra, Matthew hepsini alıyordu. Ve adam her konuyu spora getirme yeteneğine sahipti. Özellikle de Boston merkezli sporlara. Gerçekten olağanüstü bir şeydi. Oh, ve o netliğini maskeleyemedi gerçekten kötüydü

New York Yankees'e karşı nefret. Ben de bunu çok sevimli bulmuştum. Muhtemelen Matthew'un *sevmediği* sporla ilgili söyleyebileceğim tek şey buydu.

Willa, sabrı taşığında kullandığını düşünmeye başladığım o ses tonuyla, "Andrew çok cömert davrandı," dedi. "Düğün davetiyesini kasabadaki herkese dağıtmak. Sence de öyle değil mi?"

"Evet," diye cevap verdim, sırtım dimdik olmuştu. Matthew'un elinin yumuşak ağırlığı kayboldu ve yokluğunun bıraktığı tüylerim diken diken oldu. "Gerçekten öyle. Tüm masrafları karşılamayı teklif ettiği için de çok minnettarız. Eminim biliyorsunuzdur. Şu anda büyük bir konuk listesi var. Büyük bir catering çabası. Doldurulacak bir sürü bardak ve el altında bulundurulacak şişler. Kimse şişleri düşünmez ama onlar önemli."

Willa gözlerini kırıştırdı. Sonra göğsünü okşayarak, "Çiftçi pazarındaki konuşman çok etkileyiciydi," dedi. "Yürekten geldiği anlaşılıyordu." Sanki bir şey hatırlıyormuş gibi gözlerini kırıştıtarak kapattı. "Ah evet. *Ruhumuzun bir parçası. Ve potansiyel olarak yeni bir başlangıcın başlangıcı.* En sevdiğim kısım buydu. Çok güzel sözler, gerçekten."

Çok fazla düşünmemeye çalışıyordum ama geriye dönüp baktığımda, sözlerim muhtemelen amaçladığımdan biraz daha açıklayıcı olmuştu. Kayıt cihazına baktım, içimde bir huzursuzluk vardı. Matthew'un eli benimkinin üzerine düştü ve zarif bahçe masasını kaplayan beyaz ketenin üzerinde dururken onu içine aldı.

"Teşekkür ederim Willa," dedim gülümseyerek. Bir çeşit. "Mmh, biliyor musun? Üzgünüm ama duvarla ilgili o hikâyeyi aklımdan çıkaramıyorum." Matthew'a döndüm, kahverengi gözleri çoktan üzerimdeydi. "Sanırım beyzbola ilgi duyabilirim. Kimin aklına gelirdi ki?"

Matthew'un bana bakışından sözlerimi ölçtüğünü anladım. Arkalarındaki aciliyeti. Gülümsememin tuhaf görünmesine neden olduğuna emin olduğum aciliyet. Bobbi haklıydı: güvenli bir kelimeye ihtiyacımız vardı. Şu anda onu kullanabilirdim.

Willa boğazını temizledi, tıpkı konuyu değiştirmek için araya girmek üzere olduğu onlarca seferde yaptığı gibi.

Çok fazla düşünmeden Matthew'un elini ağzıma götürdüm, tıpkı geçmişte bir iki kez yaptığı gibi. Dudaklarımı elinin arkasına götürdüm ve gözlerimi açarak ona sözsüz bir işaret yaptım.

İşe yaramadı.

Matthew bir an için o kadar şaşırdı ki, gözlerindeki bakış o kadar... sersemlemişti ki, girişimim geri tepti. İkimiz için de.

"Seni eve, Boston'a götürmeyi çok isterim," dedi Matthew, sesi kaygılıydı. İkimiz de Willa'nın konuştuğunu fark ettik. Ama ona bakmıyorduk. Ellerimizi kucasına götürdü ve sözlerine bu kadar şaşırmamış olsaydım muhtemelen acele ederdim. "Sox hakkındaki tüm bu konuşmalar beni biraz ev hasreti çektiriyor." Güldü ama gergin bir gülüştü, hatta belki de özlemle doluydu. Willa'nın yüzüne döndü. Gözlerim onun bakışlarında kaldı. "Sanırım bu yüzden Josie'yi maça götürme fikrinden kurtulamıyorum. Ona bir forma giydirmek. Tribünden gün batımını izlemek. Fenway'in dışındaki arabadan bir İtalyan sosisi kapmak. Ve maçtan sonra bizimkilerde akşam yemeğine yetişmek için eve dönmek. "

Gözlerinin kenarları kırışmıştı. Kalbim durdu.

"Annem atıştırdığımız için bize kızardı ama hiçbir şey beni onun çoban pastasını cilalamaktan alıkoyamadı." Başparmağı elimin arkasını okşadı. "Bana karşı çete kuracak birinin olmasını çok isterdi." Boğazı düğümlendi. Benimki gerildi, duygularım göğsümdeki organı hızla harekete geçirdi. "Josie'ye ilk görüşte aşık olurdu. Onu benden çalmaya çalışır."

Titremeye başladım. Soğuk değildi; akşamın içinden kopup gelen ve tenime çarpan bir rüzgâr da yoktu. Özlemli. Yoğun bir özlem. Onun sözlerine. Ve Tanrım, onları istediğimi fark ettim. Bunu istiyordum. Uzanmak ve ellerimle kavramak. Gerçek kılmak.

Sadece ben... Ben yapmayacaktım. Gerçekten ne kadarını kastettiğini bile bilmiyordum. Ve muhtemelen bu yüzden içim bu kadar sarsılmıştı. Fenway, İtalyan sosisi, çoban pastası, bunlar benim olmayacaktı. Onun kastettiği şekilde değil, şimdi değil ve kesinlikle bundan sonra değil. Boston belki bir noktada kartların içinde olabilirdi. Bunu yapmadığımız garip ve paralel bir gerçeklikte.

Evlenmedik ama arkadaş kaldık.

"Yani tanışmadılar mı?" Willa sordu. Matthew duygulandı. Ben de öyle yaptım. "Josephine ve annen tanışmadılar mı?"

Özlemini çektiğim her ne varsa yok oldu. İşte tam da bu yüzden güvenli bir kelimeye ihtiyacımız vardı.

"Yüz yüze değil," diye söze girdim. "FaceTime'da tanıştık. Bugünlerde bu son derece normal. Bobbi'nin dediği gibi, hatırladın mı? En azından benim için öyle. Pam'i seviyorum

ve Paddy, harikalar."

"Yakında buluşma planınız var mı?" Ben bunu söyledikten sonra daha rahatlayamadan Willa lred geri döndü. "Elbette düğünden önce, değil mi?"

Gözlerimi kırptım, midem bulandı. Buna verecek bir cevabım yoktu. Ben... Matthew'un ailesi 1 Aralık'ı biliyor muydu? Gerçeği biliyorlar mıydı? Onlara da mı yalan söylüyordu? Tanrım. Bunu bilmediğime inanamıyordum. Matthew'a onlara yalan söylemesine gerek olmadığını söylemediğime ya da sormadığıma inanamıyordum. Bunu yapmasını asla istemezdim. Ve eğer sorduysa ve benim Dokuzuncu Sayfa'daki kişi olduğumu düşünüyorlarsa, o zaman benim hakkımda ne düşündüklerini anlamaya bile başlayamazdım. Nasıl olur da sormam? Nasıl-

"Seyahate çıktılar," diye cevap verdi lancé, sesi sertti. Kuru. Ne demekti bu? "Bütün eşyalarını topladılar, evi sattılar ve şimdi bir karavanla ülkeyi geziyorlar. Emeklilik hayallerini gerçekleştiriyorlar."

Willa not defterini ve kalemını çıkardı ve bir şeyler karaladı.

"Bana annenden bahset, Josephine."

Dikkatim tekrar gazeteciye döndü.

"Liz," diye ısrar etti Willa. "Böyle zamanlarda onu özölüyor olmalısın."

"Gittiği her gün onu özölüyorum," dediğimi duydum. Sesim güçlüydü ama bunun tek nedeni ondan bahsederken sesimi açmaya alışkın olmamdı. "Yine de sevildim," diye ekledim. Uzun kolları benimkilere dolandı ve beni rahatlatmaları bir sonraki nefesimin ne kadar zor olduğuna yardımcı olmadı. "Çok şanslıydım."

"Maurice seni yanına aldı, yanılmıyorsam?" Willa sordu. "Sanırım o senin büyürken sahip olmadığın babandı."

Hem vardı hem yoktu. Büyükbaba Moe o zamandan çok önce hayatımdaydı. Akraba olmamamıza rağmen, annemin yardıma ihtiyacı olduğunda ona yardım eden, benim hiç sahip olamadığım büyükbabam olmuştu. Ama onu hiçbir zaman yerime geçecek ya da boşluğumu dolduracak biri olarak görmedim. Büyükbaba Moe, Büyükbaba Moe'ydu. Beni birkaç aylığına yanına aldığında, annemin orada olmaması dışında hiçbir şey değişmemişti. Ama bunların hiçbirisi Willa'nın işiyle ilgili değildi. Andrew ilgiliydi. "O yaptı," diyebildim sonunda.

"Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum," diye yorum yaptı Willa.

"Neyse ki artık Andrew var." Sözlerim beni terk ederken tuhaf hissettiriyordu ama kendimi soktuğum her şeyin amacı buydu. Herkese yaşatmıştım. "Green Oak'ta, düğün masraflarını cömertçe karşılıyor" -bir nefes aldım- "ve hayatımın bir parçası olmaya hazır."

Benimkini kavrayan el sıkıştı.

Willa acımasızca devam etti. "Onun dışarıda olduğunu bile bile dört nişanı yerine getirmek zor muydu?"

Sözleri birkaç dakika boyunca aramızdaki boşlukta zıpladı ve ben kıpırdamadan durdum. O kadar ki, konuşmadım bile.

Koyu renk gözleri ilgiyle parlıyordu. "Babanın senin için orada olmak istemediğini bile bile, bir kez değil, birçok kez o koridorun başında durmak nasıl bir duyguydu?"

Matthew ayağa kalktı, elim hâlâ onun elinin içindeydi. "Bu kadar yeter-"

Sözlerini durdurmak için onu çekiştirdim. O kadar iyi ve koruyucu bir adamdı ki. Az önceki atlayışıyla kalbimin sıkışmasına ve patlamasına neden oldu. Hep bunu istemiştim. Onun gibi birini. Ama savunmasız değildim. Uzun zamandır kendi başımın çaresine bakıyordum. Ne kadar nevroitik, naif ve insanları memnun eden biri olsam da, kendimi nasıl savunacağımı da biliyordum.

"Bunun seninle ne ilgisi var?" Willa'ya sordum. "Andrew'un başarılarına odaklanman gerekmiyor mu? Kariyerine? Başardığı onca şeye? Ben neden önemli olayım ki?"

"Belki de Andrew henüz senin hakkında çok fazla konuşmaya cesaret edemediği içindir." Zarif bir omuz silkti. Ama canının sıkın olduğu belliydi. Aradığı cevapları alamamaya alışık olmayan bir kadın olduğunu söyleyebilirdim. "Belki de internetteki tüm bu dedikodular beni meşhur Josie Moore hakkında meraklandığı *içindir*. Bazılarının dediği gibi *Underwood Havası*."

Dişlerim bir an için gıcırdadı. "O zaman onlardan çok da farklı değilsin. Dokuzuncu Sayfa." Willa'nın rahat duruşu bozuldu. "Ve eğer babamın kitabı için yeni bir yön arıyorsan, bunu danışacağın kişi ben değilim."

Sanki tam on ikiden vurmuşum gibi gergin bir gülümsemeyle kayıt cihazının bir düğmesine bastı. "Bugün olduğumuz insanları şekillendiren geçmişlerimizdir, Josephine. Sen Andrew'un yapbozunun bir parçasısın. Şanslı bir kaza, bir evre, bir yanlış adım..."

ne olduğu gerçekten önemli değil. Senin de bir geçmiş sakladığını düşünürsek, bu kadarını anlayabileceğini düşünmüştüm."

Yavaş ve rahat bir duruşa geldim. Ellerimin titrediğini hissediyordum. "Bu konuda yanılıyorsun." Sandalyenin etrafından dolaştım ve sanki her gün yaptığım bir şeymiş gibi kendimi Matthew'un yanına bıraktım. Sanki yapmam gereken bir şeymiş gibi. Gözlerimi Willa Wang'dan ayırmadım. "Babamın aksine, benimle ilgili her şey her zaman açıkta olmuştur. Tek fark, artık insanların umursuyor gibi görünmesi." Elimi Matthew'un göğsüne koydum. "Ve şimdi, eğer sakıncası yoksa, herkesten kaçıp lancé'mle *özel* bir *an* yaşamak istiyorum, ne demek istediğimi anlıyorsundur." Göz kırpıttım. "Bundan sonra sadece onun sağlayabileceği türden bir dikkat dağınlıklığına ihtiyacım var. Ve birisi bana böyle bir *şeyden* kurtulabileceğimizi söyledi."

Birkaç saniye içinde hareket ettik, yanağımın ve elimin hâlâ yapışık olduğu göğsümden kahkaha ile homurtu arası bir ses çıktı.

"*Kahretsin,*" diye mırıldandım. Willa'dan uzaklaştığımız her adımda az önce söylediklerimin ağırlığını hissediyordum. "Kahretsin. Ugh. *Bok topları.* Hayır. *Kıllı, kokuşmuş* bok topları. Bu çok kötüydü. Süper kötüydü. Bobbi ikimizin de kafasını uçuracak."

Matthew'un kolu bana daha sıkı sarıldı. "Bu inanılmaz ateşliydi." "İnsanların kaba olmasından hoşlanıyor musun?"

Mırıldandım.

"Sanırım beni neyin heyecanlandırdığını biliyorsun, tatlım," dedi. Gururla. Yüksek sesle, bu arada.

"*Sevgililik olayını* yapmayacağımızı sanıyordum." Cevabını görmezden gelmeye çalışarak iç çektim. "Bu bir geri adım."

"Yön görecelidir."

Kaşlarımı attım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Ne anlama geliyorsa o anlama geliyor." Elini kalçama doladı, parmaklarının uçları giydiğim elbisenin korsajına takıldı. Nefesim kesildi. Yön değiştirdi, bizi sola doğru salladı. "Sadece söylediklerinde ciddi olman için dua ediyorum."

"Ne hakkında?"

Matthew barda durdu. Konukların çoğu evin yanındaki şarküteri tepsilerine yöneldiği için artık çok daha az kalabalıktı.

Bana baktı ve adrenalin salgıladığından mı yoksa biraz yalnız olduğumuz gerçeğinden mi bilmiyorum ama tüm vücudumun rahatladığını hissettim. Ağzının kenarları memnun bir şekilde seğirdi.

"Ne hakkında?" Tekrar ettim.

Gülümsemesi sinsileşti. Tehlikeli. Baştan çıkarıcı. "Bana söz verilen o özel anı yaşıyoruz."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Şarap seçimini yapmışsak bunu yapmamız gerektiğini sanmıyorum," diye mırıldandım, garsonun altı kadehlik bir sıraya ilk kadehi koymasını izlerken.

Matthew eliyle onu durdurdu. "Bundan sonrasını ben hallederim, teşekkürler."

Bunun ne kadar şaşırtıcı derecede sıcak olduğunu görmezden geldim ve garsonun başını sallayarak uzaklaşmasını ve şişeleri önümüzde bırakmasını izledim.

"Vay canına," diye gözlemledim. "Gerçekten de altı şişe çok pahalı şarabı gözetimsiz bırakmış. Gelin ve damat olduğumuzu biliyor olmalılar."

Son üç kelimede donup kalmam için hiçbir neden yoktu ama donup kaldım. Belki de beni ne kadar kolay terk ettiklerindendi ya da sanki ağzım onlarla çalışmaya alışmış gibi onları söylemenin tanıdıklığındandı. Ya da bizi ilk kez gelin ve damat olarak kabul ettiğim gerçeğiydi. Yüksek sesle. Gelişigüzel. Hiçbir şey yokmuş gibi.

Kendimi bir silkeledim. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Matthew'un gözleri elinde tuttuğu şişeye dönmeden önce bir saniye bende kaldı. "İstiyorum."

"Strateji belirleyelim," diye önerdim çabucak. "Bobbi, Willa'yla oturup konuştuğumuzu öğrendiğinde ona ne söyleyeceğimizi düşünmeliyiz. Tam olarak ne söylediğimizi, nasıl söylediğimizi ve ne zaman söylediğimizi düşünelim. Evet. Böylece o kasette ne olduğunu biliriz."

Matthew az önce doldurduğu bardağa kaşlarını çatarak baktı. "Pekâlâ," diye kabul etti. "Ama bunu içerken de yapabiliriz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sarhoş olmak strateji belirlememize yardımcı olmayacak."

"Kim sarhoş olmaktan bahsetti ki?" Bana döndü ve bir dirseğini bara dayadı. "Bu bir şarap tadımı. Bizim için." Başıyla barın uzak ucunu işaret etti. "Çok şık bir tabelada öyle yazıyor: *Andrew Underwood, Josephine ve Matthew'un nişanını kutlamak üzere sizi evinde ağırlamaktan ve tadımınız için yerel bir şarap seçkisi sunmaktan mutluluk duyar.*"

"Biz seçtik," diye tekrarladım hafif bir kahkaha atarak. "Sen ve ben. İki gün önce akşam Josie'nin yerinde oturduk ve uzun bir listeden altı tane seçtik. Tatlarının nasıl olduğunu çok iyi biliyoruz."

Matthew omuz silkerek, "Aslında tamamen unuttum," dedi. "Aslında o güne dair tek bir şey bile hatırlamıyorum, tiramisu ve artık üzgün hissetmemekle ilgili bir şeyler dışında."

Bunun üzerine göğsümün daralmasını görmezden gelmek zordu. "Senin turtaların da vardı," dedim, sesim biraz titreyerek. "Çok severdim. Şimdi hatırladın mı?"

Birbirimize baktığımız bir an vardı. Sadece o kadar. Sadece birbirimizin gözlerinin içine baktık. Sonra düşünen bir yüz ifadesi takındı, o kadar dayanılmaz derecede sevimli görünüyordu ki, ona uyarıcı bir bakış fırlatmak için büyük bir irade göstermem gerekti. İsteksiz bir iç çekiş onu terk etti. "Gerçekten gelin ve damat gibi davranmalıyız."

İfadeler -ya da kelimeler- bir kez daha kaşlarımı çatmama neden oldu.

Matthew, "Willa masadan kalktığımızdan beri bize bakıyor," diye devam etti ve bunun doğru olduğunu anlamak için dönmeme gerek yoktu. Matthew'a güvenmiştim. Benim aksime o yalan söylemezdi. Şimdi merak ettiğim tek şey, o özel anı yaşamamız için ısrar etmesinin tek nedeninin bu olup olmadığıydı. "Eğer önerdiğin gibi bir strateji belirlersek, bizi ele geçirmiş gibi görünecek. Ve bu öğleden sonra ona ya da niyetine güvenmiyorum."

Ben de yapmadım. Tam olarak değil. Günün sonunda ne olursa olsun işini yaptığını biliyordum ama... "Müttefiklerimiz tükeniyor," dedim iç çekerek. "Bobbi'ye hiç güvenmedin. Ya da Andrew'a. Şimdi de Willa'ya. Kimseye güvenmiyorsun."

"Senin yanıdayken değil." Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ve kaşları birleşti, ifadesi niyete dönüştü. "Andrew da yaklaşmak istiyormuş ama nasıl yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyor. Bütün akşam bunu yapmasını bekledim ve artık onunla da işim bitti."

Onunla da işim bitti.

Neyle işi bitmişti? Beklemeyi mi? Peki başka neyle işi bitmişti?

Matthew'un kolları aramızdaki boşlukta yükseldi ve bir adım daha yaklaşarak, kalbimin bir iki kez atmasına neden olacak şekilde alanımı doldurdu. "Bunu alabilir miyim?" diye sordu, saçıma sardığım mendili yumuşak bir şekilde çekiştirerek. Başımı salladım, ne kadar güzel

koktuğunu ve bunun ne kadar iyi olduğunu

Aramızdaki ani boşluk eksikliği hissedildi. "Teşekkür ederim," dedi, sesi alçalarak. Zaten gevşek olan düğümü çözdüğünü hissettim, sonra saçlarım aşağı döküldü. Saçlarımın tenimi gıdıklamasıyla kürek kemiklerimde tüylerim diken diken oldu. "Gözlerini kapat."

Ağzımdan titrek bir "Matthew" çıktı.

"Onları benim için kapat Mavi Bebek," diye ısrar etti, sanki uyarım işe yaramış gibi. Onun için değildi. Benim içindi. Yine de göz kapaklarım hışımla kapandı. Sadece zevk olarak tanımlanabilecek bir şeyle mırıldandı. Eğer zevk biraz fazla derin ve karanlık gelebilirse. "Bunu gözlerinin etrafına bağlayacağım," diye açıkladı yumuşak bir sesle, sözlerini saran o ritim daha fazlaydı. "Bunları o kadar iyi tanıyor gibisin ki, tadına bakmanın tek yolu bu."

İpek tenime değdi, beklenti içimde kabardı. Bilekleri başımın yanlarını sıyırdı. Parmaklarının bir düğümün etrafında hareket ettiğini hissettim. Kalbim güm güm atıyordu. "Kör tadım mı yapıyoruz?"

Sözleri şakağımı tırmaladı. "Öylesin."

Mendil gözlerimin etrafında sabitlenmiş olmalıydı çünkü ellerinin ve kollarının düştüğünü hissettim. Parmak uçlarımla doğaçlama göz bağıni hissederek benimkini yukarı kaldırdım.

Heyecan, sade ve basit bir şekilde, karnımda fokurdayarak ortaya çıktı. Onu bastırmayı başaramadım, bu yüzden yapabildiğim en iyi şey "Ama bir partinin ortasındayız" demek oldu.

"Ve sen de benim lancée'msin."

Düşünce olarak kalması gereken bir şeyle birlikte çaresiz bir nefes kaçtı içimden. "Bunu hiçbir şey yokmuş gibi söylüyorsun."

"Hayır," diye mırıldandı, sesi kısıktı. "Bunu seninle istediğim her şeyi yapmak için bir sebepmiş gibi söylüyorum."

Buna karşılık vücudumdan yeni bir beklenti dalgası yayıldı.

Matthew mırıldandı. "Yüzündeki gülümsemeye bayılıyorum."

Bu yeni bir şey."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gülümsediğimi fark etmemiştim. "Birden fazla olduğunu sanmıyorum."

"Biliyorsun." Bir okşayış yanağımı okşadı. Titredim. "Ve sanırım buna senin *lütfe Matthew* gülümsemen diyeceğim."

Bir nefes verdim ve başımı gönülsüzce salladım.

"Ve şuradaki de senin *gölünçmüşsün gibi davranacağım ama aslında gölünç derecede seksi olduğunu düşünüyorum* gülümsemen."

Dudaklarım büzüldü. "Şarapları tadacağımızı sanıyordum. Gülümseme değil, Boston Boy."

Derin bir kıkırdama etrafımı sardı ve suratımı asmamı iki kat daha zorlaştırdı. "Biraz gergin olduğumda beynim konular konusunda çok seçici oluyor. Şanslısın ki aksanım o Fenway ıvır zıvırıyla ortaya çıkmadı."

İlgiyle canlandım. "Boston aksanın mı var?"

"Yine *lütfeñ Matthew* gülümsemeni yapıyorsun. Bu duymak istediğın anlamına mı geliyor?"

Doldurulan bir bardağın gug gug sesi sessizliğı bastırdı. İstiyordum. Hem de çok. "Hayır, sanırım ben iyiyim." Dirseğimi bara yasladım, biraz yer kazandım ve elimi barın yüzeyine koydum. Tırnaklarımı çaldım. "Kör tadım ne zaman başlıyor?"

Parmaklarımın ucu bardağın dibine değdi. Dudaklarım bir soruyla aralandı, ama sonra Matthew yine oradaydı. Aramızdaki odayı geri alıyordu. Kokusu, odunsu, naneli, temiz, duyularıma nüfuz etti, ani yakınlık iki kat daha sarhoş edici. "Josie," dedi, sesi ciddiye, Boston'daki o ritim adıma yapışmıştı. "*Green Monstah büyüktür ama ben de büyüğüm.*"

Bunu kesinlikle tahrik edici bulmam çok saçmaydı. Ri-dic-u-lous how ayak parmaklarım kıvrılıyor, yanaklarım kıpkırmızı oluyordu.

Görünüşe göre Bostonlulardan hoşlanıyordum. Ya da sadece ondan hoşlanıyordum. Boğazımı temizledim. "Bu bir tavlama cümlesi mi? Hiç işe yarar mı?"

Matthew'un sözleri tam kulağımın kabuğunun üzerine düştü. "Tekrar kullanabilirim" - burnunun ucu saçlarımı okşadı - "eğer nazıkçe sorarsan. Gerçekten ne kadar işe yaradığını görürsün."

Kollarımdan aşağı bir ürperti yayıldı, sözleri anıları tetikledi. Husky fısıltıları ve sesindeki o emredici ton. *İyi bir kız olacaksın ve bu inlemeler için çalışmama izin vereceksin.* Artık bu duyguyu üzerimden atmakta zorlanıyordum, bu yüzden bir nefes bıraktım ve çıkarken yalpaladığını hissettim.

"Ben... susadım mı?"

Matthew'un çenemdeki kirli sakalının sıyrıkları bana tekrar harekete geçtiğini söyledi. Parmakları bileğimin etrafına dolandı, elimi nazıkçe çevirdi.

barın üzerinde duruyordu. Bir bardağın boynu avucuma hafifçe bastırdı. "Güzel ve kolay başlıyoruz," dedi.

Elimi kadehin etrafına kapattım ve kadehi dudaklarıma götürdüm, kadehi kendisi kaldırmayacağı için duyduğum hayal kırıklığını bastırmaya çalıştım. Yavaşça içime çektim, keskin ve Roral notaları bana bunun bir beyaz olması gerektiğini söylüyordu. Dudaklarımı bardağın kenarına kapatarak bardağı yavaşça, sadece küçük bir yudum alacak kadar eğdim. Matthew'un üzerimdeki dikkatinin ağırlığını görmezden geldim. Bakışlarını. Çünkü gözlerim bağlıyken bunu hissedebilmem aptalcaydı. Ağızda kalan tada odaklandım, dilim dudaklarımı temizlemek için dışarı çıktı. "Viognier," dedim. "Old Stud Şaraphanesi. Etiketinde kırmızı bir at var. Sahibi evli bir çift. Kadın bir biyokimyacı ve düşündüm ki, şarap konusunda ne yaptıklarını ondan daha iyi kim bilebilir? Ayrıca STEM'de bir bayanın sadece kıcını tekmelediğini düşünüyorum. Şeftali notası çok hoş. Kocasına ayıp olmasın ama muhtemelen bu onun fikriydi."

Sözlerimin ardından bir duraklama oldu. Bir an. Sadece bir kalp atışı. Ve sonra Matthew güldü, ama bu onun her zamanki mutlu, kendini beğenmiş ya da eğlenen kahkahası değildi. Hafiflemiş bir sestti. Çaresiz. Sanki az önce bir yumruk yemiş gibiydi. Ya da kötü bir haber.

Kaşlarımı çattım. Sonra bardak, elinin nazik bir hareketiyle avuçlarımdan kayıp gitti. Sonra belimde bir ağırlık vardı. Onun eli. Beni öne doğru çekti. Tam ona doğru. Göğüslerimizin birbirine değdiği noktadan bir sıcaklık fışkırdı ve tüm vücuduma yayıldı. Göğüs kafesinde hızlı, tempolu bir gümbürtü vardı. Göğüslerimde hissettim.

"Buna bir son vermelisin," dedi, o boğuk ses bir kez daha ortaya çıkmıştı. Sesim fısıltıdan başka bir şey değildi. "Neyi keseyim?"

"Beni böyle uçurarak," diye cevap verdi hemen. Avuç içinin sırtımın alt kısmında yayıldığını hissettim. Vücudum tepki olarak sallandı. "Kurallar koyuyorsun ve sonra onlara uymamı imkânsız hale getiriyorsun. Neden?"

İşte yine oradaydı, sesindeki o emir. O sert... yumuşaklık, eğer böyle bir şey olabilirse. "Kurallar önemlidir," dedim ona, ellerimi göğsüne götürüp onu kendime çekme isteğimi bastırarak. "Uyulması o kadar da zor değil. Sen kendin bir tane yaptın."

"Dudaklarını ayır," dedi. Ben yapmayınca eli vücudumda yukarı doğru hareket etti, yüzüme ulaştı ve çenemi kavradı. "Herkes bizi izliyor, Josie." Başparmağı

Ağzımın kenarını sıyırarak tenimi okşadı. "Şu anda nasıl görüldüğümü görmeni engellemek için üzücü bir bahaneyle gözlerini nasıl bağladığımı görüyorsun."

Boğazım çalıştı. *Herkes bizi izliyor Josie*. Bunun tadını çıkarabilirim. Yapabilirdik. "Peki bu nasıl?"

"Sanki seni omzuma atıp kaçmak istiyormuşum gibi," dedi, sesi alçaktı, sadece benim için. Alt dudağımı okşadı. "Sanki biricik sevgilimi arkadaki çardağa sürüklemek ve onu becermek istiyormuşum gibi."

Vücudumdaki tüm kan ayaklarıma sıçradı. Yere düşmememin tek nedeni Matthew'un vücudunun bana yaslanmış olmasıydı.

"Şimdi dudaklarını ayır Mavi Bebek," diye emretti Matthew. "Ağzına bir bardak getiriyorum."

Çok nazıkçe yaptı. Hareketleri yapmama izin verdi -kokladım, dudaklarımı ıslattım, tattım- her ne kadar beynim bunu durdurmam ve beni çardağa sürüklemesine izin vermem için bağırırsa da. Onu kendim sürükleyeyim. Tek istediğim onun tadına bakmaktı, şarabın değil. Gözlerim bağlıydı. Sadece bu seferlik. *Sadece bu seferlik mi?* "Chambourcin," dedim. Sesim neredeyse kesilmişti. "İki şarabı atladın. Hayır. Üç tane atladın. Sen-"

"Sabırsızım." Sözleri o kadar gergin, o kadar gergin geliyordu ki, mendili gözlerime götürmek istedim. Onu görmek. Bu acı mıydı? İhtiyaç mı? Vücudumda ezici dalgalar halinde biriktiğini hissettiğim dürtü mü? "Açgözlü de."

Başımı salladım. "Hayır, değilsin." Bunu tartışmaya ya da dikkatimi başka yöne çekmeye hazır olduğu havasından belli oluyordu. "Sen bu iki şeyin tam tersisin."

Sıcaklık belimi sardı ve sonra kalçalarım onunkilere doğru itildi. Boğazımda bir nefes düğümlendi. Burnunu yanağımda gezdirmeden önce benimkine sürttü, ta ki saçlarımin arasına girene kadar. "O zaman belki de seni öpmeliyim," diye fısıldadı Matthew kulağıma. "Eğer o kadar sabırsız ve açgözlü değilsem."

Tüm vücudum titredi. O kadar ki ellerimle onun kollarını kavradım. Bunu anlamaya çalıştım. Gözlerim bağlıydı. Bir partinin ortasındaydım. Hiç olmadığım kadar tahrik olmuşum. Matthew'un kalçalarına bastırılmışım. Kıvrınmak istedim. Daha fazlasını aramak. Karnımı sıkan hissi kovalamak. Beni öpmesini istedim. "Eğer herkes gerçekten izliyorsa."

O garip kahkahalarından birini attı, sanki yanlış bir şey söylemişim gibi

tutuğu gevssemeye başladı.

Gömleğinin kumaşına yapıştım ve o uzaklaşmadan onu durdurdum. "O zaman belki de beni öpmelisin." Bana karşı hareketsiz kaldı. "Belki benim lancel'm de böyle yapardı."

Matthew, "Göz bağını çıkar," dedi. Havladı. Parmakları elbisemin kumaşını kazıyordu. "Bana bakmanı istiyorum."

Tüm o ihtiyaç, beklenti ve evet, içimde isyan eden aciliyet durdu. İpeksi mendili yüzümden aşağı sürükleyip boynumda birikmesine izin verdiğimde her şey durdu.

Matthew'un gözlerinde gök gürültüsü vardı. Çok sevdiğim gözlüklerinin arkasındaki kahverengi, içimin derinliklerinde döndüğünü hissettiğime yemin edebileceğim bir duyguyla karışmıştı. Daha aşağıda da. O kadar uçlarda görünüyordu ki, kendini yapmaktan alıkoyduğu şeyi yapmanın eşiğindeydi. Bu beni öpmek miydi? Öpebilirdi. Öpecek gibi görünüyordu. Öpmesini istedim. Şimdi. Hem de çok.

"Eğer o *lütfe*n Matthew gülümsemesini ağzından silmezsen, yemin ederim onu kendim öpeceğim Josie."

Sözleri kulaklarımı çınlattı. Bir zafer duygusu göğsümü sıktı ve beni kör etti. Unutkan. Dikkatsiz. *Tanrım, evet. Matthew'un ağzı. Benimkinde.*

Matthew'un bakışları daldı ve çaresizce benimkine döndü. Hâlâ gülümsüyordum. Sonra elleri omurgamdan yukarı tırmanmaya başladı, hareketindeki sertlik içimdeki her şeyin yükselmesine, kalınlaşmasına neden oldu. Neredeydik biz? Ne yapıyorduk? Umurumda değildi. Göğsüm kabardı ve sanki ona yapışıp işleri hızlandırabilecekmişim gibi içine doğru hareket ettim. Matthew'un homurtusu kısa ama anlamlıydı, beni daha da sabırsızlandırdı ve daha da yaklaştırdı. Onu karnımda hissettim, sertçe. Nefesim kesildi. I

-

Bir boğaz temizlendi.

Yüksek sesle.

Ve içinde bulunduğumuz balon patladı.

"Git. Uzaklaş. Köpekbalığı," dedi Matthew, gözleri üzerimde, sesi boğuk.

"İnan bana," diye yanıtladı Bobbi. "Keşke yapabilsem. Çünkü PDA ile başa çıkabilirim. Ama o çizgiyi bir süre önce aştınız. Siz... şarap ve gözbağlarıyla birbirinize yaklaşıyorsunuz. Elimizde acil bir durum olmasaydı izlemekten çekinmezdim."

Matthew'un burun delikleri açıldı, kahverengi gözleri benden ayrılmıyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Gözlerimi kaçırıyordum, sanki onu görmediğim o dakikalar yüzüne karşı açlık duymama neden olmuştu.

"Hâlâ ilgilenmiyorum," dedi Matthew, çenesi artık gerilmişti.

"Umurumda değil," diye cevap verdi Bobbi. "Çünkü Josephine'in eski sevgilisi olan o senatör özentisi burada. Ve bununla başa çıkmak zorunda kalacağız."

Sonra başım döndü.

Gerçeklik nihayet içime
sızdı. "Duncan burada
mı?"

Bir zamanlar evleneceğimden *emin* olduğum adam uzakta belirdi.

Beynim bana bir anı fırlattı. Kot pantolonun içine sokulmuş mavi elbise gömleği, geniş omuzlardan sarkan takım elbise ceket. Hepsi kahverengi mokasen ayakkabılarla eşleştirilmişti. Arkamı döndüm ve uzaklaştım. Kapıdan içeri süzölmek.

Şu anda olduğu gibi giyinmişti, bahçenin kenarında durmuş Andrew ile konuşuyordu. O gün bana bunu yapamayacağını söylerken ceketinin omzundaki gevşek bir ipliğe baktığımı hatırlıyorum.

Benimle evlenemeyeceğini.

Bu konuda çok kibar, çok nazikti. Hatta cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi, sanki *endişelenme tatlım* der gibiydi. *Beni atlatacaksın*. Tam bir Güneyli beyefendisi, Duncan. Charleston'da doğup büyümüş. Nişanlı olduğumuz dönemde onu Kuzey Carolina'ya neyin getirdiğini hep merak etmişimdir. Onu buraya bağlayan neydi? Ben olamazdım.

"Josie, tatlım."

Arzulamaya başladığım bir ritimle söylenen bu iki kelime beni şimdiki zamana geri çekti.

"Onu aştım," dediğimi duydum. Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Ya da belki de zaten oradaydı. Matthew çenemi onun yüzüne doğru eğdi. Kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Yakışıklı bir yüz. Onu öpmek üzereydim ve bunun nerede olduğumuzla ya da kim gibi davrandığımızla hiçbir ilgisi yoktu. "Bunu sadece birilerini rahatlatmak için söylemiyorum. Ben onu aştım."

Ve bunu bilmeni istedim."

"Sana inanıyorum," dedi. İnandığını biliyordum. "Yine de seni aştı mı?"

Öfkelendim. Ama bu öfke ya da inançsızlıkla değildi. "Beni terk etti."

Matthew'un yüzünde hızlı ve ince bir ifade belirdi. Anlayış mı?

Sürpriz mi? Hayır. Bunların hiçbirisi değildi.

"Ah, merhaba?" Bobbi bizim tarafımızdan söyledi. "Ben hâlâ buradayım. Ve sen hâlâ beni görmezden geliyorsun. Şu anda görmezden gelinmemeliyim."

Matthew çenesini ayarladı. Bir karar vermiş gibiydi. "Hâlâ orada olduğunu biliyoruz, Shark." Benden uzaklaştı ve beni dengesiz ve soğuk bir halde bıraktı. Keşke zamanda geri gidebilseydik. O göz bağını tekrar takabilseydim. Yapabildiğim zaman o öpücük için zorlardım. "Kendini görmezden gelinemez hale getiriyorsun." Elim kenetlenmişti. Parmaklar birbirine geçmişti. "Asıl sorun ne? Sadece o olamaz."

"Doğru tahmin ediyorsun," diye cevap verdi Bobbi. Bana yaklaştı, ellerini başıma doğru uzattı. Matthew elimi bırakmadı. "Yalnız gelmedi," diye açıkladı, saçlarımı nazıkçe ama çevikçe yeniden düzenleyerek. "Bir çeşit maiyeti var." Parmakları boynumda gevşekçe sallanan mendili karıştırdı. Çevirdi, hafifçe sıktı. Düğüm olduğunu tahmin ettiğim bir şey yaptı. Başı geriye yaslandı, koyu renk gözleri değerlendiriyordu. "İşe yarar." Bakışlarımla buluştu. "Ve sen de yapacaksın. Ne yaparsan yap, onun seni kırmasına izin verme."

Sözleri beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki söyleyecek bir şey bulmakta zorlandım. "Ne-"

"Bu ne anlama geliyor?" Bobbi benim için bitirdi. "Bunun anlamı, o Tanrı bilir ne için babanı avlarken siz ikiniz ona yaklaşın. Selam verin. Sarışın ona kaşlarını çatarak zarar vermek istiyormuş ama *vermeyecekmiş* gibi baksın. Tıpkı şu anda ona baktığı gibi, ama belki biraz daha az dişli. Bu arada ben de yanında getirdiği kameralarla ilgileneyim. Hepsi bir şekilde güvenliği atlatmış."

"Bunun için güvenliğiniz var mıydı? Burada mı?"

Gözlerini devirdi. "Babanın kim olduğunu biliyor musun?" İç çekti. "Gerçi yerel olarak işe alındı. Çok arkadaş canlısı ve güvenilir. Onlar şimdi 1red ve- Dikkatimi dağıtıyor, Josephine. Güvenlik benim işim değil. Senin işin." Yüz ifadesi sertleşti. "Yani sen oraya git, ben de basınla ilgileneyim. Bu konuda son derece mutsuzum. Bugün kimseyi ağlatmak için doğru ayakkabıları giymiyorum ama-"

"Sana izin vermeyecek," dedim. Matthew yanımdan endişeli bir homurtu

ıkardı, elinin tutuğu sıkılaştı. Bobbi'nin kaşları çatıldı. "Hayır. Anlamıyorsun. Bir şey yapacağını söylemiyorum ama bunu tersine çevirecektir. Duncan

- Bırakın basın kalsın. Onları dışarı atarsanız daha kötü olur. Burada kendini kurban gibi göstermeyi başaracaktır."

Bobbi yüzünü buruşturdu ama anlamaya başladığını görebiliyordum. "Talihsiz bir müşteriyi bu işin içine atacak değilim."

"Ben bahtsız değilim," diye karşı çıktım. "Ben... onu tanıyorum, tamam mı? Burada olmasının bir sebebi var. Basının da. Paçayı kurtaramazsa bunu bize karşı kullanacaktır. Bununla başa çıkabilirim." Yutkundum. "Matthew yanımda. Bırak basın kalsın."

Bobbi yapmak istediği son şey buymuş gibi görünüyordu. "Tamam, hadi gidelim.

Ama onları kontrol altına alacağım. Döküntülerin ne zaman ve nereye gideceğini ben söylerim."

Matthew kolumu çekiştirerek bizi ileriye doğru götürdü. Vücudunu benimkinin etrafına yerleştirdi, omzumun kıvrımı onun yan tarafına kilitlendi, sağ kolu sırtımda dolandı, sol eli bileğimi kavradı ve avucumu karnına götürdü. Kendimi bu kadar güvende hissetmem korkutucuydu. Onun kucağında attığım her adımda kendimden ne kadar emindim. Bana karşı ne kadar *doğru* hissettiriyordu.

"Onu aştım," diye tekrarlardım, sadece onun için. Bilmesi önemli görünüyordu. Cevabı hemen geldi. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Nişanı bozması beni incitti. Ama gururumu incittiği kadar kalbimi kırmadı. Bana buna değmediğimi hissettirdi. Bu zahmete değmezmişim gibi."

Matthew'un adımlarında bir eksiklik vardı, sanki bir parçası durmak istemişti ama geri kalanı ilerlemeye kararlıydı. "Bana güvenli bir kelime söyle."

Başımı kaldırdım ve onun önerisini anladım. "Bobbi de sana bir tane almamız gerektiğini söyledi mi?" Başını salladı ve dudaklarını gülümseyerek büktü. Ama tuhaf bir gülümsemeydi. Tuhaf. Biraz da korkutucuydu. Matthew gibi değildi ve ben bunu değiştirmek istiyordum. Daha çok kendisi gibi yapmak. Yakışıklı. Hoş. Mutlu. "*Bootylicious*. Ve eğer rahatlamazsan, şarkı söylemeye başlayacağım. Rap yapmaya başlarım. Popping. Kilitlerim. Nasıl yapılacağını biliyorum."

Ağzının etrafındaki gerginliğin bir kısmı azaldı. Bakışları aşağıya kaydı ve kaşlarını kaldırarak benimkilerle buluştu. Ben de kendimce bir gülümseme yarattım ve bunun ne kadar kolay olduğunu görünce rahatladığım kadar

şşırdım da.

Boğazı düğümlendi. "Şu anda babana ve eski sevgiline doğru ilerlemiyor olsaydık ve onlar bizi görmemiş olsalardı, bizi hemen geri çevirirdim." Gözleri ileriye doğru döndü. Benimkiler dönmedi. "Fırsatım varken seni o lanet olası çardağa götürmeliydim."

Nabzım gümbür gümbür atıyordu. "Sanki seninle gelmem kesinmiş gibi konuşuyorsun," diye yalan söyledim. Hiç soru sormadan giderdim. Matthew'un bunu bildiğinden emindim. "Bundan sonra bunu düşünebilirim. Biraz kafa dağıtmak işime yarayabilir."

Sözlerim Matthew'un yeni kuralına atıfta bulunarak alaycıydı. *Seni rahatsız eden her neyse dikkatini dağıtıyorum. Gerçekte kim olduğundan ve ne yaptığımızdan şüphe etmene neden olan her neyse.* Ve beklediğim etkiyi yarattılar, çünkü ağzı nihayet gevşedi. Gülümsedi. Gururla. Küstahça. Bu gümbürtüyü ikiye katladı.

Sonra ileriye baktım. Sırf hayatta kalmak için, çünkü gözlerindeki o parıltıyı gerçekten görmek istiyordum. Bu gece, kontrol altına almakta kötü bir iş çıkardığımı fark ettiğim bir şeyin kilidini açmıştı. Ama onlardan sadece birkaç adım uzaktaydık. Andrew ve Duncan. Yaklaştığımızı fark etmemişlerdi bile. Etraflarında olup bitenlerden çok daha önemli görünen bir sohbe dalmışlardı. Konuşurken ve başlarını sallarken her ikisinin de sert duruşları dikkat çekiyordu. Ben buna *ayık mırıldanma* derdim. Ve bu hep böyle partilerde, hep erkek grupları tarafından yapılırdı.

Evlenmeye o kadar hazırdım ki, diye düşündüm. Böyle partiler. Ben güzel bir elbiseyle çimenlerin üzerinde koşturup kendimi Bayan Biri olarak tanıtırken, sert bakışlı adamların sert bakışlı konuşmalarını izlemek. Şu anda istediğim bir şey gibi görünmüyordu. İsteddiğim bir şey gibi görünmüyordu, nokta.

Durduğumuzda Matthew'un başı eğildi ve kulağıma dokunmadan önce ağzının şakağındaki deriye baskı yaptığını hissettim. "On beş dakikası var."

Andrew'u mu yoksa Duncan'ı mı kastettiğini bilemiyordum. O on beş dakikadan sonra ne olacağını da bilemiyordum ama karnımın alt kısmındaki çekiştirme bana bunun çardakla ilgili olduğunu söylüyordu.

"Josephine," dedi iki adam aynı anda. Duncan hafifçe güldü. Andrew gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Matthew'un eli omurgamdan yukarı tırmandı, parmakları saçlarımın arasına girdi. Başparmağıyla enseme okşadı. Cesaretlendirici. Dikkat dağıtıcı.

Boğazımı temizledim. "Buraya daha önce gelemediğimiz için özür dilerim," dedim onlara, yüzümü kibar, arkadaş canlısı, mutlu bir maske haline getirerek. Bunu yüzlerce kez yapmıştım. "Kendimizi biraz o ana

kaptırmıştık." Gözlerimi

yan. Matthew gülümsedi. "Matthew, bu Duncan Aguirre." Gözlerim diğer adama döndü. "Duncan, bu Matthew Flanagan." Yutkundum. "Iancé'm."

Matthew başka birine hoş bir anlaşıma gibi görünecek bir mırıltı çıkardı. Ama ben öyle olmadığını biliyordum, başparmağının mutlu bir fırçasıyla eşlik ettiğinde değil. Sanki bir ödül vaadi gibiydi. İstemeye hiç hakkım olmayan bir ödül-

Duncan elini Matthew'a doğru uzattı. "Benim için bir zevk, Matthew."

Matthew bir, iki, üç saniye boyunca Duncan'a baktı. Kolunu havaya kaldırarak onu bekletti. "Ah," dedi şaşırılmış bir ses tonuyla, Duncan'ın uzattığı eli aşağıya bakıyormuş gibi yaparak. "Özür dilerim Duncan," dedi, nihayet teklifi kabul ederek. "Bunu orada görmemiştim. Sizinle tanıştığımıza da memnun oldum. Hakkınızda hiçbir şey duymamış gibi davranmak isterdim ama ben bundan biraz daha iyiyim."

Duncan'ın kaşları çatıldı ama aynı hızla kaşlarını savuşturdu. "Nişanınız için tebrikler. İkinize de." Elini geri çekti ve yanına bıraktı. "Josie'nin bu kadar çabuk kapılıp gitmesine şaşırdığımı söyleyemem. Yakalamak ne kadar zor olsa da o harika bir av."

"Ben, hiç değilse, ısrarcıyım." Matthew dedi ki. "Bazıları kemiği olan bir köpek gibi der. Bir şeyin benim olduğuna bir kez karar verdim mi, beni kimse durduramaz."

Eski sevgilimin sözlerinde kötü niyet var mıydı? Olabilir.

Ama umursayacak durumda değildim. Matthew *benimkini* söylemişken olmaz,

Başparmağı ensemde böyle bir aşağı bir yukarı gidip gelirken değil. "Şarap mükemmel," diye nefesimi tutarak söyledim. "Andrew çok cömertti."

Her şeyle, gerçekten. Ama bu parti şimdiye kadarki en iyisi." Babamın gözleriyle karşılaştım. "Malikâne muhteşem ve eminim Florida'yı biraz daha az özlemene neden oluyordur?" Babam konuşmadan önce bir an sessizlik oldu.

"Sorun değil,"

dedi. Curtly. Tıpkı her zaman yaptığı gibi. "Duncan bana arkadaşlarından birinin sahip olduğu benzer bir mülkten bahsediyordu. Aslında buradan çok uzakta değil."

Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak babama göz kırptım. Ya da detaylandırmasını bekledim. Açıklamadı.

"Düğün hazırlıkları harika gidiyor," dedi Matthew ve sesinden iki adama gülümsediğini anladım. Hangi gülümsemeyi kullandığını da biliyordum.

"Merak ediyorsan diye söylüyorum Andrew. "Merak ediyorsan diye söylüyorum Andrew.

bizzat kontrol ettiğinizi hatırlıyorum ve Bobbi'nin bildirdiklerinden emin olamıyorum." Babamın yüz ifadesi gerildi. Matthew devam etti, sesi sakin ve rahattı, "Zaman sıkıntısı yüzünden biraz stresliyiz, ama bundan şikayet eden ben olmayacağım. Ne de olsa hayallerimin kadınıyla beklediğimden daha erken evleniyorum."

İşte o zaman çenem düştü. Sadece bir anlığına. Havanın ciğerlerimi terk etmesine ve başımı çevirip lancé'ye bakmama yetecek kadar.

Matthew bana göz kırptı. Sanki hiçbir şey söylememiş gibi.

Yutkundum, adımlarımı hızlandırdım. Doğru. Evet. *Evlenmeyeceğiz ama arkadaş kalacağız.* "Yine de para çok yardımcı oluyor," dedim. "Parayla harika şaraplar alınıyor. Merlot şarabını denedin mi? Güney Dağları'ndaki bir şaraphaneden geliyor ve meşe ağacında yıllandırıyorlar."

Andrew, "Düzgün bir düğün organizatörü tutabiliriz," diye önerdi. "Bobbi'nin yanında. Küçük şeyler için stres yapmana gerek yok. Eğer öyleyse de bana haber vermelisin. Ya da Bobbi'ye ya da asistanıma, o da buralarda."

"Ya da bize sorabilirdin," diye karşı çıktı Matthew. Basitçe. Güzelce, hatta. Gerçekçi. "Bugün ya da bundan önceki herhangi bir zamanda bu konuyu kendim açmıştım."

Andrew'un bunu yapmadığını o zaman fark ettim. Bize sormadı. Bana sormamıştı. Ve ben ondan bunu beklemiyordum. Ne düğün hakkında, ne de video ortaya çıktıktan sonra nasıl olduğum hakkında.

"Onları biraz rahat bırak Andrew," dedi Duncan gülerek, sanki eski arkadaşlarmış gibi. Sanki yeni tanıştığı kişi babam değilmiş gibi. "Bu işler tam bir kâbus. Her şey söylenip bitene kadar mutluluk yoktur, bu yüzden elbette buradaki adam biraz gergin." Gülümsemesini bize yöneltti. Ya da belki de tam olarak öyle değildi. Duncan her zaman başımın biraz yukarısından bakıyor gibiydi. "Sakin ol Matthew. Bu kızın parmaklarının arasından kayıp gideceğini sanmıyorum. Belli ki aşık olmuş."

Matthew'un bütün vücudu benimkine yapıştı.

Aynı anda göz ucuyla Bobbi'nin sözünü ettiği maiyetin bir kovan gibi toplandığını görebiliyordum. Küçük bir gruptu ama kamera ve elektronik bulutu Andrew ve Duncan'ın arkasında hareket etmeye başladı, cihazlar vızıldıyor, yaklaşıyordu.

Sarı bir küt saçın taçlandığı deri bir trençkot tam önlerinde belirdi. Bir kolunu uzattı, sivri siyah tırnakları bahçe lambalarından birinin altında parlıyordu. Biraz daha rahat nefes almaya başladım. Bobbi her şeyi kontrol altına almıştı. Tabii ki öyleydi. O- Basın kovarı onun etrafını sarmıştı. Tanrım, o iyi miydi?

Matthew'un gömleğini çekiştirdim. "Matt-"

Bir kızarıklık beni kör etti. Gözlerimi kırptırdım, gözlerimi çalıştırmaya çalıştım. Görüşüm netleşti ama tam etrafımızı saran vızıltının ardında ne olduğunu anlamaya başlamıştım ki parlak, kör edici bir ışık daha yandı. Sonra bir tane daha. Pat. Pop, pop, pop. Önümde bir şey hareket etti. Biri. Matthew, çünkü artık yanımda değildi.

"Bırak onu," diye havladığını duydum. Sesi çok kızgın geliyordu. Kendisine hiç benzemiyordu. Plan bu değildi. Böyle olmamıştı. Yıldızları göz kırparak uzaklaştırdım, sırtına odaklandığımda durumu yanlış hesapladığımı fark ettim. Matthew'un sözleri sakindi. Alçak sesle. "Koy. Koy onu. Kamerayı. İndir."

Etrafından dolaşmaya çalıştım ama bir kolunu uzatarak beni durdurdu. Kolunun üzerinden baktım, Duncan'ın gülümseyerek yaklaştığını gördüm. Rahatlamıştı. Sanki bunun için doğmuş gibiydi. Yanında gözle görülür şekilde sinirlenmiş bir Andrew olsa bile, bir ödöl almaya hazır gibiydi.

"Haydi beyler," dedi Duncan. Sakin ol. Her zamanki Güneyli beyefendi. Andrew ve Matthew'la konuşuyor ve beni görmezden geliyordu. "Gergin ve sinirli olmaya gerek yok. Bu bir parti. Hem de harika bir parti. Bazı yerel yayınların biraz baharattan faydalanacağını düşündüm. Andrew Underwood'un ziyareti her gün olmuyor. Ayrıca artık elimizde ünlü biri var. Eminim o da kendi anını yaşayacaktır." Andrew'a doğru döndü. "Şimdi birlikte bir fotoğraf çektirelim Andrew. Tabii senin için sakıncası yoksa. Sonra meraklı gözlerden ve kulaklardan uzakta, başka bir yerde sohbetimize devam edebiliriz."

Tam o anda Duncan'ın burada ne aradığını anladım.

"Andrew," diye uyardım. İçime ne girdi ya da neden böyle bir şey söyledim bilmiyordum ama sözcükler ben onları durduramadan beni terk etti. "Hadi bara geri dönelim. Merlot gerçekten mükemmel. Denemeliyiz."

Andrew bir an için kaşlarını çatı. Duncan ona yaklaştı, eliyle poz vermeleri gereken noktayı işaret ediyordu. Babam uzun bir süre tereddüt etti.

O an gerçekten istemedim ama ona gülümserken nefesimi tuttum. *İnan bana*, o gülümsemeyle ona söylemek istedim. *Duncan sadece senden, statünden, isminden, parandan faydalanmak istiyor, muhtemelen*. Ben istemedim. Ben sadece...

"Sonra," dedi babam.

Göğsümdeki bir şey durdu. Düştü. Ya da belki tüm ben düştü. "Elbette," dedim hafif olması gereken bir kıkırdamayla. Güven verici.

Ama Andrew'un benim güvenceme ihtiyacı yoktu. Çoktan arkasını dönmüştü. O an kendimi çok aptal hissettim. Çok aptal ve küçük.

Bir kadeh merlotu Duncan'a tercih edeceğini düşünmem gerçekten gülünçtü. Onun yerine *beni* seçmesi. Bir parçanın bir an için -kısa da olsa- Duncan'ın benim için burada olacağını düşünmüş olması da gülünçtü. Tabii ki gelmeyecekti. Hem Matthew hem de Bobbi böyle düşünerek çok yanılmışlardı. Duncan babam için buradaydı. Bir onay mı? Fotoğraf çektmek için mi? İkisinin de çok iyi becerdiği o kasvetli mırıldanmalardan biri mi? Tanrı bilir. Babamın bir şekilde birilerine ulaşip buraya davet edilmesini nasıl sağladığını hayal edebiliyordum. Eskiden bu konuda şakalaşırdık. Bir partiye nasıl girip kendi partisini yapabildiğini. Annesi onu bundan daha iyi yetiştirmişti ama iyi çocuklar bir numara yapmadan fazla uzağa gidemezlerdi.

Numara ben değildim. Hiç olmamıştı ve şimdi de değil. Babam da aynı fikirde görünüyordu.

"Josie?" Matthew sordu.

Vücudumu ona doğru eğdim ama bakışlarımı başka bir yerde tuttum. Omzuna. Başımın nereye gittiğini fark etmediğini umarak gülümsedim. Kendimi ne kadar önemsiz hissettiğimi ve bunların beni etkilemesinden ne kadar nefret ettiğimi görmemesini umuyordum. Ama Matthew her zaman istediğimden biraz daha fazlasını görmeyi başarırdı.

"Bana bak," dedi ve ben kim oluyordum da bunu reddediyordum? Yüz ifadesi acımasızdı. Vücudundan hoşlanmadığım türden bir gerginlik yayılıyordu. Dalga dalga geliyordu.

"Hey," dedim, gözlerim yanıyordu ve Tanrım, bundan nefret ediyordum. "Gidip şu çardağı kontrol edelim mi? Bana söz vermiştin."

Matthew'un yüzünde bunun artık söz konusu olmadığını gösteren bir ifade belirdi. Dudakları aralandı ve bunun bir hayır olmamasını umdum, çünkü bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

Al şunu. "Ben-"

Yeni bir isilik çıktı.

Tam ikimizin de yüzüne. İrkildim ve görüşüm geri geldiğinde Matthew küfrediyordu, omuzları dönüyordu. Panikledim. Ona güvenmediğim için değil, bu yüzden sinirlenmesini istemediğim için. Pişman olacağı bir şey yapmasını, mesela bize çok yakın olan o kamerayı elinden almasını istemiyordum. Buna değmezdi.

Gerçekten değildi. Bunun için değil.

Benim için değildi. Ellerim kollarına dolandı.

Matthew'un bakışları tekrar bana döndü ama dikkatini vermedi. Tam olarak değil. Kurdeşen tekrar ortaya çıktı ve yüz ifadesi öfkeye dönüştü. Gerçekten de kameranın peşinden gidiyordu. Ben de onu durdurmak için aklıma gelen tek şeyi yaptım.

lancé'mi öptüm.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Geriye dönüp baktığımda, dikkatini dağıtmak için dudaklarımı kullanmamam gerektiğini fark ettim.

O gece güvenli bir kelime üzerinde anlaşmıştık.

Yani onu kullanabilirdim. Koluna yumruk atabilirdim. Ya da yan tarafını çimdikleyebilirdim. Kıçına vurabilirdim. Şarkı söyleyebilirdim. Pop, lock, drop it. Bayılmış gibi yapabilirdim. Hatta etrafımdaki herkese durmaları için bağırdım ya da çığlık attım.

Ama hayır.

Adamı öpmüştüm.

Iancé'mi.

Sadece dudaklarına bir öpücük. Ağzımı onunkine değdirdim. Ve etkili bir şekilde onu şok ettim.

Çünkü Matthew'un tek yaptığı orada durmaktı. Kolları sallanıyordu. Yakışıklı, uzun boylu ve ugh, aklımdan çıkaramadığım o kıyafetin içinde çok seksi görünüyordu, ama çok afallamıştı. Abartmıyordum. Kafam küçük bir şaşkınlık belirtisini alıp onunla koşmuş gibi değildi. Bir an için onu kırdığımdan emin olmuşum.

Öpücüğümün sahip olduğu.

Telefonumun ekranına baktım. Bir kez olsun Dokuzuncu Sayfa değildi. *Six Hills Herald'dı*. Birkaç günlerini almıştı ama Duncan'ın da bahsettiği gibi, Andrew ve kiraladığı malikânede verdiği parti hakkında bir makale yayınlama fırsatı bulmuşlardı. Babamın Kuzey Carolina'da bulunmasının ya da benim ve *nişanım* için verdiği partinin neden önemli olduğunu anlayamıyordum ama görünüşe göre önemliydi. Basılı baskıda birkaç sayfaya denk geldiğinden emin olduğum kadar. Birkaç resimle birlikte.

Bunların arasında, aceleci bir öpücük de vardı.

Çünkü tabii ki. Nasıl orada bitmez ki? Belli ki dizi beni bu şansı kaçırmayacak kadar çok seviyordu.

Kötü mü öpüşüyordum? Nefesim kötü müydü? O gece onun dudaklarını

arzulayan tek kişi ben miydim?

Cevap vermeden önce telefonumu kilitledim ve kapüşonumun cebine soktum. Sonra nihayet kamyonetin motorunu çalıştırdım. Burada park ettiğimden daha fazla kalamazdım. Ya Matthew kapıdan çıkarsa? Ya da camdan dışarı bakarsa? Garip görünürdü. Tembel Geyik'in ön bahçesinde sinsice dolaşan bir sapık gibi.

lancé'mi takip ediyordum. Aptal, iğrenç dudaklarımla ona nasıl saldırabileceğimi düşünüyordum.

Kendi acımasızlığıma homurdandım. Sonra ellerimi direksiyona dayadım ve yüksek sesle, sadece kendim için, "Aş artık bunu Josie. Onu öpmenden hoşlanmadıysa ne olmuş yani? Adam sana orgazm yaşattı. Ve bu... konuyla alakalı. Bir şekilde."

Hiçbir anlam ifade etmiyordum ve belki de, sadece belki de, öpücük onu değil beni kırmıştı.

Kamyonetimin kapısını açtım, ağzına kadar doldurduğum bez çantayı aldım, omzuma astım ve araçtan çıktım.

Arazinin sağ tarafında bir şey dikkatimi çekti.

Hızlı hareket eden ve küçük olan bir şey. Kahverengi ve beyaz tüyleri olan bir şey. *Sebastian mı?* Hayır. Vasquezes'lerin horozunu çiftliğe geri götürmüştük. Aylar önce. Kaçtıktan sonra yedinci ya da sekizinci kez. Ama bu oydu. Bundan emindim. Horozdan başka bir şey değilken adını ben koymuştum ve onu Vasquezler için almıştım. Kaçak horoz sanki cevap verircesine kulübeyi köşeye sıkıştırdı, başını gagaladı ve minik tavuk bacakları yerde hızla ilerleyerek yanımdan geçti.

Kesinlikle olmaz diye düşündüm. Hayır. *Hayır*. Bu kadarı yeterliydi. Eğer bir şeyi kontrol altına alabilseydim, bu olurdu. Onu çiftliğe geri götüreceğim. Onu kendim götürebilirdim. Şu anda kontrolümde olan çok az şey vardı ama bu yapabileceğim bir şeydi. Dengeyi yeniden kazanmanın bir yolu. Güç.

Daha fazla vakit kaybetmeden çantayı yere bıraktım ve koşmaya başladım. Evet, Sebastian Stan'in peşinden koştum. Horoz çok hızlıydı.

Beni hemen fark edince, yüksek sesle gıdaklayarak hızını iki katına çıkardı. Ama şimdi bir görevdeydim ve başarılı olduğumu görecektim. Kulübenin bir sonraki köşesini döndüğünde onu takip ettim. Sanki kafası karışmış ya da bir çalının yanında bir şeyle dikkati dağılmış gibi yavaşça durduğunda, ellerimi yanlarına kapattım ve bir "HA!" ile doğruldum.

Nihayet zafer, diye düşündüm, büyük ve hain bir gülümsemeyle arkamı dönerek. Sebastian şikayet ediyordu ama bu bizim dansımızdı. Bu bizim olayımızdı. O kaçtı ve ben onu yakaladım. O-

Orada başka bir şey vardı. Birisi.

lancé'm.

Gömleksiz. Güneşin altında parlayan ten. İp atlıyor. Şapkasının üzerine kulaklık takıyor.

Ters bir şapka.

Matthew ipi kavradı ve ustalıkla başının üzerinden ve ayaklarının altından geçirdi. Baş ve ayaklar. Baş ve ayaklar. Kollar gerildi. Kaslar gerildi. Ağız hızlı hava atışlarıyla açıldı ve yüz gerildi. Çeneler ipin ritmine göre sıkılıp açılıyor. Çentikler de vardı. Kalçalarında.

Karnından bir damlacık süzüldü ve ben sadece yaklaşmak istedim. Daha iyi bakabilmek için. Ama vücudu durdu ve dikkatimi dağıttı. Kaslar hâlâ nabız gibi atıyor, parlıyor ve kasların sınırlarına kadar çalıştırıldıklarında yaptıkları şeyleri yapıyordu. Nasıl görüneceklerini merak ediyordum.

"Josie?"

Başımı kaldırdım. Matthew nefes nefese bana bakıyordu.

Göz kırpтым. Sonra harekete geçtim. Tıpkı onu öptüğüm zamanki gibi, ama bu sefer elimde Sebastian Stan vardı. Horozu havaya kaldırdım, tam yüzümün önüne.

Kanatlarını çırpıtı, açıkça hoşnutsuzdu.

"Josie?" Matthew tekrarladı.

Bu yeni bir düşük seviyeydi.

"Heeeey," dedim, kelimeyi oyalamaktan başka bir sebep olmadan uzatarak. Bir hareket duydum, sonra altın rengi, parıldayan bir tenin yaklaştığını gördüm. *Dikkat dağıtmak. Etkisiz hale getir.* "Ne yapıyorsun, sevgilim?" Yüzümü buruşturdum. *Sevgilim.* Aşık mı? Boğazımı temizledim. *"Kardeşim. Ne yapıyorsun, kardeşim?"*

"Az önce bana *kardeşim* mi dedin?" diye sordu.

Sebastian'ın kanatları Matthew'un kulaklıklarını çıkarıp terden sırılsıklam olmuş bedenine sardığını gösteriyordu- "Beni mi izliyordun?" Sesi kendini beğenmiş geliyordu. Ugh. "Tavuk konusunda kafam karıştı ama istersen devam edebilirim."

"Eğer istersem?" Söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığım için sordum.

"Belli ki ilgini çekmiş," diye açıkladı. Şimdi kendini beğenmişliğin üstüne bir de eğleniyordu. "Sorun değil. Ama o zavallı şeyi yere bırakırsan daha iyi görebilirsin."

"Ha," diye kestirip attım. Ama Sebastian'ı olduğu yerde bıraktım. "Yani ben bir dikizciyim, ne olmuş yani? Gerçekten gömleksiz ve çok parlak görünüyorsun ve dürüst olmak gerekirse, zıplarken ve bilirsin, Rexing ya da her neyse, bakmamak zor. Ve ben bir kadını. İşleyen organları olan. İşleyen gözleri olan. Görünüşe göre senden hoşlanan kadın parçaları."

Bir süre sessizlik oldu, sonra "Tamam" dendi.

Tamam. Hepsi bu kadar mıydı?

Sebastian'a bakarak boynumu uzattım. Matthew şu anda tam oradaydı. Tam önümde. Ya da bizim. O kadar yakındı ki Sebastian'ın istese onun göğüs uçlarını gagalayabileceğinden emindim. Belki de ona söylemeliydim. Ya da belki horozun Matthew'un sırtışını bir iki kademe aşağı çekmesine izin vermeliydim.

"Bu gülümseme yeni," dedi. "Ne anlama geldiğini merak ediyorum." Biraz daha geniş gülümsedim. O da güldü. "Çok tatlısın. Kötü bir şey mi planlıyorsun? Bu yüzden mi buradasın? Her halükarda ben hazırım."

Bir karşılık verdim. Bana "şirin" deyip dudaklarımı dudaklarında görmekten hoşlanmaması ne yüzsüzlüktü. "Uzaklaşmalısın," dedim ona. "Sebastian beni kızdırmayı çok sevdiğin o parlak, ışıltılı göğsümü gagalamadan önce."

"Kadınlık organlarının hoşuna gittiğini sanıyordum," diye karşılık verdi. O megawatt sırtış hâlâ oradaydı. "Ben de senin kuşu yere bıraktığını sanıyordum."

"Yapamam."

Biraz daha yaklaştı ve ben de göğsünü kurtarmak için Sebastian'ı indirdim. Ne de olsa güzel bir göğüstü. "Peki neden?"

"Bu Sebastian Stan, Vasquez'lerin horozu. Onu çiftliğe geri götürüyorum. Görünüşe göre burayı biraz fazla seviyor. Eskiden Adalyn ve Cameron'a sürekli terör estirirdi. Ben sadece... sen orada dururken lojistik konusunda zorlanıyor gibiyim."

"Demek beni şafak vakti uyandıran şey buydu," diye yorum yaptı. Dudaklarım bir soruyla aralandı. Ama sonraki sözleri bunu hemen boşa çıkardı. "Senin fikrin ve çıkardığın o küçük ses dışında yani."

Yanaklarım kızardı. Başımı salladım. "Pürüzsüz," diye karar kıldım.

Sözcüğümün aksine, bu biraz sallantılı çıkmıştı. İnemelerimden mi bahsediyordu? İnemelerimden mi?

"Onu öpmem karşısında dehşete düşmüş gibi görünen biri için söylediğin şey komik."

Yüzündeki tüm eğlence kayboldu. "Ne?"

Çenemi yukarı kaldırdım. Harika. Demek *Herald*'ı henüz görmemişti. "Bir şey yok." Yana doğru bir adım attım. "Önemli değil. Şimdi gidiyorum. İyi günler."

Yolumu kesti. "Tavuşu yere bırak, Josie."

"Hayır," dedim Sebastian'ı önümde daha yükseğe kaldırarak. Yüzde yüz saçmalıyordum. Ama hayatta kendime önemsiz olma izni vereceğim bir zaman varsa, o da bu zamandı. Dört nişandan sonra, kötü öpüştüğümü yeni öğrenmiştim. "Yapamam efendim. Güle güle."

Matthew benim yan adımımı yansıttı. "Beni peşinden koşturma," diye uyardı.

Sakince. Umursamazca. "Çünkü o arabanın peşinden koşacağım."

Ne kadar ciddi görüldüğünü görünce homurdandım.

"Dramatik olma." "Dedi horoz kalkanı kullanan kadın."

Gözlerim ters şapkalı, muhteşem adama dikildi. "Eğer onu yere bırakırsam, peşimizden gelecektir. Fark etmediysen söyleyeyim, bu şekilde kucağa alınmaktan hoşlanmıyor, Sparkles. Ne kadar nazik olsam da. Topuklarımızı gagalayacak. O hızlıdır. Bizden daha hızlı. Bu noktada yapılacak en iyi şey Robbie'yi aramak. Bunu yapabilir misin?"

"Sanırım onu atlatmayı başarabiliriz." Yuvarlak, çıplak bir omuz silkti.

"Ve eğer yapamazsanız, sizi geride bırakmayacağıma söz veriyorum."

"Az ya da hiç kıyafet giymeyen bir şehir çocuğu için çok kendini beğenmiş davranıyorsun."

O çelik karın kaslarının seni koruyacağını mı sanıyorsun?"

Matthew şu anda bunu yüzde yüz seviyordu. Sadece seviyordu. Bunu biliyordum. Cevap vermeyince, "Peki," dedim. "Kendini beğenmiş olmak istiyorsun. O zaman sen de"

Koşarken kendini beğenmiş olsan iyi edersin."

O tepki veremedi. Sebastian'ı yere indirdim ve elimden geldiğince nazikçe bıraktım. Gıdaklayan bir savaş çılgılığı attı ve ben tam koşmaya başlayacakken Matthew bileğimi kaptı.

Evin olduğu yöne doğru koştuk, adrenalinin etkisiyle sesim aptal gibi çıkmaya başlamıştı. Tahmin edildiği gibi, Sebastian bizi kovaladı. Zavallı şey. Robbie'yle konuşup evini seçmesine izin verip vermememiz gerektiğini

öğrenmem gerekiyordu. Omzumun üzerinden baktım, gözlerim biraz dikkatimi dağıtmaya başlamıştı

Matthew'un yanımdaki görüntüsü, biraz fazla alçakta, biraz fazla uzun dolaşıyor. Ve arka bahçede bir yerlerde duran bir kütüğü tamamen kaçırdım. Tökezlediğimi hissettim, bir saniye boyunca havada süzıldüm ve düşmeden hemen önce Matthew'un elleri oradaydı, beni havaya kaldırdı.

"Bu bir öpücük değildi," dedi, kollarında ben prenses edasıyla verandanın basamaklarını çıkarken. "Beni öpmüyordun Josie."

Kahverengi gözleri tam kapının eşiğinden geçerken benimkileri yakaladı. Beni hemen yere yatırdı. Göğsüm kabarıyor, jean giymiş kalçalarım onunkilere bastırıyordu. Onu. Sesli bir şekilde yutkundum. O eşofmanlar onu gizlemek için hiçbir şey yapmamıştı. Sert hatları karnımın alt kısmının yumuşaklığına baskı yapıyordu. Ve bana karşı ne kadar iyi hissettirdiğini, ne kadar katı, ne kadar büyüleyici olduğunu ya da bana dokunmasından başka hiçbir sebep yokken benim de ne kadar tahrik olduğumu kabul etmek istemedim.

Bu bir öpücük değildi. Değil miydi?

Avuçlarım göğsüne düştü ve ondan çıkan sesle nefesim kesildi. Küçük bir hırıltı. Bu beni ona doğru itti. Parmaklarımı aşağı çekmek istedim. Yukarı. Her tarafına. Bu adam bende çok fazla istek uyandırdı. İhtiyacım olmadığını düşündüğüm şeylerle beni nefessiz bıraktı.

Geri çekildim.

Matthew'un bakışları aşağıya, hâlâ göğsünün üzerinde duran ellerime kaydı. Sol elime uzandı ve parmaklarını tenimde gezdirdi. Yüzüğün üzerinde bir kalp atışı kadar durakladı. Onun yüzüğü. Benim yüzüğüm. Ona dokunmaya devam etti. Ona baktı. İçimde bir şeylerin kasılmasına neden oluyordu.

"Beni öpmüyordun," diye tekrarladı Matthew. "Pek sayılmaz. Bu bizim ilk öpüşmemiz değildi. Öyle olsaydı bilirdin."

İlk öpücüğümüz.

Kalbim yerinden fırladı ve yere düştü. Hepsi aynı. Yine de öyleydi. Onu öpmüştüm, sadece bir öpücük olsa bile.

"Merak etmeyin." Ellerimi geri çektim ve yanlarıma bıraktım. Gözleri tekrar benimkileri buldu. "Buraya tekrarlamak için gelmedim. Bu onunla ilgili değil. Buraya başka bir şey için geldim."

Matthew çantayı kamyonetimin yanındaki yerden aldı ve kulübeye döndü, çabuk olacağına dair söz vererek duşa gitmeden önce bana bıraktı.

Olmamıştı. Matthew uzun süre duştaydı. Ama yine de minnettardım çünkü o terli, parlak ve dikkat dağıtıcı bir şekilde karşımda otururken bunu yapabileceğimi sanmıyordum. O döndüğünde, yanımda getirdiğim her şeyi mutfak adasında düzenli bir şekilde yerleştirmek, kahve hazırlamak ve derin odaklanma çalma listemi çalmak için telefonumu hoparlörlere bağlamak için yeterli zamanım vardı. Horozu yarın Vasquez'lere geri götüreceğim.

Bugün yapacak işlerimiz vardı.

Matthew tekrar yaklaşırken adımları ağır ve yavaştı. Islak saçlarını taramamıştı, her zamanki kirli sarı bukleleri daha koyu ve dağınıktı, bazıları alnına düşüyordu. Onları geriye doğru süpürmek, alnındaki her kırıksıklığı yakından görmek, ona neden bu kadar ciddi göründüğünü sormak ve gözlükleri yerine lenslerini attığı için teşekkür etmek istedim. Bu doğru değildi. Belli ki beynim o korkunç öpücük yüzünden hâlâ arızalıydı.

Bu ilk öpüşmemiz değildi.

Kolay bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle ona, "Kakao hazırladım," dedim.

Matthew kendine bir Americano doldurduktan sonra sol tarafımda durduğunda yüz hatları yumuşadı. Nane, sabun ve ondan gelen bir dalga beni tam karnımdan vurdu ve göğsüne doğru eğilmeyi o kadar çok istedim ki. Yanağımı giydiği sweatshirt'e sürmek. Pamuğun içinden onu hissedecek kadar. Belki kalp atışlarını duyabilecek kadar. Bir tabureye tüneyerek, bunu yapmak için mükemmel bir yükseklikte oturdum.

"Bunlar senin mu ns'lerin."

Yanaklarım birazcık ısındı. İkimiz de onların benim özrüm olduğunu biliyorduk. Ama bunu yüksek sesle itiraf edersem, Andrew'un malikanesindeki o geceden bahsedersem, o öpücük hakkında tekrar konuşacaktık. Ve bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Mu ns bununla ilgili değildi, daha çok Matthew'un kameralar yüzünden bu kadar üzülmesinden kendimi sorumlu hissetmemle ilgiliydi. Fotoğrafının *Herald*'da çıkmasından da ben sorumluydum. Bobbi'yi dinlemiş olsaydım her ikisi de önlenebilirdi. Bu kadar saf olmasaydım. Bu yüzden mu ns.

"Çok sevdiğin lahana cipslerini de getirdim," dedim, onları sakladığım pembe kabı göstererek. Bir nefes onu terk etti ve başımın tepesine çarptı. Dönüp yüzüne bakma dürtüsü güçlüydü ama ben daha güçlüydim. "Lütfen oturun. Kat etmemiz gereken çok yol var."

Matthew oturmadı. "Bütün bunlar da ne, Josie?"

"Sana yardım etmek istiyorum," dedim ona. "İş arayışında. Bunların çoğunu görmüş olabileceğini biliyorum. Ama bir şey bulursan bana haber vereceğini söylemiştin ve henüz bulmadın. Bu yüzden bana ne durumda olduğunu söylersin, biz de oradan devam ederiz." Ciltlerden birine uzandım. "İş ilanlarının çıktısını aldım ve onları eyaletlere ve alanlara göre sınıflandırdım." Açtım. "Illinois var, sonra da habercilikle ya da içerikle ilgili pozisyonlar ya da- Ah, yaratıcı reklamlar ve medya için bir editör vardı, kulağa çok hoş geliyordu." Bulana kadar kolları taradım. "İşte."

Matthew'a baktım ve dalgın görünüyordu. Sessizdi.

"Merak etme," dedim, bölüm ayırıcıyı çekerek. "Massachusetts için bir bölüm var. İlanların çoğu muhabirlik pozisyonları için. *Boston Guardian*, *Boston Globe*, adını hatırlayamadığım ulusal bir medya grubu... ama bu yarı zamanlı." Ona yeni bir bakış attım. Bir değişiklik olmadı. "Güzel bir yüzün var ve çok çekici olabiliyorsun. Eğer gazeteciliğe sıcak bakıyorsan kamera karşısında harika görüneceğini düşünüyorum."

Matthew bardağı mutfak adasının üzerine koydu. Ensesini kaşıdı. "Kuzey Carolina için bir bölüm var mı?"

"Evet," dedim göğsümde bir sarsıntıyla. "Adalyn ve Cameron'a yakın olmak isteyebileceğini düşündüm." Bakışlarımı dosyadan ayırmadım. "Florida için de bir tane var. Adalyn'le Miami'de tanıştığınızı biliyorum, o yüzden geri dönmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Uzun bir duraklama oldu, sadece arka planda çalan müziğin yavaş vuruşları sessizliği bozuyordu. Sonra Matthew hareket etti. Bir tabure kaptı ve oturmadan önce benimkinin yanına yerleştirdi. Anlamadığım bir nedenle nefesimi tutmuş gibiydim. Sanki bir şey bekliyormuşum gibi.

"Bütün bunları ne zaman yaptınız?" diye sordu. "Saatler sürmüş olmalı."

Yutkundum, avuçlarımı önümdeki plastik kılıfın üzerinde gezdirdim. "Birkaç gece önce."

Matthew'un nefesi derin ve güçlüydü ve bir şikâyet gibiydi.

"Uyuyamadım," diye açıkladım, sesimi yüksek ve mutlu tutarak. Normal. "Bu benim için nadir bir durum değil. Kafam bazen hiç susmuyor. Bu yüzden yemek yaptım. Araştırdım. Bastım. Sınıflandırdım. Dosyaladım. Çok rahatlatıcıydı ve kendimi meşgul edecek bir şeyim olduğu için mutluydum."

O nefeslerden biri daha onu terk etti. "Bana bak, Mavi Bebek."

Boğazımdaki, göğsümdeki, karnımdaki, *her yerimdeki* baskıyı görmezden geldim ve itaat ettim. "Teşekkür ederim," dedi ve Tanrım, Matthew'un sesi ya da görünüşü hiç bu kadar...

Ciddiyim. *Hareketli*. Sanki bu iki kelime ağzından değil de başka bir yerden çıkıyordu. İçinde derin bir yerden. Adem elması sallanıyordu ve sanki tüm dikkatimi üzerine çekmek istiyormuş gibi taburemi çevirerek bedenimi ona doğru eğdi. "Keşke sana şu anda ne kadar minnettar olduğumu ve aklımın başımdan gittiğini anlatacak doğru kelimeleri bulabilseydim. Keşke..." Başını iki yana salladı. "Keşke sana gösterebilseydim."

İçimdeki her şey gevşedi, bunu ne kadar kastettiğini ve benim ne kadar az şey yaptığımı görünce şaşırdım. "Bunlar sadece çıktı," diye fısıldadım. "En azından bunu yapabilirim. Sen... Sen bir iş arıyorsun. Ve ben senin için hiçbir şey yapmıyordum. Senin benim için yaptığın gibi değil. Bu doğru değildi. Adil değildi."

Çenesindeki bir kas gerildi ve "Bu gerçekten daha uzak olamazdı," dediğinde neyi kastettiğini sormadım. Eli uzandı, parmaklarıyla saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bu kadar basit, bu kadar sade, bu kadar klişe bir şeyi nasıl bu kadar derinlerde hissedebildiğim doğru değildi. "Beklediğim gibi biri değilsin Josie," dedi usulca. O kadar yumuşaktı ki neredeyse acıyordu. "Sana o gece söyledim. Ama şimdi biliyorum ki sen de hak ettiğim bir şey değilsin."

Kaşlarımı çattım. "Bunu hak ediyorsun," dedim ona. Onu rahatsız eden bir şey hakkında konuşmamaya çalışarak çok iyi bir iş çıkarıyordum. Hiç bahsetmediği ama benim bildiğim bir şeyden. "Bu sadece yardım. Onlara Adalyn ve Cameron hakkında bilgi vermeyi reddettiğin için seni kızdırmaları haksızlıktı. Zaten insanları işten çıkardıklarını söyleyerek paçayı kurtarmaları da adil değil. Aslında, eminim onları dava etmenin bir yolu vardır. Bunu araştırabiliriz. Avukat tutmanıza yardım edeceğim. Bağlantılarım var, söz veriyorum bu konuda yardımcı olabilirim."

Matthew gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Nerede

alıştığımı biliyor musun Josie?"

"Bazı medya ve eğlence holdingleri," dedim ona. "Ülke çapında gazeteleri ve internet siteleri var ya da onun gibi bir şey. Ayrıntıları hatırlayamıyorum. Tek bildiğim prensipleri olmadığı ve seni bıraktıkları için çok aptal oldukları."

"Onlarda yok, hayır," diye kabul etti Matthew. "Sahip oldukları yayın organlarından biri de Page Nine."

Oh. "Ben... Ben bunu bilmiyordum. Muhtemelen sormalıyım."

"Sana söylemeliydim." Ağzının kenarları düştü. "Dokuzuncu Sayfa geçen yıl çalıştığım yerdı. Patronum Marissa, oradaki bir yönetim değişikliğinden sonra beni yanına aldı. İnsanların yer değiştirmesi nadir görülen bir şey değildir. Alışmak zor oldu ama kısa sürede magazin gazetelerinin nasıl çalıştığını anladım. Haber haberdır, konusu ne olursa olsun. Her şeyden çok kimi tanıdığınızla ilgilidir. Ve sosyal medyayla birlikte, magazin sektöründe çoğu insanın düşündüğünden çok daha fazla iş var."

"Yani benim hakkımda söylenenler gibi şeyler mi yazdınız? Ya Andrew?

Bizim hakkımızda?" "Kendimle gurur duymuyorum," dedi. Ben de ona inandım. "Ben her zaman

adil olduğunu, yazdığım her şeyin kendim için çizdiğim hayali bir çizgiyi aşmadığını düşündüm. Kaynakları kontrol ettim, her şeyin gerçeğe uygun olduğundan emin oldum. Ama sadece bu kadarını kontrol edebilirdim." Bir iç çekiş onu terk etti. "Örnek vermek gerekirse, *Filthy Real-Tea* senaryolaştırılmıştır. Ama bu Sam ve Nick'in ne söyleyeceğini tahmin edebileceğiniz anlamına gelmiyor. Her şey kurgulanmış, ama zaman zaman hırçınlaşıyorlar ve insanlar buna bayılıyor. Başarılarının büyük bir kısmı da bu."

Bunu işledim. Hepsini, gerçekten. Şaşırmıştım, belli ki beni hazırlıksız yakalamıştı, ama... ihanete uğramış gibi hissetmedim. Sadece kafam karıştı. *Sana söylemeliydim*. "Bunu bana neden söylemedin? O sabah bana yardım etmeni istediğimde, burada, bu mutfakta?"

Çenesindeki kas yerinden oynadı. "Bana ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Bana."

Verdiği cevabın ağırlığı bir sonraki nefesimi biraz daha zorlaştırdı. "Ondan sonra neden hiçbir şey söylemedin?"

"Bir şeyleri kıracağını düşünmüştüm. Bana güvenmeyeceğini." Bir şeyleri kırmak.

Neyi kırayım? Sormam gerekirdi. Aramızdaki şey her halükarda

kırılacaktı. Ama ben aptal değildim. Kör değildim. Görebildiğim kadarıyla

İnkâr etmeye çalıştım ama Matthew'la aramızda başka bir şey vardı. Beni her zaman ona doğru çeken bir şeydi bu ve şimdi o kurallarla dikkatlice yerleştirdiğimiz alanda büyüyen, canlı, titreşen bir şey haline gelmişti.

"Bu yüzden mi senin hakkında konuşmuyorlar? Seni tanıdıkları için mi?"

Bakışlarının niteliği değişti. "Bunu senden saklamamın nedeninin kısmen bu olduğunu varsayıyorsun. Keşke-" Kendini durdurdu. "Keşke seni tüm bu çirkinlikten kurtarabilseydim, Josie."

"Beni resmettiğin kadar saf değilim, Matthew. Korunmaya ihtiyacım yok."
_"

"Sen değilsin." Sert bir nefes verdi. "Ve senin korunmaya ihtiyacın yok, hayır. Çünkü sen akıllısın. Benden çok daha zekisin. Vahşisin. Cesursun. Nazik. İnsanların en iyisini düşünürsün çünkü sen busun. O kadar büyük bir kalbin var ki, orada herkese yer var. Ve ben senin bu yönünü seviyorum. Bunların hepsini. Keşke koruyabilsem dediğim şey bu."

Bu yönünü seviyorum.

Ben de bunu korumak isterdim.

Kalbim kendi kendine çarptı.

Ben... kendimi tutmaya çalışıyordum... Neyden? Ondan tüm bunları geri almasını istemekten mi? Genişlemesini, kalbimde biraz boşluk istediğini söylemesini istemekten mi? Kucağına atlamaktan ve sadece...

"O zaman sana başka bir şey bulalım," dedim. "Dedikodulardan, magazin haberlerinden ve podcast'lerden olabildiğince uzak bir şey. İnanılmaz derecede zekisin Matthew. Aynı zamanda kararlısın da. Ahlaki bir pusulaya sahip olman da iyi bir şey." Gözlerinde bir şey kızardı. İncinmiş miydi? Bir an için bakışlarımı kaçırdım. "Kontrolün dışında olan bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalıştın. Hayır dedin. Adalyn ve Cameron'ı korudun. Ve sonra beni de korudun. Çünkü sana ihtiyacım vardı. Dediğin gibi."

Bakışları aramızdaki boşluğa kaydı. Ve fark ettim ki, ben 1dgeting yapıyordum. Hayır, titriyordum. Ellerim titriyordu. Onları sıktı, nazikçe ama sıkıca, gözlerinde gördüğüm o duyguyla. Başka tarafa bakmamı imkânsız kılan duyguyla. Başparmağının yüzüğümü sıyırdığını hissettim. Yüzüğün ağırlığına, varlığına o kadar alışmışım ki, ona dokunması sanki benim bir parçama dokunuyormuş gibi hissettirdi.

"Bu büyükannemin nişan yüzüğüydü," dedi ve nefesimin kesildiğine yemin ettim. "Büyükbabam ona evlenme teklif etmeden önce birkaç değişiklik yaptı. Ortasındaki taş onun gözlerinin rengindeydi. Orada olması o kadar da nadir değil, ama genellikle katı bir kalptir."

Göğsümde bir şey gümbürdedi. Bunun bir aile yadigârı olduğunu düşünmüştüm. Elbette düşünmüştüm. Ama bu? Bunu hiç beklemiyordum. "Çok güzel," diye nefes aldım. "Bunu söylerken yalan söylemiyordum."

"Sana çok yakışmış."

Kalbim yerinden çıkacaktı. Ama kendimi tutmalıydım. Bunu mahvetmemeye çalışmalıydım. Bizi. Bu her neyse. Gözlerindeki şeyin gitmesini istemiyordum. "Onu bana verdiğinde düşündüğüm ilk şey, ondan ayrılmanın ne kadar zor olacağıydı."

Matthew'un gözleri benimkileri tuttu, dikkatle, ısrarla, söylenmemiş sözlerle bana baktığı için pişmanlık duymama neden oldu. "Onu ters takmışsın," dedi. Elimi daha yukarıda tuttu. İnanılmaz derecede nazıkçe. "Büyükanne göre kalp sana doğru dönük olmalıymış. Kabul edildiğini göstermek için. Bazı insanların bunu ters çevirmek için evlenmeyi beklediğini ama Flanagans'ın bunu hiç yapmadığını söyledi." Göğsüm sıkıştı, bir duygu dalgası yükseldi ve ardındaki her şeyi kasıp kavurdu. "Hiçbir şey söylememek beni deli ediyor."

İkimiz de konuşmadık.

Buraya Matthew'a bir işte yardım etmek için gelmiştim, öğleden sonrayı onunla geçirme vaadiyle ve bir şekilde kendimi onun bakışlarının ağırlığı altında otururken buldum, *beni* nasıl hissettirdiğiyle daha çok meşguldüm. Kulaklarım duyulmayı talep eden bir şeyle çınlıyor gibiydi. Göğsümün inip kalkması.

Nişanlıydık ama ben onun değildim. O da benim değildi. Kurallarımız vardı ve evlenmiyorduk.

Geri kalmış olan bizdik. Diğer tarafa bakan. Halka değil.

O zaman çevirir miydi? Kalbi doğru yöne çevirir mi? Her şeyi tersine çevirebilir miydim? Döndürebilir miydim?

Matthew'un tutuşu değişti. Başparmağı ve işaret parmağı yavaşça ve kararlı bir şekilde parmağımın etrafına dolandı. Ciğerlerimdeki hava kesildi. "Josie," diye fısıldadı, sesi

Sessiz. Alçak sesle. "Tanrım," diye sövdü ve bir kahkaha attı. "Yüzük yanlış tarafa bakıyor," diye tekrarladi. "Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

Kalbim göğsümün etrafında dönüp duruyordu. Evet anlamında başımı sallamak istedim, tabii ki anlıyordum ama üstesinden gelemiyordum. Her şey o kadar ters gidiyordu ki nefes bile alamıyordum. Nasıl konuşacağıma bile anlam veremiyordum. Dudaklarım aralandı.

Bir telefon çaldı.

Gürültülü değildi ama beni ürküttü.

Matthew'un bakışları üzerimde kaldı. Hazır.

Bekliyordu. "Bunu almalısın," diyebildim sonunda.

"O benim kız kardeşim," diye cevap verdi, vücudu hareketsiz, beni inceliyordu. "Tay. O bekleyebilir.

Bütün gün arayıp durdu."

Ailesi hakkında kafamdaki tüm o sorular yeniden su yüzüne çıktı, beni toprakladı. Beni ayılttı. "Kulağa önemli geliyor," dedim ona. Bana çok pahalıya mal oldu, karmaşık bir parçam ama elimi çektim. "Ben giderim."

Matthew kaşlarını çatı. "Gitmeni istemiyorum."

Bir kez daha kendimi söylemek istemediğim kelimeleri söylemeye zorladım. "Benim hakkımda bir şey bilmiyorlar, değil mi? Bunun bir yalan olduğunu? Basındaki kadının ben olduğumu düşünüyorlar, çünkü onlara yalan söylemeni ben istedim. Bunun ikimizin de yaptığı bir görüşme olduğuna beni inandırdığın kadar ben de senden herkese yalan söylemeni istedim." Bana bakışını korkunç, çirkin ve hak etmediğimi düşünmeme rağmen kendimi gülümsemeye zorladım. Tek parmağımdaki yüzük. "Sorun değil. Gerçekten sorun değil. Sanırım gitmeliyim ve sen de kız kardeşinle konuşmalısın. Bunların hepsini burada bırakacağım, tamam mı?"

Dudakları inceldi. Ve bana baktı, derin düşüncelere dalmıştı, gözlerinin kahverengisinde o duygu hala net ve parlaktı. Gülümsemem dalgalandı, sevimli olamayacak bir şekilde biraz çarpıklaştı. Tabureden atladım ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Yeni kural," dedi, kelimeler beni durdurdu. "Seni öpüyorum."

Sesim zayıf ve yorgun çıkıyordu. Yeni bir kural istemiyordum. Hiç kural istemiyordum. "Bu zaten bir tane."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bundan sonra sadece mecbur kalırsak öpüşmeyeceğiz. *Ben seni öpeceğim.* Haftalardır yapmak istediğim gibi

öpüyorum seni. Mecbur olduğumuz için değil, ihtiyacım olduğu için."
Göğsünden bir nefes çıktı. "Çünkü sen

Bana ihtiyacın var. Çünkü bunun ne anlama geleceğini biliyorsun, ne olursa olsun."

"Matthew," diye başladım.

Ama tabureye tırmandı ve içime girdi. Avucunu enseme koydu ve beni göğsüne yaklaştırdı. Yanağım ona dokunduğu an, onun içinde eridiğim an, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim. Buna. Ona.

"Evet mi hayır mı?" diye sordu. "Bana cevap verene kadar gitmene izin vermeyeceğim." Göğsü aşağı yukarı hareket etti. "Evet mi hayır mı? Bütün gün böyle kalmakla ilgili bir sorunum yok."

İçimden garip bir kahkaha koptu ve o anda yapabileceğim her şeyi yaptım. Başımı salladım.

"Evet."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

İÇ MEKAN-FILTHY REALI-ÇAY STÜDYOSU-GÜN

SAM: Peki anketler ne diyor?

Vay canına, çok mu

sabırsızsın?

SAM: İyi bir anketi severim. Bir şeyi seçmenin ve sonuçlarda doğrulanıp doğrulanmadığını keşfetmenin çok özel bir tatmini var. Ya da senin durumunda... doğrulanmış mı? Her zaman tek seçeneği seçiyorsun.

Aradığın kelimenin bu olduğundan emin değilim Sammy. Benim hakkımda sanki aşk üçgeninde yanlış tarafı seçmeyi seviyormuşum gibi konuşuyorsun. Gerçekten sevmiyorum. I-

Anketler.

Pekala, pekala. *The Underwood Affair*'daki gelişmeleri takip edenler için. Çok şey oldu. Hepsini öne çıkan haberlerimizden izleyebilir, burada durup bakabilirsiniz ve yorumlarda sormadan önce, evet, videonun kaldırılması gerekiyordu.

Dürüst olmam gerekirse onun için biraz kötü hissettim. Biz sadece iletişimciydik ama...

NICK: Ama o kadar yatırım yaptın ki onu destekliyorsun. Aman Tanrım, gerçekten öylesin. Vay be. Bütün övgüleri topluyorum. Bu dizi için gerçekten çok çalıştım.

SAM: (iç çeker) Yani anketler?

Evet. Tamam. Sizlere, güzeller güzeli Filthy Reali-tiers'a şu soruyu sorduk. (duraklar)

(Drumroll sesi)

Buna gerçekten bayıldım, teşekkürler. (Küçük Kasaba Varisi 1 Aralık'ta evlenecek mi?

SAM: (Heyecanla ciyaklar)

Ve yüzde kırk biriniz yapmayacağını söyledi.

SAM: (scoIs, öfkeli) Ben onun yapacağına oy verdim. Ona inanıyorum. İyileştirme gücüne inanıyorum.

Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ben de seyircilerimiz kadar bölünmüş durumdayım. Sanırım Salı günkü bölümde konuştuğumuz resim yüzünden. O öpücük biraz...

Anticlimactic. Evet. Olabilir. Ben hep onun-

NICK: (yüksek sesle ve aniden güler) Bir kadını yakalayıp onu öpecek bir adam gibi görüldüğünü mü? Evet. Gözlüklü sarışın adamlar, size söylüyorum. Ama şimdi ikinci anketimize geçelim. Will Rich Daddy-oops, üzgünüm, artık ona böyle hitap edemeyiz. *Andrew Underwood*'un gerçek hayattaki küçük kasaba prensesimizi 1 Aralık'ta o koridorda yürütmesini istiyor musunuz? (Ankete göre yüzde yetmiş on beş evet.

SAM: (daha da öfkeli) Ne? Neden?

Hollywood'un gücü mü? Sonsuza dek mutluluklar mı? Herkesin sahip olduğu baba sorunları? Burada evet oyu kullandım. Bunu kabul ediyorum.

Ew. Fikrini çok çabuk değiştiriyorsun. Hala o davetiye için lshing mi yapıyorsun?

NICK: (Dehşete düşmüş gibi yaparak). Ben 1shing'den daha iyiyim. Ama evet, evet öyleyim. Gerçekten bir tane almamın mümkün olmadığını mı düşünüyorsun? Ne giyeceğimi çok iyi biliyorum.

SAM: (güler) Tabii ki bilirsin. Ama büyük gün iki hafta sonra. Henüz olmadıysa bileceğinden şüpheliyim, kanka.

Ah. Seni artı bir olarak alırdım ama... ne yazık ki. Oh. Ve yorumlarımızı en rastgele isteklerle dolduranlar için: işte küçük bir şey... pod'a çok özel bir konuk almak için çalışıyoruz. Yakında. Umarım. Kim olabileceğine dair bir tahmininiz var mı? Bize haber verin! O zamana kadar lütfen bizi izlemeye devam edin. Ve henüz abone olmadıysanız abone olun! Ayrıca beslememiz gereken ağızlar var.

SAM: Üç kediniz var.

Kesinlikle.

"Beş dakika daha mı?"

Başımı çevirip kamyonetimin şoför koltuğunda oturan adama baktım.

"Beş dakika daha."

Matthew gülümsedi. "Evet, ben de aynısını düşünüyordum. Ya da belki bu sefer on taneye ihtiyacım vardır. Bunu düşüneceğim. Eminim burada biraz daha kalmanın sakıncası yoktur, değil mi?"

Ben düşünmedim. Ve onun bir şey düşünmesine gerek yoktu. O on beş, belki de on dakikaya ihtiyacı olan bendim. Onun değil. Ama inanılmaz tatlı bir adamdı, izin versem aksini iddia ederdi.

Bir süredir burada park halindeydik. Kapıyı açacak, araçtan inecek, garaj yolunu geçecek ve Adalyn ile Cameron'ın kapısını çalacak cesareti bulup bulamayacağımı merak edecek kadar uzun bir süre.

"Ne düşünüyorsun?" Matthew'a bakışlarımı pencereden dışarı sürükleyerek sordum.

"Karaoke."

"Karaoke
mi?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Bir şarkın var mı diye düşünüyordum. Güzel kızların her zaman ama her zaman bir karaoke şarkısı vardır. Ben de seninkini merak ediyordum."

Ugh. Bu adamla yapamam.

En aptalca, en basit şeylerle göğsümü nasıl doldurduğuyla baş edemiyordum. "Hangi şarkıları düşünüyordun?"

"Hala türlere ve on yıllara göre daraltıyordum."

Aptal gibi gülümsememek için dudaklarımı büzdüm. "Kulağa çok akıllıca bir düşünce süreci gibi geliyor. Karaoke seçimlerime hangi türlerin ve on yılların uygun olduğunu düşündüğünü paylaşmak ister misin?"

Matthew koltuğunda döndü. Üzerindeki kazak, hareketle birlikte göğsünün üzerinde gerildi ve gözlerimi bir an için aşağıya çekti. Yeşiller içinde harika görünüyordu. Gözlerindeki beneklerle uyumluydu. "Country. Seksenler."

Burnumu kırıstırdım. "Bir doğru bildin."

Düşünen bir yüz ifadesi takındı. "O zaman seksenli yıllar olmalı."

"Güzel bir country melodisini severim ama... evet. Karaoke ve seksenler benim için el ele gider." Gülümsedim. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü."

"Bu bir sebep değil."

Boğazı çalışıyordu. Ve bana cevabının konuşmamız kadar önemsiz olmayacağını söyleyen bir şekilde baktı. "Çünkü bu benim de seçimim."

Hemen içim aydınlandı. Sanki basit bir tıklamayla bir ampulü yakmış gibiydi. Ne demek istediğini sormama gerek yoktu. Basitçe mantıklı geldi. Aramızdaki şey buydu. Her zaman öyleydi. "Sen 'Careless Whisper' tarzı bir adamsın," dedim ona. "Öyle olmalısın. Bahse girerim iyi de bir şarkıcısıdır. Eminim bir şov bile yapıyorsundur."

Ağzını çekiştiren sırtış inanılmaz büyüktü. "Saygısızlık etmek istemem ama bana bir mikrofon verin ve o sahneyi benim sürtüğüm haline getireyim."

O parlak, ezici duygu genişledi ve dudaklarımı çekiştirdi. Sözleri, birkaç dakikalığına her şeyi unutup Matthew'u sahnede hayal etmemeyi imkânsız hale getirdi. Tek bir spot ışığıyla aydınlatılmış, elinde mikrofon, muhtemelen sahip olmadığı bir doğallıkla o yüksek notaları söylüyordu.

Gerçekten de

bu kadar yakışıklı, komik, kolları olan ve şarkı söyleyebilen biri olması doğru değildi. Ya da belki, sadece belki, ondaki tüm bu şeyleri bu kadar çok sevmem doğru değildi.

Yüzüm düşmeye başladı. Ve her şey gittiği kadar hızlı bir şekilde - gülümsemesi ve onun görüntüsü tarafından anlık olarak avuçlarımdan uzatıldı - bir çırpıda geri geldi.

"Biraz korkuyorum," diye fısıldadım. "Arabadan çıkmaya."

Matthew bunu zaten bildiği belli olmasına rağmen başını salladı. "Bana nedenini söylemek ister misin?"

Acı bir kahkaha attım. "Yalanlar," dedim.

Cevabımı düşündü ve geçen sabah Lazy Elk'te olanlardan sonra, itiraf ettiği ve benden istediği şeylerden sonra, söylenmeden kalanlardan sonra, bunun söylenmesinin haksız bir şey olduğunun farkındaydım. *Yalanlar*. Kulağa sahte geliyordu. Sanki bir dokunuşuyla ya da bir bakışıyla kalbimi yerinden oynatmamış gibi. Sanki karaoke hakkında aptalca bir sohbetle dikkatimi dağıtmasının hiçbir değeri yokmuş gibi. Sanki onun bu arabada olması, cesaretimi toplayabilmem için bahaneler uydurması dünyalara bedel değilmiş gibi. Anlamlıydı. Her şey anlamlıydı. Söyleyebileceğimden çok daha fazla. Ama Adalyn ve Cameron'ın evine gittiğimde kendimi sahtekâr gibi hissettiğim gerçeğini değiştirmiyordu.

"Ben evet oyu verdim," dedi Matthew. "Dokuzuncu Sayfa'nın anketinde."

Ona kaşlarımı çattım. Her ne kadar bakmamaya çalışsam da Dokuzuncu Sayfa'nın sosyal medya hesaplarındaki anketleri görmüştüm. Aralık ayının 1'ine yaklaştıkça görmezden gelmek daha da zorlaşıyordu. Ayrıca, söylenenlerin beni etkilemesine izin vermemek de çok zordu.

Matthew, "Kendimiz hakkında konuşalım diye konuyu değiştirmeye çalışmıyorum," dedi. "Bunun zamanı değil, şu anda, burada, bu kamyonun içinde değil. Aklınız başka yerdeyken olmaz. Ama ben sadece bir tanesine oy verdim ve evet oyu kullandım. O koridorda yürüyeceksin Josie. Mecbur olduğun ya da istediğin için değil, yapabildiğin için. Ayrıca bu yüzden o yolda yürüyebilir, Adalyn'e sarılabilir ve hiçbir şeyi mahvetmezsin." Çenesi düştü. "Her şeyi yapabilirsin. Anladın mı?"

Aşırı güçlü, tüketen bir duygu dalgası içime çöktü.

Matthew'u öpmek istedim. Şimdi. Hem de çok. Kucağına tırmanmak ve ona sözlerinin, bana olan inancının bana neler yaptığını göstermek istiyordum. Onu şu anda öptüğüm kadar çok öpmek istediğimi hiç

sanmıyordum.

Gözlerinde hissettiklerimi görebildiğini söyleyen bir parıltı vardı. Yüzünde de aynı şeyi yapmaktan kendini alıkoymaya çalıştığını gösteren bir sertlik vardı. Ya da bana izin vermemeye. Bunu hak ettiğine karar verdim. Bu öpücük üzerinde kontrol sahibi olmayı hak ediyordu. Tıpkı o yeni kuralla istediği gibi.

Seni öpüyorum.

Ona bu kadarını
verebilirim. Ona bir şeyler
verebilirim.

"Kimse benimle koridorda yürümedi," dediğimi duydum. Çünkü en azından bunu yapabilirdim. Onu öpemezdim ama ona bunu verebilirdim. Başka kimsede olmayan bir şeyi. "Diğer anket bununla ilgiliydi."

Beni cesaretlendirmek için başını salladı.

"Annem olması gerekiyordu," dedim. "*Sen ve ben dünyaya karşı* gibi bir şey." Bir şey nefes borumu tıkadı ve bir an için konuşmaya devam etmemi zorlaştırdı. "Aptalcaydı sanırım. Ve hep Moe Dede'nin benimle yürümesini istemediğimi düşünüp düşünmediğini merak etmişimdir. Ama ona sormaya hiç cesaret edemedim."

Matthew hareketsiz kaldı, çok hareketsizdi, sonra konsolun üzerinden uzandı. Bir avuç içi yüzümün yan tarafına dolandı. Başparmağı yanağımda gezindi ve dokunuşunda içimde hissettiğim, anladığım bir çaresizlik vardı. Çoğu kişinin tahmin ettiği gibi bunu kimseye söylememiştim.

"Bilmiyorum-" Tökezledim, devam ettim, daha fazla gerçek ortaya çıktı. "Bu yüzden mi yapamadım bilmiyorum. Bu yüzden mi bu kadar çok denedim bilmiyorum. Hiçbir şeyi doğru yapamıyor gibiyim. Bu beni aptal mı yapar?"

Matthew öne doğru eğildi, arabanın içinde hareket ederken kokusu havayla birlikte etrafıma yayıldı. Gözlerimi kapattım. Alnı benimkine değdi. "Hayır, Blue. Bu seni tanıdığım en güçlü kadın yapıyor."

Mavi. Bu çok güzeldi. Bir öpücük değildi, ama ağızlarımızın arasındaki boşlukta asılı kalması hoşuma gitti. Dudaklarıma dokundu.

"Evlenebileceğini düşünüyor musun Matthew?" Kelimeler fısıltıyla çıktı ağzımdan. "Sence geçmişimiz düzeltilebilir mi?"

Başını kaldırmadan hemen önce tüm vücudu bir anlığına titredi. Göz kapaklarım aralandığında kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Göbeğim düştü. "Gerçekten de geri kalmışsınız, ha?" Gerçekten öyleydik. Ama ben daha

söyleyemedi

alnımı yine kendi alnına değdiriyordu. Bu sefer sadece hafifçe, okşamaktan fazlası değil. Koltuğuna geri döndü. "Önce sana bir nedime bulmaya ne dersin? Sonra da her gün bir tane alırsın."

Her seferinde bir gün. On dört kişi kalmışlardı.

"Sence benden nefret eder mi?" Ona sordum. *Yalan söylediğim için.* "Bu kadar geç sorduğum için mi?"

Sözlerinde hiç tereddüt yoktu. "Hayatta olmaz." Başını arka koltukta uyuyan tüylü topa doğru salladı. "Unutma, bizim Pedro'muz var. Kimse o kadar küçük bir domuzu tutan birine kızamaz. Cam bile."

Biraz gergin de olsa kıkırdadım. Ne yaptığını biliyordum. Yine. Dikkatimi dağıtıyordu. Onun gibi bir adamı hak etmiyordum. "Tamam. Yine de Pedro'yu tut. Sanırım onu gördüğümde kendimi ona atabilirim ve onun incinmesini istemiyorum."

"Tamamdır," dedi başını sallayarak.

Birkaç saniye içinde kamyonetimden inmiş ve Matthew'un kollarında Pedro Pigscal ile birlikte Adalyn ve Cam'in verandasına doğru yola çıkmıştık.

Büyük bir nefes aldım, omuzlarımı dikleştirdim ve kapının zilini çaldım. Ona hızlıca baktığımda Matthew bana göz kırptı. Bu beni rahatlattı ama yine de ellerimin terli avuç içlerini kot eteğimin altından geçirdim.

Kapı açıldı.

Nefesimi tuttum.

Cameron'ın iri gövdesi alanı dolduruyordu. Kesilmiş sakallarının çerçevelediği küçük bir dudak büküşü vardı. "Tam zamanında," diye mırıldandı. Bakışlarımla buluştu. Bir gülümseme belirdi. Küçüktü ama oradaydı. "Seni yıllar önce parkta görmüştüm. Açıkçası garajımın önünde öpüşmediğinizi umuyordum."

"Gerçekten değildik," dedim, sesim yumuşaktı. Çok yumuşak.

Cam uzun bir iç geçirdi. "Biliyorum sevgilim," diye itiraf etti. "Biliyorum." Yeşil gözleri yanıma sıçradı. Matthew'u bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bu da ne böyle?"

"Hey," diye yakındı Matthew. Kafamı çevirdiğimde eliyle domuzun kulaklarını kapatıyordu. "Pedro hakkında böyle konuşma."

"Maria için bebek bakıcılığı yapıyoruz."

Önümde bir şey hareket etti. Ve bir saniye içinde Rat, Cameron'ı yolundan itti ve bana sarıldı.

"Ada-" diye başladım ama boğuk bir ses beni durdurdu. Benim sesim değildi. Ben- Aman Tanrım. Adalyn ağlıyor muydu? Kendini bana attıktan sonra mı? "İyi misin?" diye sordum. Kendi sesimin çatladığını duyarak sordum. "Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü o iyi olmaktan çok uzak," diye yanıtladı Cameron.

Kız kardeşim küçük bir hıçkırık çıkardı ve ben de hemen kollarımı ona doladım. "Ama sen hiç ağlamıyorsun. Sen- Aman Tanrım, benim yüzümden mi ağlıyorsun? Seni ben mi ağlattım?" Benim de gözlerim doldu. Duygularım kabardı, içim kan ağlıyordu. Onu daha sıkı sıktım. Daha sıkı. Kız kardeşim asla ağlamazdı. İnsanlara sarılarak mücadele etmezdi. "Çok özür dilerim. Buraya benimle olmak isteyip istemediğini sormaya geldim."

"Evet," diye mırıldandı. "Lütfen. Senin baş nedimen olacağım. Ve bunun için ağlamıyorum. Sadece çok stresliydim. Yanında olmadığım için benden nefret ettiğini sanıyordum ve ben *çok duygusalım ve bunu içimde tutamıyorum...*" Ne dediğini anlayamadığım garip bir sözcük dizisi bunu izledi.

Ama çok da umurumda değildi.

Adalyn benden nefret etmiyordu. Bunu bizim için mahvetmemiştim.

En azından şimdilik. Gözlerim kapandı.

"Pekâlâ." Cameron'ın dediğini duydum. "Bunu içeri taşıyalım. Ve bana öyle bakmayı kes. Domuz da içeri girebilir."

Matthew bir scoI çıkardı. "Sanki Pedro'yu dışarıda bırakacakmışım gibi."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Stu'nun penceresinin dışından bir şey dikkatimi çekti.

Bobbi parmaklarını şıklatarak ona dönüp bakmamı istedi.

"Bunu gerçekten yapman gerekiyor mu?" Ona elimden geldiğince tatlı bir şekilde sordum. "Çünkü bir köşeyi döndüğümüzü sanıyordum, sen de nazik ve cesaretlendiriciydin ve-"

"Ben çok yönlü bir halkla ilişkiler stratejistiyim," dedi. "Ve dikkatiniz bu biftek tartarın üzerinde olmalı. Şarküterinin dışında değil. Stuart bizim için dükkânı kapattı."

Bir kaşımı kaldırdım. Stuart mı? Bizim için dükkânını kapatan bir adamla ilgilenmek Bobbi'nin yapacağı bir şey değildi. "Bir düğün planlayıcısı," dedim çatalımı doldurup ağzıma götürerek. "Her durumda çok yönlü bir düğün planlayıcısı." Matthew yanımdan bir kahkaha attı ve göğsümü gururla kabartmama neden oldu. Bobbi'nin gözleri kısıldı. "Ve kimse bir düğünde biftek tartar servis etmez. Çiğ yumurta, çiğ et ve pastörize edilmemiş peynir çok riskli seçeneklerdir. Bunu herkes bilir."

Bobbi tırnaklarını oturduğumuz küçük masaya geçirdi. Şarküterinin daha özel bir köşesindeydik, ama arka tarafta sadece biz ve Stu vardı. Stu'nun Et Ahır komşu bir kasabadaydı. Adına rağmen büyük bir işletme değildi, ancak her şeyi yerel olarak tedarik ediyordu ve ön tarafta hızlı bir şeyler atıştırmak isteyenler için birkaç yeri vardı. Ya da bizim gibi bir etkinlik için yemeklerini deneyen insanlar için. Bobbi *gerçek* bir yemek şirketine gitmemiz konusunda gevezelik etmişti. Ama ben bunu onun ana listesinden kontrol etmişim, her ne kadar rastgele yapmış olsam da. Bu mevcut bir seçenektir ve kaderin bizi buraya getirmesine bayıldım.

"Başlangıçlara ekleriz ama prova yemeği için o zaman," diye açıkladı sonunda. "Bunun mümkün olup olmadığını öğrenmek için Stuart'a soracağım."

Ona bunun bir fark yaratmayacağını, çünkü düğün ve prova yemeğinin konuk sayısının aynı olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama Bobbi ben söyleyemeden sandalyesinden fırladı.

"Kimin aklına gelirdi ki?" dedi Matthew.

Ne demek istediğini çok iyi anladım. "Ben değil. Ama onu suçladığımı söyleyemem."

Matthew'un dizi benimkini dürttü. Bunun ne anlama geldiğini de biliyordum, bu yüzden ona tekrar baktım. Gülümsemesi küçük ve dikkatliydi. "Etrafı et parçalarıyla çevrili önlüklü, kel ve sakallı adamlardan hoşlanıyorsan bir şeyler söylemeliydin. Yeni görünümüler denemeye karşı değilim."

Ben değildim. Stu hoş biriydi, nesnel olarak konuşursak. Matthew'un az önce bahsettiği şeylere ilgi duyuyorsanız çekiciydi. "Bilemiyorum. Gerçekten kel bir kafayı çekebilir misin?"

"Kesinlikle yapabilirim," dedi bir elini çenesine götürerek. "Sakal da bırakabilirim." Soru sorarcasına kaşlarımı kaldırdım. "Bir şeyleri nasıl kızartacağımı öğrenebilirim. Göğüs eti dilimlemeyi. Bunu yaparken pazılarım gerçekten güzel bir şekilde kabırır, tam senin istediğin gibi."

Kıkırdamaya çok yakın bir ses neredeyse beni terk edecekti ama tam zamanında müdahale ettim. "Güzelsin ama kel kafalı güzeli değilsin," diye yalan söyledim. Ayrıca saçlarını da çok seviyordum.

Matthew gülümsedi. "Demek güzel olduğumu düşünüyorsun."

Omuz silktim. "İstediğimi biliyorsun." Tekrar tartara döndüm ve tabağı bize yaklaştırdım. "Umarım Stu, Bobbi'nin bunu prova yemeğine eklemesine engel olur. Kasabanın yarısının gıda zehirlenmesi geçirmesini istemem. Göl kenarında düzenlediğimiz son barbeküde de böyle olmuştu. Ben de insanları kamyonetimin kasasına yükleyip topluca acil servise götürmek zorunda kaldım." Ağzıma daha fazla tartar doldururken gözlerim ona döndü. Çatalımla onu işaret ettim. "Eğer biri sana Green Oak'ta ev yapımı dondurma ikram ederse, hayır de."

Matthew sanki bir şey bekliyormuş gibi beni izledi.

Bunun ne olabileceğini bilmiyordum. Özellikle. Şu anda kafamızı kurcalayan çok fazla şey vardı. Ve Bobbi'nin kararlaştırdığı gibi sadece akşam yemeğine değil, *hafta sonu* provasına da o kadar dalmıştık ki onları birbirinden ayırmak zordu. Benim için önemli olan o öpücüktü. Bugünlerde umursadığım tek şey buydu. Ve benden sürekli kaçan tek şeydi. Eğer Bobbi'yle birlikte değilsek, bir şey tartışıyorsak, Andrew bir şekilde oradaydı.

Matthew'un partide söyledikleri etkili olmuş gibiydi ve babamla son oturduğumuzda konuk listesinin onun tarafını tartışmıştık. Bu konuda ve aslında her şey için çok özür diledi ve Duncan hakkında bir şey yapmasını isteyip istemediğimi soracak kadar ileri gitti. Her ne gerektiriyorsa. Reddetmiştim ama Matthew'un Andrew'un sorusundan memnun olduğunu söyleyebilirdim.

O toplantının anısı bana Matthew'un ailesini düşündürdü. Orada olacaklarını söylemişti. Ama bunun doğru mu yoksa söylemesi beklenen bir şey mi olduğunu bilemiyordum. Sormaya cesaret edemedim.

Günün birinde, demişti kamyonumda.

Yine de burada, "Kucağıma oturur musun?" için yiyecek içecek seçeneklerini deniyorduk.

İçimden yarı öksürük, yarı kahkaha yükseldi. Hareket ettiğini hissettim ve Stu'yu ya da Bobbi'yi duyamasam da etrafa bakarak onu durdurdum. "Ne dedin? *Hayır.*"

Matthew o kadar incinmiş görünüyordu ki neredeyse komikti. "Neden olmasın?"

"Çünkü."

"Bu bir sebep değil," diye belirtti. "Gel kucağıma otur."

Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyordum. Omzumun üzerinden geriye baktım. Şarküteride onlardan iz yoktu. "Sence nereye gitmişlerdir? Belki mutfağa?" Arkamı döndüğümde Matthew'un somurtuşunu yüzümün önünde buldum. "Şu anda ciddi misin?"

"Kucağım hakkında asla şaka yapmam."

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Sana ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum." "O zaman üzerime oturacağını söyle."

"Bana iyi bir neden söyle," dedim ona karşı çıkararak. Çünkü ya yapmazsam? O zaman ne olacaktı? *Gerçekten* kucağında oturuyor olacaktım, yüzü tam karşımda, çok yakınımda olacaktı ve o zaman ne yapacağımı Tanrı bilirdi. Erkeklerle ya da gülümsemelerle ilgili ne kadar deneyimim olursa olsun, bu adam beni bir gülümsemeyle etkisiz hale getirebilecek güce sahipti. "Tek bir neden."

"Başın," diye cevap verdi. "Bir yerlere gidiyordu. Ulaşamadığım yerlere. Hoşuma gitmeyen yerlere, sadece kaşlarının burada nasıl kıvrıldığına bakarak bile." Çenesi alnındaki bir noktaya dokundu. "Gülümsemeni tercih ederim. Ve kucağımı sevdiğini biliyorum, bu yüzden..."

O zaman beni etkisiz hale getirmeyi başardı. Tıpkı yapabileceğini bildiğim gibi. Kendi başına bir akla sahip olan elim uzandı ve kolunun ön kısmına düştü. Sıktım. "Sen çok-"

Matthew ben sözümü bitiremeden harekete geçti. Bir şekilde bileğimi yakaladı ve yumuşakça ama göğsüne doğru tökezlememe neden olacak kadar sert bir şekilde çekti. Diğer kolunu belime doladı ve beni kucağına aldı.

"Bir sandalyeden çok daha iyi bir seçim değil miyim?" diye sordu kendini beğenmiş bir sesle.

Cevap olarak dudaklarımdan hava üfledim, ama evet. Evet, öyleydi. Bu yüzden şikayet etmeye bile çalışmadım, göğsünün ve... şeyinin yakınlığından yüzüme özel bir sıcaklık tırmanmış olsa da. Diğer her şey. Çenemi yukarı kaldırdım, bundan en iyi şekilde yararlanmaya karar verdim ve sonra kıcımlı kaydırdım. Sanki kendini bir sandalyeden daha iyi ilan etmiş bir adamın üstünde yanlamasına oturmuyormuşum gibi, tam da onun istediği gibi kucağına sokularak kendimi evimde hissettim.

"Bunun zaten beklenen bir şey olduğuna eminim," diye mırıldandım. Dikkatimi dağıtmak mı istiyordu? Aklımın başka yerlerde dolaşmasını engellemek için mi? Tamam. "Nişanlı çiftler el ele tutuşur. Balayı döneminde kendilerini kaptırırlar falan. Değil mi?"

Matthew'un mırıltısında anlayış vardı. Başka bir şey de vardı. Minnettarlık mı? Hayal kırıklığı mı? Kıcımlı onun kasıklarına bu kadar yakinken bunları ayırt edemiyordum. "Şarküterideki kimsenin bizim o çiftlerden biri olmadığımızı düşünmesini istemeyiz."

Şarküteride *sadece Stu ve Bobbi var* diye düşündüm. Ama dedim ki, "Gerçekten, cidden, kesinlikle bunu istemeyiz."

Stu elinde büyük bir tabak biftekle önümüze çıktı. "Buyurun çocuklar." Tabağı masanın üzerine koydu ve benim lancé'mi sandalye olarak kullanmama hiç aldırış etmedi. "Bu bizim chuck rostomuz ve biraz da London broil. Umarım beğenirsiniz."

"Bu inanılmaz görünüyor," dedi Matthew. "Teşekkürler Stu. Sanırım bu sonuncusu?" "Doğru." Sakallı adam ona memnun bir şekilde başını salladı. "İçeride olacağım."

İhtiyacınız olursa Bayan Shark ile tüm detayları konuşmaya devam edeceğiz" diye ekledi. "Daha önce hiç yapmadığım kadar pazarlık yapacağımdan eminim, o yüzden lütfen bana şans dileyin."

Onun gidişini izledik ve ancak sallanan kapının yerine kilitlendiğini duyduğumda, "Sence çivileyecekleri sadece ayrıntılar mı? Gidelim mi?"

kontrol edelim mi?"

"Kesinlikle olmaz," dedi Matthew. "Arkadan bir ılık gelmedikçe -ki kabul edelim, bu Stu'nun ılığı olacak- o kapıya yaklaşmayacağız."

"İyi bir noktaya değindin," dedim ve Stu'nun az önce önümüze koyduğu tabağa dönerek çatalımı kaptım ve bir ısırık aldım. "*Vay canına,*" dedim lokmalarımın arasından. "Bu inanılmaz. Evet. Bunu istiyorum. Hem de yüzlerce kez."

Matthew omzumun üzerinden daha iyi görebilmek için beni kucağına yeniden yerleştirmeden önce yumuşak bir kıkırdama çıkardı. Bana a bir hayvanı hatırlatırcasına kıkırdadı.

Kıkırdadım ve çatalı yeni bir ısırıkla doldurup ona uzatmak için döndüğümde, bu tamamen reRex'ten kaynaklanıyordu. Matthew'un yüzünde şaşkınlık belirdi, sanki böyle bir şey yapmam için bana yalvarması gerektiğini düşünüyordu. Sanki şarapla geçirdiğim akşamı kafamda tekrar tekrar yaşamamışım gibi. Erkekler bazen çok kr olabiliyor. Ağzını atalın etrafına kapattı.

"İyi mi?" Gz temasını kesmeden sordum. Verdiği yanıt bir inilti oldu. Bir inilti. Ve o kadar erotikti ki beni kıvrandırdı. Boğazımı temizledim. "Daha fazla mı?"

"Lütfen."

atalım bu sefer kızartmanın bir kısmını kaptı ve ona bakmak için döndüğümde sandalyede arkasına yaslanmıştı. Onu yle küstah ve kibirli görünce nefesim kesildi. Çok kontrollüydü. Kendini çok beğenmiş.

şarkteride yalnız olmamız durumu daha da kötüleştirdi. Daha iyiydi. Muhtemelen tehlikeli.

Boştaki elimle çenesini kavradım. Kirli sakalının dokunuşu avucuma batıyor, teninin sıcaklığı bileğimden aşağıya karıncalanmalar gönderiyordu. Matthew'un göz kapakları irkilerek kapandı. Başparmağımın ucuyla yanağını okşadım, sanki ona benim de onu hissetmeyi sevdiğimi söylüyordum. İkimizin bu halini zlediğimi. Asla tam olarak olamadığımız bir şeyin versiyonunu. İkincisinin farkına varmak o kadar güçlüydü ki avucumu hareket ettirdi, cesaretlendirdi, a bıraktı, başparmağım ağzının köşesine ulaşana kadar parmaklarımı takip etti. Ne güzel dudaklar, diye düşündüm. Onları kendi dudaklarımda hatırlayamıyordum bile.

Matthew'un gözleri yeniden açıldı ve dudaklarını ayırarak daha fazla ilgi istedi. Ben de buna uydum ve parmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. Sadece parmağımın ucuyla bir öpücük kondurdum. Gözlerindeki kahverenginin benimkilerle aynı hissi uyandırmasına yetecek kadar. Kan pompalarken, kurallarımın hiçbirini çiğnemedi neler yapabileceğimi merak ediyordum. Ya da onunki hariç hepsini çiğnemedi. Biraz daha yaklaştım, çatal yine havadaydı. Parmakları bileğime dolandı.

Başını salladı. "Parmaklarını kullan."

Gözlerim şaşkınlık ve heyecanla açıldı. Evet, evet. Ve şimdi vücudumdan aşağı dökülüyordu, cildimi olasılıkla karıncalandırıyordu, kelimelerim zar zor fısıldadı, "Ingers'im mı?"

"Nişanlın eli sıkı bir adam," dedi ve göğsümde bir patlama oldu. "Kim ne diyebilir ki? Ben seninim, istediğin gibi kullanabilirsin."

Ezici bir ihtiyaç duygusu beni sardı. Baştan ayağa. Ayak parmaklarımdan başıma. *Kim ne diyecekti ki?* Yağlı et parçasını işaret parmağımın başparmağımın arasına aldım. Matthew'un kalçaları zıplıyordu, sabırsız ve kararlıydı, hâlâ beslenmeyi bekleyen bir kral gibi oturuyordu ve tüm bedenimi göğsüne doğru çekiyordu. Kalçam onun karnına yapışmıştı. Sadece bunu hissetmiyordum. Onu da hissettim. Ve oğlum. Matthew sertleşmişti, o kadar ki bana karşı nabzının attığını hissedebiliyordum, sadece elbisemin kumaşı ve kot pantolonu onu benden ayırıyordu.

Sert bir homurtu çıkardı. "Bu konuda ne yapacaksın Josie? Bana istediğimi verecek misin? Yoksa beni biraz daha yalvartacak mısın?"

Yalvar. Onu hissetmenin verdiği keskin zafer acısının bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Elimi dudaklarına yaklaştırdım ve Matthew dudaklarımı dudaklarımın etrafına kapattığında, bu sefer bunu sessizce yaptı. Gözlerini benden ayırmadı. Tek bir saniyesini bile kaçırmak istemediğim için daha da yaklaştım. Matthew bileğimi yakaladı.

Benden kısa bir nefes kaçtı. Nefes alış verişimi kontrol altına alamadan elimi dudaklarına götürdü ve başparmağımı ağzının sıcaklığına doğru kaydırды.

Tüm hava bir anda beni terk etti. Dilini tenimde hissettiğimde tüm vücudum sarsıldı. İhtiyaç dönüyordu ve bunun başka bir yerde nasıl hissettireceğini hayal ettim. Dudaklarım mı? Dilimin mi? Tenimde mi? Herhangi bir yer olabilirdi. Matthew Inger'ımı bir patlamayla ağzından çıkardı. Nabzım attı. Her yerim. Her tarafım. Bacaklarımın arasında ihtiyaç

birikti.

"Seni uyarmaya çalıştım, Baby Blue," dedi ve Boston'daki ritim tonunu duyabildiğime yemin ettim. Tanrım, çoktan yanmaya hazırdım. Belimdeki avucunun ağırlığı değişti. Aşağı doğru indi. "Bunun olacağını biliyordum. Senden bir santim tattığımda daha fazlasını isteyeceğimi. Her şeyi." Göz kapaklarım kapandı. Dokunuşu kalçamda gezinip uyluğuma indi. Parmakları eteğimin kumaşına dolandı ve onu kalçamda sürükledi. "Şimdi hepsini istiyorum." Eteğim yukarı doğru kalkmaya devam etti, bacaklarımın etrafını saran ürperti uyluklarımın arasında birikti. "Elimi bunun altına sokabilir miyim?"

Bir nefes kaçtı benden, kırık, muhtaç. *Şimdi her şeyi istiyorum. Her şeyi.* Ona başımı salladım.

Ten tene çarpıştı. Benimki sıcak, karıncalı, onunkinin altında yanmaya hazır. Matthew'un açgözlülüğü. Avucunu yukarı çekti. Matthew mırıldandı. "Beni kalçada hissedebiliyor musun Josie?"

"Evet," diye fısıldadım. Onun dokunuşu altında savunmasızdım. Etkisiz hale getirilmiştim.

Ve çok sertti. Görmezden gelmek imkansızdı.

Dudakları kulağımın kabuğuna değdi, elinin ilerleyişi durdu. "Seni güvende tutacağım konusunda bana güveniyor musun?"

"Evet."

Matthew bizi hareket ettirdi, sandalyeyi vücudunun ve bacaklarının bir itişiyile sürükledi, bizi daha da köşeye sıkıştırdı, tahmin etmem gerekirse, şarküterinin arkasındaki mutfaktan gelenlerin doğrudan görüş alanının dışına çıkardı.

Bunu fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Onun-bizim-ne yapacağımızın olasılığı. "Herkes arkada," dedi. Parmaklarının tenimde gezinmesi yeniden başladı, güven verici, cesaretlendirici. "Burada sadece biz varız."

"Bu iyi bir şey," diye fısıldadım. Ve aynı zamanda, bir parçam bunun kötü olduğunu da kabul etmek istedi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ve bu beni... heyecanlandırdı.

Matthew anlayışla mırıldandı, sanki ben hep onun okuyacağı bir şeymişim gibi. Başparmağı iç uyluğumu gıdıkladı. Sadece birazcık. Birazcık. Sadece bir santim. Titredim. "Herhangi biri her an geri gelebilir. Beni 1 nişanlım kucağımda, yemek unutulmuş halde görebilir. Elini eteğine sokmuş."

Ciğerlerimdeki tüm hava kaçtı. Bunu yaptığımıza inanamıyordum. Daha

önce hiç yapmadığımıza inanamıyordum. "Elin yeterince yüksek değil."

Matthew'un kıkırdaması şaşırtıcıydı. Memnun. Karanlık. Elinin tek bir hareketiyle avuç içimi uyluğumun etrafına yaydı. "Başka ne var?"

"Sen..." Yutkundum. Üstesinden geldim. "Bana dokunma."

Parmakları yukarı doğru itilerek külotumun lastiğine ulaştı. Bütün vücudum sıkıştı. "Neye dokunuyorsun?"

Bakışlarına karşılık verdim. "Ben."

Gülümsemesi günahkâr olduğu kadar güzeldi de. Parmakları kumaşı çekiştirdi, sert ve kararlı bir çekişle tekrar tenime yapışmasına izin verdi. Sesi alçaldı, beton gibi sertti. "Telefondaki o gecedan beri memelerime karşı ne kadar ıslak hissedeceğini merak ediyordum." Göz kapaklarım irkilerek kapandı. *Aman Tanrım*. Ben- "Hayır. Bana bak."

Çabalamadan gözlerimi yeniden açtım.

"Sana dokunduğumda yüzünü izlemek istiyorum. Bana ne yaptığını görmeni istiyorum."

Gözlerinde bir soru vardı. Ona hayır demek için son şansın.

Bu çılgıncaydı. Boş bir şarküterideydik ama halka açık bir yerdi. Yakalanabileceğim bir yerde hiç böyle bir şey yapmamıştım. Kelimeler beni aceleyle terk etti. "Lütfen, Matthew."

Matthew'un çenesi tepki olarak kenetlendi. Yüzünde, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir dürtü vardı. Dokunmak istedim ama tam elimi uzattığımda parmakları hareket etti. Külotumu kenara çekti. Başparmağı olması gereken şey beni sıyırdı. Ağzım bir nefesle açıldı. Cevap olarak, kararlı bir vuruş yaptı.

Düşük bir inilti kaçtı.

Göğsü homurdanarak
gümbürdedi. "Daha fazla,"
diye fısıldadım.

Matthew küfretti, eli tekrar hareket etti. Bana karşı. İkinci bir vuruş. "Boşalacaksın," diye kulağıma doğru hırıldadı. "Burada, kucağımda. Beni izleyeceksin. Ve o çılgılık yükseldiğinde, yüzünü boynuma bastıracaksın ve benim için boşalacaksın. Anladığını söyle."

Dudaklarım *evet* kelimesinin üzerinde ayrıldı.

Üzerimde sert bir daire çizdi, bu sefer daha yukarıya, klitorisimin üzerine, bana tam olarak ne demek istediğini gösterdi. "Nedenini duymak ister misin?"

Başım geriye düştü, çok az, sadece yeterince. Ama o üzerimde böyle süzülürken işlevimi yerine getiremiyordum.

"Çünkü o iniltiler benim," diye homurdandı. Boğazımdan bir inilti yükseldi ve yüzümü onun göğsüne çevirdim. Bu çılgınlıktı. Bu çok uygunsuzdu. Çılgıncaydı. Parmakları daha da aşağı kaydı, hafifçe içeri girdi. Tanrım. "Bana istediğimi verecek misin?"

Hiç şüphem yoktu ama çok bunalmıştım.

Ağzı tekrar aşağı indi, kulağıma yaklaştı. "*Evet de Matthew.*" Elini kıvrımlarımın üzerinde bir kez daha hızlıca gezdirerek evet dememi istedi. Ama işaret ve orta parmakları beni aşağı yukarı, yukarı aşağı, yukarı aşağı okşarken, beni kaygan, huzursuz, serbest bırakılmaya muhtaç hale getirirken konuşamazdım. Başparmağı klitorisimi tekrar daire içine aldı. Kolumu boynuna attım ve elimi saçlarının arasına soktum, geri çekilmeden önce ona tutundum. "Seni duymadım, Blue."

"Evet Matthew," diye nefesimi tuttum.

Onu terk eden kahkaha, bir fanteziye beraberinizde getirdiğiniz türdendi. Kalçalarımı birbirine bastırdım, o hareket ettikçe bileğini kavradım. Vücudunun benimkiyle birlikte gerildiğini, daha da sertleştiğini, bana karşı titreştiğini hissettim. "Beni ne kadar sertleştirdiğini hissediyor musun? Gerçekten yalnız olsaydık seni bu masaya yatırır ve bir çırpıda sikerdim."

Başım dönmeye başladı. Tüm hislerim beni terk etti. Var olan tek şey Matthew'un Ingers'ıydı, şimdi klitorisimin üzerinde daireler çizmeye geri döndü. Vücudu benimkinin altında, şimdi titriyordu. Her yer onun kokusuyla doluydu. Sesi. Sadece o. Saçlarını çekiştirdim, kucağında kıvrandım, her şeyden daha fazlasını istedim. Gerilimin kopmasını istedim.

"Hayal ettiğim tek şey buydu," dedi bileği titreyerek. Vücudum kasıldı. "Telefonda gelip adımlı söylediğinden beri." Hafıza onu doğrudan o gece dokunduğum noktaya götürdü, onun eli olduğunu hayal ettim. Daireler çizdi, ileri geri ovuşturdu. Tanrım, bu şekilde boşalacağıma inanamıyordum. Ben- "Bana istediğimi ver. Seni bana bırak."

Boştaki elimi aşağı, kalçalarımın üstündeki kumaşın üzerine indirdim. Bizi örtüyordu. Avucumu onunkinin üzerine koydum. Matthew sanki hazırlıksız yakalanmış gibi tısladı. "Sen olduğunu bilmek istiyorum" diye fısıldadım.

"Lanet olsun," diye homurdanarak küfretti. "Gel. Şimdi." Bizi masanın kenarına doğru iterek ileri doğru itti. Sanki kalkmak üzereydi. Zonklamaya başladım. Zonklamaya. Bedenimi terk ediyordu. Elini sıktım. "*Josie*. Şimdi."

Gittim. Ağlamak yok, sızlanmak yok, dudaklarımda bir isim yok. Sadece Matthew'a karşı kasıldım, aynı anda hem sıcak hem soğuk, hem dolu hem boş hissederek en yüksek seviyeye çıktım. Hareket etmeye devam etti, ağzını başımın tepesine bastırarak dışarı çekti. Sessiz bir öpücük gibiydi ve sanki bir ya da iki kez yeterli değilmiş gibi bunu birkaç kez yaptı. Yüzümdeki gülümseme doygun, mutlu ve genişti. Ve elinin hâlâ kalçalarımın arasında olduğunu fark ettiğimde, açgözlülüğe dönüştü. Onu orada istiyordum. Nerede olduğumuz önemli değildi. Ne olduğumuzun.

Bir uğultu beni terk etti.

Bu Matthew'u güldürdü. "Bu çok güzel bir sesti. Ve bence bu sandalyeyi çok seviyorsun."

"Sanırım yapabilirim," diye itiraf ettim. Bir kez daha memnun bir şekilde iç çektim. "Beni iki kez boşalttığına inanamıyorum. Bu doğru gelmiyor."

"Neden olmasın ki?" Matthew sordu. Elini isteksizce geri çekmesi beni... biraz daha az memnun bıraktı. "Çetelemi seviyorum," diye devam etti, Ingers'ından yaptığım dağınıklığı görünce dikkatim dağıldı. Onları kucağıma getirdim ve elbisemin kumaşıyla temizledim. Matthew bir kahkaha attı. "Kahretsin, Josie. *Tanrım*. Ayağa kalkmamı imkânsız hale getireceksin."

Bu da bana şunu hatırlattı... "Kendine dokunuyor muydun? "Kendine dokunuyor muydun? telefon?"

Gülümsemesi orantısızdı. "Kesinlikle. Hat kesilene kadar. Zor durumumu oracıkta öldürdü."

Doğruldu ve bakışlarını karşıladım. "Neden söylemedin?"

"Önemli görünmüyordu. Sen benimle konuşmuyorken değil."

Yanaklarım kızardı.

Bana bakmak için geri çekilmeden önce burnuyla beni dürttü. "Elbiseni göğüslerimi silmek için kullandığında bana karşı utangaç olma. Onları içine aldıktan hemen sonra değil-"

Matthew'un gözleri artık yüzümde değildi. Arkamda bir yerdeydiler. "Matthew?"

Alnı dik. Tüm o hafiflik gitmişti.

"Hey," diye ısrar ettim, dönmeye çalıştım ama vücudum göğsüyle masa arasında sıkıştı. "Beni korkutuyorsun. Neyin var?"

Matthew'un vücudu geriye doğru hareket ederek sandalyenin Roor'a sürtünmesine neden oldu. Beni yavaşça yere bıraktı, hâlâ bana bakmıyordu. Sonra ayağa kalktı. Vücuduyla beni engelledi.

"Bobbi nerede?" diye bağırdı. Sonra daha yüksek sesle, "*Köpekbalığı!*"

Omzunun üzerinden baktım, pencerenin karşısındaki caddenin bir bölümünü taradım. Bir şey göze çarpıyordu. Bir adam. Bir arabaya yaslanmıştı. Ayaklarının dibinde bir sırt çantası. "Bobbi'ye neden ihtiyacın var?"

Matthew nihayet döndü, gözleri benimkilerle buluştu ve sanki vücudu benimkilere doğru çekildi. Kolunu omuzlarıma doladı ve beni göğsüne bastırdı. "Kollarını bana dolayabilir misin?"

Hemen yaptım. "Ne oluyor?"

"Dışarıda lanet olası bir papaz var," dedi. "Ve eğer Bobbi onunla ilgilenmezse, yemin ederim, şu kapıdan çıkıp gideceğim ve-"

Arkamızdan gürültüler geldi, sonra Bobbi hızla yanımızdan geçti. "Olduğun yerde kal!" Bizi arkada bırakarak havladı. "Bugün başka kimseye elinizi süremeyeceksiniz, anladınız mı? Bununla ben ilgileneceğim!"

Başka kimse

var mı?

Aman

Tanrım.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum. Papazın beni Matthew'un kucağında kuru kuruya sevişirken yakalama ihtimali mi, yoksa Bobbi'nin ön tarafta ne yaptığımızı biliyor olması mı?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bobbi'nin e-postalarda, mesajlarda, aramalarda ve sohbetlerde sürekli olarak bahsettiği gibi prova hafta sonuydu-R.W. ve Vasquez Çiftliği insanlarla dolup taşıyordu.

Etrafta bu kadar çok işçiyi en son geçen yıl ilk don etkinliğimizde görmüştüm. Her şeyin büyüğü -ve kıyameti- kutlamaların don olayının ertesi günü büyük bir partiyle doruğa ulaşacak olmasıydı. Ama o gün hiç gelmedi. Günler haftalara dönüştü ve bu yıl olduğu gibi, sıcaklıklar o günün gelmesi için asla yeterince düşmeyecek gibi görünüyordu. Festival bir aydan fazla sürdü ve güzel ve gevrek bir buz tabakası olmadan 1. haftaya girdiğimizde, her şey rayından çıkmıştı. Ben bu konuda bir şey yapamadan Green Oak bir bahis evine dönüşmüştü ve insanlar bu ilk don meselesi üzerine korkunç miktarlarda para yatırıp tartışıyorlardı.

Kendime bir daha asla dedim. Yaşarsın, öğrenirsin ve kasabanda bir savaşın patlak vermesine izin vermezsin.

Belki de öğrenemedim.

Çünkü işte buradaydık. Dokuzuncu sayfada benim mi beyaz giyeceğim yoksa bu kez damadın mı koşacağı konusunda yeni anketler yapılıyordu ve ben Green Oak'ta yeni bir gösteriye daha tanıklık ediyordum.

Bobbi buna bir gösteri dediğimi duysaydı, muhtemelen bir damarı patlardı. Çoğu şeyi rastgele seçmeme rağmen her şeyin bu hale gelmesinden garip bir şekilde memnundu.

Belki de Matthew başından beri haklıydı. Güzel şeyler kutulanmamalı.

Bu düşünceye, onun fikrine gülümsedim, bakışlarım kalçama dayadığım panodan uzaklaştı. Sabahtan beri bir şeyleri imzalıyordum, Bobbi'nin *güvenli alan* dediği yerimden kıpırdamama bile izin verilmiyordu. Çünkü *gelinin bir bacağını, kolunu ya da boynunu kırmasına izin veremezdik*.

Görünüşe göre *R.W.* Onun da söylediği gibi *W-Day'den bir hafta önce değil.* Bu yüzden lojistiğe indirildim, bu da mallar kamyonu yüklenirken bir fiş imzaladığım anlamına geliyordu.

Açıkçası sıkılmıştım. Huzursuzdum da.

Matthew'la konuşmak istedim. Onunla birlikte olmak. Yüzünü incelemek. Gözlerinin kahverengisini. Herhangi bir panik belirtisi var mı diye... Çünkü... Bir haftamız kalmıştı. *W-Day'den.* Ve ikimiz de bunun ne anlama gelebileceğini konuşmuyorduk.

Bobbi'nin etrafta olmadığından emin olmak için arkama baktım. Sonra önümdeki teslimatçıya başımla selam verdim. "Hemen döneceğim," dedim ona gülümseyerek. Kaşlarını kaldırdı. Anlaşılabilir bir şeydi. Bobbi, o da dahil olmak üzere herkesi korkutuyordu. "Söz veriyorum. En fazla on dakika. Lütfen?"

Adam başını hızlıca salladı. "Evet, tamam. Ama eğer o-" "Suçu ben üstleneceğim!" Hemen arkamı dönerek haykırdım.

Buraya geldikten sonra yollarımızı ayırdığımızdan beri Matthew'u görmemiştim. Her işimiz düştüğünde olduğu gibi beni evden almıştı. Bu sabah kapıdan içeri girdiğimde bana nasıl baktığını hatırlayınca yanaklarım kızardı. Matthew asla arabanın içinde beklemezdi. Her zaman, her zaman yolcu kapısına yaslanır ve ona doğru ilerlememi izler, göz temasını kesmeden benim için kapıyı açardı. Külüstür bir Prius beni hiç onunki gibi kızartmamıştı.

Matthew'un yaptığı gibi.

Fairhill'de Stu'nun şarküterisindeki o günün anıları zihnimi dolduruyor, nefes alış verişimi çiftlikte dolaşan biri için biraz fazla yorucu hale getiriyordu. Gerekçelendirmek için bir bahane olarak ya da karnımda fokurdayan aciliyet ve heyecanın bir sonucu olarak hızımı iki katına çıkardım. Matthew'u istiyordum. Bu noktada bunu inkâr etmek aptallık olurdu. Ellerinin üzerimde olmasını istiyordum. Tekrar. *Onu* üzerimde istedim, gerçekten. Bana vermediği o öpücüğü istedim. I-

Başının arkasını, prova yemeği için uzun masaların kurulacağı çimenlik alanın hemen yanında gördüm. Malzemeleri ve kasaları hava koşullarından korumak için bir çadır kurulmuştu ve o çadırın yanında başka biriyle birlikte oturuyordu. Dağınık kahverengi saçları bir Fransız örgüsüyle zorlukla tutturulmuş daha küçük bir kafa. *Maria.* O hareket edip Pedro Pigscal'ı bir an için görmemi sağlarken kendi kendime gülümsedim.

Bu ikisinin burada saklandıklarından, Bobbi'den gizlice kaçtıklarından ve Bobbi'nin onlara verdiğini bildiğim uzun görev listelerini ihmal ettiklerinden emindim. Kendi kendime kıkırdadım ve onları hazırlıksız yakalamak için yavaşça yaklaştım.

Maria'nın uzaktan, "Bu konuda bana güvenin Bay Matthew," dediğini duydum. "İkinizin de astral haritasını inceledim. Güneşi ve ayı İkizler. Yükseleni de başak. İşimde çok titizimdir."

Ardından Matthew'un kahkahası geldi, bu ses midemi bulandırdı. "Kaç yaşındaydın sen?"

"Akıllı olman ve beni dinlemen için yeterince yaşlı," diye cevap verdi Maria. Rüzgârda bir kıkırdama daha dolaştı. "Senden hoşlandım, evlat."

"Sanırım ben de senden hoşlanıyorum," diye cevap verdi Maria. "Ve bunun nedeni Bayan Josie ile ruh ikizi uyumluluğuna sahip olmanız değil."

Maria'nın sözleri bedenimi durma noktasına getirdi. Kulak misafiri olmayı planlamıyordum ama Maria devam edince kendimi kıpırdayamaz hale geldim. "Bunu sadece onu mutlu edebileceğini düşündüğüm için yapıyorum. Ve o mutluluğu hak ediyor. O yüzden sadece beni dinle, tamam mı?"

Matthew'un cevabı ciddiydi: "Tamam, vur bana. Dinliyorum."

"Bayan Josie her türlü şeyi seviyor," dedi Maria. "Ama çoğu yetişkinin aksine o sihrin gerçek olduğunu düşünüyor. Tıpkı benim gibi. Ve hayır, Noel Baba'dan bahsetmiyorum. Gerçek sihirden bahsediyorum. Büyülü şeyler gibi, ama aynı zamanda tezahür ve bunların hepsi. Sürekli videolar izliyor ve bu konuda konuşuyoruz. Bayan Adalyn bu tür şeylere inanmıyor ama sorun değil. Bu yüzden bize sahip." Bir duraklama. "Her neyse, demek istediğim bu onun için önemli olacak. Ona ruh ikizi olduğunuzu söylemelisiniz."

Yutkundum, Matthew'un cevabını beklerken kalbim garip bir şekilde çarpıyordu. "Neden bunu bilmesi gerektiğini düşünüyorsun?" Matthew sordu, sesi ciddiydi.

"Sihre inanması dışında."

"Çünkü bilmek istiyorum," dedi Maria, sanki çok açılmış gibi. "Biliyorsun, Bayan Josie herkesin bahsedip durduğu o insanlarla nişanlandığında ben çok küçüktüm ama bu neler olup bittiğini bilmediğim anlamına gelmez. Yetişkinler dedikodu yaptıklarında dikkat etmediğimi sanıyorlar ama benim

de onlar gibi iki kulağım var. Ve bana öyle geliyor ki o adamlar bu konuda bir şeyler yapabilirdi, anlıyor musunuz?"

"Ne gibi bir şey?"

"O koşarken orada bir aptal gibi durmamak gibi, bilmiyorum." Dudaklarından hava üfledi, sesi hüsrarla çıkıyordu. "Belki Bayan Josie o adamlardan ayrıldıktan sonra çok güçlü davrandı ama eminim yalnız kaldığında ağlıyordur. Her zaman değil. Ama bazen. Tıpkı babamın da bazen annemi özlediğinde yaptığı gibi. Bayan Josie de annesini kaybetti, tıpkı benim gibi. Belki de korktuğu için kaçıyor. Sanırım kalbim kırılırdı ben de kaçırdım. Ama bilmiyorum, on bir yaşımdayım ve hiç aşık olmadım."

Bakışlarım yere düştü, olduğum yere çakılı kalmasaydım ayaklarım kaçmak için can atıyordu, kalbim kulaklarımda çınılıyordu.

Matthew'un sesi alçaktı, neredeyse boğuktu. "On bir yaşındaki birine göre çok anlayışlısın evlat."

"Biliyorum," dedi Maria. "Al. Pedro'yu tut, iyi gelir. O sıcak. Geçen gün ona iyi bakmıştınız."

Matthew'un boğazını temizlediğini duydum. "Hey Maria? Sence tamir edebilir miyim?"

Kalbi mi?"

Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Sanırım mı? Ama ben sadece bir çocuğum, Bay Matthew. Belki de ona sormalısınız. Ya da ona istediğinizi söylemelisiniz. Böylece korkarsa sizi de terk etmez."

Böylece korkarsa seni de terk etmez.

Bunun beni nasıl ve neden bu kadar üzdüğünü ya da bu sözlerin ardından ne geldiğini inceleyemeden yola çıktım.

Verdiğim mola muhtemelen en iyi fikir değildi.

Son katlanır sandalyeyi titrek bir nefesle yerine yerleştirdim.

Maria'nın kulak misafiri olduğum sözleri beni... en hafif tabirle biraz sarsmıştı.

Ayrıca bir daha asla sandalyeleri katlamayacak ya da açmayacaktım. Aslında, tüm bunlar bittikten sonra onlardan kurtulacaktım. Robbie'den güzel bir bonfire düzenlememe yardım etmesini isteyecektim ve hepsini 1re'ye atıp yanmalarını izleyecektik.

Üç yüz katlanır sandalyenin sana yaptığı şey bu.

Ellerimle kot pantolonumu sıvazladım ve etrafıma bakınarak yaptığım işi gözden geçirdim. Gördüklerim az önceki düşme hissinin geri gelmesine neden oldu ama bu yüzden kendi kendime şok terapisi seansına girmeye karar vermiştim. Bu tam olarak

Gelinin sandalyeleri bizzat kontrol etmesi ve sıraya dizmesi gerekiyordu. Etrafta bunu yapacak küçük bir insan ordusu varken ve ben öndeki yerimi terk ettiğim için biraz tepki almışken olmazdı. Ama umurumda değildi.

Bunlar sadece sandalyeydi.

Ve yapacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Arka cebimdeki telefonum çaldı. Grup sohbetinde bir mesaj belirdi.

Yardıma gelmemizi ister misin? Green Oak'a erkenden gidip bu gece Lazy Elk'te kalabiliriz. Matthew seninle kalır.

Matthew seninle kalırken. Adalyn ve Cameron'a Matthew'un benim evimde kaldığını tam olarak söylememiştik ama onlar bunu varsaymışlardı. Tabii ki öyle düşündüler. Biz nişanlıydık. Bir hafta içinde evlenecektik. Yani ev durumunun böyle olması gerekiyordu. Matthew'un benimle kalması fikri karnımın hoşuna gitmişti. Kafam ise Adalyn ve Cameron'a yalan söylediğimizi hatırlatmaya odaklanmıştı. Gerçi... öyle miydik? Artık söyleyemiyordum.

Her şey kontrol altında. Yardıma gerek yok (ya da istenmiyor, çünkü Bobbi dayanılmaz biri). Büyük şey için yarın arabayla gelebilirsin.

ADALYN: Emin misin?

Olumlu, kardeşim. İstersen sabah buluşalım ve her şey başlamadan önce arayı kapatalım. 😊

Yarın gece bizde kalabilirsin. Yemekten sonra.

Yutkundum. Bu şu anlama geliyordu... Matthew Lazy Elk'te uyumayacaktı o zaman. Benim evimde kalacaktı.

Bu iyi bir fikir. Böylece gece geç saatte dönmek zorunda kalmayız.

CAMERON: Kiracım olduğumu düşündüğüm adam tarafından kendi mülkümde kalmaya davet edilmek çok hoş. Şeref, dostum.

Rica ederim.

Sen de son zamanlarda çok huysuzsun.

Ve Şu anda sevmesi çok zor. Ama cesaretim kırılmadı. Josie ve Adalyn arayı kapatırken kahvaltıda buluşmak ister misin?

Evet.

Onu görmezden gel. Lütfen. Sadece stresli. Sana kendini evinde hissetmeni söyledik ve bunda ciddiydik.

Özür dilerim canım.

Seni affediyorum, tatlım.

MATTHEW: Ve benim olması için penisini bir kere bir yerde sallamam yeterli. 😊 Beni olduğum gibi sevmelisin.

Cameron ve Matthew'un konuşmaları boyunca içimde tuttuğum hava kaçtı. Bu bir homurtuydu.

"İşte orada," dedi iyi tanıdığım derin bir ses. "*Aletimi sallamam* gerekti kaşlarını çatmayı bırakman için."

Bakışlarım ekrandan kalktı ve hemen benden birkaç sıra ötede duran Matthew'un bakışlarına takıldı. Bana öyle bir gülümsüyordu ki, karnımdaki o özel yer yerinden oynadı. Adam böyle gülümsediğinde çok yakışıklı görünüyordu. Uzun boylu, geniş ve mutlu. Gözlükleri ve bugün giydiğı krem rengi örgü kazağıyla kendi iyiliğı için fazla sağlıklı görünüyordu. Renk, saçlarındaki sarı çizgileri ortaya çıkarıyordu ve şimdi kollarını sıvadığını görebildiğim için onu çalışırken yakalamış olmayı diliyordum.

Hareket etmeye başladı, benim olduğum yere doğru ilerledi. "Dik dik bakıyorsun," dedi gülümseyerek.

"Gözlüklerini takmışsın."

Önümde durdu. "Küçük bir bahse girdim," diye itiraf etti omuz silkerek. "Duymak ister misin?"

Ona başımı salladım ve o da biraz daha yaklaştı.

"Onları giydiğimde hep dikkatimi çekiyorsun," dedi alnımdaki saçları okşayarak. Tüylerim diken diken oldu. "Bu yüzden evden her çıkışımda, o gün bir şey söyleyip söylemeyeceğini tahmin ediyorum."

Bu çok aptalcaydı. Ve ben bunu çok sevdim. "Bugün tahmin ettin mi?"

Parmaklarının arkası çenemi sıyırdı, bakışları aşağıya, ağzıma kaydı. "Evet."

"Peki sen ne kazandın?"

Diğer elini kaldırdı ve yüzümü kavradı. "Bu," dedi, başparmaklarının uçları yanaklarımın üzerinde gezinirken. "Bu allık." Karıncalanıyordum. Her yerim. Ayaklarım yaklaştı, spor ayakkabılarımın uçları onun botlarının parmak uçlarına değiyordu. "Eskiden kendisine dört gözlü denilen küçük bir çocuğun göğsünü gururla kabartmasına neden oluyor."

Yüzümün biraz düştüğünü hissettim ve Matthew kıkırdadı.

"Hey, bunların hiçbiri değil." Elleri yanlarına düşmeden önce yüzümün kenarlarında gezindi. "Beni şimdi gördün mü? Bok gibi ateşliyim."

Beni terk eden kıkırdama ikimizi de hazırlıksız yakaladı. Matthew'un gözleri yüzümde dolaşırken parlıyordu, kendinden mi yoksa gördüklerinden mi memnun olduğunu anlayamadım. Onu tanıyorsam, muhtemelen ikisi de. Onun bu yönünü seviyordum. Ben söz konusu olduğumda utanmazca kendini beğenmişti. Bu düşünce beni duraksattı. Bu adamla ilgili muhtemelen çok fazla şeyi sevdiğimi fark ediyordum. Ve belki de... belki de bu düşünceyle oyalanmalıydım.

Sence onu onarabilir miyim? Kalbini mi?

Belki de ona sormalısın. Ya da ona istediğini söylemelisin.

"Matthew," diye başladım. "Daha önce..."

Ben daha sözümü tamamlayamadan arka cebinden bir şey çıkardı ve elindeki şeyi görünce itiraf etme isteğim yok oldu.

Mavi bir yüksük.

"Sezonun sonuncusu," dedi Matthew, bakışlarım her zaman çok sevdiğim o göz alıcı menekşeye takılmıştı. "Ağustos gibi çiçek açmayı bırakmaları gerekir ama bu seferkinin ekstra bir zarafeti var." Başımı kaldırıp ona baktım. Yüz ifadesi yumuşacıktı. İnanılmaz derecede. "Onu bu kadar güzel yapan da bu. Çok eşsiz. O cesur ve dirençli ve her şeyin üstesinden gelebilir."

Boğazım kurudu ve tıpkı iki, üç hafta ya da sonsuzluk gibi gelen bir süre önce papatyaya yaptığı gibi saçıma taktığında, içimde bir şeyler katılaştı. İçimin derinliklerinde. Korkutucu, güzel, bir kenara itilmesi imkânsız bir şey.

"Bana annemi hatırlatıyorlar." Matthew'un ifadesi sanki ona kolayca itiraf edemeyeceğim bir şey söyleyeceğimi biliyormuş gibi ağırlaştı. "Bu yüzden benim favorim. Mavi yüksüklerle işlenmiş bir mendili vardı. Kendisi yapmıştı ve bana hep bunun benim..." Nefesim kesilmişti. Elimi sıktı. "Ödünç aldığım bir şey ve mavi bir şey." Birlikte yaşamayı öğrendiğim o boşluk bir an için genişledi, bir delik açtı. "Birkaç gün önce sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Kamyonetimde? Onu bileğime bağlardı ve koridorda yürürdük." Bir gülümseme belirdi, üzgün ya da mutlu değildi, ikisinin arasında bir şeydi. "Ama onu çekmecedan hiç çıkarmadım. Hiç doğru hissetmedim. Sanki mavi olması gereken bir şey için fazla mordu ve o gittiğinden beri artık ödünç alınmıyordu."

Matthew bana doğru adım attı, vücudu konuşmam sırasında bir noktada beni terk eden sıcaklığı sağladı. Ve elleri yüzümü kavradığında, bu birkaç dakika önce yaptığı gibi hissettirmede. Çok daha fazlasını hissettirdi. Sanki ona bazı geceler annemi çok özlediğim için ağlayarak uyuduğumu söylesem, bunu daha iyi hale getirmenin bir yolunu bulacakmış gibi hissettim. Sanki ona şehre geldiğinden beri otomatik pilota bağlandığımı ve kaybolduğumu, gerçekten dehşete düştüğümü ve nereye gittiğimi bilmediğimi itiraf edecek kadar cesur olmadığımı söylesem, beni bulabilirmiş gibi geliyordu. Beni güvenli bir yere götürebilirdi. Sanki kaçmak istesem peşimden gelecekmiş gibi hissediyordum.

"Açık konuşabilir miyim?" Matthew fısıldadı, nane burnumun ucunu gıdıklıyordu.

Ona başımı salladım.

"Seni öpmekten daha çok istediğim bir şey yok," dedi, sesi sertti. Ellerinin kavrayışında hissettiğim aynı sertlikle. Kalbim yerinden fırladı, göz kapaklarım hışırdarak kapandı. "Yüzündeki o hüznü ağzımla sil."

"Seni durduran ne?"

"Kendime bunu değerlendirmemi söyledim." Parmakları saçlarımın arasına girdi. "Kuralımı hatırlıyor musun? Seni öperim çünkü bunun ne anlama geleceğini biliyorsun, ne olursa olsun."

Gözlerim kırışarak açıldı. Bunu hatırladım. Son zamanlarda düşündüğüm tek şey buydu. "Peki bu ne anlama gelirdi? Eğer beni şimdi öpersen."

Bakışlarında şaşkınlık vardı. Dudaklarının kenarları kıpırdadı. "Ben de tam olarak bunu kastediyorum, Mavi Bebek. Bana sormamalısın." Alnı benimkine yaslandı, tıpkı o gün kamyonetimde yaptığı gibi. "Bana sormamalısın."

İçimde bir şey patladı. Reddedilme değildi. Bu... kararlılıktı. Merak. *Defiance*. "İhtiyacın olduğu için beni öpmeyle ilgili bir bölüm olduğunu hatırlıyorum. Bir diğeri de benim sana ihtiyacım olmasıyla ilgili. Ya ihtiyacım varsa?"

Dudaklarından bir kahkaha kaçtı ve tam benimkinin üzerine düştü. Bu bir öpücük değildi ama oldukça da tatlıydı.

Sonra elinin yüzümdeki kavrayışı değişti. Başımı geriye doğru eğdi ve bakışlarıyla karşılaştığımda yutkundum. Sertçe. Dudaklarını yaladı, benimkiler de karşılık olarak ayrıldı. Gözleri sadece bir kez ağzıma kayd ve kalbimin çarpmasına neden oldu.

Çenesi sıkıştı ve bir şarkı mırıldanmaya başladı. Sadece nefesinin altında, yumuşak ama melodisini duyabileceğim kadar yüksek sesle. İyi bildiğim bir taşra şarkısıydı ve taşradan bir adamı kementle yakalayıp dolaştıran bir kızdan bahsediyordu. Tıpkı büyükannemin iplik yumağı gibi.

Büyükannemin ipliği.

Onu boynuma dolayıp dolamadığımla ilgili sorusuna cevabım buydu. Çok uzun zaman önceymiş gibi gelen o gece. Mutfağımda.

Gülümsedim. Matthew da gülümsedi, gözlerindeki duaya rağmen.

Bugün öpücüğümü alamayacaktım. Her ne kadar biraz hayal kırıklığına uğramış olsam da adama hayranlık duyuyordum. Benim sahip olmadığım bir iradeye sahipti ve o kadar gerideydik ki artık komik bile değildi. "Eğer beni dansa kaldırıracaksan, en azından biraz daha yüksek sesle şarkı söyleyebilirsin."

Gözleri parladı ve biz sandalye sıraları arasında dönerken sesi daha da yükseldi. Kısa süre sonra zihnimdeki önceki ağırlık kaybolmaya başladı ve sadece biz vardık. Ben ve Matthew'un sesi, Matthew'un sevimliliği ve o öpücüğün vaadi. Mısralara geldiğimizde ben gülüyordum, o da arkasını dönüyordu.

Kıçını havaya kaldırdı. Ve o-

"Twerk mü yapıyorsun?" Ona sordum. "Akapella country şarkısı eşliğinde mi?"

Matthew omzunun üzerinden gözüme takıldı, hâlâ hareket ediyordu. "Kesinlikle öyleyim." Göz kırptı. "Ve beni güzelce okşayabilirsin. Bilirsin, satın almadan önce atı test edersin. Hadi, köylü kızı. Güzel bir popo."

Gülümsemem o kadar büyüdü ki canımın acıyacağından korktum. Gerçekten güzel bir kıcı vardı. Ve belki-

Bir boğaz temizlendi.

Donup kaldım. Matthew da öyle yaptı, şımarık poposu dışarı çıktı.

Döndüğümüzde Andrew'un açtığı sandalye sıralarının sonunda garip bir şekilde durduğunu gördük.

"Böldüğüm için özür dilerim." dedi. "Bobbi sizi soruyor. İkinizi de. Eğer bir dakikanızı ayırabilirseniz."

Bir an sessizlik oldu. Matthew muhtemelen hemen çıkıp çıkmayacağımıza ya da sohbet etmek için kalıp kalmayacağımıza karar vermemi bekliyordu. Ya da Andrew'un isteğine nasıl cevap vereceğime. Ben yerimde kaldım. Andrew'u hiç bu kadar utangaç görmemiştim. Bu kadar utangaç.

"Bir bahane uydurabilirim," diye teklif etti Andrew, kaşlarımın daha da şaşkınlıkla çatılmasına neden olarak. "Eğer istersen. Sen... burayı bitirirken?"

Göğsüm ısındı. Belki aptalcaydı ama o kadar güzel hissettirdi ki kendimi ona gülümsemekten alıkoyamadım.

"Sanırım işimiz bitti," dedim ona. Sesim mutlu geliyordu. Hem de çok mutluydum. "Ama çok nazıksın. Teşekkür ederim."

Bir an için bu kelimelerin sonuna bir *baba* eklemenin nasıl bir şey olacağını merak ettim. Benim ona gülümsediğim gibi onun da bana gülümsemesini. Ama bu aptalca olurdu. Beni saf yapan da bu olurdu. Tıpkı o gece partide Andrew'un benim yerime Duncan'la fotoğraf çekirtmeyi seçtiği zamanki gibi. Ama bu birdi. Sorun değildi. Gerçekçi olarak ulaşamayacağım şeylere ihtiyacım yoktu. Basit şeyler istiyordum. Bazen kolay gelen şeyler ve çoğu zaman biraz emek harcamanız gereken şeyler. Ve bunun onun çabası olduğuna inanmak istiyordum.

Matthew şakağıma bir öpücük kondurdu. Sanki başımın üzerinde dolaşan garip bulutu hissetmiş gibiydi. "Gidelim, Mavi Bebek," dedi. "Bobbi'nin ne istediğine bakalım. Sonra bizi eve bırakırım."

"Kulağa hoş geliyor," diye dudaklarımdan kaçtı. *Biz*. Bunu babamın iyiliği için söylediğini düşünmüyordum ve gördüğüm yerde bir galibiyet alacaktım. "Yarın için dinlenmiş olmalıyız."

Andrew başını salladı, gözleri sanki daha önce fark etmediği bir şeyi fark ediyormuş gibi ikimizin arasında gidip geliyordu. Ne olduğunu hayal bile edemiyordum. Matthew hep böyleydi. En azından benim yanımda. Bu fark ediş önemli görünüyordu, ama tam ben bunu kavrarken Andrew konuştu.

"Josephine?"

Kırmızı düşünce. "Öyle mi?"

"Merak ediyordum da," diye başladı, biraz duraklayarak. "Orada olmamı ister misin? Senin için. Gelecek Cumartesi."

Bir sonraki Cumartesi 1 Aralık'tı.

Matthew yanımda hareketsiz kaldı. Elinin tutuşu benimkinin etrafında sıkılaşıyordu. "Ne demek istiyorsun?" Andrew'un ne demek istediğini bildiğim halde sordum.

atıfta bulunarak. Matthew'la paylaştıklarımın da farkındaydım. O gün kamyonumda ona anlattıklarımın. Annem hakkında.

"Ben senin babanım," dedi Andrew. Boğazı bir şeye takıldı. Hava mı? Kelimeler mi? Sonra dedi ki, "Seninle koridorda yürüyebilirim. Eğer istersen."

Oyalanma sırası bendeydi. Gerçi bundan bahsettiğini biliyordum. Biliyordum ve sordum. Onu zorladım, kelimeleri söylettim. "Bu istediğin bir şey mi?" Kendi kendime sorduğumu duydum.

Yüzü garip bir şey yaptı. Ya da belki tuhaf değildi. Belki de bu sadece Andrew'un yüz ifadesinin yaptığı bir şeydi. Bunu gerçekten bilemezdim. "Evet."

Göğsümün ortasındaki duygu patlamasını durdurmaya çalıştım. Gerçekten denedim.

Kendimi yeniden çok küçük, bir çocuk gibi hissettirdi. Beni aynı anda hem mutlu hem de üzgün yaptı. Ondan duyduğum tek bir kelimenin bende böyle bir tepkiye neden olabileceğine inanamıyordum. Belli ki dünyanın beni suçladığı sorunlar bende de vardı.

Belli ki gülümsememeliyim.

Belli ki kabul etmemeliyim. Evet de. *Tabii ki. Bunu ben de isterim.*

Ona nedenini sormalıyım. *Benimle bir ilişki istediğin için mi? Denediğimi gördüğün için mi? Benimle yarı yolda mı buluşuyorsun?* Bu adam o kadar da kötü olamazdı. Adalyn'le olan ilişkisi hatalarını kabul ettikten sonra bir şekilde kurtarılmışken değil. Adalyn'in annesi gibi harika bir kadın onu sevmişken değil. Annesi onda bir şeyler gördüğünde değil. Annem barda tanıştığı biriyle yatmazdı. Ya da sadece biriyle.

şehirden biliyordu. Sırf bu yüzden. Ben ve annem her zaman umutsuz romantikler olmuşuzdur. Sözler, yeminler, aşk gibi şeylere inanırdık.

Andrew'a bunu sadece internette bir anket olduğu için mi yaptığını sormalıydım. Beni kimin evlendireceğine o değil de binlerce insan oy vererek karar vermiş olsaydı. Ben. Biz.

Ama benden çıkan sözler, "Evet. Tabii ki. Bunu ben de çok isterim." Çünkü baskı altındayken sadece acele kararlar vermekle kalmadım. Bazen boyun da eğdim.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Sağ ayakkabımın kayışını bileğime bağladığım sırada yatak odamın kapısı çalındı.

Karnım zil çalarak kapıya doğru ilerledim ve yatak odama doğru koştum. Bir çift kahverengi göz parladı.

"*Sık beni,*" diye nefes aldı Matthew. Sonra bir kahkaha attı. "Ciddiyim." Yutkundu. "Becer beni. Lütfen."

Dudaklarımı büzdüm. "Bu çok tatlı."

Yine de gözlerinin aç bir şekilde dolaşması, gittikleri her yerde tenime ısı getirmeleri - köprücük kemikleri, kalçalar, göğüsler, ayak bilekleri, ayak parmakları, göğüsler, yüz - tatlı olmaktan biraz daha fazlasıydı.

"Bu cümleyle kaç kızın gönlünü fethettiğini merak ediyorum."

Sol elimi kavradı ve ağzına götürerek yüzük parmağımı öptü. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Hiçbiri," dedi kesin bir ifadeyle. "Önemli olan hiç kimse."

"İşte bu biraz haksızlık," diye fısıldadım.

Matthew bana doğru bastırdı ve beni odama doğru geri götürdü. "Gerçek bu," dedi, nane nefesi dudaklarımda tazeydi. Beni öpüp öpmeyeceğini merak ediyordum. Bu gece. Yakında. Şimdi. Düğüne bir haftadan az bir süre kalmıştı. "Adalyn'e sor. Herhangi birine sor. Cumartesi günü buraya geldiğinde anneme sor."

Bunun hatırlatılması, Ruttering hissinin çoğunu Ree yaptı.

Bunun hakkında konuşmamıştık. Mutfağındaki o günden beri. Lazy Elk'in. Daha fazlasını istememiş ya da zorlamamış olmam affedilemezdi, ama sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum, aynı zamanda inanılmaz derecede meşguldük. Ve çok... bunalmıştık. Mümkün olan en iyi ve en korkutucu şekilde. Kesinlikle geri kalmıştık. Tüm bunların nasıl olduğuna inanamıyordum.

Matthew bir an yüzümü izledi, sonra eğilip çenemi öptü. Çok hızlı ve inanılmaz yumuşaktı. Yeterli değildi. "Kız kardeşlerim senin çok

benim için güzel. Her zaman öyleydi. Yanılmıyorlar."

"Her zaman mı?"

Elimi bıraktığında gülümsemesi orantısızdı. Takım elbise ceketinin yakasını çekiştirerek açtı. Gömleğinin kumaşı gövdesine iyice yapışmış, daha önce dokunmadığım tüm düzlükleri ve vadileri ortaya çıkarmıştı. Öptüm. Ezberlemiştim. Tanrım, bu benim lancé'mdi. Ve-

Önümde bir telefon belirdi. Matthew'un.

Ekрана kaşlarımı çattım. Mesajlar vardı. Bir grup sohbetinde. *Flannies*. Ve bir de resim vardı. Bizim, Matthew ve benim. Çiftlikteki günden, yogadan sonra. Yutkundum. O fotoğrafı sevmiştim. O gün çektiğimiz tüm fotoğrafları sevmiştim. Elimizdeki tek fotoğrafı.

"Hiçbir şey kanıtlamana gerek yok," dedim ona. Metinleri okumuyordum. Gerçekten de kanıtlaması gereken bir şey yoktu. "Duygularımı incitmeyeceğim."

"Bunu yapmayacağım," dedi. Çok yumuşak ve nazikti. O kadar anlayışlıydı ki kendimi biraz daha kötü hissetmeme neden oldu. Çünkü gerçekten duygularım incinmişti. Ama bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu. Hepsi benimle ilgiliydi. "Tarihi kontrol et. Bunu gönderdiğim günü kontrol et."

İç çekerek telefonu elinden aldım ve ekranı taradım. Mesaj o günün tarihini taşıyordu. Hatırladım çünkü Green'in Oak'ın faaliyet broşürünü ezbere biliyordum, hangi gün ne yaptığımı biliyordum. O fotoğrafı o gece göndermişti.

"Neden?" diye sordum, sesim tuhaf çıkıyordu. Soru çok yersizdi.

Neden... tam olarak ne? diye cevap vermeliydi.

Bunun yerine "Yazdıklarına bakın" dedi.

Ona baktım. Göğsü şişiyordu. Sanki ben bakana kadar geri adım atmayacakmış gibi bir yüz ifadesi takındı. Sanki bütün gece bizimmiş gibi. Gözlerimi telefona çevirdim.

"Bu kızla evleniyorum," diye yüksek sesle okudum. Sözlerim karşısında içimden bir ses tökezledi.

Karşılığında gözlerinde bir şey kristalleşti. Kabul etmek istemediğim bir şey. Bundan bir şey çıkarmam gerekmiyordu. O zamana kadar *nişanlanmıştık*. Bu onun yumuşak lansman mesajıydı. *Hey, işte kız. Ve bu arada? Onunla evleniyorum.*

Ailesi Green Oak'a geliyordu ve Vasquezes Çiftliği'ndeki düzen bir gösterge ise benimle evleniyordu. Eğer son haftalar da öyleyse. Eğer hiçbirimizin durduramadığı tüm bu şeyler öyleyse.

Matthew boğazını temizledi. "Kız kardeşlerim, saygılı bir şekilde, resimdeki güzel kızı kaçırdığımdan ve kameraya gülümsemesi için onu kandırdığımdan -ya da para verdiğimden- endişelendiler. Video kanıt istediler, *evet için bir kez, evet için de iki kez göz kırpan* türden. Görebilirsiniz. Hepsi orada."

Kontrol etmeyecektim. Fişlere ihtiyacım yoktu. Bana hiçbir şey borçlu değildi. Ama beni herhangi bir hakkım olduğuna ikna etmeye çalıştığı için onu çok takdir ettim. Böylece cihazı açtım. Mesajları okumak yerine resmi tekrar inceledim. Çok... samimi görünüyorduk. Her zaman öyleydik. "Sanırım bir haftadır yemek yememiş gibi göğüslerime baktığın için."

"Harika göğüsler."

"Yoga üstünden
dolayı."

"Kesinlikle göğüsler. Ben meme ve popo adamıyım. Ve seninkiler çok güzel.

Öylesin. Ben-"

"Konuyu dağıtıyorum." Giderek ısınan iki yanağımı küçük bir gülümseme ayırdı. "O gün kulübede neden bir şey söylemedin?"

Matthew garip bir nefes verdi. "Benimle oturur musun? Zaten zamanı zorladığımı biliyorum ama bu gecenin tadını çıkarmanı istiyorum. Kendi kendime verdiğim bir karar yüzünden sana yük olan şeyleri düşünmeni istemiyorum. Aksi takdirde benden kaçan o ilk öpücüğü asla alamayacağım."

"Biz zaten öpüştük," diye karşı çıktım.

"Bunun ilk öpüşmemiz olmadığını söylediğimde açık olduğumu sanıyordum," dedi ve elimi çekiştirdiğinde şikayet etmeden onunla gittim.

Kısa süre sonra ona rehberlik edip yatağıma götürdüm. Ve o anda fark ettim ki, buraya ilk kez geliyordu. Uyuduğum yeri, köşedeki şifonyeri, bir duvardaki duvar kağıdını ve karşı duvardaki büyük sarı güneşi ilk kez görüyordu. Beni ilk kez görüyordu, açık mavi yorganımın üzerinde onu düşünerek seçtiğim bir elbiseyle oturuyordum.

Vücudumu ona doğru eğdim.

Onu kendi alanımda seviyorum. Yatağımdaki yerinden bana bakışını seviyorum.

"Bu gece çok yakışıklı görünüyorsun," dedim. Gülümsemesinden bunu beklemediği anlaşıyordu. "Daha önce bir şey söylemedim, söylemeliydim de. Senin aptallığına kapıldım, çünkü bu biraz fazla hoşuma gitti. *Senden* biraz fazla hoşlanıyorum."

Doğru kelime *gibi* görünmese de.

Matthew yüzünü buruşturdu. Bana fikrini değiştirdiğini söyleyen bir surat. Konuşmak yok. Daha çok dokunmak. Ellerini sıktım.

"Oturuyorum," dedim ona. "İstedığın gibi. Geç kalmak da umurumda değil. Ama konuşmaya başlamalısın çünkü senden burada, odamda gerçekten hoşlanıyorum. Ve eğer beni bu düşünceden uzaklaştırmazsan, *çok* geç kalabiliriz. Modaya uymak yerine."

Şimdi kaşlarını çatıyordu. Tartışıyordu. Parmaklarımla kolunu çekiştirdim. "Ailemin işimden haberi yok," diye nefes verdi. "Ailem kızıl olduğumu bilmiyor. Ya da buraya, Green Oak'a taşındığımı. Hâlâ Chicago'da olduğumu ve her şeyin aynı olduğunu sanıyorlar."

Başımı salladım, sözlerini değerlendiriyordum.

"Kız kardeşlerim tatil günlerimi kullandığımı ve nihayet eskisi gibi 'gezip tozduğumu' düşünüyorlar. Bu arada Eve'in çoğu zaman ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ben hiç eğlenmedim. En azından üniversiteden beri."

Bundan bir an bile şüphe etmedim. Matthew düşünceli ve kendini işine adanmış biriydi. Ben de dahil olmak üzere çoğu insanın sandığından çok daha ciddi olabiliyordu. Bu yönünü kız kardeşlerinden saklamaya çalışıp çalışmadığını merak ediyordum. Belki ailesinden bile. Arkadaşlarından. Dünyadan. "Neden onlara söylemedin?" Ona sordum. "Onlarla iyi bir ilişkin var gibi görünüyor."

"Bilmediğimi söylesem inanır mıydın? Ben..." diye devam etti, gözleri benimkilerden ayrılıp solunda bir yere düştü. "Bir parçam endişelenmelerini ya da yaygara koparmalarını istemedi. Her zaman bir işim oldu, lisedeyken bile. Üniversite. Mezuniyet günümde kucağıma düşen ilk iyi teklifi kabul ettim."

Kulağa onun gibi geliyordu. Her ne kadar öyle görünmemeye çalışsa da endişeli biriydi. "Belki de bu yüzden," diye önerdim. "Sen her zaman bağımsızdın. Ve belki de bunu kaybetmekten hoşlanmadın."

"Belki," diye itiraf etti. "Belki de herkesi hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyordum. Onları hayal kırıklığına uğratiyordum." İç çekti. "Kahretsin, belki de hepsi aynı şeydir."

"Ama sen iyi bir şey yaptın Matthew," diye ısrar ettim, ağzının bozulması hoşuma gitmemişti. "Arkadaşların için ayağa kalktın. Bunun için seninle nasıl gurur duymazlar?"

Avuç içi uyluğuma düştü. ReRex'ten başka bir şey değildi. Ama bu sefer, sanki bana asılan oymuş gibi hissettim.

Kaşları düşünceye daldı. "Sanırım bilmiyorlar." "Ne demek istiyorsun?"

"Ailem... İşimi hiçbir zaman çok fazla önemsemediler. Büyük bir ismi olan bir gazetede çalışmadım. Ve bu bir. Hiç umursamadım. Dedikoduları umursamamaları sorun değil. Eğlence. İnternet. Akıllı telefonlar." Homurdandı. "Benimle gurur duyuyorlar. Ama onlar basit, çalışkan insanlar ve bunu tüm saygım ve sevgimle söylüyorum. Onlar için her şeyi yaparım. Beni çok çalışmam için yetiştirdiler ve iki ayağımın üzerinde durduğumda... bu onlara yeterince huzur verdi. Bunu neden bozayım ki? Tay'ın ayrılma ve onun için çok büyük olmasından korktukları bir hayalin peşinden gitme seçimiyle zaten mücadele ediyorlar. Bu yüzden onlara yaptığımız şeyle ilgili gerçeği hiç söylemedim Josie. Çünkü zaten onlardan bir şeyler saklıyordum."

Yaptığımız şey hakkındaki gerçeği. Bunun sahte olduğunu. Bir PR cihazı. "Yani bizimle ilgili hiçbir şey görmediler, ben ya da Andrew. İnternette ya da başka bir yerde."

Matthew sertçe elini salladı. "Ayrıntılı olarak değil, hayır. Bazı şeylerin konuşulduğunu biliyorlar. Ama Adalyn'i ve babanın kim olduğunu zaten biliyorlardı. Adalyn'i seviyorlar, bu yüzden kız kardeşine aşık olduğumu ve beklemek istemediğimi duyunca şaşırmadılar. Süpersonik bir nişan mı? Sadece Matthew, Matthew şeyleri yapıyor."

Kız kardeşine aşık oldum.

Göğsümde davullar çalmaya başladı. "Diz çöküp iki aydan kısa bir süre içinde evlenmek Matthew'un yapacağı bir şey mi?"

"Olabilir." Kavrayışı sıkılaştı ve Rowers'ın nazik izlerini tenimde hissedebiliyordum. "Olabilir. Bu yüzden büyük bir yaygara koparmadılar. Neden düğün için buraya geliyorlar, hiç soru sormadan. Ve kız kardeşlerimin bana bu kadar bok atmasının nedeni de bu. Tay gelemeyeceği için yıkılmış durumda. Eve daha erken gelmek istedi ama bu kadar kısa sürede gelemedi. Annem..."

Bana sürekli emin olup olmadığını soruyor." Matthew'un başı sallandı. "Seni gerçekten kaçırdığımı düşünebilirler, Mavi Bebek."

Ona gülümsedim. Gülümsememezlik edemezdim. Ailesiyle tanışmak beni mutlu etti. Benim bir yalancı ya da düzenbaz olduğumu düşünmemeleri beni rahatlatmıştı. Ama garip hissettirdi, sanki hala bir numara altındaymışız gibi.

"Demek bu yüzden Green Oak'a geldin?" Bunu düşünmemeye çalışarak sordum. "Emeklilik ve karavan hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?" Ona başımı salladım.

"Yüklerden arınmış bir şekilde bunun tadını çıkarmayı hak ettiler. Maddi ya da başka türlü. Ben onların en büyüğüyüm, üçümüzden biriyim, kendimi toparlamalıyım. İşsiz olmamalıyım ya da artık geçinemeyeceğim bir dairenin kira kontratını bozmamalıyım. Ayrıca Tay'ın İngiltere'deki masraflarına da yardım ediyorum. Eğer bilselerdi, bunu benden alır ve eve geri taşınmamı sağlardı."

Hayallerini gerçekleştiremezlerdi.

Bunu söylemesine gerek yoktu. Bunu yüzünden okudum. Dün başımın üzerinde dolaşan bulutun şimdi onunkinin etrafında dolaşmasından. O kadar özveriliydi ki. İnanılmaz derecede nazikti. Bu kadar kederli görünmeyi hak etmiyordu.

"Kucağına oturabilir miyim?"

Kaşları havaya kalktı ve cevap vermeyince üzerine atıldım ve kollarımı boynuna doladım. Tıslayarak bir nefes verdi, sesi bir balonun sönmesi gibiydi. Mutlu bir balon ama.

"Sen inanılmaz bir evlatsın," dedim ona, kolunun etrafında kaydığını hissederek. Bir eliyle beni kendine doğru çekti. "Ve inanılmaz bir adamsın."

Beni içine çekti, burnu boynumun köşesindeydi. Bir uğultu onu terk etti.

Ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu. "Aklına bir şey gelmesin," dedim, ondan çok kendim için. "Bu, kucağını çok iyi bir şekilde kullanmak. Tamamen dikkat dağıtmak için. Zaten geç kalıyoruz. Eğer oraya gitmezsek, herkes kız kardeşlerinin dediği gibi gerçekten *oynaştığımızı* düşünecek."

İkimiz de buna güldük ve ben geri ittiğimde beni bıraktı. Her ne kadar küçük bir direnç. Onun için güçlü olabilirdim, sadece bu seferlik.

Ayağa kalktım, ellerini tuttum ve onu ayağa kaldırdım. Odamın ortasında gülümseyerek durduğunu görmek kalbime inen bir yumruk gibiydi. Çok doğru görünüyordu. Çok bana aitti.

"Duvarınızda bir güneş var," dedi.

"Yıllar önce boyamıştım." Dudaklarım daha da yukarı kalktı. "Beni hep gülümsetir."

Gözleri öyle bir karardı ki aklının başka yerlere kaydığını anladım. Karnımın sıkışmasına ve göğsümün daralmasına neden olan bir yere. Bana vermediği o öpücüğü kaşınmama neden olan bir yere.

Matthew konuştuğunda sessizdi, sadece bizim için. "Bunlar en iyi şeyler."

Bunlar en iyi şeyler.

Bir kez daha onun sözlerinin bana ait olduğunu anladım. Bunu ona her şey başladığında da söylemiştim. Ama bu gülümsemeyle ilgili değil, ondan çok daha büyük bir şeyle ilgiliydi.

Arkamdaki duvara çizilmiş güneş kadar büyük bir şey.

Prova yemekleri genellikle iki şekilde gerçekleşirdi.

Ya bir hışımla geçip gidiyorlardı ya da o kadar uzun sürüyorlardı ki, zaman ve mekân gibi şeylerin toplumun bir kurgusu olduğunu ya da poponuzun artık bir sandalye şeklinde olup olmadığını düşünecek vaktiniz oluyordu. Bu durumda katlanır bir sandalye. Andrew'un davetini cömertçe tüm Green Oak'a açması sayesinde, tüm oturma yerleri için onları kullanmaya başlamıştık. Ve eğer gelecek Cumartesi için onlara ihtiyacımız olmasaydı, R.W. biter bitmez Pazartesi günü ilk iş olarak onları bir ateşe atacaktım.

Düğün.

Genellikle bir şey diğerini takip ederdi. Ama bu hiçbir zaman olağan bir hava olmamıştı. Bakışlarım boş tabağımdan kız kardeşime doğru kaydı.

Hemen gözüme çarptı ve bana gülümsedi.

Tanrım, onu gördüğümde öyle uzun ve sert sarılmıştım ki Cam telaşla omzumu sıvazlamıştı. Evlerine yaptığımız ziyaretten sonra hâlâ rahatlamış olsam da onları çok özlemiştim.

Andrew ve Adalyn'in yeniden bir araya gelişine tanıklık etmek bu rahatlamanın bir kısmının kaybolmasına neden olmuştu. Hiçbir zaman kolay bir ilişkileri olmamıştı ama garip bir şekilde de olsa sarılmalarında bir şeyler görmüştüm. Niyet gördüm. Gayret. Ve bunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyordum ama bunu bile anlamamıştım. Babamdan bir sarılma.

Bu düğün hayatımın dizginlerini ele geçirmeden önce, Adalyn ve ben Andrew'un telafi etme arzusu hakkında konuşmuştuk. Bana Andrew'un bunu

nasıl yapmaya çalıştığını anlatmıştı.

köprü olduğunu ve her ne kadar şüpheli olsa da yine de denemesini görmeye açık olduğunu söyledi.

Ben de açtım. Ama Andrew'la aramızdaki şeyler basitçe farklıydı. Birçok nedenden dolayı. Ve burada olmak, bir masayı paylaşmak ve ilişkileri harika olmasa da benimkinden dünyalar kadar ileride olduğunu görmek garipti.

Cumartesi günü de beni koridorda yanımda oturan adama doğru yürütüyordu.

Andrew şarap, tatlı ya da hava hakkında bir şeyler söyledi. Bilemiyordum, gerçekten. Ama Cam sandalyesinde doğruldu ve Adalyn'in elini masanın üzerinde durduğu yerden tutup dudaklarına götürdükten sonra bıraktı ve bardağını suyla doldurdu. Sonra da başını sallayarak sürahiyi Andrew'a uzattı.

Cam ve Adalyn'in ne zaman evleneceklerini merak ediyordum. *İkisinin de istediğini ama acele etmediklerini biliyordum. İşle meşguldüler. Kulüple. Benden baş nedimesi olmamı isteyecek miydi?* Bunu yapmak çok uzun zamanımı almıştı. Tanrım, bunu gerçekten yapıyordum. Yapıyorduk.

Bu düşünce dizlerimi zıplatmaya başladı. Matthew çok nazikçe sıklı, tıpkı bu gece onlarca kez yaptığı gibi. *Bu bir dur* demek değildi. Daha çok *"buradayım, yanımdayım"* der gibiydi.

Çirkin katlanır sandalyenin üzerinde kaydım.

Sesimi alçalttım. "Gece yarısı benimle bir yerde buluşmanı ve yanında büyük bir paket kibrit getirmeni istesem ne yapardın?"

Matthew'un cevabı hızlı ve ciddi. "Siyah giyinsek iyi olur derim. Kül lekelerini çıkarmak çok zordur." Bu adam.

O kadar mükemmeldi ki nefes bile alamıyordum. Ona bakmak için döndüğümde gözlerimin dolmaya başladığını fark ettim.

Yüzüne endişe ifadesi yayıldı. "Yanlış cevap mı?"

Alakası bile yok. Cevabının daha mükemmel olabileceğini düşünmemiştim. Daha önce hiçbir cevabı bu kadar sevdiğimi sanmıyordum. Hiç sevdiğimi sanmıyordum-

"Sürtme alkolü," diye mırıldandım. "Hiçbir şey işe yaramazsa, bu işe yarar." Omuz silktim, rahat olmaya çalıştım. "Çok fazla kamp1res yanlış gitti."

Matthew'un kaşları çatılmadı; aksine, az önce kenara ittiğim şeyin üzerine basmak ister gibi görünüyordu. Neyse ki hızla değişen hava bana yardım etmeye karar verdi.

Gök gürültüsü uzaklarda yankılandı.

"Gördünüz mü?" Otto Higgings bir alkışla Büyükbaba Moe Rinch'i yanına çağırdı. "Sana fırtınanın bu tarafa doğru geldiğini söylemiştim. Üç gündür dizlerim ağrıyarak uyanıyorum."

"Çünkü sen yaşlısın," diye mırıldandı Büyükbaba Moe. "Peki sen neden buradasın? Orada, çiftliğin diğer tarafında olman gerekmiyor mu? Ya da ne bileyim, evinde?"

Büyükbabam haklı olsa da gözlerimi devirdim. Otto nasıl olduysa oraya, kurduğumuz masalardan birine sıkışmıştı. Kimin koltuğunu çaldığını ya da Bobbi'nin özenle hazırladığı koltuk düzenini bozan komşum için neden yaygara koparmadığını merak ettim.

"Ben senden iki yaş küçüğüm," diye karşı çıktı Otto, dikkatini çoğu zaman olduğu gibi yine Andrew'a çevirerek. "Andrew, bize futbol kulübünden bahsediyordun. Franchise. Bu nasıl ortaya çıktı? *Küçükken* top oynadığını hatırlıyorum ama futbol oynuyordun, değil mi?"

Cameron su sürahisini alıp Adalyn'in bardağını tekrar doldururken Adalyn'in kulağına bir şeyler mırıldandı. Adalyn gülümsedi.

"Sence az önce ne dedi?" Matthew benimkine mırıldandı.

Dudaklarının bu kadar yakın olması kollarımda bir ürperti yarattı. "*Futbol gerçek bir kelime değil,*" dedim sesimi alçaltarak. "*Futbol lanet olası sporun adıdır.*"

Matthew'un kıkırdaması tenimi ısıttı. "Tekinsiz," dedi. "Gerçekten de sanki onun yanında oturuyormuşum gibi." Eli biraz yukarı, kalçamın ortasına doğru kaydı. Nefesim kesildi. "İyi ki oturmuyorum. Sofra adabımı takdir edeceğini sanmıyorum."

Karnımda bir şeyler dönüyordu. Şehvet. Ya da ihtiyaç. Muhtemelen her ikisi de, beynimin gözlerimin arkasından çekip çıkardığı görüntülere bakılırsa. Ben, Matthew'un kucağında. Biz, Stu'nun evinde. Eli eteğimin üstünde.

Buna bir son vermek için gözlerimi kapattım.

"Güvenli bir kelimemiz var," dedi şimdi, yumuşak bir sesle. "Kullan onu."

Kullan onu. Yüzümü ona doğru çevirdim. Kahverengi gözleri ihtiyaçla yanıyordu. Ve başka bir şeyle. *Bize bir bahane ver.* "O zaman beni ödüllendirecek misin?"

Matthew'un çenesi sıkıştı. Gözlerindeki o duygu yeniden ortaya çıktı. "Ödül sen olacaksın."

Aptal gibi gülümsememek ya da daha kötüsü beni alıp götürmesi için ona yalvarmamak için dudaklarımı bastırdım. Hemen şimdi. Şu anda. Neden bir, on, on beş, bir saat önce gelmemişti?

Kız kardeşimin sözleri beni bu düşünceden uzaklaştırdı. "Bu..." Adalyn kelimelerle boğuşarak konuşmasını sürdürdü. Cameron bir kolunu onun omuzlarına attı. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim baba. Minnettarım."

Andrew başını sallayarak, "Bu gerçeklerden başka bir şey değil," dedi. "Flames'in transferiyle ilgili olaylardan sonra güveninizi onarmak için çok çalıştığımı biliyorsunuz."

Ellerimi masanın altına getirdim ve kucağıma yasladım. Matthew onları bir eliyle sardı.

"İkisiyle de gurur duyuyor olmalısın, ha?" Otto, *ikisinin de* bana doğru baktığını söyledi. *Adalyn ve ben mi?* "Kurdukları futbol gençlik kulübü, kurdeleyi kesip o büyük partiyi verdiklerinden beri herkesin konuştuğu şey. Birilerinin toplum için bu kadar özel bir şey yapmasının zamanı gelmişti."

Adalyn ve Cameron.

"Kesinlikle," diye kabul etti Andrew. "Bağışta bulunmama ya da herhangi bir şekilde fon sağlamama izin vermeleri için onları rahatsız ediyorum ama reddediyorlar. Benim de aynı şeyi yapmayacağımı söyleyemem. Belki de Adalyn'e bunu ben aşıladım. Ya da belki de Cameron'ın henüz aklı başına gelmemiştir. Her halükarda," dedi ve şarap kadehini önünde kaldırdı. "Bunun şerefine."

Tamamen otomatik olarak ellerimden birini uzattım ve herkes gibi bardağımyı kaldırdım. Adalyn o kadar emin görünmüyordu ki kadehimi onunkiyle tokuşturup ona şöyle dedim "Seninle gurur duyuyorum." O zaman yüzünde bir gülümseme belirdi ve bu beni o kadar rahatlatı ki Matthew'a döndüğümde ben de gülümsedim. "Cheers-" diye başladım.

Ama o çoktan bardağını devirmişti.

Biraz kaşlarımı çattım, sonra bir yudum aldım ve şarabı bıraktım.

"Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Otto dikkatini bana ve Matthew'a çevirerek sordu. "Bu konuyu hiç açtığımızı sanmıyorum."

Matthew'un kıkırdaması gergindi. "Hayır, bunu konuşmadık." Sakin tonu kafamın içinde garip bir alarm oluşturdu. "Diğer her şeyi ele almakla biraz meşguldük."

"Akşam yemeği harika geçti Josie," diye atıldı Adalyn. "Aklına koyduğun her şey gibi. Cidden olağanüstü. Keşke biz de yardım etmek için buralarda olsaydık. Sadece çok... meşguldük. Her şeyle."

"Biliyorum," dedim ona güven verici bir şekilde. "İkiniz de çok stres altındasınız ve bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Övgüyü de üzerime almamalıyım. Bobbi çoğu şeyden sorumlu. Matthew da benim yaptığım kadarını yaptı." Matthew'un başparmağı elimin arkasını okşadı. Babama baktım. "Andrew da tüm bunları mümkün kıldı."

Andrew boğazını temizledi. "Tabii ki. I-"

"Otto," diye araya girdi Matthew. "Bir şekilde sihirli bir şekilde konudan uzaklaşmadan önce, Josie ile nasıl tanıştığımızı soruyordun."

"Doğru," dedi komşum. "Ama eğer-"

Büyükbaba koluna bir şaplak attı. "Bırak da çocuk konuşsun, Tanrım. O sandalyeye oturduğundan beri saçma sapan şeyler geveleyip duruyorsun."

"Teşekkür ederim Maurice," dedi Matthew başını sallayarak ve büyükbabam da ona karşılık verdi. Elimi sıktı. "Josie'den ilk kez bir mesajla haberim oldu." Başımı çevirip ona baktım ve bakışlarını üzerimde buldum. "Adalyn'den gelmişti ve şöyle yazıyordu: *"Sanırım ruh eşinle yeni tanıştım."*

Göğsümün ortasında bir şey kıpırdadı.

Ruh eşim.

Adalyn oturduğu yerden güldü. "Bunu unutmuştum."

Matthew, gözleri hâlâ bende, "Görmedim," dedi. "Ne mesaj attığımı hatırlıyor musun Ads?"

Garip bir duraklama oldu ve sonra Adalyn yumuşak, ba ed bir sesle, "Bir resim istemiştiniz. Müstakbel eşinin."

Ciğerlerimdeki tüm hava beni terk etti ve sadece orada, o sandalyede oturup Matthew'a bakabildim, gülümsemesi genişledikçe genişledi, göğsümdeki bir noktayı şişirdi ve tüm alanı kapladı.

"Bu doğru," diye onayladı. "Ve aldığım tek şey bir gülme emojiydi. Gerçekten merak ediyordum ve daha fazla bilgi için baskı yapmak istedim. Neye benziyordu? Benim boktan şakalarım güler miydi? Gözleri ne renkti? Nasıl kokuyordu? Şansım var mıydı?"

Dudaklarım aralandı ve boğazımı, göğsümü, başımı tıkayan duyguları bastırmaya çalışarak yutkundum.

Matthew'un parmakları hâlâ elimde, kucağымda, benimkilerle iç içe geçmişti. "Ama hepsinden önemlisi, çok pragmatik olan en iyi arkadaşım böyle bir açıklama yapmasına neyin sebep olduğunu sormak istedim." Yüz hatları ayıldı. "*Ruh eşleri* öyle kolay kolay ortaya atılacak bir terim değildir."

"Peki sen ne yaptın?" Otto sordu.

Matthew'un bakışları gözlerime dönmeden önce ağzıma doğru kaydı. "Zamanımı bekledim." Yutkundu. "Tanrı'ya dua ettim." Benimkini kavrayan eli masanın altından kalktı. Dudakları tenimi okşadı. "Büyüye inandım."

Ağzım açıldı, göğüs kafesimin içindeki organım dışarı çıkmayı talep ediyordu. Hayatımda hiçbir şeyi sormak istemediğim kadar ona bunu kast edip etmediğini sormak istiyordum. Vereceği cevabın her şeyi değiştirmesini, beni öpmesini, tüm endişelerimi kafamdan atmasını ve sadece... beni ayağa kaldırmasını istiyordum.

Onun hayali seninle evlenmek olmalıydı.

Onun dudaklarından dökülen bu sözleri kafamın içinde duyduğuma yemin edebilirim. Onları şu anda gözlerinde görebiliyordum. Beni bekliyor.

Agresif bir şekilde çınlayan bir bardak sesi tam da o anı kesti. Kulaklarım bir kadın sesi duydu. Adalyn ağlıyor muydu? Bariton bir ses de vardı. Sakinleştirici. Sessiz. İnsanların hareket ettiğini, koltuklarını yeniden düzenlediğini hissettim. Şaşırmış mırıltılar. Ama yine de gözlerimi Matthew'dan ayırmadım. Tıpkı onun bana baktığı gibi.

Bobbi konuşuyordu. Matthew'un yüzünün değişmesine neden olan bir konuşma yapıyordu, bakışlarındaki kahverengiyi sıcak, yoğun ve her zamankinden daha güzel yapan o duygu kaybolup gidiyordu. Arka planda daha derinden gelen bir ses duyuldu. Andrew'un sesi. Matthew'un kaşları çatıldı. Adımı duydum.

Sonra arkamı döndüm. Gözlerimi yanımdaki adamdan ayırdım ve babama diktim.

Andrew masamızın sonunda durdu. Sessizlik vardı. Herkes dinledi. İzledi.

Sesi derindi, duruşu emrediciydi, varlığının anlamı

Oda. Bu tarım arazisi. Arkamızdaki karanlık yamaçlardan daha uzağa gitmek için.

"... Ve onların birlikteliğini kutlamak için burada olmaktan daha mutlu olamazdım." Benimkiler kadar açık mavi gözleri beni buldu, kaşları aşağı doğru bastırdı. "Burada, Green Oak'ta. Aslında Josephine'in birkaç hafta önceki karşılama toplantısında yaptığı içten konuşma, bir şekilde gözden kaçırdığım bir şeyi görmemi sağladı." Matthew'un vücudu aniden oradaydı, göğsü sırtıma yaslanmıştı. Sert, katı, sanki destekliyordu. Hazırlanıyordu. Ne için? "Bunu özlemişim. Green Oak. Kızlarımı. Her şeyi."

Ciğerlerimdeki hava kesildi. Matthew'un sözlerinden dolayı hâlâ sersemlemiştim. Ne anlama geldiklerinden. Çok çığ. Çok... maruz kalmıştım. Babamın söylediklerinin ne anlama geldiğini anlayabileceğimi bile sanmıyordum.

"İşte bu yüzden," diye devam etti Andrew, "buraya geri taşınmaya karar verdim." Kulaklarım çınladı.

Bundan sonra daha fazlası vardı. Kimseyi gafil avlamak istememekle ilgili bir şey. Kitap anlaşması ve Willa Wang hakkında bir şeyler. Adalyn'in de ayağa kalkıp bir şeyler söylediğinin bir şekilde farkındaydım, Andrew'un hatalarından ders almaması, bunu kendisi hakkında yapması hakkında bir şeyler ama ben... Bilmiyordum.

Tanrım. Umursadığımı sanmıyordum.

Babam böyle büyük ve kişisel bir haberi bir prova yemeğinde mi duyurmuştu? Benim haberim. Adalyn'e ya da bana sormadan karar verdiği bir haber. Burası Green Oak'tı. Benim evimdi. Bilmem gerekmez miydi? Bilmem gerekmez miydi?

Bir kahkaha dalgası bana ulaştı. Benimkine. Ben gülüyordum.

Bütün kafalar bana döndü. "Bu çok *güzel* bir şey. Öyle değil mi?" Herkes gözlerini kırıştırdı.

Matthew beni hemen o korkunç sandalyeden kaldırdı. "Kalıp Adalyn'in Andrew'un kışına nasıl dokunduğuna şahit olmak isterdim ama prova yemeğimi daha zevkli bir şekilde geçirmeyi tercih ederim." Kucağındaki peçeteyi masanın üzerine fırlattı. "Ve evet, bunu söylemenin güzel bir yolu: Kadınıma, babasının kendisini o kadar çok düşündüğünü ve bu geceyi kendisiyle ilgili yapmaya karar verdiğini unutana kadar çılgılık attıracağım."

Bir süre sessizlik oldu. Sonra Adalyn homurdandı, Cameron güldü ve benim tam anlamıyla şok olmama rağmen Büyükbaba Moe "Aferin" dedi.

Ve büyükbabamın Matthew'a az önce bana çığlık attırmak için verdiği o çok parlak yeşil ışıkla, lancé'm arkasını döndü ve beni masadan uzaklaştırdı.

bir gülümseme.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Araba yoluma girdiğimizde Matthew artık gülümsemedi.

Kamyonun motorunu durdurdu, aracın içine dolan bir fırtınadan önceki sessizlik, havayı yağmur kokusuyla yoğunlaştırdı, gelecek olanın beklentisi kalbimin çarpmasına neden oldu.

"Matthew?" Yavaşça seslendim. Sorumu kaçırmadığından emin olmak için. "Beni öpecek misin?"

"Evet."

Göğsümde bir Rutter kırıldı. "Ne zaman?"

"Seni bu kamyonun içinde sikkemeyeceğimden emin olduğum an."

Karnım düştü, o lezzetli beklenti yükseliyordu. "Neden?"

Matthew'un göz kapakları kapandı.

"Kamyonum yeterince büyük," diye devam ettim, ona doğru eğilerek. Sadece biraz, sadece yeterince. Boğazından bir ses çıkardı. "Ve bunu arka koltukta yaptığımı hiç sanmıyorum." Elleri direksiyona gitti, parmakları direksiyonun etrafında kenetlendi, deri gıcırdadı. "Ya yapmak istersem? Seninle. Ya beni öpmeni, sonra da burada becermeni istersem?"

Gözleri yeniden açıldı, çenesi kenetlendi. "Ya sana bundan daha iyi bir şey vermek istersem?" Bana baktı, gözlerindeki kahverengi kararıyor gibiydi, ağzının etrafındaki gerginlik kırışıklıkları bana yalvarıyordu. "Ya kendimi çoktan kaptırmış gibi hissedersen? Ya seni ilk kez boşalttığımda sana dokunmamış olmamdan hoşlanmıyorsam? Ya sana ilk dokunduğumda, ağzının adımın etrafında hareket ettiğini duyamamaktan ya da görememekten *nefret* ediyorsam? Ya bunu bu gece yapmayı planlamıyorsam ve şimdi doğru zaman olup olmadığını merak ediyorsam?"

Bir an vardı. Bir duraklama.

Nefes almadım.

Sonra konuştu, "Ya sana hiç ilk veremiyorsam, bu yüzden sonuncu olma şansını elde etmek istiyorsam?"

Göğsüm genişledi. Gün boyunca içimde tuttuğum o duygu kabardı ve kontrol altına alınması zorlaştı. Elim çenesini kavramak için uzandı. Matthew dokunuşuma doğru eğildi. Gülümsemem gözlerini aydınlattı. "İçeri gelsene?" Dedim. "Lütfen."

Kaşlarını çattı ama ben zaman kaybetmedim. Koltuğumda döndüm, onun için her şeyi yoluna koymaya, tek istediğim o olsa bile bana tüm bunları vermesini mümkün kılmaya kararlıyım.

Yolcu kapısını itip açtığımda ve ayaklarım yere bastığında Matthew bir şekilde oradaydı. Yüzündeki şaşkın ifade gülümsememi daha da artırdı. Daha da kararlı. Bana elini uzattı ve ben de elini tuttuğumda onu çeken ben oldum. Onu evin içine götürdüm. Sonra merdivenlerden yukarı. Sonra koridora. Sonra da odama. Sıkıca tuttuğum o elin vücuduma yaydığı karıncalanmaları görmezden geldim ve onu bu gece, o felaket akşam yemeği için ayrılmadan hemen önce durduğu yere götürdüm.

"İşte," dedim sonunda, gözlerinin benimle arkamdaki şey arasında gidip gelirken çıldırmasını izledim. Yüz ifadesi değişti, yıkılmıştı, neredeyse çılgılık atmak ya da dizlerinin üzerine çökmek ister gibiydi. "Bir keresinde bana mükemmelliğin öznel olduğunu söylemiştin. Hatırladın mı?" Başını sallamadı ya da sallamadı ama ben yine de devam ettim. "Şu an, tam burada, şu anda, benim için mükemmel." Dudaklarım düştü, tüm o duygu, karıncalanma ve beklenti karmaşası yumuşak bir şekilde durdu. "Ve bunun nedeni içinde senin olman. Çünkü sen varsın. Sadece sen olduğun için. Sen yanımdayken ilkler umurumda değil."

Zaman bir anlığına durmuş gibiydi, bir kalp atışından daha azdı, bir saniyenin kesirinden daha fazla bir şey değildi.

Sonra Matthew'un ağzı benimkinin üzerindeydi. Acıkmıştım. Çaresiz. Elleri yüzümün iki yanını kavırıyor, sanki kaçacakmışım ya da kaybolacakmışım gibi beni ona doğru tutuyordu. Öpücüğün içinde inledim, eriyordum, sanki onun parmaklarının arasından kayıp gidecekmişim gibi hissediyordum.

Bu düşünce kollarımı boynuna dolamama, ellerimi saçlarının arasına sokmama, bana duvarımdaki güneş resmini hatırlatan o bukleleri ilk kez okşamama neden oldu. Sevinç ve ihtiyaç kabardı, karnımda birleşti, dudaklarımı eğmemi sağladı, öpücüğü değiştirdi, açgözlü hale getirdi.

Dillerimiz birbirine değdi ve ben onun dilini çektim.

saç. Matthew yanıt olarak boğazının derinliklerinde inledi. Kolları kaymadan ve biz hareket etmeden önceki tek uyarı buydu.

Sırtım duvara çarptı.

Ellerinden biri yüzümde kaldı, diğeri elbisemin kumaşını aşağı doğru itti. Köprücük kemiği, göğüs, kaburga, bel, kalça, gitti, ağırlığının pürüzlülüğü sateni çekti. Elbiseden kurtulmak istiyordum, tenime, bana dokunmasını istiyordum. Parmakları kıpırdadı, kıcımların üzerinde geziniyordu. Kalçamın hemen altında kamp kurdu.

Hızlı bir hareketle bacağımı yukarı çekti, sonra ağırlığını kalçalarımaya verdi. Ağzının içine doğru inledim, sadece söyleyebilmek için hava almasını sağladım,

"Siktir."

"Evet," diye kabul ettim, nefes nefese kalmıştım. Her yerde nefes alıp veriyordum.

Matthew'un mırıltısı değerlendirici, memnun ve istekliydi. Ve dişleri alt dudağımın üzerine kapandığında, göz kapaklarım titreyerek kapandı.

Ağız geri döndü, bu sefer daha yumuşak, daha yavaş ama öpücüğü daha niyetli hale getirdi. Onunla kaldığından emin olmak için. Benimle. Dudaklarımaya dövme yapıyordu.

"Bu anı mükemmelleştirdiğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu, ağız uzaklaştı, kelimeler çeneme düştü. Başımı sallamaya başladım ama bacağımdaki tutuşu değişti, parmakları yayıldı. Kalçalarını daha da içeri iterek beni daha da açtı. Yüksek sesli bir inilti kaçtı. "Tatlı ve yumuşak davranıp *bana* mükemmel diyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet" dediğimde onu görebilmek için gözlerimi yeniden açtım.

Matthew gülümsedi, kocaman, ukala ve karanlıktı, dudakları şişmişti ve ruju tenine bulaşmıştı. O anda anlamıştım. Sadece biliyordum. Bir gülümsemeyi -bir erkeği- hiç bu kadar çok istememiştim. Hiç onun gibi sevmemiştim.

Bu düşünce beni o kadar nefessiz bıraktı ki nefesim kesildi. Matthew'un ifadesi karardı, beni okuyordu. Beni tekrar öptü. Sertçe. Öncekinden daha sert. Hiç öpülmediğim kadar sert.

Bir sonraki vuruşta, elleri bacağımı ve yüzümü serbest bırakıyordu ve ben etrafta yırtıldım.

Avuçlarım duvardaki Sıçan'ın üzerine düştü.

Matthew'un kıkırdaması şakağımdaki deriye dokundu. Ürperdim, kan aşağıya doğru aktı ve birikti. "Bu elbiseye bayıldım, bunu söylemiş miydim?"

Gözlerim tekrar kapandı, duyularım kısaldı, bunaldım. Başımı salladım ve elleri

Saçlarımla ensem arasında. Yavaşça kenara ittiğini hissettim, neredeyse saygılı bir jestti. Parmakları omurgamın üst kısmına geri döndü, sonra dikişi kaplayan düğmelerden aşağı indi. "Sana çok yakıştı Josie," diye devam etti. "Ama umarım ona çok bağlı değilsindir, çünkü bunlara sabrım yok."

Düğmelerin sesi odada yankılandı.

Dudaklarım sessiz bir yalvarışla aralandı. *Sadece al şunu. Sana şimdi ihtiyacım var.*

"Bu çok mu sert oldu, Mavi Bebek?" Matthew bana sordu, sesi alçak ve ciddiye, yanağım duvara yaslanırken ellerimi başımın iki yanına dayamıştı. "Çok mu abarttım?"

Konuşamayacak kadar zor nefes alıyordum, bacaklarımın arasında biriken ihtiyaç, kalbimin atışıyla birlikte atarken çok eziciydi. Elleri neredeydi? Onları tekrar üzerimde istiyordum. Matthew'u üzerimde istiyordum. İçimde. I-

"Josie?" Matthew'un dudaklarından dökülen ismim saçlarıma çarptı ve ardından ağzını bastırdı. Çok dikkat dağıtıcıydı. O kadar dikkat dağıtıcıydı ki. Onun her şeyi benim her şeyimin önüne geçmişti. Onun merhametine kalmıştım ve umurumda bile değildi. Elleri bileklerimi usulca kavradı, avuç içlerimi yavaşça duvara doğru sürükledi ve kollarımı indirdi. Elbisemin kumaşını çekti, öyle ki kolların dirseklerimin etrafında toplandığını hissettim, arkadaki açıklık odadaki havanın sırtımı öpmesine izin veriyordu. Külotumun kumaşı tenimde serinledi. "Çok mu sertim? Çok mu patavatsızım? Bu çok mu fazla?"

"Hayır," diyebilirdim sonunda. Elbisem daha da aşağı kaydı, açıklık kalçalarımın arkasını da ortaya çıkardı. "Sertlik iyidir. İyi hissettiriyor. Sen mükemmelsin."

"Yanlış." Kıcıma vurdu. "Ben *senin için* mükemmelim."

Dudaklarımdan bir inilti döküldü. Ardından kırık bir "Aman Tanrım" geldi. Bunu gerçekten yapmıştı. Ve ben- Bu çok iyiydi, yani-

"Benim için söyle Josie," diye fısıldadı, kollarını belime dolayarak nazikçe, usulca beni göğsüne çekti. Boynumun kenarına bir öpücük kondurdu. "Kelimeleri duymama izin ver."

"Sen benim için mükemmelsin," diye fısıldadım.

Sırtımda onun onayını hissettim, homurdanması beni memnun etti, doyurdu ve o kadar mutlu etti ki içim eridi.

Avuç içleri aşağı indi. "Seni bu duvarın önünde gördüğüm an yapmak istediğim şey buydu." Çenemi eğdim ve dirseklerimden sarkan elbiseyi aşağıya doğru sürükleyen ellerini izledim. "Benim tatlı kızım," dedi yanağıma doğru, ben kollarımı bırakırken. Elbise ayaklarımızın dibinde birikti. "Çok güzel amına koyayım."

Sözlerinin beni nasıl hissettirdiğini ya da sütyenim ve külotumla orada dururken bana nasıl dokunması gerektiğini anlamlandıramadan Matthew'un vücudu aşağı iniyordu.

"Bakalım seni biraz daha geniş gülümsetebilecek miyim?" dedi, elleri kalçalarımın indi. Nefesi sırtımın alt kısmına düşüyordu. Avuçlarının tenimdeki sıcaklığı, nihayet nefes nefese kalmama neden oldu. Parmakları bel bandımı çekiştirdi, sadece hafifçe, sadece yeterince. Kıcımın kıvrımını aşağı doğru sürükleyen bir dokunuşun Ricker'ını hissettim. Bu adam ne kadar alaycıydı. Ne-

Matthew'un avuç içleri iç uyluklarımın etrafında kapandı ve arkamdaki Roor'daki yerinden duruşumu daha geniş açtı.

"Ellerini tekrar duvara koy," diye homurdandı.

Avuçlarımı duvara dayadım. Dudaklarını ipeğin üzerine bastırdı. Elinin artık zar zor acıttığı noktaya nazik bir öpücük kondurdu. Vücudum kamburlaştı. Titremeye başladım. Her tarafım. "Matthew?" Nefes nefese kaldım. "Şu anda çok ıslağım. Çok-"

Beni geri döndürdü. Nasıl olduğunu bile bilmiyordum. Ve gerçekten umurumda da değildi. Aşağıya baktım.

Matthew dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini kalçalarımın dayamış, çok sevdiğim o lanet gözlüklerinin ardından bana bakıyordu. Ve ben- Bana öyle saygıyla, öyle açlıkla bakıyordu ki, sanki yıllardır karanlıktaydı ve teninde yeterince sıcaklık ve güneş ışığı bulamıyordu. Bu bende karşılığında yanma isteği uyandırdı. Burada, onun bakışları altında dururken yanmak.

"Karar veremiyorum," dedi Matthew. "Sana nasıl sahip olmak istediğime karar veremiyorum." Sesi gerilmişti. "Seni yemek. Seni bu duvara karşı becermek. Yüzüme sürmeni istiyorum. Seni yatağa atayım. Küveti doldurup sırtına boşalmama izin vermen için yalvarayım mı?"

Boğazım, içimi parçalayan yalvarışla doldu. Tanrım, evet. Lütfen. "Bana her şekilde sahip ol," dedim. Ve çenesi kenetlenip gözleri karardığında

beni cesaretlendirdi. Hâlâ ayağымda olan topuğumun tabanını dizine dayadım ve açıldım. Onu davet ettim. Başlaması için bir yer gösterdim. "Her zaman vaktimiz var."

Matthew'un tereddütü hemen kayboldu. Yüz ifadesi vahşileşti. Sonra homurdanarak bacağımı sıktı ve beni daha da geniş bir şekilde açtı. Bu nefesi kumaşın içinden hissediyordum, daha fazla ihtiyaç biriktiriyor, uyluklarımın arasındaki nabzı yükseltiyor, kalbimi daha hızlı itiyordu. Sanki onları çıkarmakla zaman kaybedip kaybetmemekle savaşıyormuş gibi, zorlukla verdiği bir nefesle kumaşı kenara sıkıştırdı. Hava bana çarptı, tüm bu aciliyet daha yüksek sesle çınladı. Tam yüksek perdeden. Sonra bir öpücük kondurdu. İnledim, ona karşı eridim.

Ağzı ilk başta yavaştı, kararlı ama çekingendi, benden küçük iniltiiler çıkarıyordu. "Sırılsıklam olmuşsun," dedi. Törpüledi. Hırladı. Emin değildim.

Çünkü Matthew'un ihtiyatı gitmişti ve şimdi beni yutuyordu. Dizlerim titredi ve beni sabitlemek için bir avuç içi kullandı. Kıvrımlarıma karşı homurdanırken, dili daldırırken, dudakları etrafımda kapanırken beni duvara sabitlemek için-

"Tanrım, Matthew," diye inledim. Çoktan kasılmaya başlamıştım. Uçurumun kenarındaydım. "Çok yaklaştım. İnanamıyorum-"

Eli de katıldı, başparmağı klitorisimin üzerine kapandı.

Ellerim başının üzerinde destek arıyor ve... ve serbest bırakıyordu. Parmaklarım saçlarına dolandı ve onu kendime çektim. Duygu dönüyordu. Sallanıyordu. "Matthew?"

Dili içime daldı, ağzı hala hareket ediyordu, eli vücuduma dalga dalga lezzetli bir basınç gönderen hassas yumrunun etrafında çalışıyordu. Dudaklarıyla bir şey yaptı ve ben yüksek sesle inleyerek onu görebilmek için çenemi eğdim. Hava almak için ayağa kalktığında kahverengi gözleri benimle buluştu, ağzı ona yaptığım karmaşayla parlıyordu. "Boşalacak mısın?"

Başımı salladım, eli hala hareket ederken ve önümde diz çökmesine izin verdiğim için hayatını mahvediyormuşum gibi bana bakarken zar zor nefes alabiliyordum.

"O zaman gel, tatlı Josie," dedi, bileğinin hareketleri değişiyordu. "Yüzüme biraz daha sert sür." Diğer eli de katıldı, büyük parmakları girişimi dürtüyordu. "Bana küçük bir çığlık at ki seni sikebileyim."

Ağzı aşağı indi, diliyle o parmakların yerini aldı ve ben- Çığlık attım. Tıpkı istediği gibi. Gerçi küçük değildi ve üç kelimeydi,

"Kahretsin, Matthew." Tüm kasabada duyulduğuna emindim. Ama yapamadım

Dizlerim bükülürken, sırtım kamburlaşıırken ve tüm varlığım yok olurken umurumda bile değildi. *Dünya* yok oldu, zevk ve mutluluk dalgaları tarafından sürüklendi.

Neşe. Sevgi. Serbest bırak.

Matthew'un şakağıma vuran kahkahası kollarında olduğumu ve hareket ettiğimizi fark etmemi sağladı. Beni yatağa yatırdı ve başımı kaldırdığımda onun bir adım geri çekildiğini gördüm, gözleri benden hiç ayrılmıyordu.

"Bu benim yeni favorim," dedi, sesinde yumuşaklık ve şehvet vardı. "*Ah, kahretsin, Matthew* gülümsüyorsun." Dudaklarım daha da yukarı kalktı. Bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinmeye devam etti. "Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

Dirseklerimin üzerine kalktım ve dudaklarımı büzerek sevimli bulmasını umduğum bir surat ifadesi takındım. "Yine göğüslerimden mi bahsediyorsun? Onları sevdiğini biliyorum ama benim bir yüzüm var."

Gözlerinin kenarları eğlenerek kırışmıştı ama konuştuğunda sesi ciddiydi. "Kendini beğenmişlik sana çok yakışıyor." Bakışlarımla buluşma şekli karnımın yeniden zangırdamasına neden oldu. Gömleğinin düğmelerini hızlıca iliklemeye başladığında tıkırtı iki katına çıktı. Blazer ceketten ne zaman kurtulduğunu bile bilmiyordum. "Bakalım seni sırt üstü yatırdığımda ne kadar kendini beğenmiş olacaksın." Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Gömlek açıldı ve altın rengi tenin tüm sert düzlemleri ortaya çıktı. Sert karın. Kalçalarındaki o çukurlar. Kalbim hızla çarpıyordu. "Ya da seni karnının üzerine yatırdığımda ağırlığımı üzerinde hissettiğinde."

Onu gördüğümde boğazım kurudu, kelimeler, kan dolaşımda yeniden ortaya çıkan ihtiyaç. Dizlerimin üzerine çöktüm ve oturur pozisyona geldim. Matthew başını eğdi ve sırtıttı. Bu sırtışı gerçekten sevmiştim. Ondan çıkan kelimeleri seviyordum. Biraz müstehcen konuşmayı her zaman sevmişimdir ama Matthew çok müstehcendi. Ve bana yaptıklarını sevdim. Tam olarak ne söyleyeceğini, nasıl söyleyeceğini bilmesini seviyordum. Tek kelime etmeme gerek kalmadan dokunuşunu ve sözlerini istediğimden emin olmasını seviyordum. Tatlı, komik ve zeki olmasını ve bende bir sorun olduğunu asla düşünmemesini sevdim. Beni öpmek için bu kadar beklemesini sevdim. Bana veremediği şeyleri vermek istemesini sevdim. Ve Tanrım, onun gülümsemesini de en az benimkine takıntılı olmasını sevdiğim kadar seviyordum.

Ben... Ben onun her şeyini sevdim.

Matthew'a aşık olmuştum.

Ve bunun yeni, bu andan doğan bir şey olduğunu düşünmedim. Onu yukarı çıkarmadan önce zaten biliyordum.

"Matthew?" Sanki karşımda değilmiş gibi seslendim. Sesim tuhaftı, kaygılıydı, duygu ve farkındalıkla doluydu ve az önce kendime nihayet itiraf etmeme izin verdiğim şeyin muazzamlılığıyla. *Nihayet.* Çünkü bu yeni bir şey değildi. İpuçlarım vardı. İpuçları. Düşmekte olduğumu biliyordum. Her zaman yaptığım şey buydu. Hızlı düşerdim. *Bu çok mu hızlıydı?* Matthew'un vücudu dondu, gömleği Roor'a düştü.

Bakışları keskinleşti.

"Buraya gel," dedi. "Şimdi, Josie."

Elbise pantolonunun içinde çıplak göğüsle durduğu yatağın kenarına doğru ilerledim. Oraya vardığım anda elleri yüzümü kavradı. Beni yukarı çekti, böylece yüzlerimiz aynı hizaya geldi. "Biliyorum," diye mırıldandı ağzıma. Dudaklarını çenemde gezdirdi. Çeneme. Yanağıma. "Biliyorum." Dişleri alt dudağımı sıyırdı, sonra beni öptü. "Seni tutuyorum, tamam mı? Hiçbir yere gitmiyorum."

Hiçbir yere gitmiyorum.

Nedenini anlayamıyordum ama kelimeler içimde çınlıyor, ona sarılmak istiyordum. Sadece kaldığından emin olmak için. O zaman onu öpen bendim, omuzlarından çekerek onu da kendimle birlikte aşağıya sürükledim. İkimiz de yatağa düştük, onun ağırlığı üzerimde cenneti andırıyordu ve bana kendimi çok canlı, çok güvenli, çok emniyette hissettiriyordu. Ellerim kollarında geziniyor, kamp kuracak bir yer bulmaya çalışıyordu. Omuzları, kolları, göğsü, karnı. Onun her yerine dokunmak istiyordum. Açgözlülükle kemerini çektim ve ağzıma doğru inledi. Kendini yukarı çekerken elleri başımın iki yanında duruyordu. Ağzımın içinde nefes nefese kaldı.

Kendi kendime kemerinin tokasını çektim, gevşetirken yüzünü inceledim, serçe parmaklarımın pantolonunun koyu renkli kumaşına baskı yapan sertliğe dokunmasına izin verdiğimde gözlerinin yarıya inmesinden zevk aldım. Çözdükten sonra düğmelerini açtım. Tanrım, sıcaklığını şimdiden ellerimde hissedebiliyordum, sadece şişkinliğinden bile ne kadar büyük olduğunu anlayabiliyordum.

Tek bir hareketle fermuarını açtım ve çenesi kenetlendi. Ellerim pantolonunu çekiştirdi, neredeyse zorla, neredeyse kontrolden çıkarak koyu renk külotunu ortaya çıkardı. Dudağımı ısırarak parmaklarımı yavaşça lastiğin içine

soktum ve tırnaklarımı karnının alt kısmındaki deride gezdirdim. Sadece birazcık. Kızdırmaya yetecek kadar.

Matthew tıslayarak nefes aldı.

Tırnaklarımın onun boyunda gezinmesine izin verdim, cesaretlenmişim. Onun üzerinde bu kadar güce sahip olmanın ne kadar iyi hissettirdiği ile derimden çıkıyorum.

"Kaba olmayı bırakmazsan o kışına güzel bir şaplak yiyeceksin," dedi bana, sesinde bir söz vardı.

Heyecandan kanım çekildi, sözlerinin çınlaması daha da acımasız olmak istememe neden oldu. Ama zaten çok gergindim. Çok sabırsızdım ve ona çok ihtiyacım vardı. Mümkün olduğunca çabuk yeterince çabuk değildi. Bu yüzden ona en tatlı gülümsememi verdim ve nihayet külotunu çıkardım. Serbest kaldığını görünce nefesim kesildi.

"Bana bir vuruş yap, bebeğim," diye fısıldadı. Bana yalvardı. "Sadece bir tane, kendimi kaybetmeden önce."

Ellerim hemen onun boyunun etrafındaydı, sert, kavurucu sıcak, hiç sahip olmadığım kadar büyüktü ve ona istediğini veriyordum. Aynı anda inledik, ağızlarımız aynı içsel dürtüyle çarpışıyordu. Ona ikinci bir tane daha verdim ve homurdandığında onu üçüncü kez okşadım. Kolları gevşedi, kalçaları birincime doğru itiliyordu.

"Sana ihtiyacım var," dedim ona, sesimi talep kaplamıştı. "İçeri. Şimdi."

Matthew'un bedeni benden uzaklaştı ve aniden kamburunun üzerinde durdu. "Prezervatif," dedi. "Nerede?"

"Doğum kontrolü," diye karşılık verdim, kelimelerle vakit kaybetmediğimizi fark ettim. İç çamaşırimın hâlâ üzerimde olduğunu fark ettim. Sütyenimin kopçasını çekiştirdim. "Seni istiyorum." Denemem işe yaramadı. "Seni içimde istiyorum. I-"

Karnım yırtılmıştı.

Matthew'un vücudu üzerime geldi, ağzı kulağımda, boyu kışımda yuvalandı. "Sana ne verirsem onu isteyeceksin."

Beni terk eden inilti son derece yüksekti.

Kolları belime dolandı ve kışımı yukarı çekti. "Uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım. Prezervatif kullanmama konusunda emin misin?"

"Güzel," diye fısıldadım, sesimde bir parça kıskançlık vardı. "Sen benim lancé'msin."

Çıkardığı ses homurtu ile kahkaha arasında bir şeydi. Kendini okşadığını hissettim, küçük bir homurtu çıkarırken 1. fırçası tenimi okşuyordu. "Ve istediğim gibi yapmak için benimsin."

"Evet."

K lotumu çıkardı, omurgama öpücükler kondurdu, sonra sırtıma yerleşti. Ellerinden biri benimkini kavradı ve kalçalarımın arasına götürdü. "Elini orada tut. Beni hissetmeni istiyorum."

Ben daha ne demek istediğini anlayamadan Matthew beni yatağa yapıştıran hızlı ve sert bir hamleyle içime girdi. Yüksek sesli bir inilti sekti. Benimki ya da onunki. Muhtemelen ikisi de.

"Bu nasıl bir his bebeğim?" diye sordu bana, tekrar içeri sokmadan önce yavaşça geri çekildi.

Boştaki elimi yorganın etrafına kapattım. " ok dolu. So-"

"M kemm l," diye tamamladı benim için, kalçalarını bir kez daha içeri sokarken. "Senin için.

Söyle."

"Benim için," diye nefes verdim. Hâlâ kalçalarımın arasında duran elini sıktım. Tırnaklarım derisini kazıyordu, içimde dönen zevk çok fazla, daha güçlü, daha ezici, baş döndürücü, daha m kemm l hale geliyordu. "Sadece benim için."

  imden çıktığını hissettim, bu kez bedenimi yavaşça döndürüyordu. Göğsümü sıkın bir tempoyla. Kendini bedenimin üzerinden indirip yavaş, işkenceli bir hamleyle tekrar içime girdiğinde gözlerimin içine bakıyordu. Bir inilti yuttum. "şu haline bak," diye fısıldadı ağzıma, bir sonraki hamlesi bir öncekinden daha sertti. "Beni çok güzel alıyorsun. Hayatımın her lanet gününde bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Kelimeler içimde bir patlamayı tetikledi. Gözlerim kapandı ve spiral çizmeye başladım. S tyenim aşağı çekilmişti ve dudakları bir meme ucunun etrafını sarıyordu. Bir şeyler mırıldandım, bir kelime, evet gibi bir şey, ya da lütfen, ya da- Tepe noktasını tekrar ısırđı, ardından kalçalarını sertçe itti.

"Bırak Josie," dedi. Bir itiş daha. "Bırak ki seni mahvedebileyim."

Dudaklarım aralandı ama daha bir şey çıkmadan Matthew bir eliyle kalçalarımı yukarı çekerken diğer eliyle klitorisimi okşuyordu. Gözlerimi açtım ve diğer her şeyle birlikte onun görüntüsü benim için bunu yaptı. Zevk yükseliyor, zirve yapıyor, beni güneşe doğru itiyordu. "Matthew," diye inledim, yanıyordum, zirveye çıkarken göğsümü dolduran bir duygu.

Matthew'un kayarak çıkması beni geri tutan tek Şeydi. "ekiliyorum bebeğim." İlk önce kendisi. "O pisliği ben yapıyorum." Sözleri bir hırıltıdan başka bir Şey değildi ve eli üzerime boŐalmadan önce hareket etme Şansını zar zor buldu.

"Benimsin, Josie. Sen benimsin. Bana sahip olacağını söyle."

Beynimin herhangi bir Şeyi nasıl hesapladığını bilmiyordum ama Matthew'un dizlerinin üzerinde, nefes nefese, sertliği içimde olduğu için ıslak, eli kalçamda ve harcadıkları tenimi kaplarken daha erotik bir Şey duymadığımı ya da görmediğimi biliyordum.

Elimi uzatıp onu tekrar üzerime çektim ve ağırlığının üzerimde yarattığı hissin tadını çıkardım. Matthew'un kolları vücuduma dolandı ve bizi yan yatırdığında ağzımı tenine, tam kalbinin üzerine bastırdım.

"Senden başka birine sahip olabileceğimi hiç sanmıyorum," dedim ona. Ve bunda ciddi dim. Ruhumun her zerresiyle.

Beni endişelendiren Şey ona gösterip gsteremeyeceğimdi.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Kürek kemiklerimin arasına kondurulan yumuşak, ağzı açık bir öpücük iziyle uyandım.

Sırtımdan aşağı inen tüylerimle birlikte ayak parmaklarım kıvrıldı ve gülümsediğimi hissettim. "Matthew?"

Tenime doğru bir nefes verdi. "Uyandığında yatağında başka birini bulmayı mı bekliyordun?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum ve elimden geldiğince ciddi bir şekilde söyledim. "Hm... Bilmiyorum. Soyadın neydi?"

Matthew'un kolları vücuduma dolandı ve beni hızlı bir hareketle göğsüne doğru çekerek bizi sırt üstü döndürdü. Tuttuğum kahkahayı attım, nefesi kulağımı gıdıklıyordu. Derin ve gürültülü bir kahkahaydı ve beni uzun zamandır olmadığım kadar mutlu hissettirdi.

Yan taraflarımı gıdıkladı ve ben de "*Okayokayokayokay*" diye bağırdım. Ama Matthew durmadı ve ben de biraz daha ciyakladım, kendimi kurtarmak için vücudumu onunkinin üzerinde oynattım ve onu hissettim. Sırtımda sert, uzun ve çok çıplaktı.

Kahkahalarım kesildi, yerini hemen güçlü bir farkındalık dalgası aldı. İhtiyacım var. Boğucu ve sıcak.

Arkamdan omzumu öptüğünde gülümsediğini hissettim. "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu ve başımı salladım, kırımını ona doğru hareket ettirerek kıpırdandım. İkimiz de kesik kesik nefes aldık. "Neden bu kadar çok kat kat giysi giyiyorsun? Beni yanlış anlama, senin sıcak, rahat ve mutlu olmanı istiyorum. Ama böyle giyinmek için yanımdan ne zaman ayrıldığını bile bilmiyorum."

Sırtımdaki sıcaklığın hâlâ çok farkında olmama rağmen gergin bir kahkaha attım. Tanrım, onu tekrar istiyordum. Birkaç kez. Bütün gün mü? Her zaman. Evet, her zaman. I-

"Mavi," diye ısrar etti Matthew. Ve bir noktaya değinmek için beni yeniden düzenleyerek kık yanaklarımın tam karşısına yerleşti.

Bir ürperti beni sarstı. Aptal pijamalar. "Çıplak uyuyamıyorum," diye itiraf ettim. "Kendimi... çok açıkta hissediyorum." Tutuş şeklinin değişmesiyle yutkundum, bir şey yapacağını biliyordum. Umarım. "Ya bir canavar gelip beni yakalarsa? Ya bir lre varsa ve pencereden kıyafetsiz çıkmam gerekirse?"

Bir duraklama oldu.

Sonra yana doğru yuvarlandım ve beklediğim gibi Matthew beni yüzüm ona dönük olacak şekilde çevirdi. Burnumun ucunu öptü. Bu nazik davranış karşısında kaşlarımı çattım ve o da kıkırdadı. "Seni korurum," dedi bana. "Canavarlardan."

"Açıklamamın aptalca olduğunu düşünmüyor musun? Otuz yaşıma on üç yaşımdan daha yakıным." "Hayır," dedi hemen. Kolayca. Kolu belime dolandı ve beni kendine çekti.

Beni içeri aldı. Beni ona karşı sabitledi. "Sen benden daha zekisin. Hiç aklıma gelmemişti, sonunda aletimi bir lrelghter'a çarptırabileceğim."

Dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Öyle olsa bile umurunda olur muydu?" "Pek sayılmaz, hayır." Omuz silkti. "Harika aletlerim var."

Ağzımdan çıkmasını engellemeye çalıştım ama gülmeden edemedim. Gözleri parladı, nereye bakacağına karar verememiş gibi bakışları biraz çıldırdı. "Öyle sayılırsın, sanırım. Belki de."

Beni daha da yaklaştırdı. "Senin isteksizliğin onu incitmedi." "Dün gece oradaydı." diye eklemeyden önce çenesini eğdi. İnemelerde, çığlıklarda, boşalmalarda, *kahretsin, Matt-*

Karnına yumruk attım. Yumuşakça. Bir kıkırdama onu terk etti, rahatsız olmamıştı. "Senin penisinden üçüncü tekil şahıs olarak bahsedecek türden bir adam olduğunu *biliyordum*."

Bir eliyle 1. elimi kavradı ve aramıza getirdi. Sol elimdi. "Ve bu özelliğimi seveceğini biliyordum." Matthew'un bakışları alçaldı ve o mutlu parıltı kaybolmadığı gibi, ifadesine başka bir şey de girdi. "Sen seviyor musun?" Yutkundu. "Benim bu yönümü seviyor musun?"

Dikkatini çeken şeye baktım. Yüzüğüm. Büyükannesinin Claddagh yüzüğü. Son birkaç haftadır benim yüzüğüm. "İstiyorum," dedim, sözcükler içimden çıkıyordu. Gözleri benimkilere dikildi. "Bu yönünü seviyorum."

Seninle ilgili her şeyi seviyorum.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz, Matthew?"

Daha da yaklaştı, göğsü ile üstümün Ranneli arasında sıkışan elimi bırakmadı. "İstediğimiz her şeyi yaparız. Karar verdiğimiz her şeyi."

Biz.

Göğsüm umutla genişledi. Bulanık ve aşırı güçlüydü. İnsanın içini ısıtan, kafasında baloncuklar oluşturan türdendi. "Sanırım seninle gerçekten evlenebilirim."

Kahkahası yumuşak ve samimiydi ve dudaklarıma döküldü. "Yağcılık, Josie ile tanış." "Ne demek istediğimi biliyorsun," dedim ona. Yolda yürümekten bahsediyordum.

koridorda ona doğru. Sanki planlanmış gibiydi. Bunun gerçekten olacağını hiç düşünmemiştim. "Bunun bir fark yaratacağını düşünüyor musun? Bizim dışımızda."

"Bana sorduğunuz buysa, Andrew için ne işe yaradığı umurumda bile değil. Ben sadece seni önemsiyorum."

Onu suçlayamasam da ona bir bakış attım. Dün geceden sonra olmaz. "Benim de bir ünüm var. Gerçekler de bunu haklı çıkarıyor, biliyor musun?"

"Senin bir hayatın var," dedi bana. Ağzını benimkine bastırdı. "Senin bir *şöhretin* yok. Aşka inanmayı seçen bir kalbin var. Karşına çıkan her kötü ya da çirkin şeyi bir kenara bırakıp umutlu kalmayı başaran güzel bir aklın var. İkinci, üçüncü ve dördüncü şansları verecek nezakete sahipsin. Kendinize bakmaktansa, birileri ertesi gün biraz daha iyi hissedebilsin diye saatlerce uykusuz kalmayı tercih ediyorsunuz. Bir adamın kapısına elinde renklerle kodladığın basılı iş ilanlarıyla dolu bir klasörle gittin. Seni gülümsetiyor diye duvarına lanet bir güneş resmi çizmişsin. Eğer biri tüm bunları ya da gerçekte kim olduğunu göremezse, o zaman iyi." Gırtlaktan gelen bir ses onu terk etti. "Sadece benim için olan senden daha fazlası."

Gülümsemem yavaştı ama orada olduğunu, yüzümü böldüğünü biliyordum. Göğsümün içindeki her boşluğu dolduran yağları yansıtıyordu. Annemin bıraktığı boşluğu bile, kısa bir süreliğine de olsa. "Bunlar senin yeminlerin olmalı," dedim ona, aynı şeyi yapmadan ve ağzına sert bir öpücük kondurmadan önce. "O zaman göğsünü 1. ile sıvazlayabilir ve yüksek sesle hırlayabilirsin, *Josie, kadın. Benim için. Sadece benim için.*"

Beni sırt üstü yatırmadan önce bakışlarının kararması tek uyarıydı. Kolları başımı kafesledi. "Benimle dalga geç Mavi Bebek," diye homurdandı. "Gerçek bazen korkutucudur ama bu onu daha az gerçek yapmaz." Yutkundum ve Matthew dudaklarını yaladı. "Bu o kıcı almayacağın

anlamına gelmiyor-"

Kapı zili çaldı.

Az önce söylenmeden bırakılan sözlerle göğsüm kabardı. Matthew'un burnu kalktı. "Aldırma."

Tekrar çaldı.

Matthew'un çenesi kenetlendi, gözleri benim de paylaştığım bir kızgınlıkla irileşti.

Kollarının altından kaymadan önce ona "Huysuzken çok tatlı görünüyorsun," dedim. Bornozumu kaptım ve bir küfürle kendini sırt üstü bırakmasını izledim. "Huysuz ve azgın. Nefis, şimdi daha da iyi." Matthew'un yatağında ne kadar güzel görüldüğünü izleyerek başımı eğdim. Açlık karnımda yeniden alevlendi. "Gerçekten mi? Hareket etme. Sadece orada kal. Kim olduğuna bakıp onları uzaklaştıracığım ve hemen döneceğim."

Ve bu sözle yatak odamın kapısından çıkıp merdivenlerden aşağıya doğru koşmaya başladım. Büyükbaba Moe'nun kapıya benden önce ulaştığını fark edince merdivenin sonuna varmadan yavaşça durdum. Adalyn ve Cameron orada durmuş, yüzüme bir gülümseme getirmişlerdi.

"Merhaba çocuklar," dedim el sallayarak. "Bu onuru neye borçluyum?"

Kız kardeşim gülümsememe karşılık verdi. Sonra bakışlarını arkama çevirdi. "Günaydın.

Ve hey, en azından tamamen çıplak değilsin. Teşekkürler."

Omzumun üzerinden Matthew'un külotuna baktım. Gömlek yok, pantolon yok, hiçbir şey yok. Sadece külotu, kabarık saçları, gözlükleri ve gülümsemesi vardı. Kendimi korkuluklara dayadım ve o da bir şekilde hemen arkamdaydı. Bir kolu omuzlarıma dolandı ve beni göğsüne doğru çekti. "Bu fazladan giysiden hoşlanmadım," diye mırıldandı kulağıma.

Benden bir kıkırdama kaçtı. İyi, bir kıkırdama. Bu bir kıkırdamaydı.

"İşleri hızlandırabilir miyiz?" dedi sıkılmış bir ses. Bobbi, Cameron'ın arkasından içeri daldı ve adam ona ters ters baktığında ona etkilenmemiş bir bakış gönderdi. "Küçük konuşmalar beni rahatsız ediyor ve bizim de söyleyeceklerimiz var."

Dudaklarım aralandı ama Adalyn benden önce davrandı. "İyi olduğundan emin olmak istiyoruz," dedi kız kardeşim, diğer kadını görmezden gelerek. "Dün gece çok şey oldu ve Andrew... doğru değildi. Yemeğin olması gereken konusunu gölgede bıraktı. İkinizle ilgiliydi, onunla değil. İnanın bana, onunla konuştum. Bugün de gelmek istiyordu ama bu sefer gelmemesini istedik."

Ellerim bir noktada Matthew'un ön koluna dolanmıştı. "Neyi oturtacaksın?"

"Müstakbel gelini şımartıyoruz," dedi Adalyn, gözleri duygusallıkla parlayarak.

Cameron bir koluyla onu kendi yanına çekti. "Görünüşe göre ben de şımartılıyorum." Yeşil gözlerini Matthew'a dikti. "Bunun için giyinik olman gerekecek bu arada."

"Yazık," diye mırıldandı Matthew. Sesini alçalttı, sadece benim için, "Adalyn yine ağlamaya başlayacak mı? Sanırım başlayabilir."

Aslında olabileceğinden oldukça emindim. Bu da en hafif tabirle garipti. Düğünlerin Adalyn'i bu kadar duygusal yaptığını hiç bilmiyordum. Ama kardeşime ayıp edip bunu belirtecek değildim. "Yaşasın!" diye haykırdım. "Tamamen gereksiz ama şımartılmayı ve takılmayı kesinlikle çok isterim. Planın nedir?"

Adalyn, "Bu bir sürpriz," demeyi başardı. Zar zor.

Ona göz kırptım. "Adalyn, iyi olduğuna emin misin?"

"O 1ne," diye araya girdi Bobbi. "Artık gidebilir miyiz? Zaman çok önemli ve gitmemiz gereken yerler var. Ve tıpkı Burly Brit'e söylediğim gibi, erkeklere izin yok. *Özellikle* de Sarışın'a. Oh, ve hayır. Bu bir bekârlığa veda partisi değil, o yüzden bekârlarınızı çıkarmanıza ya da güzel iç çamaşırlarınızı giymenize gerek yok, tamam mı? Şimdi, kımıldayın." Ellerini çırpı, doğrudan bize baktı. "Hadi gidelim. Hadi bakalım. Maurice? Beklerken bana kahve makinesini gösterebilir misin?"

Adalyn'in arabasından atladığım anda işlerin tersine dönmek üzere olduğunu anladım.

Eyaletler arası yola çıktığımızda gideceğimiz yerin burası olduğunu tahmin etmeliydim.

Kapıyı taçlandıran beyaz ve bebek pembesi tabela, sanki bana bir çenesini doğrultmuş, dalga geçiyormuş gibi bakıyordu. "*Her Zaman Bir Gelin*" yazıyordu. İroni yüzüme bir kova soğuk su çarpmış gibiydi.

"Hadi," dedi Bobbi, eliyle beni ileriye doğru yönlendirerek. "Charleene bizi bekliyor."

Charleene.

Onu hatırladım. Güler yüzlü, biraz gergin, iyi niyetli. Koştuğum elbiseyi o dikmişti. Birtanesini. Greg'in.

"I."

"Saçmalık," diye araya girdi Bobbi. "Bununla ilgileneceğini söylediğini biliyorum, ama koridorda sade bir şeyle yürümeyeceksin, bu yüzden... savurganlık yapıyoruz. Eğer bu normal bir düğün olsaydı, bunlar için aylar geçmiş olacaktı ama Bobbi Shark organize ediyor ve Charleene'le bir anlaşmaya vardık." Bobbi'nin eli kalktı ve bir hareketle başparmağıyla parmağını ovuşturdu. "Perma takmış bir kadın Şükran Günü geçit töreni için bir kostümden ölçülerini almama yardım mı etti? Sadece bazı küçük ayarlamalar yapmamız gerekecek. Gördüğünüz gibi Bobbi Shark'ın yapamayacağı hiçbir şey yok. Şimdi, başlayalım mı?"

Bobbi yanıtımı beklemedi, ben de olduğum yerde kıpırdamadan dükkânın içine doğru ilerlemesini izledim.

Adalyn yanımda belirdi. Kollarımızı birbirine bağladı ve bana gülümsedi. "Eğer onu indirmemi istiyorsan söylemen yeterli, tamam mı? Bundan keyif alıyor olmalısın." Gözleri yeniden parladı, duyguları kabardı. "Keyif alacağımı biliyorum. Bunu biriyle yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Kız kardeşimin yanında olacağım."

Kız kardeşimin yanında ol.

Boğazımdaki ani yumruyu yuttum ve kolunu sıktım. "*Bobbi'yi götürme* işini minimumda tutmaya çalışalım." Ağzımla jestine karşılık verdim. Sözlerimi desteklemek için. "Bu çok eğlenceli olacak. Çok heyecanlıyım."

Charleene's Always a Bride gelinlik mağazasından içeri adımımı attığım anda bunun ne kadar yalan olduğunu anladım. Orta yaşlı, kızıl saçlı kadın bize birer Rute şampanya uzattı ve ben daha bir yudum bile alamadan tül, dantel, ipek ve organzeden oluşan bir girdabın içine çekildim. Sanki sahnenin çözülüşünü yukarıdan izliyormuşum gibi, kendimi iç çamaşırlarımla, geniş bir giyinme odasının içinde, Charleene'in gövdemin etrafına bir elbise bağlamasıyla buldum.

"Nefesini benim için tut tatlım," dediğini sandım.

Ciğerlerim tepki vermedi. Beynim nefes alıp almadığımı bile algılayamıyordu. Ciğerlerimde hava var mıydı?

Kumaşı çekiştirerek bir elimi Chesterleld kanepenin arkasına dayamamı sağladı. Tanrım, kim soyunma odasının içinde kanepi bulundurur ki? *Charleene*, benim

Zihin cevapladı. *Sen de biliyorsun çünkü daha önce de buradaydın. Sen her zaman gelinsin. İkinci bir çekiş. Asla eş değilsin.*

"Pekâlâ," diye mırıldandı Charleene üçüncü ve son kez çekerken. "Sanırım bu iş görür."

Başımı eğip elbiseyi inceledim. Beyaz. Kat kat bir etek, minik çardaklarla kaplıydı. Yutkundum. "Ayakkabım yok," dediğimi duydum.

"Merak etme," diye karşılık verdi Charleene, kolumdan tutup beni soyunma odasının kapısından dışarı çıkardı. "Burada bir çift var. Altı buçuk numara, değil mi?"

Dar bir koridorda tökezleyerek kadının yanında sonsuz gibi görünen bir süre boyunca yürüdüm. Soyunma odası o kadar uzak mıydı? Şakayık ve bergamot gibi kokuyordu. Bütün dükkan öyleydi. Yıllar önce de öyleydi, demek ki bazı şeyler hiç değişmemişti. "Ayaklarım," diye mırıldandım. Her adımda sanki burkulmuş bir bileğe ağırlık basıyormuşum gibi hissediyordum. Kan eklemelerime ve vücudumun garip yerlerine pompalanıyordu. "Ayak bileklerim biraz garip hissediyor. Ayakkabıların uyacağını sanmıyorum."

Charleene'in tek yaptığı gülmekti. Neden güldüğünü bilmiyordum. Gergin ve tuhaf bir sesteki ve bir şekilde bir platforma itilmeden önce duyduğum son şeydi.

Bobbi ve Adalyn önümde cisimlendiler.

Kız kardeşimin kahverengi gözleri doldu ve yanağından bir damla yaş süzüldü. "Aman Tanrım, Josie" diye fısıldamadan önce bir şeyler mırıldandı.

"Çok çabuk oldu," dedi Bobbi kendi tarafından. Şampanya kadehini indirdiğini görmek için tam zamanında ona baktım. "Başka bir şey denemenin anlamı olduğunu sanmıyorum Josephine. Mükemmel görünüyorsun."

Mükemmel.

Onlara gözlerimi kırıştırdım, beynim kelimeleri süzmekte zorlanıyordu ve bedenim büyük bir çan sesi gibi hissediyordu. Kalbimin her atışında bir çekişle vuruluyordum. Eller omuzlarıma düştü ve beni döndürdü.

Reaksiyonum gözlerimin önünde kristalleşti, mavi gözler bana geniş ve... boş bakıyordu.

"Ayakkabıları getireyim," dedi Charleene, sesi uzaklardan geliyordu. Uzak. "Hemen dönerim."

Hayatımda beşinci kez, bembeyaz giyinmiş bir şekilde aynanın karşısına geçtim. İronik bir şekilde, bu seferki elbise gerçekten benim seçeceğim bir

şeydi. Bir şey

başka kimsenin ilgisini çekmeyen bir elbise. Kep yaka, ince askılar, kuşak tarzı bel. Eteğinin minik, güzel, işlemeli çardaklarla kaplı karmaşık üst katmanı olmasa çok basitti. Mükemmeldi. Belki de... belki de yanılmıştım.

Belki mükemmel değildi. Belki benim çıkarlarımı düşünmüyordu. Belki de hatalıydı. Belki de bendim. İçindeki kadın. Altındaki. Elbisenin içindeki. Ellerimi ovuşturdum, kendimi tuhaf hissettim.

Bu elbisenin içindeyken Cumartesi gününün nasıl olması, nasıl görünmesi gerektiğine dair görüntüler şekillenmeye başladı. Matthew, sıra sıra sandalyelerin dizili olduğu koridorun sonunda duruyordu. Bu sabah ayrılmadan önce yaptığı gibi bana gülümsüyordu. Dün geceki gibi. Daha önceki her seferinde olduğu gibi. Sevdığım herkes oradaydı. Büyükbaba Moe, Adalyn, Cameron. Kasabadaki herkes. Matthew'un ailesi... aşık olduğumuza inanıyorlardı. Haftalar önce. Aylar önce. Andrew, ayağımıza serilecek halıda benimle yürümek istemişti. Evet dediğim Andrew. Babamın beni koridorda yürütmesi hoşuma giderdi. Tabii ki isterdim. Ama sever miydim? Bunu neden yaptığını bile bilmezken sever miydim? Beni isteyip istemediğini?

Bunu alıp tekrar ortadan kaybolacak mıydı?

Böyle bir şey olsaydı Matthew da aynısını yapar mıydı? Elbisenin altındaki tüm çirkinliği keşfederse gider miydi? Bunca haftadır görmezden geldiğim her bir duyguyu? Her suçlama, kırılan her şey. Ben ya da bir başkası tarafından.

Ne de olsa geri kalmıştık. Yüzüğüm- Yüce Tanrım. Yüzüğüm dönmemişti bile. Matthew bunu nasıl kabul edebilirdi? Beni nasıl kabul edebilirdi? Andrew'un beni sevdiğim adama götürmesine nasıl izin verebilirdim? Asla Andrew olmamalıydı. Böyle olmamalıydı.

Aşağı baktım. Elimi kaldırdım. Bu yanlış düzeltmeye çalışarak sinirlerimi çektim. En azından bir tanesini. Sadece bir tane. En azından bunu yapabiliyordum.

"Josie?" Adalyn'in sesi araya girdi. Kulaklarımda fark etmediğim çınlamayı bastırıyordu. "Josie, nefes al."

Başımı çevirdim. Nefes almıyor muydum?

Adalyn'in rengi soldu. "Sanırım panik atak geçiriyor."

Öyle miydim? Eller göğsüme doğru hareket etti. Kabardığını fark ettim, havanın zar zor girip çıkarken çıkardığı ses kulaklarıma ulaşıyordu. Ama bu şu an önemli değildi. Önemli olan yüzüğümdü. Matthew'un yüzüğü. Çok güzel, çok eşsiz. Ve ben onu çıkaramıyordum. Onun için doğru olanı yapamadım.

"Yapamam," diye mırıldandığımı duydum. Ellerim çarpışıyor, parmaklarım birbirine çarpıyor, kontrol için mücadele ediyordu. Bir şey sıkışmıştı. Bir şeyler her zaman öyleydi. "İhtiyacım var- yapamam- yapamam-" İçimden fışkıran hava kelimelerimi durdurdu.

Göz ucuyla sarışın bir bobun yaklaştığını gördüm, sonra biri tarafından önüm kesildi. Kız kardeşim. Yumuşak eller üzerimdeydi. "Josie." Adalyn'in yüzü. Gözleri. Keskin ve endişeyle doluydu. Kendimi çok bunalmış hissederek geri çekildim. Patlayacakmışım gibi hissediyordum. "Josie, beni korkutuyorsun. Ağlıyorsun ve nefes almalısın, lütfen. *Lütfen*. Bunu benim için yapar mısın? Biliyorum şu anda çok büyük, çok zor geliyor ama yapabilirsin. Bunu yapabilirsin."

Yapamam.

Yapamadım.

Bunu yapamazdım.

Ben her zaman bir gelindim.

"*Matthew,*" diye hıçkıra hıçkıra ağladım. Sanki vücudum otomatikçe bağlanmış gibi elimi çektim. Hiçbir şey çıkmıyordu ama bir şey çıkmalıydı. Bir şey çıkmalıydı. "Matthew'u istiyorum. Matthew'a ihtiyacım var."

Adalyn ayağa kalktı ve onun desteği olmadan kendimi bir topun içine kıvrılmış hissettim. "Biri Matthew'u çağırsın," diye bağırdı.

"Hemen."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

"Nerede o?"

Matthew'un sesi soyunma odasının dışından geldi.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Saniyeler mi, dakikalar mı? Dışarı çıkıp herkesle yüzleşecek kadar kendimi toparlamam için yeterince uzun görünmüyordu. *O olmayan herkesle.* Onu tekrar çağırdığımda sesimin bana ihanet etmemesi için yeterince uzun görünmüyordu.

"Eğer izin verirsiniz-" diye başladı Charleene.

"Josie nerede?" Matthew yüzünün doğal olmayan bir şekilde sert görünmesine neden olan o derin, görünüşte sakın ses tonuyla sordu. "Saçma sapan bir gelenek umurumda değil." Sesi kırıldı. "Beni istemiş."

"Ama efendim, o sadece biraz bunalmış durumda. Bu her zaman olur. Elbiseyi çıkarmasına yardım edeceğim-"

"*Nişanlım nerede?*"

Matthew'un sesi beni kıvrıldığım kanepeden sıçrattı. Bir elimi arkaya dayayıp ayağa kalktım ama yeni bir ses beni durdurdu.

"Eminim her şey yolundadır, Matthew." Andrew burada mıydı? Nasıl?

Kıpırdamadan durdum. "Dramatik olmayalım ve daha fazla olay çıkarmayalım. Dışarıda yeterince insan var ve pencereden her şeyi görebiliyorlar. Eğer Josie-" "Affedersin Andrew ama bir bok bildiğin yok," diye cevap verdi Matthew. "Bilmek için çaba sarf etmedin. Güven verme hakkını kazanmadın.

herhangi biri. Bu yüzden *kenara* çekilin."

Bir süre sessizlik oldu.

"*Baba,*" diye uyardı bir ses. *Adalyn.* "Bırak geçsin. Sen ne yapıyorsun ki? Bırak geçsin, biz de gidip başka bir yerde bekleyelim."

Kız kardeşimin sorusunu adımlar takip etti, sonra önümdeki kapı yeniden açıldı. Kalbimin bir saniyeliğine durduğunu hissettim, sonra yine o ezici hızına devam etti.

"Josie," diye mırıldandı Matthew nefesinin altından, donup kalmıştı, sadece gözleri üzerimde zıplıyordu. Bir an için kalbi kırılmış, yıkılmış gibi görünüyordu. Sonra kayboldu. "Josie, bebeğim."

İçimden bir hıçkırık patladı. Sanki o iki kelime tarafından çekilmiş gibi. O, benimle olmak.

Bir kapı sesi duyuldu ve Matthew aniden yanımdaydı. Beni kucağına aldı ve göğsüne yasladı. Sadece onun sağlayabileceği türden bir sıcaklık üzerimi örttü, tenimi, vücudumu ıslattı, daha fazla gözyaşı damlamasına neden oldu. Daha fazla hıçkırık döküldü. Daha fazla acı kırıldı ve patladı.

"Buradayım bebeğim," diye mırıldandı Matthew kulağıma. "Şimdi buradayım. Burada seninleyim. Hiçbir yere gitmiyorum." Onun bu sözleri beni daha çok ağlattı, daha çok hava almak için çırpınmama neden oldu. Matthew'un vücudu bir titremeye sarsıldı. Bir titreme. Ya da belki de sadece bendim. "Bana ne yapacağımı söylemelisin," diye fısıldadı. O yatıştırıcı mırıltı çaresiz bir yakarışa dönüştü. "Bunu daha iyi hale getirmek için ne yapmam gerektiğini söyle."

Sağ elim sol elimin parmaklarına dolanmış, farkında olmadan çekiştirip duruyordu ve eğer bu manzara kalbimi bu şekilde paramparça etmeseydi, sözlerim paramparça ederdi. "Yapamam-" diye kekeledim. "Bunu yapamam, Matthew." Yeni bir acı ve gözyaşı dalgası beni bir anlığına nefessiz bıraktı. Ellerimi kaldırıp ona sol elimi gösterdim. Derisi kızarmış, şişmişti. Garip bir ses çıkardı. "Her şey tersine dönmüş. Çıkaramıyorum. Acıyor."

Matthew'un yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Bir an oradaydı ve sonra yok oldu.

Ama Tanrım, yine de kendimden nefret ediyordum.

Sonra bunun yerini başka bir şey aldı. Ne olduğunu bilmiyordum ama yavaşça, nazıkçe parmaklarını bileğime doladı. Parmak uçları dudaklarına değene kadar elimi yukarı kaldırdı. Ağlamam azaldı, nefesim temasla hafıfledi. Avucuma bir öpücük kondurdu, gözleri bir an için kapandı. Sonra parmak eklemlerime bir öpücük daha kondurdu. Sonra bir üçüncüsü, tam da beni çok inciten ve karşılığında onu da inciten o güzel yüzüğün üzerine. Başını eğdi, çenesi göğsüne değdi ve bakışları tekrar benimkilerle buluştu. Dudaklarını tek parmağıma yaklaştırırken kahverenginin o güzel tonunun ardında bir fırtına vardı. Bir inilti

beni terk etti ve Matthew'un tüm vücudu buna karşılık olarak titredi. Dilini tenimde hissettim, sonra yavaşça dişleri bandın etrafına kilitlendi.

O çekti.

Yüzüğün dişleriyle boynum boyunca sürüklendiğini hissettiğimde garip ve güçlü bir gelgit üzerime çöktü. Ve gözleri çok yakından bakmak istemediğim bir duyguyla parlarken bile. Rahatladığımı hissettim.

Matthew yüzüğü avucunun içine tükürdü, gözleri beni bırakmıyordu.

Bu manzara karşısında bir şeyler kırıldı. Bir kalp atışı önce bir araya getirilmiş olan her şey yeniden parçalandı.

Dudağımın titrediğini hissettim. Bütün vücudum titredi. "Seni incitmek istemiyorum," dedim ona.

"Sorun değil Mavi Bebek," diye mırıldandı şakağımı öpmeden önce. Sesi kırılmış gibiydi, kolları sağlam ve sıkı bir şekilde etrafımdaydı. "Biraz acısa ne olur? Seni daha iyi yapacaksa canımı yakarım."

Ama bu doğru değildi.

Gerçekten değildi.

Kucağında kıpırdandım, içimdeki çirkinlik iltihaplanmıştı. Ellerim gömleğinin kumaşında gezindi. "Böyle söylememelisin," dedim ona. "Kızgın olmalısın."

Çenesindeki bir kas sıçradı. "Hayır, yapmamalıyım."

Elbiselerini sıkıca tuttum. Sesim kaba çıkıyordu. Kaba. "Sana bunu yapamayacağımı söyledim. O koridorda yürüyemem. Yemin edemem. Kabul ediyorum diyemem. Yüzüğünü takamam. Her zaman yaptığım şey bu, anlamıyor musun?" Bir nefes verdim, duygularım sesimi bastırıyordu. "Dün gece her şeyi değiştirdi. Senin de aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Nasıl olur da kızmazsın? Beni nasıl terk etmezsin?"

Matthew'un elleri belime dolandı ve beni ona sarılacak şekilde yeniden düzenledi. Elbisem etrafımda, onun üzerinde hareket etti ve kendimi çok... tuhaf hissettim. Çok garip. Yerimde değildim. Bu asla giymeyeceğim bir gelinlikti, evlenmeyeceğim bir adamdı, bu pozisyon asla yaşayamayacağımız bir düğün gecesini temsil ediyordu.

"Çünkü ben sadece seni istedim Josie," dedi gözlerime bakarak. "Düğünü değil, büyük partiyi değil. Seni istedim."

Başımı sertçe salladım. "Anlamıyorum. Bundan sonra beni neden istiyorsun?"

"Neden yapmayayım ki?"

Gümbürtü iki katına çıktı. "Çünkü seni peşime taktım. Çünkü seni kendimden uzaklaştırdım. Çünkü yüzüğünün etrafında dönmek istiyorum ama yapamıyorum. Çünkü bunun seni inciteceğini biliyordum ve yine de senden onu içimden çıkarmanı istedim."

"Yine de buradayım. Kollarımla sana sarılmışım, hiçbir yere gitmiyorum. Başka ne olabilir ki?"

Başka? "Çünkü berbat durumdayım. Bir gelinlikle yeniden doğuşumda yıkıldım. Bir ünüm, yüküm, sorunlarım var. İşleri gereksiz yere karmaşıklıştırıyorum. Evlenemeyecek durumda olabilirim. I-" Başımı salladım. "Duymadın mı? Kalbini kırabilirim, Matthew. Anketler yüzde 50'den fazla ihtimal olduğunu söylüyor."

"Deneyebilirsin. Yine de işe yaramaz." Öfke kabardı. "Neden?"

"Çünkü seninleyken ben kırılmazım."

Garip bir hıçkırık boğazıma tırmandı.

"Çünkü beni kendinden uzaklaştıramazsın." Kolları bedenimi ona daha da yaklaştırdı ve avucu yüzümün yan tarafına kapandığında, bakışları öfke ve ihtiyaç arasında dans eden bir şeyle keskinleşti. "Bu kadar kolay değil." Beni öpmeden önce boğazını sıktı. Dudaklarının baskısı sert ve hızlıydı. "Kesinlikle savaşmadan olmaz."

Öpücüğüne karşılık verdim, dudaklarım şimdi onunkilere karşı sertti. Ağzını ayırdım ve dilini benimkiyle buluşturdum. "Kanıtla," diye fısıldadım, gömleğini çekiştirerek kendimi göğsüne yaklaştırdım. "Bana ciddi olduğunu göster. Bana kalacağını göster."

Matthew'un gözlerinin niteliği değişti, karardı. Sesi alçaldı. "Gerçekten istemediğin şeyleri isteme."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve eteğin katlarını çekiştirerek yoldan kaldırdım. Sonra ağırlığımı pantolonundan hissedebildiğim nabız gibi atan uzunluğa doğru bırakmadan önce kalçalarımın onunkilere doğru yuvarlanmasına izin verdiğimde gözlerinin içine baktığımdan emin oldum.

Matthew tıslayarak nefes aldı. "Üzgünsün."

Kalçalarımı ikinci kez döndürdüm, şiddetli bir titreme vücudumu salladı ve kelimeler için mücadele etmeme neden oldu. "Öyleyim. Seni kaybetme fikrini aştım."

Bir an tereddüt etti, sonra elleri önlüğün altına girdi, parmakları zar zor tuttuğu tenime batıyordu. Beni olduğum yere kilitledi. "Seni bu elbisenin içinde becermemi mi istiyorsun Josie? Sana böyle mi göstermemi istiyorsun?"

Başımı salladım.

O zaman bunu gözlerinde görebiliyordum. Söylenmemiş olan şeye rağmen bunu benim için yapacağını görebiliyordum.

"Seni seviyorum Matthew," diye fısıldadım. Ya da belki sözcükler içimden fırladı. "Sana çok aşığım. Ve şimdi sırası değil ama Tanrım, o kadar çok korkuyorum ki-"

Ağzı benimkine çarptı, dudaklarımı dudaklarının arasına aldı ve bir an için, Tanrım, sadece bir an için bu öpücüğün etkisiyle yok olabileceğime yemin ettim. Ama yapmadım. Tüm vücudum aydınlandığında, elektrik derimin altında rikkate geldiğinde, göz kamaştırıcı bir his beni tepeden tırnağa sardığında yapamadım. Gözlerim kapandı, beni dünyaya, onun dışında etraftaki her şeye karşı kör etti ve bir kez daha ağzımı onunkine doğru açarak ayağa kalktım. Matthew inledi ve ellerim yüzünü çevreleyerek onu kendime kilitledi.

Kumaşta bir yırtık vardı. Külotum. Sonra çırılçıplaktım, kabaca pantolonunun içindeki sert uzunluğa doğru itildim. Matthew'un elleri beni yönlendirdi, yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı, nefesim kesilene, nefes nefese kalana kadar, ikimiz de nefes nefese kalana kadar.

Daha önce hiç görmediğim kadar koyu kahverengi gözler benimkilerle buluştu. "Seni ne kadar sevdiğimi göstermemi istiyorsan, tek yapman gereken sormak." Bir kemerin ardından gelen fermuar sesi kulaklarımı çınlattı, midem zevkten dört köşe oldu. "Burada bozulan tek şey benim kısıtlamalarım." Beni aşağı çekti, kıvrımlarımın arasına sokuldu ve ikimizin de nefes almasını sağladı. "Sırılsıklam olmuşsun Josie. Bana bu kadar ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım.

Matthew ödül olarak dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu ama kıpırdamak yerine ağzını yanağımdan kulağıma kadar sürükledi. "Bunun için bana yalvar," diye homurdandı. "*Lütfen de, Matthew.*"

"Lütfen, Matthew."

Avuç içleri yer değıştirdi, kıcıımı sıkarken elleri tenime gömüldü. "Aferin kızıma," diye fısıldadı kulağıma. "Hepsi benim. Şimdi üzerime otur."

Kendimi alçaltırken ellerim omuzlarını kavradı. Onu giriş yerimde hissettim, göz kapaklarım ona ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünerek kapandı. Ne kadar iyi hissettirdiğini. Doldurulmak bana ne kadar huzur veriyordu. Dizlerimin bağı çözüldü ve vücudum yere düştü.

İçimden bir inilti yükseldi ve Matthew onu ağzıyla yakaladı.

Dudakları dudaklarıma değerken, elleri beni tekrar düşmeme izin vermeden önce yukarı doğru yönlendirdi. Gözlerime yıldızlar battı. Vücudumun her yerinde elektrik dalgalandı, daha güçlü, daha baskın. Pozisyon, aciliyet, kaybetmek istemediğim bu güzel adam tarafından herhangi bir şekilde rahatlatılma ihtiyacı, beni daha da yakınlaştırdı, daha hızlı, hınzırca hızlı.

Matthew ağzıma karşı, "Seni seviyorum Josephine Moore," dedi. Kalbim durdu, sonra hızını ikiye, üçe katladı. "Benim olduğun sürece sana nasıl sahip olduğum umurumda değil."

İçimden yeni bir ses yükseldi, ama bu sefer Matthew onun devrilmesine, aramıza düşmesine izin verdi. Kalçalarımın hızı arttı, onun sözlerinden, bana bakışından, ellerinin beni sarışından, beni çok dolu, çok doğru, çok bütün hissettirmesinden cesaret aldım.

"Kalbim kırık değil," dedi, alçak sesle, bana çok yakın olduğunu söyleyen bir şekilde taşlı bir sesle. Benim kadar yakın. "Ve seni terk etmeyeceğim. Duydun mu beni?" Yukarı doğru itti, ben düşmeme izin vermeden önce beni içine aldı. Bir mutluluk dalgası beni sarstı. "Sen benimsin. Şimdi söyle."

Bir şeylere tutunabilmek için parmaklarım saçlarına dolandı. "Ben seninim," diye fısıldadım. "Ben seninim. Seninim. Seninim."

Kelimeler kalçalarının hareketlerini cesaretlendirdi, siki cezalandırıcı bir hızla içime girip çıkıyordu. "Adımı söyle, Josie." Ağzını ağzıma götürdü, dişleri alt dudağımın üzerine kapandı ve sonra bıraktı. "Bırak duysunlar. Umurumda değil. Hiç umursamadım. Ben içine boşalırken seni sarsmasına izin ver."

Matthew'un kalçaları yuvarlanırken gözlerim kapandı, itişi bir şekilde daha derin, bir şekilde daha yakın, daha keskin, beni soluk soluğa "*Matthew*" diyerek uçurumun kenarına getirdi. Bir hırıltıyla içimde nabzının attığını hissetmeden önce.

Beni göğsüne doğru çekti. "Kaçmıyorsun Josie," dedi, yüzümün her tarafına öpücükler kondurdu, kalçalarını salladı, yavaşladı. "Ben onlar değilim."

Ben kimse değilim. Sana izin vermeyeceğim."

Gözlerimi olabildiğince sıkıca kapattım ve bu sözlerin beni yatıştırmasına izin verdim. Matthew'un vücudunu bedenimin altında hissetmek de beni rahatlatıyordu. O kadar sağlam, o kadar kesin, emin ve güvende hissettiriyordu ki. Şimdiye kadar sahip olduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Hiç kimseye benzemiyordu.

Gerçekten benim gibi hissettirdi.

Ve onu sevdim, Matthew'u öyle bir sevdim ki, ondan önce aşkın nasıl bir duygu olduğunu bilip bilmediğimi merak ettim. Çok korkutucuydu, kendimi çok savunmasız, çok kırılgan hissetmeme neden oluyordu ve belki de... belki de böyle hissetmem gerekiyordu. Belki de bu birdi. Belki de "seni *seviyorum* "un bu kadar büyük hissettirmesi gerekiyordu. Bu kadar çıplak hissettirmek için. Bu kadar açıkta. O kadar büyüktü ki, incinmekten korkuyordun. Kimsenin sana dokunamayacağı kadar güvende.

Belki de sevmek bir iz bırakmaktı.

Ve belki de artık bundan kaçmak istemiyordum.

O soyunma odasından çıkmamız uzun zaman aldı.

Matthew içimden çıktığında hâlâ sertti. Gözlerimde bir kıvılcımla ona baktığımda kıkırdaması gergin ve yalvarır gibiydi. Onu bırakmam ve konuyu evde tekrar ele alacağımıza dair söz verdirmem için yeterliydi. *Evde*. Bu düşünce göğsümün ortasında bir noktanın hassaslaşmasına neden oldu. Ama bir gelinlikçi dükkânı açıklama yapmam gereken insanlarla doluyken bunlar ikinci planda kalması gereken sorulardı.

Matthew'un giymeme yardım ettiği ve giydiğim her parça için ödöl olarak tenime bir öpücük kondurduğu kıyafetlerime geri döndüğümde, onun elini kendi elime aldım.

"Hazır mısın?"

Ona başımı salladım.

Dükkanın önüne giden koridor boyunca yürüdük ve oraya vardığımız anda tüm başlar ve gözler döndü.

Tüm kelimeler, planlar, açıklamalar zihnimi kırmızıya boyadı. "I..." Matthew, "Düğün için arıyorum," dedi.

Gelinlik dükkanındaki herkes dondu kaldı.

Sonra Cameron -ki buraya Matthew'la birlikte gelmiş olduğunu tahmin ediyordum- tñnediđi banktan ayağa kalktı. Çenesi sıkılmıştı.

"Sakin ol," dedi Matthew, parmakları benimkileri sıkarken. "Elimi tutuyor."

"Biz..." Takip ettim. Tekrar. "Biz birlikteyiz. Sadece-"

Adalyn'den bir hıçkırık koptu. Herkes ona doğru döndü.

"Her şey yolunda," diye bağırdım. "Biz iyiyiz. Ayrılmıyoruz." Gözlerimi kız kardeşimden ayırmıyor, bir kenarda duran Andrew'un gözlerinden kaçıyordum. Proile'imde hissettiğim Bobbi'ninkilerden de kaçıyordum. "Her şey çok karmaşık. Ama biz evlenmeyeceğiz. Yapamam. Hiç istediğimi sanmıyorum." Charleene'in bakışlarını aradım ama onu solgun buldum. "Merak etme, elbisenin parasını ödeyeceğim. Söz veriyorum."

"O elbisenin parasının ödendiğine inansen iyi edersin," diye araya girdi Bobbi. Durduğumuz yere doğru yürüdü. "Sen o soyunma odasında herkesin seni kontrol etmeye gitmesini engellemenin ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin."

Yanaklarım hafifçe kızardı ama bu utançtan değildi. Matthew'un sözlerinin hatırasıydı. *Bırak duysunlar*. Elim sıkıldık, ben de karşılık verdim. "Teşekkür ederim. Konuşacak çok şeyimiz vardı."

Bobbi gözlerini devirdi. "Dışarıdaki kargaşa yeterince dikkat dağıtıcı olduğu için şanslısın." Matthew'a bir bakış gönderdi. "Seni hafife almış olabilirim, sarışın."

"Ne kargaşası?" Matthew onu böyle sırtan şeyin ne olduğunu söyleyemedi ben sordum. "Dışarıda bir kargaşa mı vardı?"

Bobbi, aynı yerde duran ve hâlâ sessizliğini koruyan babama şöyle bir baktı. "Andrew gelmeye karar verdi," diye açıkladı. "Anlaştığımızın aksine. Birileri bunu duymuş olmalı ve dışarıda elinde iPhone olan birkaç kişi vardı. Bugünlerde her şey çok düşük eforlu. Ne olursa olsun, fotoğrafçılar insanları çekti. Bir kalabalığı. Ve etrafta dolaşacak kadar seninle ilgilendiler. Özellikle de arkadaşın seni rehin tutuyormuşuz gibi dükkâna girdikten sonra."

Matthew'un nefes verışı o kadar güçlüydü ki ona baktım. Bakışlarımı karşıladı, çenesindeki bir kas sıçradı. "Cam bana seni nereye götürdüklerini söyledi, ben de ondan geri dönüp buraya gelmesini istedim. Bobbi aradığında çoktan yola çıkmıştık." Demek buraya bu kadar hızlı gelebilmişti. Yavaş yavaş her parça bir araya gelmeye başladı. Dikkati Bobbi'ye döndü. "Şimdi de

sözünüzü söyleme şansınız olursa, gidiyoruz." Bir adım öne çıktı. "Josie'yi eve götürüyorum. Cam, Ada, hadi-"

Kadının eli Matthew'un omzuna düştü. "Nuh-uh. O kadar çabuk değil. Konuşmamız gerek. Düğün-"

Matthew, "Böyle bir şey olmayacak," diye araya girdi.

Bobbi'nin gözleri bana dönmeden önce kısıldı. "Elbise," dedi, yumuşak ama inatçı bir sesle. "Hâlâ giyilebilir durumda mı?"

Sesim özür diler gibiydi ama ırm. "Onu giymeyeceğim. Takamam. Üzgünüm, Bobbi."

"Başka bir tane seç."

"Bana kendimi tekrar ettirme, Shark," diye araya girdi Matthew.

Bobbi bir kahkaha attı. "Korkarım buna mecbur kalacaksın. Çünkü bu çok saçma. Birkaç damla gözyaşı ve soyunma odasında ayaküstü bir sevişme yüzünden bir düğünü iptal edemezsin. Bu-"

"Hepsi bir aldatmacaydı," diye atıldım. "Biz hiç nişanlanmadık." Sessizlik çöktü. Yoğun ve ani.

Nefes aldım. Derin derin. Sonra dışarı. Matthew elimi kımıldamadan tuttu. "Matthew'u bunu benimle yapmaya ikna ettik. Benim için. Tüm bunlar bitene kadar nişanlıymışız gibi davranacaktık. Bu kadar hızlı ya da bu kadar ileri gitmemesi gerekiyordu. Sorun olmak istemiyordum, problem olmak istemiyordum. Zaten olduğumdan daha büyük bir sorun olmak istemedim. Kışından ısırma gelen bir yanlış adım. Bobbi'nin verandamdan ayrılmasını sağlamak için zararsız bir yol olarak başlayan bir şey için aptalca, pervasızca ve aşırıya kaçan bir şeydi. I..." Büyük bir yudum hava beni terk etti. "Çok özür dilerim."

Sadece kalbimin şakaklarımda attığını duyabildiğim uzun bir an oldu. Kafamın karıştığını hissederek etrafıma bakındım. Bobbi inkâr edercesine başını sallıyordu. Adalyn ve Cameron bize göz kırıyorlardı, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar genişti. Charleene gitmişti, muhtemelen kanepesine yerleştirdiğim kadife yastıklardan birine sarılıp çığlık atacaktı. Ve Andrew... solmuştu.

"Üzgün değilim," dedi Matthew. "Tek bir lanet şey için bile."

"Matthew," diye uyardım. Ama yarım ağızla söylemişti. Tanrım, sırf bu tuhaf sessizliği bozmak için bunu söylediği için onu çok seviyordum. "Özür dileriz. Bu aptalcaydı. Bu benim fikrimdi."

"Üzgün değilim Josie," diye tekrarladı ve sanki insanlarla dolu bir odanın ortasında durup onlara halihazırdaki büyük planları değiştirecek bir haber vermiyormuşuz gibi dönüp bana baktı. Sanki itiraf etmemizin sonuçları olmayacakmış gibi. Ellerimizi göğsüne doğru kaldırdı ve benimki yüzüğü olmadan çok ama çok boş hissetti. "Gerekirse üzgün ol, ama üzgünmüşüm gibi davranmayacağım. O gece tesadüfen evinin önüne geldiğim için üzgün değilim. Sana ait olmayan bir pisliği temizlemenin yolunun bu olduğunu düşündüğün için üzgün değilim. Sonunda sana gülünç bir şekilde aşık olacağımı *bildiğim* halde lancé'yi oynadığım için üzgün değilim. Ve senin istemediğin bir düğün yaptığımız için de üzgün değilim."

Ne diyeceğimi bilemez bir halde ona baktım. Ben... "Seni seviyorum." Gerçekten seviyorum. Gülümsemesi hiç olmadığı kadar büyüktü.

"Tamam ama dinle," dedi Bobbi bizim tarafımızdan. "Bunun yapılması gereken doğru şey gibi geldiğini biliyorum. Onurlu olduğunuzu ve temize çıkmak istediğinizi biliyorum. Ama çok iyi yalancı değilsiniz. Bilginiz olsun. Ve kimse umursamıyor gibiydi. Ah, bekle. Birinin umurunda. Tüm internetin. Peki ya biz-"

"Düğün oldu, Shark."

Bu kez kelimeler Matthew'u terk etmemişti. Bunu Andrew söylemişti.

Dönüp babama baktım, gözlerinin çoktan üzerimde olduğunu fark ettim. Bir an için bana bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm. Herhangi bir şey.

Halkla ilişkiler stratejistine baktı. "Kızımı bir dekor olarak kullanmadan işinizi yapmak için ne gerekiyorsa yapın. Kızlarımdan herhangi birini. Bunu söylememiş miydiniz?" Yüzü anlayamadığım bir şekilde değişti. "Bir görevin vardı ve bu değildi. Yine de bana yalan mı söyledin? Bunu yaptığını bile bile mi?"

"Ama-" Bobbi söyledi.

"Bunu sonra konuşuruz." Çerçevesi etrafında döndü, ama yerine oturmadan önce başını salladı. "Gerçekten çok üzgünüm Josie. Şimdi izin verirsen, gidip işleri halletmem gerekiyor. Tıpkı en başından beri yapmam gerektiği gibi."

Andrew gittiğinde Bobbi içinden küfretti ve arkasından ateş etmeden önce bir an için dükkânın Roor'unu kaplayan pembe halıya yapışıp kaldı.

Matthew'un kolu omuzlarıma dolandı ve beni yanına çekti. "İyi misin?" diye mırıldandı saçlarıma doğru. Başımı salladım. "Bu çok fazlaydı ve

çok cesurdun."

Dudaklarım bir cevapla aralandı ama bir çığlıkla sustu.

Matthew'un bana yaptığı gibi Cameron'un da kız kardeşimi göğsüne çektiğini görmek için ikimiz de tam zamanında döndük. Daha da çok ağladı, bu olay ona hiç benzemiyordu, o kadar beklenmedikti ki hem Matthew'u hem de beni dondurdu.

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı Cameron, bir kez daha hıçkırarak ağladı. "Beni öldürüyorsun, aşkım. Söyle artık onlara. Tek kelime etmemek sana zarar veriyor. Ve seni böyle görmek beni öldürüyor."

"Anlat bize?" Matthew sordu. "Neyi anlatayım?"

Adalyn'in yüzü, göremeyecek kadar kör olduğum bir farkındalıkla midemi düşürdü.

Adalyn konuşabilmek için kendini adamın bedeninden kurtarmadan önce Cameron'ın göğsüne doğru "Çok üzgünüm," dedi. "Sana söylemek istedim ama her şeyi kendimle ilgili hale getirmeden nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Araya girmek ya da kimsenin şimşeklerini üzerime çekmek istemedim, bu yüzden uzak durdum." Gözleri benimkileri yakaladı. "Ama benimle eskisi gibi konuşmuyordun ve ben de ne yapacağımı bilemiyordum çünkü ben de yalan söylüyordum ve senden bir şeyler saklıyordum."

"Aşk," diye mırıldandı Cameron, şakağına bir öpücük kondurarak. "Kelimeleri söylemiyorsun."

Adalyn garip bir kahkaha attı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Ben hamileyim. Mutluluktan ve hormonlardan o kadar bunaldım ki sürekli ağlıyor gibiyim."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Adalyn ve Cameron geceyi Green Oak'ta geçirdiler.

Hepimiz benim evimde yatıya kaldık. Büyükbaba Moe da buna dahildi ama o kendi odasında kalıyordu ve bu geçmişte yaptığımız kız kıza yatıya kalmalara hiç benzemiyordu. Adalyn ve ben yatağımı paylaştık. Cameron ve Matthew ise geceyi oturma odamda kamp kurarak geçirdiler.

Adalyn'e tüm hikâyeyi anlatmak kolay değildi, özellikle de zavallı kadın hormonlarının etkisiyle göz açıp kapayıncaya kadar mutludan mutsuza dönerken. Ayrıca bana hamileliğiyle ilgili kaçırdığım her şeyi anlatmıştı; geç kaldığı ve şüphelendiği andan, hamileliğin risksiz olduğunun söylendiği doktor ziyaretine kadar.

Yine de ikimiz de ağladık. Bu garip tesadüf -birbirimizi yalan söyleyerek korumaya yönelik yanlış yönlendirilmiş hislerimiz- ikimize de zarar vermişti.

Belki de kardeş sahibi olma konusunda pek iyi değildik. İşin iyi tarafı, dünyada yapmayı öğrenemeyeceğimiz hiçbir şey yoktu. En azından insanlar bizim kadar inatçı olduğunda.

"Uyanık mısın?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim, yüzümü ona dönebilmek için yan döndüm. Panjurların arasından odaya bir güneş ışığı süzülürken gülümsedi. "Pitt, şu anda o kadar güzel görünüyorsun ki neredeyse aşağılayıcı. Sadece hamilelikten olduğunu sanmıyorum ama... mutluluktan. Sana çok yakışmış."

"Sen de Cam de saçmalıyorsunuz." dedi ama gözleri ona ihanet etti. "Cildim eskisi kadar parlak değil."

Kıkırdadım. "Lütfen. Bölgedeki en kötü yalancıyım. Muhtemelen tüm Kuzey Carolina'nın. Cam de daha iyi değil. İkinizi de sonbahar etkinlik broşürümüze kaydettirdiğini ve bunun intikam almak için bir numara olduğunu söylediğini hatırlamıyor musunuz? Apaçık bir yalandı. Adam çok kötüydü."

Adalyn'in kahkahası neşeli ve iki kat daha mutluydu. "Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum." Küçük bir kaş çatma şekli aldı. "Ben de keçi yogasına topuklu ayakkabıyla gittiğime inanamıyorum."

Bir kıkırdama kaçtı. "Seni savunmak için söylüyorum, çok güzel stilettolardı." Adalyn'in gülümsemesi birkaç saniye daha devam etti. Yutkundu.

"Artık bunu yapmıyoruz," diye hatırlattım ona. "Birbirimizin duygularını incitmekten korktuğumuz için içimizde tutuyoruz. O yüzden yüksek sesle konuşun."

"Matthew sana aşık," dedi ve bu konuda uzun uzun konuşmuş olsak da sözleri beni duraksattı. "Gerçekten aşık. Bunu sindirmek için haftalarım olduğunu biliyorum ama sanki ilk kez duyuyormuşum gibi geliyor. Sanki ikimiz de aptalca davrandığımız için soramadığım soruları sonunda sana sorabiliyorum."

Yine de ona biraz daha yaklaştım. "Öyle olduğunu biliyorum," diye fısıldadım. "Ve ben de onu seviyorum. O kadar çok seviyorum ki bu beni dehşete düşürüyor. Ona veremeyeceğim şeyleri vermek istiyorum. Ona verebileceğimi hiç bilmediğim şeyler." Adalyn soru sorarcasına kaşlarını çattı, ben de sustum. "Bana yüzüğünü verdi. Büyükannesinin." Sesim alçaldı. "Cumartesi günü benimle evlenirdi. Yapacağını biliyorum."

Kız kardeşim bir an için sözlerimi düşündü. Sonra gülümsedi. "O sadece..." Güldü. "Şaka yapmıyordu, biliyor musun? Mesajla ilgili hikaye uydurma değildi. Ben dördümüzle o grup sohbetini oluşturmadan önce bana birkaç kez müstakbel eşinin nasıl olduğunu sordu."

Göğsümde bir Rutter sağa döndü ama kısa sürdü. "Müstakbel eşim. Kendimi o elbisenin içinde gördüğümde tüylerim diken diken oldu, ki bu birçok kez nişanlanmış biri için korkunç derecede ironik bir durum. Ama kaçmak istedim Adalyn."

"Onsuz olmaz," dedi, elini elime koyarak. "Bir hayattan ya da ona bağlanmaktan korkmuyorsun. Eksik olan başka bir şey. Ama bilmiyorum... Belki de hiçbir şey eksik değildir. Ya da belki de işlevimizi yerine getirmek için bütün olmamız gerekmiyordur. Belki de sadece olduğumuz kişiyi sevmeyi öğrenmemiz ve çevremizdeki insanların da bizi bunun için sevmesine izin vermemiz gerekiyordur."

Belki de hiçbir şey eksik değildir.

Onunla ilgili bir şey varmış gibi hissetmiyordum. "Bunu söylemek üzere

olduğuma inanamıyorum ama sanırım Bobbi haklıydı. Büyük olasılıkla terk edilme ve baba sorunlarım var. Muhtemelen başka sorunlar da."

"Bence elinden geleni yaptın Josie," dedi Adalyn, sesi sertleşerek.

Kaşlarımı çattım. "Sanırım tüm kasabayı bu işe bulaştırmaktan daha iyisini yapabilirdim."

"İncinmiş olmak normal," diye devam etti yüzünde sert bir ifadeyle. "Sorunların olması normal. Hayatın sizi yaralaması ve bir iz bırakması normaldir. Bu sadece yaşadığımız anlamına gelir, biliyor musunuz? Deniyorsun demektir. Dünyanın ya da herhangi birinin bu konuda ne söylediği önemli değil. Aşkı beklediğinizden farklı bir şekilde deneyimlemeniz de önemli değil. İkimiz de annelerimiz tarafından büyütüldük ve bir şekilde Andrew bizim yanımızda değildi. Benim için o, taklit ettiğim ama asla etkileyemediğim, yeterince iyi olamadığım bir adamdı. Senin içinse bir isimden fazlası değildi. O hayatına girmeden önce aşka ya da hayata yaklaşımında bir sorun olduğunu düşünmüyordun, neden şimdi başlayasın ki?"

Gülümsedim. "Matthew da benzer bir şey söyledi."

"Şey, o harika bir adam," diye yanıtladı. "O benim en iyi arkadaşım. Ve aptalmış gibi davranmayı sever ama öyle değildir. Ara sıra aklımı başımdan alan şeyler söyler."

Kabul ettim. Adalyn'i seviyordum. Her zaman sevdim. Onu bugün Warriors Park olan yerin girişinde, son derece şık ve tamamen yersiz bir şekilde dururken gördüğüm andan itibaren. Kollarımı ona doladım ve göğsüme sarıldım. "Sen inanılmaz bir anne olacaksın ve ben de yeğenlerimi öyle şımartacağım ki bu doğru bile değil. Onların dünyadaki en sevdiği insan olacağım."

Adalyn kıkırdadı ve bu kez beni bıraktığında ağlamıyordu bile. "Matthew tam olarak böyle-"

Kapı yeniden açıldı ve iki kişi içeri girdi.

"Tanrım," diye homurdandı biri yatağın ayak ucundan, tam da büyük bir sıcaklık yumağı beni yandan yakalamadan önce. "Çocuk gibisin. Pes ediyorum."

Matthew'un kıkırdaması kulağıma çarptı. "Hırlamayı kes ve buraya gel." Mırıldandı. "Beklediğim kadar rahat ve güzel."

Adalyn homurdandı ve ben de gülmekten kendimi alamadım. "Gördün mü?" dedi yataktaki yerinden kalkarak. "Sana söylemiştim. Kişisel alan konusunda hiçbir zaman iyi olmadı. Ona bunun başını belaya sokacağını söylüyordum."

Matthew bana daha da sokuldu. "Benim en baskın sevgi dilim fiziksel dokunuştur. Bu arada bunu bebeğinin babasına söyle. Onunla birlikte kanepeye tırmanmaya çalıştığımda beni yumrukladı. Ona hâlâ aşık olduğum için şanslı ve henüz kankalığımızdan vazgeçmeyi reddediyorum."

Cameron "Özür diledim" demeden önce bir şeyler homurdandı.

"Ben de seni affediyorum," diye takıldı Matthew, ellerini yanlarımda gezdirerek. "Eğer kadını alıp gidersen. Kız kardeşime saygılı davrandım, şimdi sıra Matthew'da."

Onunla baş başa vakit geçirme iması karnımı döndürmemiş gibi davranarak adını seslendim. "Kahvaltı yapmanın güzel olacağını düşünüyordum. Dördümüz ve Büyükbaba Moe."

Sırtıma uygunsuz ama lezzetli bir şekilde yapışmış olan adam, "Matthew'un saati az önce yeniden planlandı," diye havladı. "Sarılmaktan daha fazlasına açım."

Gülümseyen Adalyn'in önce yataktan kaldırılmasını, sonra da Cameron tarafından odanın dışına çıkarılmasını izlerken içimden bir kahkaha yükseldi. "Biz aşağıda olacağız."

Matthew'un dudakları yalnız kaldığımız anda çeneme bir öpücük kondurdu. Tüm sevimlilik gitti. "Bu sabah kendini daha iyi hissediyor musun? Adalyn'le konuştuktan sonra?"

Ona bakabilmek için kollarında döndüm. "Evet. Çok daha iyi hissediyorum." Burnumun ucunu öptü. "Güzel."

"Cam ile iyi vakit geçirdin mi?"

Gülümsemesi orantısızdı. "Bana bok atıyor ama beni sevdiğini biliyorum." Sesi alçaldı. "Ona söyleme ama hâlâ idollerimden biriyle aynı kanepeyi paylaştığıma inanamıyorum. Kendimi toparlamak ve havalı davranmak gerçekten zordu. Bir ödülü hak ediyorum. Küçük de olsa. Tercihen senden. Fikrin var mı?"

Kahkahalarım durdurulamazdı. "Çocuklarının vaftiz babası *olacağını* biliyorsun, değil mi?"

Bu düşünceyle gözleri büyüdü.

Sonra onu öptüm. Şaşırmış bir şekilde küçük bir nefes aldı, sonra o devrildi ve düşük bir mırıltıyla öpücüğü derinleştirdi.

"Ben de tam bundan bahsediyordum," diye mırıldandı, nefes almak için ayağa kalkarken. Kaşlarımı kaldırdım. "Sen benim ödülümsün, Mavi Bebek."

Matthew bu sefer yanılıyordu.

O benim ödülümdü.

Adalyn ve Cameron bize sarılıp vedalaşmadan ve ertesi gün gelecekleri sözünü vererek evlerine dönmeden önce günün büyük bir kısmını birlikte geçirdik.

Hemen ardından Büyükbaba Moe, en sevdiği *The Bachelorette* sezonlarından birinin tekrarını izlemek üzere odasına çekildi ve bizi kendi deyiimiyle *canoodle* ya da her neyse onunla baş başa bıraktı. Matthew'un yüzüne bakılırsa, Büyükbaba Moe'nun yorumunun onu tam olarak *canoodle* havasına soktuğundan şüpheliydim, bu yüzden - masumca - kanepeye kıvrıldık ve bir gün önce olan her şeyin ortaya çıkan sonuçlarını görmezden geldik.

Bunu çok fazla düşünmemeye ya da en azından olduğundan daha gerçek hale getirmemek için bundan bahsetmemeye çalışıyordum. Ama geçtiğimiz haftalarda öğrendiğim bir şey varsa, o da içimdekileri dışarı çıkarmamamın eninde sonunda bir şeylerin patlamasına yol açacağıydı.

"Kasaba yarın dayanılmaz olacak," diye fısıldadım.

Matthew kanepede doğruldu, sanki neden, ne kadar ya da gerçekten ihtiyacım olan herhangi bir şey hakkında konuşmaya hemen hazırmış gibi. Kaşlarını çatarak aramızdaki boşluğu değerlendirdi, sonra bacaklarımı tutup kucağına yerleştirdi. "Bizi buradan hızlı ve uzak bir yere götürmeyi önerirdim ama bunu yapmak isteyeceğini sanmıyorum. Yarın seninle Josie'ye gelmeme ne dersin? Açılışı birlikte yaparız, sonra beni tezgâhta bir tabureye oturtursun ve sen çalışırken ben de her soruna cevap veririm."

Planı gülümseyerek değerlendirdim. Matthew'un söylemeyi sevdiği gibi mükemmellik öznel olabilirdi ama bana göre bu adamda mükemmel olmadığını düşündüğüm hiçbir şey yoktu. Bunu söyledikten sonra olmaz. Her şeyden sonra değil.

"Arabayla uzaklaşmak cazip geliyor," diye itiraf ettim. Ama Josie'nin evinde, tıpkı çizdiği gibi, sadece yarın değil her gün benimle birlikte olması daha da cazipti. Gülümsememi daha da artırdı, ancak sorulara da yol açtı. Matthew'un işi ya da nerede yaşayacağı gibi. Şimdi bunları konuşmanın zamanı mıydı? Başımı salladım. "Ama haklısın. I-" Bileğimi sıktı. "Herkesle yüzleşmeli ve

Yoldan çekil. O kadar da kötü olmayacak. Muhtemelen zaten patlatmamı bekliyorlardı."

Matthew'un yüzü sertleşti. "Hiçbir şeyi mahvetmedin Josie. Ve eğer yarın biri bunu ima ederse, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, nazıkçe ama sert bir şekilde onları işletmenizden dışarı çıkararak cevap vereceğim."

Benden bir kıkırdama kaçtı. "Bir korumaya sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hep merak etmişimdir. Beni prenses gibi alıp götürürken dedikoduya aç müşterilerin arasında gezinir misin?"

Bana göz kırparken ağzının kenarı yukarı kalktı. "Kesinlikle."

Göz kırpışındaki samimiyetten mi, bunu hiçbir şey olmamış gibi söylemesinden mi, yoksa o anın evcilliğinden mi bilemiyordum ama... "Seni seviyorum."

Sözlerim Matthew'u bir an için hazırlıksız yakalamış gibiydi, ben de ayağımla karnını dürttüm.

"Buna alışın bayım," dedim. Ve şaşkınlık yerini gülümsemesine bıraktı. Matthew'un gülümsemesi. Sonra başka bir şey. "Bana öyle bakmayı kes. Kendimle sohbet etmek için gerçekten çok çabalıyorum-"

"Neyinle?"

"Erkeğimle. Matthew'umla. Sevdiğim adamla." Yüzü inanılmaz bir şekilde yumuşadı. "Ailesi gerçekleşmeyecek bir düğün için şehre gelecek olan adamla." Yutkundum. "Sence kızacaklar mı?"

"Şaşıracaklar," diye cevap verdi, sesi yüzüne uyuyordu. "Bir açıklama isteyecekler. Ama hayır, kızacaklarını sanmıyorum. Kızacak bir şey yok. Sizinle-bizimle-İlgili değil. Bana gelince, büyük olasılıkla işim hakkında yalan söylediğim için kıcıma tekmeyi yiyeceğim. Ama bu onlarla yapmam gereken farklı bir konuşma."

"Orada olabilirim," diye teklif ettim. "Onlara bunu anlattığında. Elini tutabilirim. Eğer bana ihtiyacın olursa."

Matthew'un bakışları inanılmaz derecede hassaslaştı. Tatlı. Aynı zamanda aç.

Lezzetli bir sıcaklık boynuma tırmandı. Yutkundum. "Gülünç derecede azgın görünüyorsun Matthew Flanagan."

"Ve sen de gülümsüyorsun."

Hangisi olduğunu söylemesine gerek yoktu.

Matthew kıkırdadı ve ağzı söz verdiğini bildiğim bir şekilde açıldı, ama ortak masadan gelen bir ping sesi dikkatimizi dağıttı. Tüm eğlence bitmişti ve bana bakışından mesajı görmezden gelmemizi istediğini ama benden bunu istemediğini anladım. İkimiz de bu mesajın büyük olasılıkla ne hakkında olduğunu biliyorduk ve ikimiz de dünyayı -ve interneti- yeterince uzun süredir görmezden geliyorduk.

Kolunu uzatıp telefonumu kaptı ve ekranına bakmadan bana uzattı. Doğrudum, onun yanına geldim, böylece ikimiz de etrafımızda dikkatlice üflediğim ince balonu yırtan şeyi görebildik. Ekran kilidini açtığımda şakağıma bir öpücük kondurdu.

Kovulduğumu ve seninle tüm bağlantımı kesmem gerektiğini biliyorum ama havaalanındayım ve sıkıldım. Bu yüzden bunu benden alıyorsun. Bunu ayrılık mesajım olarak düşün.

Matthew'a baktım, gözlerim büyüdü. "Andrew 1red Bobbi?"

Çenesini sıktı. "O adamın verdiği bir karara katıldığım için şaşkınım, ama o 1red olmalı. Ona gerçeği söylememeye karar verdiği anda Andrew'la oynadı. Ve sen o şekilde yıkıldıktan sonra bile seni zorlamaya çalıştı-" Nefes verışı güçlüydü. "Sen her zaman önce gelirsin, Josie. Seni böyle ağlarken ve acı çekerken görmekten nefret ediyordum."

Yanağından öptüm. Sonra çenesini. Sonra dudaklarını. Matthew'un gerginliği azaldı. "Şimdi iyiyim. İyiden de iyiyim. Seninleyim."

Yeni bir mesaj daha belirdi ve ikimiz de yere baktık.

Andrew'un işleri halletme yöntemi Dokuzuncu Sayfa'ya ödeme yapmak. Bunu söylüyorum çünkü kabul etmiyor. İşe yaramayacak. Bu yüzden beni tuttu. Parayı almayacaklar.

Page Nine kendi kurallarını koyar. Onlar dedikodunun sapkın, Gen-Z hedefli Robin Hood'ları.

"Parayı almayacaklar," dedi Matthew. "O haklı. Andrew onları bu şekilde susturmaya çalışırsa muhtemelen misilleme yapacaklardır."

Podcast'te Matthew'u istiyorlar. Başta Josephine'i istiyorlardı ama şimdi düğünü iptal ettiği için beş numaralı damadı istiyorlar. Bu onların büyük açıklaması.

için çalışıyorduk. Canlı yayın vs. Kalbinin kırılacağından emindiler, bu yüzden zamanlarını bekliyorlardı.

Ekrana göz kırptım.

"Şerefsizler," diye mırıldandı Matthew. "Bilmem gerekirdi." Ben konuşmadan bir mesaj daha geldi.

Ona büyük para teklif edecekler. İşini geri alacak (evet, bunu da biliyordum sarışın). Zam. Herhangi bir şey, gerçekten. Benim tavsiyem kabul etmen. O şeye git, yalan söyle ve yangını sonsuza dek söndür. Nasıl olsa evlenmiyorsun. Ve bu sadece Andrew'un iyiliği için değil, ikiniz için de. Sarışın parayı alır. Josephine eski haber olur.

Evet. Seni bir amaca hizmet etmen için kullandım. Ama her zaman seni korumaya çalıştım. Bu ikisi dürüst, havalı, uyanmış gibi davranıyorlar. Ama iyi bir hikaye uğruna her şeyi unutuyorlar. Bir cihazın ekranında başka birinin hayatı olduğunda, onun biz ya da değer verdiğimiz biri olabileceğini unutuyoruz.

Bunu değiştiremezsin, sadece bununla yaşamayı öğren. Elinden gelenin en iyisini yap. Yumruklarla yuvarlan ve parayı al. Onlara hikayenin sonucunu ver. Devam et.

Klibi sızdıran da Duncan'dı. Nasıl ele geçirdiğini sorma ama politikacılarla çıkmayı bırakmanı öneririm.

BOBBI: Seninle çalışmak bir zevk değildi, ama düşündüğüm kadar üzücü de değildi. Bana ihtiyacın olursa ara. Sebep olduğum tüm sıkıntılar müesseseden olacak. Gerçi sana sevişmek için bir bahane verdiğim için bana teşekkür etmelisin. Hoşça kal.

Bu çok fazlaydı. Hepsi kafamın içinde dönüyor, yavaş ama belirgin bir şekilde yerine oturuyordu.

"Matthew?" Ben sordum.

"Bunu yapmayacağım," dedi Matthew ben daha devamını getiremeden. "Onların parasını istemiyorum. İş, zam. Bunların hiçbirini istemiyorum."

"Bunu anlıyorum." Yutkundum. "Onlar korkunç insanlar. Ama benim yüzümden bunu geri çevirmeni istemiyorum. Ben... Benimle birlikte olmak için tüm hayatını bir kenara bırakmanı isteyemem. Geçmişte bunu yapmaya çalıştım. Birlikte olduğum her erkekle. Kendimi şekillendirdim ve denedim ve elbette, benim yaptığım bazı şeylere aşık oldum ama... Asla işe yaramadı. Bu yüzden senden bunu isteyemem."

"Bana sormuyorsun." Parmakları çenemi hafifçe kavradı ve bakışlarımı yukarı kaldırdı. "Sen de benim hayatımı alt üst etmiyorsun. Bunu onlar yaptı. Ben yaptım. Ve ben

hiçbirini geri istemiyorum. Ben sadece seni istiyorum."

Ben sadece seni istiyorum. "İşte planım suya düştü." "Ne planı?"

"Seni gönderiyorum. İşi kabul edip Chicago'ya dönmeyi düşündün mü? Bir seçim yapabilmen için seni rahat bırakıyorum." Biraz zayıf da olsa ona gülümsedim. Matthew beni öptü ve kelimeleri dudaklarımda hissettim. *Sen benim seçimimsin.* O da benim seçimimdi. "Ya parayı alırsan? Bobbi'nin önerdiği gibi. Onlara bir sonuç veririz, sen de çeki bozdurursun."

Homurdandı. "Sevdiğim kadın hakkında yalan söylemek için o şeye gitmeyeceğim." "O zaman söyleme. Yalan söyleme. Bundan çok yoruldum. Yalanlardan çok yoruldum ve utanç ve... insanların herhangi bir şey hakkında ne düşündüğünü ve ne söylediğini önemsemek."

Kaşları birleşti ama her şeyi bir araya getirdiğini görebiliyordum. Kafamın nereye gittiğini. Ne demek istediğimi. "Bu senin anlatman gereken bir hikâye Josie. Benim değil. Buna asla cesaret edemem."

"Yine de öyle olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım. Ve bu sözleri duyduğumda kafamda bir şeyler pekişti. Yüzümü tamamen ona dönebilmek için vücudumu çevirdim. Böylece yüzümü görebilecekti. Onu göndermiyordum ya da kaçmıyordum, tam tersi. "Sanırım tüm bunlar başladığı anda benim olmaktan çıktı. Ve onlar seni istiyor, beni değil."

Matthew'un kolları belime dolandı ve beni daha da yakınımaya çekerek cesaretlendirdi, ne zaman bu halkla ilişkiler meselesi gündeme gelse hep içimden kayıp gittiğini hissettiğim güvenliği sağladı. "Ne diyorsun, Blue?"

"Yabancıların hayatımı kendi hayatlarıymış gibi tartışmalarından biraz yorulduğumu söylüyorum. Sana güvendiğimi, seni sevdiğimi ve herkese gerçeği anlatmak için daha iyi birini düşünemediğimi söylüyorum. Bunun artık benim hikayem olmadığını, seninleyken artık tek başıma olmadığını, çünkü *artık biz* olduğumuzu söylüyorum. Bobbi'nin belki de kısmen haklı olduğunu ve her şeyin sona ermesinin tek yolunun bu olduğunu söylüyorum. Ayrıca senden zaten çok fazla şey istediğimi ve daha fazlasını istemeye devam ettiğimi söylüyorum, bu yüzden bunu yapmak istemiyorsan anlarım."

Matthew beni tekrar öptü, bu sefer ağzını benimkine bastırarak morarttı. "Yani beni itmiyorsun."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Kollarını sırtıma doladı. "O zaman ne yapmamızı öneriyorsun?"

Biz.

"Bunu biz başlatmadık," dedim. "Ama nasıl biteceğine biz karar verebiliriz."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Matthew Kuzey Carolina'dan şafak vakti ayrıldı.

Cameron Adalyn'i büyükbabam ve benim yanıma bıraktıktan sonra Matthew ile aynı uçakta yer ayırttı.

Onun da peşime takılacağı düşüncesi beni rahatlatmıştı. *Filthy Real-Tea*'nin sevdiğim ve paylaştığımız her sırrı dünyaya anlatmasını istediğim adamla yayına çıkacağı öğlene kadar saatleri geri sayarken beni biraz daha az endişelendirdi.

Zaman yavaş ilerliyordu ve Adalyn'in etrafta olmasına rağmen Josie'nin eklemine kapalı kalması bir işe yaramamıştı. Gerçi başka bir seçenek de yoktu. Matthew olmadan herkesin yüzüne bakamazdım. Bu doğru gelmiyordu. Ve yapmayacağıma dair bana söz verdimişti. Bu yüzden bir tabela astım ve herkesin duygularımız üzerinde çalıştığımıza inanmasına izin verdim.

Bir bakıma öyleydik.

Çünkü Matthew o podcast'e benim hikâyemi anlatmak için çıkacaktı. Bizim hikâyemizi. Ve bu beni hem rahatlatmıştı hem de endişelendirdi. Aynı zamanda içimde bir şeylerin ters gitmek üzere olduğuna dair bir his vardı. O gece yaptığımız planlar işe yaramayabilirdi. Ama bu sadece benim güvensizliğim ya da korkumun konuşması olabilirdi. Sadece ben de olabilirdim.

Çünkü bazen sevginin yeterli olduğuna inanıyordum.

Bazen de dünyayı fethettiğine.

O gün havada ne kadar sihir olduğuna bağlıydı.

"Etrafta hiç lahana cipsi var mı?" Adalyn mutfağın eşiğinden sordu.

"Canım yeşil bir şeyler çekiyor."

"Huh. Matthew onları bitirdi." Adalyn'in ağzı açık kaldı. "Ama zeytinim var.

Bezelye.

Brüksel lahanası mı?"

İç çekti. "Zeytinleri alacağım sanırım." Yüz ifadesi tereddütlü bir hal aldı. "İyi misin?"

"Evet. Kesinlikle. Sadece biraz endişeliyim. Keşke ben de onunla gitseydim. Bunu önerdiğimde suratı asıldı, ben de kabul ettim çünkü sanırım bir parçam gitmekten korkuyordu. Ama bu muhtemelen kendiliğinden oldu."

Aramızdaki mesafeyi açtı ve beni sıktı. "Sen tanıdığım en iyi insansın," diye fısıldadı beni bırakmadan önce. "Kendini beğenmiş değilsin. Ve Matthew'un senin o uçağa binmene izin vermesine imkân yok. Aslında Cam de vermezdi. Bunca zaman boyunca meseleleri kendi eline almak için Dokuzuncu Sayfa'ya gitmesini engellemek inanılmaz derecede zor oldu. Aslında bunu gizlice planladıklarından biraz endişeliyim." İçini çekti. "Umalım da yarın aptalca bir şey için onları kurtarmak zorunda kalmayalım. Şimdi bana zeytinlerin nerede olduğunu söyle, huysuzlanmaya başlıyorum."

Biraz gergin bir sesle de olsa kıkırdadım. "Üst dolap, solda."

Kapı çaldı ve ayrıldık, o mutfığa kayboldu ve ben kapıya doğru koştum.

Sert bir ifadenin ardındaki bir dizi mavi göz beni karşıladı. "Oh," diye mırıldandım, şaşırmışım. "Merhaba, A-"

"Özür dilerim," dedi. Daha doğrusu kelimeler onu terk etti.

Vücudum biraz geriye doğru sendeledi, bu iki basit kelimenin ağırlığı beni beklediğimden daha sert vurdu. "Bu..." Yutkundum. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmemelisin." Andrew başını salladı. "Dinle, ben..." bir an tereddüt etti. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bunların hiçbirini. Sanırım davranışlarımdan bu anlaşılıyor. Gerçek şu ki, senin yanında nasıl olacağımı bilmiyorum. Benden nefret mi ediyorsun yoksa bana güvenmediğin için mi ürkek davranıyorsun bilmiyorum. Ama ikisini de hak edecek kadar çok şey yaptığımı biliyorum. Bu yüzden buradayım."

Kaşlarımı çattım, neyi kastettiğini tam olarak anlayamamıştım. Açılması gereken çok şey vardı. Sorulacak, söylenecek ve tartışılacak o kadar çok şey vardı ki. "Senden nefret etmiyorum," dedim ona. "Ama haklısın, sana güvenmiyorum da. Güven kazanılan bir şeydir. Görüntülü aramalarla ya da bir insanı gündem maddesi haline getirerek ya da tek taraflı olarak ona yaklaşmaya karar vererek değil. Ve ben... Bunu daha önce söyleyecek kadar cesur değildim. Ama artık öyleyim."

Yüz ifadesi sanki söylediklerimi nihayet anlamış gibi açıldı. Kim olduğumu anladı.

"Seninle bir ilişki kurmak istedim," diye devam ettim. Sözlerimde bulduğum o cesaret dalgasını kucaklayarak. "Yarattığım karmaşa için seni suçlamıyorum ve yalan söylediğim için de sana bir özür borçluyum. Bunun 1ne olduğunu söylemek isterdim çünkü iyi niyetliydi. Ama öyle değildi. Bu 1ne değil ve benim kendi üzerimde yapmam gereken çok iş varken, senin de bunu yapman gerektiğini düşünüyorum." Duygularım yükseldi ve boğazımı tıkamaya çalıştı. Kendimi zorladım. "Seni istedim Andrew. Babam olarak. Ama bana bunu borçlu olmadığını fark ediyorum. Bu ilişkiyi istemenin bir hata olup olmadığını merak ediyorum. Artık seninle aramızda bir köprü kurmak istemediğimi fark ediyorum. Sen bunu yapmaya karar verene kadar, seninle iletişimde kalmak istediğimden emin değilim. Bu... çok fazla. Ve üzgünüm. Ama-"

"Ama hiçbir şey," diye araya girdi Andrew, sesi her zamankinden daha yumuşaktı. "Bir bahaneye ya da kendini haklı çıkarmaya ihtiyacın yok. Bizi buraya getiren hatalar bana ait. Eloise seni korumak istedi ve onu suçladığımı söyleyemem." Başını salladı ve annemden bahsedince göğsüm sıkıştı. "Sen yanlış bir adım değilsin."

Dudaklarım aralandı, duygularım tek bir nefeste ortaya çıktı.

"Sen bir pişmanlık değilsin, Josephine. En büyük pişmanlığımın, koşulların nasıl tanıştığımızı belirlemesine izin vermek olduğunu söylemek isterdim ama bunun tek suçlusu benim. Bunu şimdi anlıyorum."

Hiçbir şey çıkmasın diye dudaklarımı bastırdım. Sırf güçlü kalabilmek ve büyümemiz için kendime verdiğim sözü bozmamak için. Aynı ya da farklı yönlerde olsun.

Ceketinden bir şey çıkardı.

"Bunlar benim yanıtlarım," dedi, bakışlarını aramızda tuttuğu mektup yığınınına dikerek. "Sen büyürken annenin bana gönderdiği mektuplara. Keşke sana birbirine aşık olan yıldızlarla ilgili büyük bir hikaye anlatabilseydim ama biz bundan çok daha pragmatiktik. Adalyn'in annesini asla aldatmadım. Bu bir aldatma değildi. Sadece iki insanın bir gece yalnız hissetmesiydi." İç çekti. "Her şey... hızla çözüldü ve kendimi hayatımdan daha fazlası hakkında söz sahibi olduğuma ikna edecek kadar bencildim. Hepsi mektuplarda yazıyor. Sanırım bu yüzden onları hiç göndermedim." Bir adım geri çekildi. "Oku onları. Yak onları. Eğer bunu hak ettiğimi düşünüyorsan basına ver. İstedğin gibi kullanabilirsin."

Desteyi alırken ona göz kırptım. Söyleyecek söz bulamıyordum.

Andrew şöyle devam etti: "Bugün Miami'ye geri döneceğim. Bu umursamanız gereken bir şey değil ama kitap gerçekleşmiyor. Bir bakıma tüm bunları başlatan şey bu. Magazin basınının bunu karalamasından endişeliydim. İsmimin. Mirasım. Sanırım Bobbi'nin birkaç kez söylediği gibi, bu rüya her zaman egomun bir yan ürünüydü." Bir kahkaha attı. "Her iki durumda da artık ne kadar bilgelik verebileceğimi gerçekten göremiyorum, sence de öyle değil mi?"

Dudaklarım aralandı ama hiçbir şey çıkmadı. Beynim tüm bunları sindirmeye çalışıyordu. Andrew'un bana en çok anlattığı şeyin bu olduğu gerçeğiyle başa çıkmak için. En çok konuştuğumuz. En çok paylaştığı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım sonunda. "I..."

Mektupları yakmayacağım. Ya da yayınlamayacağım. Asla yapamam.

Söylemem gereken şey buydu.

Ama ben söylemedim. "Matthew herkese doğruyu söylüyor. Bugün. Biz konuşurken Chicago'ya iniyor."

Andrew'un ağzı seğirdi ve yukarı kalkarak yüzünü bir gülümsemeye süsledi. Tuhaf bir gülümsemeydi. Küçük ve çarpıktı, sanki yanlış kullanımdan paslanmış gibiydi. Aynı zamanda bir sürprizdi. "Güzel," dedi. "Bir süre sizi rahatsız etmeyeceğim. Ama dördünüzü Noel'de ağırlamak isterim. Tatil olmasına gerek yok. Hepinizin ayırabileceği herhangi bir gün olur."

Kaşlarım çatıldı.

"Hayır demekte özgürsünüz." Bir adım geri çekildi. Sonra bir adım daha. "Sen benden durmamı isteyene kadar denemeye devam edeceğim." Başını eğdi ve bana sert bir selam verdi. "Güle güle Josephine. Güle güle, Adalyn."

Verandanın merdivenlerinden siyah bir sedana doğru inişini izliyordum, son sözlerini zar zor anlamlandırıyordum ki bir el omzuma düştü.

"İyi misin?" Adalyn sıkarak söyledi. "Zar zor göz kırpyorsun ve beynim bunun kötü bir şey olmadığını söylüyor ama hormonlarım alarmda."

Başımı salladım ve garip bir kahkaha attım. "Ben... Sanırım ben 1ne'yim. Evet, sanırım ikimizin de annesinin nasıl tamamen kör olmadığını anlamaya başlıyorum."

Adalyn homurdandı ama bu eğlence kısa sürdü. "Kendine has anları var." Bir duraklama. "Başlamak üzere."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve mektupları göğsüme bastırdım. Onları okumak isteyip istemediğimi hâlâ bilmiyordum ama bana bir şans vermişti. Seçme şansı.

"Hadi gidelim."

İÇ MEKAN-FILTHY REALI-ÇAY STÜDYOSU-GÜN

Merhaba, merhaba. Bu Sam.

Bu da Nick.

Ve sen de *Filthy Real-Tea* dinliyorsun.

SAM: (gülüyor) Vay canına, bize bak. *Filthy*'de ilk kez çivileme Tarih.

Biliyorum, biz kimiz? (kıkırdar) Bugün bizimle böyle özel bir konuğa sahip olmanın baskısı olmalı. Ve size şunu söyleyeyim, eğer video kaydını izlemiyorsanız ve dinliyorsanız, evet, o da çok tatlı. Ve öyle bir adamla geldi ki, nefesim kesildi-

Kes şunu, Nick. Misafirlerimizle oynamayı bırakacağını söylemiştin. Ve misafirlerimizin misafirleriyle.

Deneyeceğimi söyledim.

Bu treni raydan çıkarmadan önce biraz daha gayret et. Pekala, Nick'in Nick olmasını görmezden gelelim ve eğer *Underwood Affair'i* takip ediyorsanız Beş Numaralı Nişanlı olarak tanıdığınız konuğumuz Matthew Flanagan'a sıcak bir karşılama yapalım. Merhaba Matthew.

(Merhaba.

Yani, gülmek için bizi çalıştıran adamları severim. Matthew, tekrar merhaba ve burada olduğun için teşekkürler. Gerçekten oynamayı seviyorsun

ve sadece sakladığınız gülümseme için değil. Altında çalışma zevkine eriştiğiniz Patron bize son dakikada onay verdiğinizi söylediğinde, bunu algılamam biraz zaman aldı.

SAM: Reali-tier'larımıza Matthew'un kısa bir süre öncesine kadar meslektaşımız olduğunu söylemeliyiz. Cam pencerenin arkasında göremediğiniz adamdı, her şeyin yolunda gitmesini sağlıyordu ve bu podcast gibi şeyler-

Bir senaryo.

Bizi burada otobüsün altına atmanıza gerek yok. Biz bu senaryoyu daha çok bir kılavuz olarak adlandırmayı seviyoruz. Biz özgünlüğü getiriyoruz, değil mi? İyi bir podcaster olmadan podcast olmaz ve bu bir gerçek.

Nokta. Ama yasal nedenlerden dolayı, tüm şakalar pod'a aittir, bize değil.

Neyse. Burada olduğunuz için çok heyecanlıyız, böylece gerçek haberi doğrudan kaynağından alabileceğiz. Ama önce bize nasıl olduğunuzu anlatın.

Çok üzücü bir haber. Hepimiz seni destekliyorduk. Dürüst olmak gerekirse ben onu destekliyordum.

Onu desteklemiyordun. Hiçbir zaman da olmadın.

Hey, ben de alıngan olurdum. Endişelenmeyin, duygusal destek battaniyeniz olmaktan çok mutluyuz, sadece bize tutunun ve bize nasıl hissettiğinizi söyleyin. Bu nasıl başladı? Nasıl çöktü ve yandı? Düğün belli ki artık bitti, ama bu haber sizi nasıl etkiledi? Böyle olacağını tahmin etmiş miydiniz?

(Uzun sessizlik)

Gerçekten burada olmak istemiyorum.

Vay be. (kıkırdar) Etrafta bu kadar kötü davranma Matthew, yoksa sana aşık olabilirim.

Bir planımız vardı. Benden bunu yapmamı istedi. Buraya gelip onun hikayesini anlatmamı. Bizim hikayemizi. Her şey onun ilgilenmemesi gereken bir halkla ilişkiler sorunu olarak başladı.

SAM: (yüksek sesle nefes nefese)

Pardon, ne dedin? Bekle, Zengin Baba'dan çay mı alıyoruz? Pardon- Andrew Underwood? Şu halkla ilişkiler ekiplerinden birini tutup sizi eğittirdi mi? Bize anlatabilirsin. Sen-

Ama hiç sorun olmadı. O asla bir sorun olmadı. Ve onun hikayesi benim hikayem değil. (Onun adını senin ağzından duymaktan bıktım. Herhangi birinin ağzında. Yani benim tarafımı duyacaksın.

SAM: (mırıldanarak) Şu anda neler oluyor?

NICK: Bilmiyorum. (Ama duyalım o zaman. Seni getirerek istediğimiz tek şey buydu. Hikayenin altındaki hikaye. Düğün artık bitti, belli ki bundan incindiniz. O yüzden bize bundan bahset. Bize kendi hikayeni anlat Matthew. Her şeyin nasıl çözüldüğünü.

(Kalın sessizlik)

Josie hayatımın aşkı. Sade ve basit. SAM: (tereddütlü)

Whoa. Seni anlıyorum, yani-

Beni hissetmiyorsun, hayır. Ayrılmadan önce bana sordu. *Bunun nasıl biteceğini biz belirleyelim.* Kendisini ve hikayesini, kendi deyimiyle itibarını kastediyordu. Senin onu inandırdığın gibi. Siktir et o zaman. Sana benimkini anlatacağım. Çoğunlukla seninle aynı durumdayım.

ciddiyetsiz diyebilirim. Bu iş dışında hiçbir şeyi ciddiye almadım. Her konuda şaka yaparım çünkü benden beklenenin bu olduğunu düşünürüm. Yine de her zaman ciddi olduğum bir şey var. O da aşk. Ben küçükken büyükannem bana Flanagan erkeğinin sadece *bildiğini* söylemişti. Bana bir yüzük verdi ve o zamandan beri saklıyorum. Yıllar sonra en iyi arkadaşımdan ruh eşimle tanıştığını söyleyen bir mesaj aldım. (inanamayarak güler) Birkaç gün içinde ikinci kez o lanet mesajdan bahsediyorum ama gerçek şu ki uzun zamandır onu düşünüyordum. (duraklar) Bu bir şakaydı, geçerken yaptığınız bir yorumdu. Ama hemen Gran'i hatırladım. En iyi arkadaşımın haklı olabileceğine dair içimde bir şüphe, bir his vardı. Aylar sonra, ben lred oldum. Dokuzuncu sayfadan, evet. Sırf ikiyüzlü olmayı reddettiğim için. Josie bunun arkadaşlarımı korumak istediğim için olduğunu düşünüyor. Ama onu da korumak istedim. Onun da bu işin içine çekileceğini biliyordum. Bu an meselesiydi.

NICK: (alçak sesle) Ah. Bu kesilebilir mi? Sanmıyorum-

Hayat kökünden söküldü. İçimdeki ses hemen bana bağırdı. Bir parçam nereye gitmek istediğimi biliyordu. Ona. Ne yaptığımı bilmeden önce, en iyi arkadaşımı arıyordum. Bir iyilik istiyordum. (On saatlik araba yolculuğu boyunca kendimi aptallık ettiğime ikna etmeye çalıştım. Bir aptal. Ne yapıyordum ki? Sonra nihayet onu gördüm. Resh'te. Onu kafamda kurmamaya çalışsam da, kendime aptal olmamamı, ruh eşi, kader ya da ilk görüşte aşk diye bir şey olmadığını söylesem de, işte oradaydı. Lanet bir yüz maskesi, saçlarına sarılmış bir havlu ve çilek reçeliyle kaplı bir bornozla, şimdiye kadar rastladığım en garip durumun ortasında duruyordu. Gözlerine bakmaya devam ettim, içimdeki ses bana anlayamadığım, tam olarak bir araya getiremediğim bir şey söylüyordu. O gece çok yorgundum. Ayakta duracak halim yoktu. Ve onu tanıyamamıştım. Hemen değil. O olduğunu hemen anlayamamıştım. Kendime çok kızmıştım. Tahmin bile edemezsiniz. Bir anda, büyükannemin sözlerinin bir fantezi mi yoksa başka bir şey mi olduğunu görmek için bir şansa, temiz bir sayfaya sahip olmuştum.

yaşlı bir kadının geçmiş yaşamından getirdiği kelimelerle. Benden lancé'sini oynamamı istiyordu. Bazı halkla ilişkiler olaylarını unutturmak için aşıkmişiz gibi davranmamı. Ama kabul ettiğim anda, tek yaptığının rol yapmak olduğunu düşüneceğini biliyordum.

Beni uzaklaştıracağını biliyordum. Eninde sonunda. Her şeyin çok karmaşık hale geleceğini bilecek kadar film izledim ve kitap okudum. Neyin gerçek neyin sahte olduğunu ayırt etmek çok zordu. Kahretsin, bundan yararlanan bir dünyada çalışıyordum. Bir mucize eseri, bunun ötesini görmesini ve bana aşık olmasını sağladım. Ona kovaladığımı, benden kaçmasına ya da beni itmesine izin vermediğimi gösterdim. Yine de, beni parayla, iş teklifleriyle ya da zamlarla ayartacağını duyduğunda, bunu tam orada gördüm. Gözlerinde. Şüpheyi.

Gerçekten bu yüzden buradayım. Gerçeği söylememi ve tüm bunları geride bırakmamı istediği için değil. Ama övünmeyi sevdiğin terbiyeyi göstermeni söylemek için. Ona, dünyaya, seçilecek bir şey olmadığını göstermek için. Yerleşmek, fedakârlık yapmak ya da kendimi bir şeye göre şekillendirmek yok. Yüce Tanrım, o adamların, Andrew Underwood'un, eğlence dediğiniz bu saçmalıkla ikinizin onu inandırdığı şey bu. Ya gitmesi ya da terk edilmesi gerektiğine. Lanet olası aptallar, hepsi. Önlerindeki göremedikleri için dişlerini kırmak istemesem onlara şahsen teşekkür ederdim.

Neyse ki ben onlar gibi değilim. Onun için hayatımı değiştirmeyeceğim. Yerleşmiyorum. Burada oturup kimsenin hikâyesini benimkine tercih etmiyorum. Onu başka bir şeye tercih etmiyorum. Yapamam çünkü ortada bir seçenek yok. Kulağa ne kadar klişe geldiği umurumda değil ama onu gördüğümde biliyordum ve şimdi her zamankinden daha çok biliyorum. Onun bir koridorda yürümesine, yüzüğümü takmasına ya da imzasını atmasına ihtiyacım yok. O benim mutluluğum. Gerisi sadece ihtiyacınız olduğunda önemlidir ve bunu herkes bilmeli.

Sadece ona ihtiyacım var. İşler değiştirilebilir. Kariyerler tektir. Kökler toprağın olduğu her yerde büyür. Bağlılık ve sevgi eylemlerle gösterilir. Ve ona sahip olduğum sürece hayatımın her lanet gününde bunu yapmayı planlıyorum.

Bu kadar kolay.

(Uzun bir sessizlik anı)

NICK: Ben... Vay

canına.

Kahretsin. Ben- Bu planlanmamıştı.

Bunu beklemiyordum, hayır. Ben- Bekle. Matthew. Matthew mu? Nereye gidiyorsun? Daha işimiz bitmedi. Biz-

MATTHEW: (mu ed, sonra daha net) Josie bu son şeyi de hallettikten sonra benimle mutlu olmayacak, ama birçok kez söylediğim gibi, onda bende olmayan bir klas var. Duncan Aguirre? Gelecekte kadınımı ya da çevremizdeki herhangi birini kendi çıkarların için kullanmayı düşünürsen, 15 Eylül'de nerede olduğunu tüm dünyaya söylerim. Ve kiminle olduğunu. Ve evet, annesinden de bahsediyorum. Bazen prensiplerim olabilir, ama hala önemsiz bir adamım. Bu kadar. Eve yetişmem gereken bir sağ var.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Matthew

İroni bazen hastalıklı bir mizah anlayışına sahipti.

Belki de hep öyleydi.

Her iki durumda da, çiftlikte hâlâ kurulu olan tek yapının neden kemerli çardak olduğunu açıklayan bir şey olmalıydı. Josie'nin yürüyeceği koridorun sonunda olması gereken yer.

Yapmayacağı bir şeyin görüntüsü ya da düşüncesinde keder yoktu. Bir elbise giymiş, başındaki duvağı nazıkçe sarkıtmış bir halde bana doğru gelişini izlemeyi çok isterdim. Ama bu hayale hiç ihtiyacım olmadı.

Ve Josie kafamda her zaman Technicolor olmuştu. Beyaz değil.

Burada olmamın tek nedeni Josie'nin evine geldiğimizde evde olmamasıydı. Buradaydı, çiftliğin temizlenmesine yardım etmeye çalışıyordu. Ben de Cam'den onu beklemek yerine beni buraya getirmesini istedim.

Kendi sözlerim hâlâ kafamın içinde dönüp duruyordu. Her zaman umutsuz bir romantik olduğumdan şüphelenmiştim. Çünkü bu, başkalarının aşk ilişkilerine klinik bir mercek altında bakmakta neden bu kadar iyi olduğumu açıklıyordu. Bir konuyu ayırtılabilmek için o konu hakkında gerçekten bilgi sahibi olmak gerekirdi. Ya bu ya da bir şeyleri ciddiye almaktan aciz olduğum gerçeği idi. Ciddi insanlar benim yaptığım şeylere inanmaz ya da ulusal çapta bir podcast'e çıkıp toplam yedi kez küfretmez, sonra da bir senatörü tehdit edip çekip gitmezdi.

Annem bu konuda benden etkilenmemişti. Onlardan beni dinlemelerini istemem beni kurtarmıştı ve bir şekilde sözlerimin uzun zamandır söylediğim ilk gerçek şey olduğuna inanmıştı. *Yıllar*. Yeşil Meşe'ye bugün yerine yarın varacaklardı, babamın herkese biraz nefes aldırma önerisinden sonra. Onlara yalan söylediğim için pişman değildim ama onlara

daha fazla lütuf. Biraz daha itibar. Onlara her şeyi borçluydum ve şimdi buna bir özür de dahildi. Ama biraz ateş yakmayı umursamadım bile. Josie ile tanışacaklardı. Ve onunla tanışmaları için sabırsızlanıyordum.

Benim de başkasından sakladığım bir şey vardı. Her zaman Charlotte bölgesinde iş arıyordum. İşten çıkarıldığım andan itibaren. Bu sadece Josie ile ilgili değildi, gerçi yayına çıkıp bunları söyledikten sonra bunu inkar etmek aptallık ve yalancılık olurdu. Kısmen öyleydi. Ama her zaman daha fazlası vardı. Adalyn burada bir ev bulduğundan beri her şeyi farklı görmemi sağladı. Hayatımda ne halt ettiğimi merak ediyordum. Josie bana neden sevdiğim bir şeyi yapmadığımı sormakta haksız değildi. Sporla ilgili bir şey. Bu, pragmatik olmak adına uzun zaman önce vazgeçtiğim bir hayaldi. Rahat. İçerik.

Bunu ona söylemememin tek nedeni korkuydu. Benim için olduğundan emin olmadığım bir hayalin peşinden koşma korkusu ve onu korkutup kaçırma korkusu. Josie'nin yanında çok güçlü görünmemek her zaman bir kült olmuştu. Ve hiçbir zaman beni istese de istemese de hayatında tutacağına karar vermiş gibi değildim. Onun arkadaşı olmaya razı olurdum. Sadece onun için bundan daha fazlası olma ihtimalini umuyordum.

Arkamdan adım sesleri geliyordu ve artık koridor denemeyecek şeyin diğer ucunda kimin olduğunu hemen anladım.

Döndüğümde mavi gözleri benimkilerle buluştu. Orada durmuş bana öyle bakarken çok güzeldi. Onun gülümsemesini izlemek beni her zaman çok etkilemiştir.

"Burada olacağımı biliyordun," dedi. Dudakları bugün pembeydi ve rujlu dudaklarını öpme fikri göğsümün kabarmasına neden oldu. "Sen de haydutluk yaptın."

"Ben yaptım."

"Bir planımız vardı," diye ekledi.

"Değiştirmeme aldırmayacağını umuyordum."

Kaşları küçüktü ama yine de çatılmıştı. "Benim için sakıncası yok."

İleri doğru bir adım attım. Bu da küçüktü ve beni durdurmak için elini kaldırmasına neden oldu.

"Ben de kendi başıma planlar yaptım," dedi, sesi ona doğru yürüyen beni görünce onun da bunaldığını anlatan bir şekilde nefessiz kalmıştı. "Harika romantik planlardı. Seni ödüllendirmek için."

"Sen benim ödölömsün."

Başını salladı, bakışları bir an için çılgına döndü. Yüz ifademin her santimetresini inceledi. Sonra her yerimi. Başımdan ayak parmaklarıma kadar. Ayak parmaklarımdan başıma, göğsümde, omuzlarımda ve gözlerimde durdu. Bunu yaptığında yüzünün bulanıklaşmasını seviyordum. "Yüzüğünü buldum. Büyükannenin. Benim kutumda. Oraya ait değil."

Sözcüklerimi zar zor söyleyebildim. "O senin. Her zaman öyleydi."

"Doğru tarafa bakacak şekilde başparmağıma geri koymanı istiyorum. Bizim için orada olduğunu bilerek. Başkası için değil." Arkamda ne olduğuna bakmadan önce küçük bir adım attı. Rengarenk çardaklarla süslenmiş bir kemer. Dikkati tekrar bana döndü. "Yine de yayına çıkıp o güzel şeyleri söylemeden önce bunu yapmanı istedim."

"Buraya gelmeye ne dersin?" dedim. Dilim dudaklarımı ıslatarak dışarı çıktı. Onu öpmek için ölüyordum. "Bana bundan biraz daha bahset. Bu planlar hakkında her şeyi." "Mihrapta duruyorsun."

Gülümsemem durdurulamazdı, sözlerim bir yalvarış gibiydi. "Biliyorum."

Sözlerimin onu nasıl etkilediğini dudaklarının aralanışında, yanaklarını kaplayan o aşına olduğum açık pembe Rush'ta gördüm. "Hiçbir şey öğrenmedin mi?" dedi toparlanarak. İleri doğru ikinci bir adım attı. Bu sefer daha küçüktü. "Bu kısmı ben yapmıyorum."

"Diğer taraftaki ben olduğumda yaparsın."

Josie'nin alt dudağı bir an için titredi. Kıpırdamadı ama bir gülümseme belirdi. "Bunu mu demek istedin? Söylediğin şeyde?"

"Her kelimesi."

Nefes nefese kaldı. "Demek büyüye inanıyorsun. Kadere. İçgüdülere. Ruh eşlerine."

"Bu da işin bir parçası," diye cevap verdim duruşumu genişleterek. Ona gitmekten kendimi alıkoymak fiziksel olarak zordu. Ama o bunu yapmak istiyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Güzel bir şekilde oyalanıyordu. Ve bunu yapmasını istedim. Ben de istediği kadar bekleyebilirdim. "Ben de uyumluluğa inanıyorum. Aşık olmaya. İki insanın belki de kaderlerinde olduğu için birbirlerini bulmalarına ama bulduklarında da bunu yürütmelerine."

"Bana söylemeliydin," dedi bir süre sonra, sesini güzel bir duygu kaplamıştı. Ayaklarını kaydırды, hareket etti. "O gece. Her şeyi söylemeliydin"

o şeyleri. Tercihen kulağıma. Bu bizi bir sürü dertten kurtarırdı."

Yeni bir adım atarken gözüme bir şey takıldı. Bu sefer daha büyüktü. Bileğindeydi. Annesinin mendili. O an kendimi tutamadım. Tanrım, bu kadını bana izin verdiği sürece el üstünde tutacaktım. Elimden geldiğince. Bakışlarımı gözlerine geri çevirdim. Gördüğümü biliyordu. Ve gözlerinden yaşlar akıyordu. Üzücü değillerdi ama yine de beni kırdılar, içime işlediler. Onu öpüp uzaklaştırmak istedim.

"Buraya gel Josie," diye yalvardım. İşim bitmişti. Her zaman öyleydim. "Aklımı kaçırmadan önce buraya gel. Bileğine bağladığım o mendille şu mesafeyi yürü ve sana verdiğim her sözde ne kadar ciddi olduğumu göstermeme izin ver." Tüm vücudu titriyor gibiydi. Titriyordu. "Devam et, Mavi Bebek. Koştuğun kişi benim."

Koşarken güzel bir kahkaha attı ve onu kollarımla yakalayıp kaldırdığımda kahkahasını ağızımla yakaladım. Onu öptüm, dudaklarının benimkilerin etrafında dolanırken verdiği hissin tadını çıkardım. Onu kollarımın arasına almanın sahip olabileceğim en iyi şeylerden biri olduğunu hissettim. Sadece yeterli değil, her şey. Doğru. Bir şey beni buraya, bu çiftlik arazisindeki bu noktaya, kalbime sahip olan bu kadına getirmiş olsun ya da şans, kader ya da sihir gibi şeyler olmasın.

"Seni seviyorum Matthew Flanagan," dedi ağızıma karşı. "Planlara uyma konusunda gerçekten kötü olsan bile. Ve seni anında sevmemi sağlayacak tüm bu şeyleri benden sakladığında bile."

"Tekrar söyle."

Yüzü yumuşadı. "Seni seviyorum," dedi. "Bunu zaten biliyordun. I-"

Onu tekrar öptüm, bu hakkı elde ettiğim için ne kadar minnettar olduğumu bildiğinden emin olmak istedim. Ona ne kadar derinden aşık olduğumu. Ve hava almak için çıktığımda, bunu gözlerimde görebildiğinden emin oldum. Yüzümün her yerinde. "Bu benim favorim," dedim. "Tüm gülüşlerin arasında."

"Hangisi?" diye sorduğunda biraz nefessiz kalmıştı.

"Bu senin *lanet olası bir koridorda yürüdüm* gülümsemen," dedim onu ayaklarının üzerine yatırmadan önce. "Ve bu da senin *beni asla bırakma* gülümsemen." Mendil olan elini yukarı kaldırdım. Kumaşı yanağıma sürttüm.

"*Annen* böyle gülümsemeni *çok severdi*." Gözlerindeki nefes kesici mavi sulanmaya başladı. Köşelerini öptüm. Sonra burnunun ucunu. Sonra dudaklarını. "Ve bu da senin *sikişin, seni çok seviyorum, lütfen beni sana gülümsememi gösterebileceğim bir yere götür*."

Josie güldü. Ve bu ses bir şeyin başlangıcını işaret eden bir çan gibiydi. Onunla bir hayatın başlangıcıydı.

Ve tüm bu gülümsemelerin hakkını vermeye niyetliydim. Her sabah, akşam ve gece. Her şafakta, her gün batımında, her kaşını çattığında ya da güldüğünde. Beni karşısında her gördüğünde.

Hayatımın geri kalanı boyunca.

Son

TEŞEKKÜRLER

Merhaba, OMG wow. İşte yine buradayız ve bir kez daha benimle birlikte olduğunuz için size (okuyucuya) bir kez daha hayranlık duyuyorum. Keşke her kitabın daha kolay olduğunu söyleyebilseydim ama yavaş yavaş yazmanın aşka çok benzediğini öğreniyorum. Deneyimlerden, farklı ilişkilerden, kalp kırıklıklarından öğrendiğiniz bazı şeyler var.

Saf, sınırsız neşe anları; ama asıl sihir, yolculuğun her zaman ne kadar öngörülemez olduğudur. Bazen güzel, bazen de o kadar değil. Yine de, gönül meselelerinin aksine, her kitabın beni sonsuza dek mutlu bir sona götürdüğünü bildirmekten mutluluk duyuyorum. Size sunmaktan onur duyduğum her hikayede, çaresizce aşık olduğum bir dizi karakterle ve sizinle birlikte gün batımına doğru el ele yürüdüm. Umarım. Eğer tamamen nefret etmediyseniz. Ve biliyor musun? Eğer ettiyseniz de. Acımasız olduğum kadar yapışkanım da ve sizi her zaman aşık etmeye çalışacağıma söz veriyorum. Bu yüzden teşekkürlerimde hep ilk sırada sen olacaksın. Çünkü sen olmadan, bunların hepsi kâğıt üzerindeki kelimelerden başka bir şey değil.

Her zamanki gibi, Jess, benim süper kahramanım: Sana gerçekten bir pelerin almalıyım. Sinir krizi geçirdiğimde pencereden içeri girebilmen için değil (gerçi güzel olurdu ama), gerçekten bir tane alman gerektiği için. Çok şirinler ve sen de çok yakışırısın. Her zaman dikişlerimin patlamasını engellediğin için teşekkürler. Yoksa Roor'un etrafına dağılmış bir Elena parçaları yığını olurdu.

AC, Jenn, Nick ve Sandra Dijkstra'daki herkes, bir yazarın isteyebileceği en iyi temsilci ekibi olduğunuz için teşekkür ederiz.

Kaitlin, Molly, her şey için teşekkürler. Her toplantı, arama, teşvik sözleri, övgüler ve beni kendimden bile koruduğunuz her an için. Ama genel olarak, bana inandığınız ve beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Bunu yeterince söylemiyorum.

Megan, Morgan, Zakiya, Ife ve Atria'daki herkes, benim ve kitaplarım için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Yaptığınız inanılmaz iş için size

minnettarım.

sürekli yapıyorum. (Hiç gitmediğimiz o keçi yogası seansı yüzünden hala biraz ağrım var, ama eninde sonunda bunu gerçekleştireceğime inanacak kadar deliyim).

Harriett, Sarah ve muhteşem İngiltere ekibimin geri kalanı, sürekli desteğiniz ve harika çalışmalarınız için çok teşekkür ederim. Geçen sonbaharda herkesle yüz yüze tanışmak beni çok mutlu etti!

Bay B. Artık Rowers için sana bok vermeyeceğim. Beni bir arada tutunuz ve *hayatta* kalmamı sağladınız, ki bu son birkaç ayda az bir başarı değildi. Sen varken kim Rowers'ı ister ki? (İyi, ben. Ayrıca bir köpek yavrusu. Ve bir de kedi? Ama birazcık.)

Hannah ve Becs, bana katlandığınız için teşekkür ederim. Bunu yapmadığınızı söylediğinizi biliyorum ama gerçekten yapıyorsunuz. O yüzden teşekkür ederim.

Lana, arkadaş olduğumuz için çok mutluyum. Onları yapmakta hiç iyi değildim ve sen bunu çok kolaylaştırdın. Konuşmalarımızın bu kadar çılgınca olmasına bayılıyorum ve aşırı uzun sesli notlar göndermeme aldırmadığına inanmaya başlıyorum.

Maria, teşekkürler. Sabes lo afortunada que me considero de haberte encontrado

;)

Ve her zaman olduğu gibi, bu son paragrafa kadar gelebilenlere: teşekkür ederim

Tekrar. Umarım siz de Matthew ve Josie'nin hikâyesini benim onların güzel ve kaotik seslerini kafamda duymayı sevdiğim kadar sevmişsinizdir. Onları göğsümü özel bir şekilde dolduran bir aşk. Onları düşünmeye başladığımdan beri. Umarım bunun hakkını verebilmişimdir ve siz de kalbinizin bir iki kez çarpmasına neden olan o nefessizliği hissetmişsinizdir. Eğer hissettiyseniz, DM'lerimin çılgılık atmaya açık olduğunu biliyorsunuz, o yüzden gelin bana bağırın. Çünkü Chandler'ın dediği gibi: Umutsuz, beceriksiz ve aşka muhtacım.

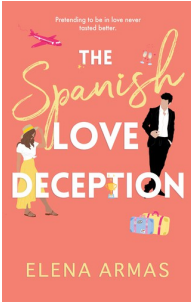
Yazardan daha fazlası

[Uzun Oyun](#)

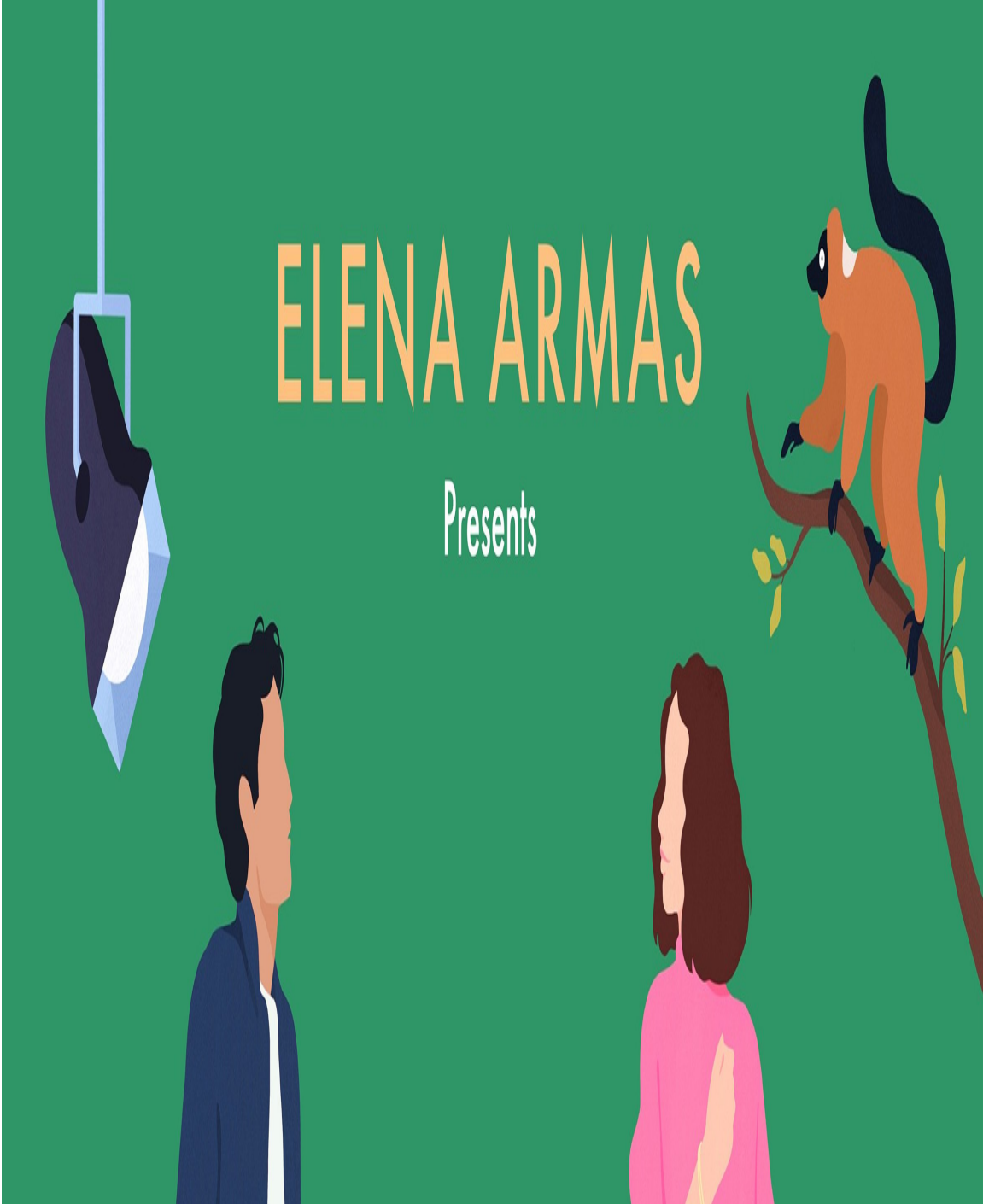
[Amerikan Oda Arkadaşı Deneyi](#)

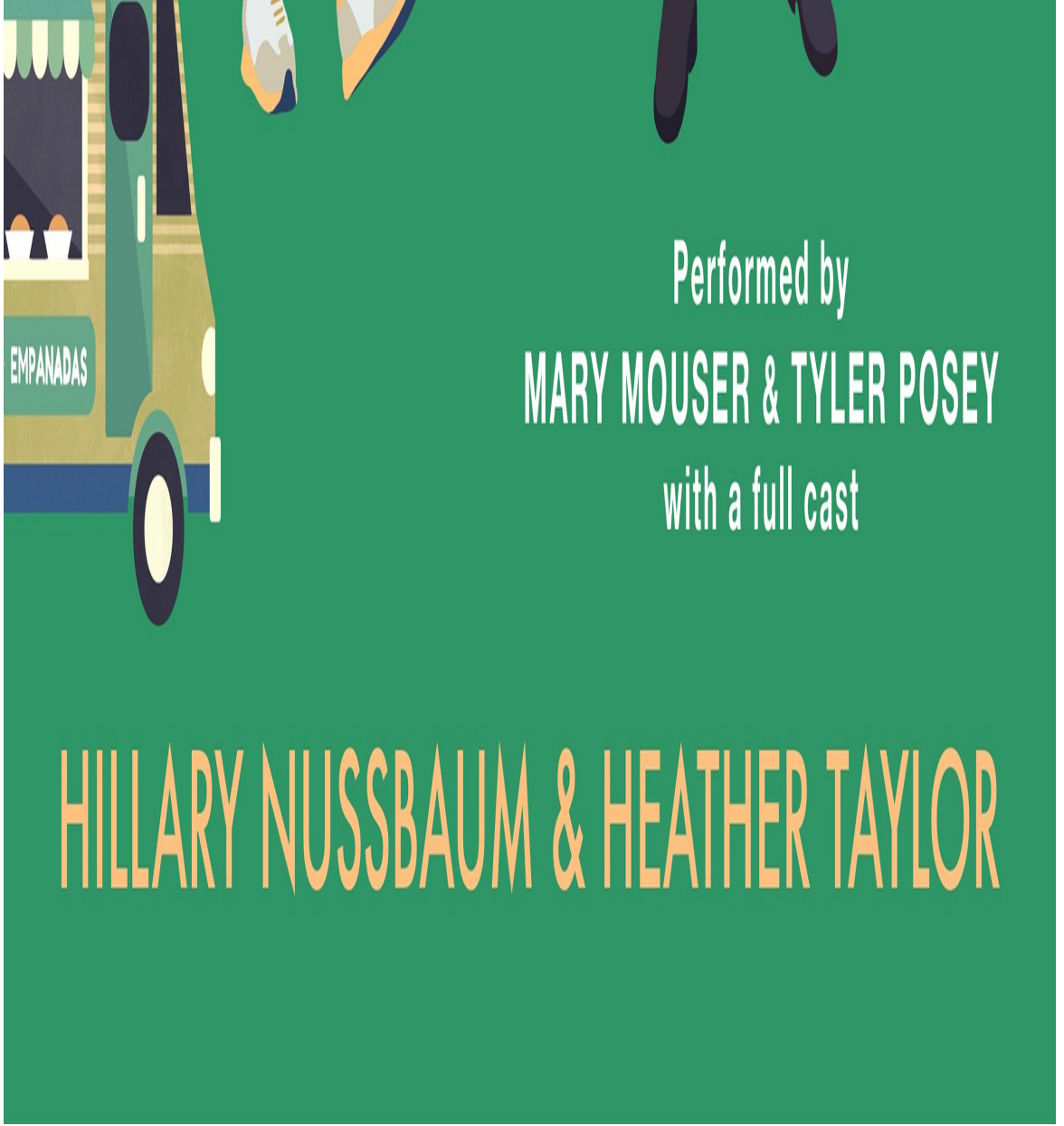
[İspanyol Aşk Aldatmacası](#)

Elena Armas sunar

YENI EVLINIZI TANIYIN
Sadece Audio'da

Yeni Evlinizi Tanıyın

Mary Mouser & Tyler Posey tarafından tam kadro ile
sahnelenmiştir Heather Taylor ve Hillary Nussbaum
tarafından

YAZAR HAKKINDA

ELENA ARMAS

ELENA ARMAS İspanyol bir yazar, umutsuz bir romantik ve gururlu bir kitap istifçisi. Şimdi aynı zamanda *New York Times*'ın en çok satan kitapları *İspanyol Aşk Aldatmacası*, *Amerikan Oda Arkadaşı Deneyi* ve *Uzun Oyun'un* yazarı. Kitapları otuzdan fazla dile çevriliyor -ki ona sorarsanız bu harika bir şey.

SimonandSchuster.com

www.SimonandSchuster.com/Authors/Elena-Armaz

[!\[\]\(10f8862fc183b400327470ea85afe9ae_img.jpg\) !\[\]\(4ba8d838a2aa5445d51c9dee78fcb0cc_img.jpg\) !\[\]\(4fe307d00a844a23eb14d503e73187bd_img.jpg\) @AtriaBooks](#)

AYRICA ELENA ARMAS TARAFINDAN

İspanyol Aşk Aldatmacası

*Amerikan Ev Arkadaşı Deneyi Uzun
Oyun*

An Imprint of Simon & Schuster, LLC
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 Elena Armas tarafından

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Atria Books Yan Haklar Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

Atria Paperback ilk baskı Temmuz 2024

ATRIA PAPERBACK ve kolofon Simon & Schuster, LLC'nin ticari markalarıdır

Simon & Schuster: 2024'te Yayıncılıkta 100. Yılımı Kutluyor

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-8GG-50G-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile 1-8GG-248-3049 numaralı telefondan iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Kapak tasarımı Laywan Kwan
Kapak illüstrasyonu Bee Johnson

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.

ISBN 978-1-GG80-1134-8
ISBN 978-1-GG80-1135-5 (e-kitap)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.